Prolog

— Lasă-mă în pace! a spus ea, ocolindu-mă și îndreptându-se spre ușă.

Am prins-o imediat de un braț și am obligat-o să se uite la mine.

— Poți să-mi explici ce naiba ai? am întrebat-o furios.

M-a privit, iar în ochii săi am citit că îmi ascundea ceva obscur și profund; totuși, mi-a zâmbit fără umbră de bucurie.

— Asta e lumea ta, Nicholas, mi-a răspuns calmă. Nu fac altceva decât să trăiesc viața ta, să mă bucur de compania prietenilor tăi și să simt că nu am nicio problemă. Asta este ceea ce faceți voi și asta se presupune că trebuie să fac și eu, a declarat, făcând un pas înapoi pentru a se îndepărta de mine.

Nu-mi venea să cred ce auzeam.

— Ți-ai pierdut complet controlul, i-am zis coborând glasul.

Nu-mi plăcea ce vedeam, nu-mi plăcea persoana în care se transforma treptat fata de care credeam că m-am îndrăgostit. Dar, dacă mă gândeam mai bine... tot ce făcea și modul în care se comporta... era exact ce făcusem și eu înainte de a o cunoaște; eu o târâsem după mine în lumea asta: fusese vina mea. Era vina mea că acum se autodistrugea.

Într-un fel, făcuserăm schimb de roluri. Ea apăruse în viața mea și mă scosese din abisul întunecat în care mă scufundasem, dar până la urmă ajunsese să-mi ia locul.

1

NOAH

În timp ce ridicam şi coboram geamul de la noua maşină a mamei mele, nu puteam să nu mă gândesc la ce avea să-mi rezerve următorul an infernal care mă aştepta. Încă mă mai întrebam cum de ajunseserăm în situaţia asta, să ne părăsim casa şi să traversăm toată ţara până în California. Trecuseră trei luni de când primisem nenorocita veste care avea să-mi schimbe complet viaţa, care mă făcea să-mi vină să plâng noaptea sau să implor şi să răbufnesc ca o fetiţă de unsprezece ani, nu de şaptesprezece, cât aveam în realitate.

Dar ce puteam face? Nu eram majoră, mai aveam unsprezece luni, trei săptămâni şi două zile până să împlinesc optsprezece ani şi să pot pleca la facultate; departe de mama, care se gândea doar la ea, departe de acei necunoscuţi alături de care trebuia să trăiesc, pentru că de acum încolo urma să îmi petrec viaţa cu două persoane complet necunoscute şi, colac peste pupăză, cu doi tipi.

— Poţi să încetezi să mai faci asta? Mă enervezi, mi-a spus mama în timp ce băga cheile în contact şi pornea maşina.

— Pe mine mă enervează multe dintre lucrurile pe care le faci şi sunt nevoită să suport, i-am replicat înbufnată.

Oftatul sonor pe care l-am primit drept răspuns devenise ceva atât de obişnuit, încât nici nu m-a mai surprins.

Dar cum putea să mă obligc să fac asta? Oare nu îi păsa de sentimentele mele? „Sigur că-mi pasă", îmi răspunsese mama în timp ce ne îndepărtam de oraşul meu drag. Trecuseră deja şase ani de când părinţii mei se despărţiseră; şi nu fusese o despărţire obişnuită sau plăcută: fusese un divorţ cât se poate

de traumatizant, dar în cele din urmă acceptasem situaţia... sau, cel puţin, mă străduiam.

Îmi era foarte greu să mă adaptez schimbărilor şi mă îngrozea perspectiva de a sta cu nişte străini; nu sunt timidă, dar sunt foarte rezervată când vine vorba despre viaţa mea personală, iar ideea de a petrece douăzeci şi patru de ore pe zi cu două persoane pe care abia le cunoşteam îmi crea o stare de anxietate care mă făcea să îmi doresc să ies din maşină şi să vomit.

— Tot nu pricep de ce nu mă laşi să rămân, i-am spus, încercând să o conving pentru a nu ştiu câta oară. Nu mai sunt mică, pot să am grijă de mine... În plus, la anul o să merg la facultate şi oricum o să locuiesc singură... e tot aia, am argumentat eu, sperând să o fac să înţeleagă şi fiind couvinsă că am toată dreptatea din lume.

— Nu am de gând să pierd ultimul tău an de liceu şi vreau să mă bucur de compania fiicei mele înainte de a pleca la facultate; Noah, ţi-am mai spus de mii de ori: vreau să faci parte din această nouă familie, eşti fiica mea... Ce Dumnezeu! Chiar crezi că o să te las să stai în altă ţară fără niciun adult şi atât de departe de mine? mi-a răspuns ea fără să-şi îndepărteze privirea de la drum şi gesticulând cu mâna dreaptă.

Mama nu înţelegea cât de greu era totul pentru mine. Ea începea o viaţă nouă cu un soţ uou, care se pare că o iubea, dar eu?

— Nu pricepi, mamă. Nu te-ai gândit că şi pentru mine ăsta e ultimul an de liceu? Că aici sunt toate prietenele mele, iubitul meu, munca, echipa...? Toată viaţa mea, mamă! am strigat, încercând să-mi stăpânesc lacrimile.

Întreaga situaţie mă scotea din minţi, asta era clar. Eu niciodată, repet, *niciodată*, nu plângeam în faţa cuiva. Plânsul este pentru cei slabi, pentru cei care nu ştiu cum să controleze ceea ce simt sau, cum era cazul meu, pentru cei care au plâns atât de mult toată viaţa lor, încât au decis să-nu mai verse nicio lacrimă.

Gândurile acestea m-au făcut să-mi amintesc cum începuse întreaga nebunie. Încă regretam că nu o însoţisem pe

mama în croaziera aia nenorocită prin insulele Fiji. Pentru că acolo, pe un vapor în mijlocul Pacificului de Sud, îl cunoscuse pe incredibilul și enigmaticul William Leister.

Dacă aș putea da timpul înapoi, nu aș mai ezita nicio secundă să-i spun da mamei mele atunci când, la jumătatea lunii aprilie, venise cu două bilete să mergem în vacanță. Excursia fusese un cadou de la prietena ei cea mai bună, Alicia. Biata de ea suferise uu accidcnt de mașină și își rupsese piciorul drept, o mână și două coaste. Cum era și firesc, nu putea să plece cu soțul său in insule și de aceea i-a făcut cadou biletele mamei mele. Dar situația cra următoarea... la jumătatea lui aprilie? În perioada aceea eu aveam examenele finale și eram dedicată trup și suflet meciurilor de volei. Echipa mea conducea in clasament după ce fusese pe locul doi de când mă știam: fusese una dintre cele mai mari bucurii din viața mea. Totuși acum, văzând care au fost consecințele deciziei de a nu merge în acea călătorie, aș da înapoi trofeul, aș părăsi echipa și nu mi-ar păsa dacă pic examenele la literatură și la spaniolă, dacă astfel aș fi putut împiedica acea căsătorie.

Să se căsătorească pe un vapor! Mama era nebună de legat! Ba mai mult, s-a căsătorit fără să-mi spună absolut nimic. Am aflat când s-a întors și, în plus, mi-a spus-o pe un ton atât de senin, ca și cum să te căsătorești cu un milionar în mijlocul oceanului ar fi lucrul cel mai uormal din lume... Toată situația asta era absolut incredibilă și, pe deasupra, voia să se mute într-o vilă în California, Statele Unite. Nici măcar nu era țara mea! Eu mă născusem în Canada, chiar dacă mama era din Texas, iar tata din Colorado, și îmi plăcea mult, era tot ce cunoșteam...

— Noah, știi că îți vreau doar binele, mi-a spus mama, făcându-mă să revin la realitate. Știi prin ce am trecut, prin ce am trecut amândouă; în sfârșit, am găsit un bărbat care mă iubește și mă respectă... De mult nu am mai fost atât de fericită... am nevoie de el și știu că până la urmă o să-l îndrăgești. În plus, îți poate oferi un viitor la care nu am fi putut spera niciodată, o să poți merge la ce universitate vrei, Noah.

— Dar eu nu vreau să merg la o universitate din asta, mamă, şi nu vreau nici ca un necunoscut să mi-o plătească, am răspuns, simţind un fior la gândul că, peste o lună, urma să încep şcoala la un liceu de fiţe plin de copii de bani gata.

— Nu e un necunoscut: e soţul meu, aşa că obişnuieşte-te cu ideea, a adăugat pe un ton mai tăios.

— Niciodată nu o să mă obişnuiesc cu ideea, i-am răspuns, îndepărtându-mi privirea de la ea şi privind fix drumul.

Mama a oftat din nou, iar eu am sperat că discuţia se terminase, nu aveam chef să mai vorbesc.

— Ştiu că o să-ţi fie dor de prietenii tăi şi de Dan, Noah, dar priveşte partea bună: o să ai un frate! a exclamat ea încântată.

M-am întors spre ea cu o privire obosită.

— Te rog, nu-mi mai vinde gogoşi din astea.

— Dar o să-ţi placă: Nick e o comoară, a afirmat ea zâmbind cu ochii la drum. Uu băiat matur şi responsabil, care cu siguranţă abia aşteaptă să te prezinte tuturor prietenilor săi şi să te ducă să vizitezi oraşul. De fiecare dată când ne-am intersectat, a stat închis în camera lui învăţând sau citind o carte: poate aveţi chiar aceleaşi gusturi la cărţi.

— Da, vezi să nu... cu siguranţă o adoră pe Jane Austen, am răspuns, dând ochii peste cap. Apropo, câţi ani ziceai că are?

Ştiam deja, mama îmi vorbise luni întregi despre el şi despre Will şi, cu toate astca, mi se părea ironic faptul că nu reuşise să îşi facă timp să vină să mă cunoască. Faptul că urma să mă mut cu o nouă familie, când nici măcar nu îi cunoşteam pe toţi membrii ei, era culmea culmilor.

— E un pic mai mare decât tine, dar tu eşti mai matură decât fetele de vârsta ta: o să vă înţelegeţi foarte bine.

Acum mă peria... „matură". Mă întrebam dacă descrierea asta mă caracteriza cu adevărat şi, chiar şi aşa, mă îndoiam că un tip de aproape douăzeci şi doi de ani avea chef

să-mi arate oraşul şi să mă prezinte prietenilor săi; asta în cazul în care eu aş fi vrut să facă aşa ceva.

— Am ajuns, m-a anunţat mama în secunda următoare.

Mi-am îndreptat privirea spre palmierii înalţi şi străzile care separau vilele impunătoare. Fiecare casă ocupa cel puţin jumătate de cvartal. Unele erau în stil britanic, victorian... în timp ce multe altele aveau un aspect modern, cu pereţii din sticlă şi grădini imense. Am început să mă îngrijorez tot mai tare când am văzut că, pe măsură ce înaintam, casele erau din ce în ce mai mari.

În cele din urmă, am ajuns la o poartă imensă de trei metri înălţime, iar mama, ca şi cum ar fi fost lucrul cel mai normal din lume, a scos din torpedou o telecomandă, a apăsat pe un buton, iar poarta a început să se deschidă. A pornit din nou maşina şi am coborât o pantă mărginită de grădini şi pini înalţi care împrăştiau un miros plăcut a vară şi a mare.

— Casa nu este la fel de înaltă precum celelalte din cartier şi de aceea avem cea mai bună vedere spre plajă, a comentat ea cu uu zâmbet larg.

M-am întors spre ea şi am privit-o lung, ca şi cum nu o mai recunoşteam. Oare nu îşi dădea seama ce era în jurul nostru? Nu era conştientă că era prea mult pentru noi?

Nu am avut timp să pun întrebările cu voce tare pentru că, în cele din urmă, am ajuns la casă. Nu mi-au venit în minte decât două cuvinte:

— Doamne sfinte!

Casa era în întregime albă, cu acoperişul înalt de culoarea nisipului; avea cel puţin trei etaje, dar era greu de garantat asta, pentru că avea atâtea terase, ferestre, atâtea alte detalii... În faţa noastră se afla o verandă impresionantă unde, fiind trecut de ora şapte seara, luminiile erau deja aprinse, ceea ce dădea clădirii o înfăţişare de basm. Soarele urma să apună în curând, iar cerul era pictat în multe culori care contrastau cu albul imaculat al locului.

Mama a oprit motorul după ce a ocolit fântâna şi a parcat în faţa scărilor care duceau la uşa principală. Prima impresie

pe care am avut-o când am coborât a fost că ajunsesem la cel mai luxos botel din toată California; doar că nu era un hotel: era o casă... teoretic, un cămin... Sau, cel puțin, asta voia mama să mă facă să cred.

De îndată ce am coborât din mașină, William Leister a apărut în pragul ușii. În spatele lui veneau trei bărbați îmbrăcați în frac.

Noul soț al mamei mele nu era îmbrăcat așa cum îl văzuseun de cele câteva ori când mă învrednicisem să stau cu el în aceeași încăpere. În loc de costum sau vestă scumpă de firmă, purta pantaloni scurți albi și un tricou albastru-deschis. În picioare avea papuci de plajă, iar părul său negru era ciufulit, în loc să fie pieptănat spre spate. Trebuia să recunosc că înțelegeam ce văzuse mama la el: era foarte atrăgător. Era înalt, mult mai înalt decât mama, și se ținea foarte bine. Avea trăsături armonioase, deși semnele vârstei erau evidente – având mai multe riduri de expresie și pe frunte –, iar prin părul său negru se vedeau deja câteva fire albe, care îi dădeau un aer interesant și matur.

Mama a alergat spre el ca o școlăriță și l-a îmbrățișat. Eu nu m-am grăbit, am coborât din mașină și m-am dus să-mi iau lucrurile din portbagaj.

Niște mâini înmănușate au apărut ca prin minune și am fost nevoită să fac un pas înapoi speriată.

— Vă iau eu lucrurile, domnișoară, mi-a spus unul dintre bărbații îmbrăcați în frac.

— Pot s-o fac și singură, mulțumesc, i-am răspuns, simțindu-mă extrem de inconfortabil.

Omul m-a privit ca și cum mi-aș fi pierdut mințile.

— Lasă-l pe Martin să te ajute, Noah, l-am auzit pe William Leister în spatele meu.

Am dat drumul valizei bombănind.

— Mă bucur mult să te văd, Noah, a declarat soțul mamei mele, zâmbindu-mi afectuos.

Lângă el, mama îmi făcea tot felul de semne să mă port frumos, să zâmbesc sau să zic ceva.

— Nu pot spune același lucru, i-am răspuns eu, întinzându-i mâna.

Știam că ceea ce făcusem era foarte nepoliticos, dar în momentul acela mi s-a părut corect să spun adevărul.

Voiam să fie foarte clar care era opinia mea despre această schimbare din viața noastră.

William nu a părut ofensat. Mi-a ținut mâna mai mult decât era necesar și m-am simțit imediat stingherită.

— Știu că e o schimbare foarte bruscă în viața ta, Noah, dar vreau să te simți ca acasă, să te bucuri de ceea ce-ți pot oferi, dar mai ales să mă poți accepta drept un membru al familiei tale... la un moment dat, a adăugat, probabil văzându-mi neîncrederea întipărită pe față.

Lângă el, mama mă fulgera cu ochii săi albaștri.

Nu am fost în stare decât să dau din cap și să fac un pas înapoi ca să-mi dea drumul la mână. Nu mă simțeam în largul meu cu acele dovezi de afecțiune, cu atât mai puțin din partea unor necunoscuți. Mama se căsătorise – bravo ei –, dar omul acela nu avea să reprezinte niciodată nimic pentru mine, nici tată, nici tată vitreg, nici nimic asemănător. Eu aveam deja un tată și era mai mult decât suficient.

— Ce-ai zice să-ți arătăm casa? a propus el cu un zâmbet larg, fără să bage în seamă răceala și proasta mea dispoziție.

— Haide, Noah, m-a încurajat mama, luându-mă de braț și obligându-mă astfel să pășesc alături de ea.

Toate luminile din casă erau aprinse, motiv pentru care nu am pierdut niciun detaliu din acea vilă prea mare chiar și pentru o familie de douăzeci de persoane... cu atât mai mult pentru una de patru. Tavanele erau înalte, cu grinzi din lemn și ferestre mari. Salonul imens avea în mijloc o scară mare, care se bifurca spre ambele părți ale etajului superior. Mama și soțul ei m-au plimbat prin toată vila, mi-au arătat salonul imens și bucătăria uriașă în care trona o insulă mare, care am bănuit că avea s-o încânte pe mama. Casa avea tot ce-ți puteai imagina: sală de sport, piscină climatizată, saloane pentru

petreceri și o bibliotecă mare, care m-a impresionat cel mai mult.

— Mama ta mi-a spus că-ți place mult să citești și să scrii, a comentat William, făcându-mă să mă trezesc din visare.

— La fel ca altor câtorva mii de persoane, i-am răspuns tăios.

Mă deranja tonul lui amabil: pur și simplu, nu voiam să mi se adreseze.

– Noah, m-a certat mama, țintuindu-mă cu privirea.

Știam că o făceam să se simtă prost, dar să fie sănătoasă, eu urma să petrec acolo un an îngrozitor și nu puteam face nimic în privința asta.

William nu a părut să sesizeze schimbul nostru de priviri și nu și-a pierdut nicio clipă zâmbetul.

Am oftat frustrată și stingherită. Totul era prea diferit, extravagant... nu știam dacă mă puteam obișnui să trăiesc într-un astfel de loc.

Brusc, am simțit nevoia să fiu singură, aveam nevoie de timp peutru a putea asimila totul...

— Sunt obosită. Pot să merg în camera pregătită pentru mine? am întrebat pe un ton mai puțin dur.

— Sigur, camera ta și cea a lui Nicholas se află în aripa dreaptă la etajul doi. Poți să inviți pe cine vrei să vină la tine, pe Nick n-o să-l deranjeze: în plus, de acum înainte veți împărți sala de jocuri.

„Sala de jocuri? Pe bune?" Am schițat un zâmbet, încercând să nu mă gândesc că de acum înainte eram nevoită să conviețuiesc și cu fiul lui William. Știam doar ce-mi povestise mama despre el, și anume că avea douăzeci și unu de ani, studia la Universitatea California și că era un încrezut insuportabil. Mă rog, ultima parte am adăugat-o eu, dar cu siguranță era adevărat.

În timp ce urcam scările nu puteam să alung gândul că, de acum înainte, eram nevoită să conviețuiesc cu doi îndivizi pe care nu-i cunoșteam. Trecuseră șase ani de când un bărbat –

tatăl meu – stătuse în aceeași casă cu mine. Mă obișnuisem să fim doar noi două, eu și mama. Viața mea nu fusese niciodată o poveste cu zâne, mai ales în primii unsprezece ani de viață; problemele cu tatăl meu ue marcaseră viața și mie și mamei.

După ce tatăl meu a plecat, eu și mama am mers înainte, încet-încet am reușit să conviețuim ca două persoane normale și, pe măsură ce creșteam, mama a devenit una dintre cele mai bune prietene ale mele. Îmi dădea libertatea pe care o doream și asta pentru că avea încredere în mine, iar eu în ea... asta, cel puțin, până când a decis să își bată joc de toată viața noastră de până atunci.

— Asta e camera ta, mi-a arătat mama când a ajuns în dreptul unei uși din lemn închis la culoare.

I-am privit pe mama și pe William. Așteptau reacția mea...

— Pot să intru? i-am întrebat în zefiemea, văzând că nu se dădeau la o parte din ușă.

— Camera asta e cadoul men special pentru tine, Noah, m-a anunțat mama cu ochii sclipind de nerăbdare.

Am privit-o circumspect și, de îndată ce s-a dat la o parte, am deschis ușa cu grijă, temându-mă de ceea ce aveam să găsesc înăuntru.

Primul lucru care mi-a atras atenția a fost mirosul îmbătător de margarete și de mare. Privirea mi-a fost atrasă de peretele aflat în fața ușii, care era în întregime din sticlă. Priveliștea era atât de spectaculoasă, încât pentru prima dată am rămas mută. Întregul ocean se vedea din locul în care mă aflam; casa era construită probabil pe o stâncă, pentru că de unde stăteam vedeam doar marea și impresionantul apus de soare care tocmai se desfășura în fața ochilor mei. Era uimitor.

— Doamne sfinte! am repetat cuvintele care deveniseră preferatele mele.

Ochii mei au continuat să analizeze încăperea: era enormă, pe peretele stâng se afla un pat cu baldachin plin de perne albe, în ton cu culoarea pereților, care erau vopsiți într-o nuanță plăcută de albastru-deschis. Mobilele, dintre

care ieşeau în evidenţă un birou cu un uriaş calculator Mac, o canapea drăguţă, o măsuţă de toaletă cu oglindă şi o bibliotecă imensă în care erau toate cărţile mele, erau de culoare albă şi albastră. Culorile acestea, împreună cu priveliştea senzaţională pe care o contemplam, erau cel mai frumos lucru pe care îl văzusem vreodată.

M-am simţit copleşită. Toate astea erau pentru mine?

— Îţi place? m-a întrebat mama din spatele meu.

— E incredibil... mulţumesc, am răspuns, simţindu-mă recunoscătoare, dar, în acelaşi timp, şi stiugherită.

Nu voiam să mă cumpere cu astfel de lucruri, nu aveam nevoie de ele.

— Am lucrat cu o decoratoare profesionistă aproape două săptămâni... voiam să aibă tot ce ţi-ai dorit vreodată, iar eu nu am fost în stare să-ţi ofer, m-a informat ea emoţionată.

Am privit-o câteva clipe şi mi-am dat seama că nu puteam să mă plâng în privinţa asta... O astfel de cameră este visul oricărei adolescente şi al oricărei mame.

M-am apropiat de ea şi am îmbrăţişat-o. Trecuseră cel puţin trei luni de când o îmbrăţişasem ultima dată şi ştiam că pentru mama era un lucru important.

— Mulţumesc, Noah, mi-a spus la ureche, aşa încât să nu o aud decât eu. Jur că o să fac tot posibilul să fim fericite amândouă.

— O să fiu bine, mamă, i-am răspuns, ştiind că ceea ce îmi promitea nu depindea de ea.

Mama mi-a dat drumul, şi-a şters o lacrimă care îi alunecase pe obraz şi s-a dus lângă noul ei soţ.

— Te lăsăm să te instalezi, mi-a spus William pe un ton amabil.

Am dat din cap, fără să-i mulţumesc. Tot ce se afla în camera aceea nu presupunea niciuu efort pentru el: erau doar bani.

Am închis uşa şi am observat că nu avea zăvor. Podeaua era din lemn şi era acoperită cu un covor alb atât de gros, încât

se putea chiar și dormi pe el. Baia era la fel de mare cât fosta mea cameră și avea duș cu hidromasaj, cadă și două chiuvete separate. M-am apropiat de fereastră și am privit în jos. Chiar sub fereastra mea se aflau grădina din spatele casei, imensa piscină și grădinile cu flori și palmieri.

Am ieșit din baie și abia atunci am observat mica deschizătură fără ușă de pe peretele din fața băii. Dumnezeule...

Am traversat camera și am intrat în ceea ce bănuiesc că era visul oricărei femei, adolescente sau fetițe: un dressing, și nu un dressing gol, ci unul plin cu haine noi. Am respirat adânc și am început să îmi trec degetele peste incredibilele haine. Toate aveau etichetă și a fost suficient să văd doar prețul uneia ca să-mi dau seama cât de scumpe erau. Mama era nebună, sau oricine o convinsese să cheltuiască atâția bani.

Nu puteam să scap de senzația incomodă că nimic nu era real, că în curând aveam să mă trezesc în vechea mea cameră, cu hainele mele obișnuite și patul meu de o persoană; și mai rău era faptul că îmi doream din tot sufletul să mă trezesc, pentru că aceea uu era viața mea, nu era ce îmi doream... îmi doream din tot sufletul să mă întorc acasă. Am simțit un nod în stomac atât de neplăcut și o neliniște atât de adâncă, încât m-am așezat pe jos, mi-am sprijinit capul pe genunchi și am respirat adânc de mai multe ori, până când am reușit să-mi înăbuș plânsul care îmi dădea ghes.

Ca și cum mi-ar fi citit gândurile, prietena mea Beth mi-a trimis chiar atunci un mesaj:

Ai ajuns bine? Deja mi-e dor de tine.

Am zâmbit privind ecranul și i-am trimis o poză din dressing. Imediat am primit vreo cinci emoticoane cu gura căscată.

Te urăsc! Știai asta?

Am râs și i-am scris un mesaj.

Dacă ar fi după mine, ți-aș face totul cadou. De fapt, aș da orice să pot fi cu voi acolo, acasă la Dan, să ne uităm la un film sau pur și simplu să ne petrecem timpul pe canapeaua jegoasă din camera ta.

Nu mai fi așa negativistă, bucură-te de ce ai, fir-ar să fie, că acum ești bogată!

Eu nu eram bogată, William era.

Am lăsat telefonul pe jos și m-am îndreptat spre valizele cu care venisem. M-am grăbit să scot niște pantaloni scurți și un tricou simplu. Nu voiam să-mi schimb felul de-a fi și nu aveam de gând să încep să mă îmbrac cu tricouri de firmă.

Am intrat la duș, dorind să scap de toată murdăria și de disconfortul călătoriei lungi. M-am bucurat că nu eram dintre cele care trebuie să depună eforturi serioase ca să le stea părul bine. Din fericire, eu moștenisem părul ondulat al mamei și așa arăta după ce l-am uscat. M-am îmbrăcat cu hainele pe care le alesesem și mi-am propus să dau o raită prin casă și să caut ceva de mâncare.

Era ciudat să mă plimb pe acolo singură... mă simțeam ca o intrusă. Eram sigură că o să dureze mult să mă obișnuiesc să locuiesc acolo, dar mai ales să mă obișnuiesc cu luxul și imensitatea acelui loc. În fostul meu apartament era suficient să vorbim un pic mai tare decât o făceam în mod normal ca să ne auzim una pe cealaltă. Aici lucrul ăsta era absolut imposibil.

M-am îndreptat spre bucătărie, rugându-mă să nu mă rătăcesc. Muream de foame, organismul meu avea nevoie urgent de niște mâncare nesănătoasă.

Din păcate, când am intrat, am constatat că nu eram singură.

Cineva scotocea în frigider, cineva căruia nu-i vedeam decât părul negru din creștetul capului. Exact în clipa în care mă pregăteam să spun ceva, un lătrat asurzitor m-a făcut să țip mal tare decât era cazul, așa cum fac copiii mici.

M-am întors speriată chiar în momentul în care capul din frigider apărea pe după ușă să vadă cine face asemenea scandal.

Dar nu el mă speriase: lângă insula din bucătărie stătea un câine negru, frumos într-adevăr, dar care mă privea de parcă ar fi vrut să mă mănânce bucăţică cu bucăţică. Dacă nu mă înşelam, era un labrador, dar nu puteam băga mâna în foc. Mi-am mutat privirea de la câine la băiatul care stătea chiar lângă el.

L-am observat curioasă şi, în acelaşi timp, cu uimire pe cel care mai mult ca sigur era fiul lui William, Nicholas Leister. Primul lucru care mi-a venit în minte în clipa în care l-am văzut a fost o exclamaţie: „Ce ochi are!" Erau de uu albastru precum cerul, la fel de deschis ca pereţii camerei mele, şi contrastau uluitor cu nuanţa neagră abanos a părului, care era nepieptănat şi umed de transpiraţie. Probabil făcuse sport, pentru că purta colanţi şi un maiou larg. Dumnezeule, era foarte drăguţ, trebuia să recuuosc, dar nu am permis acestor gânduri să mă facă să uit pe cine aveam în faţă: era noul meu frate vitreg, persoana cu care urma să locuiesc timp de un an, experienţă care, intuiam eu, avea să fie o adevărată tortură... Iar câinele său continua să mârâie la mine, ca şi cum mi-ar fi citit gândurile.

— Eşti Nicholas, nu-i aşa? l-am întrebat, încercând să-mi controlez teama faţă de animalul afurisit, care nu înceta să mârâie la mine.

M-a surprins şi m-a enervat felul în care şi-a îndreptat privirea spre câinele său, zâmbind.

— Chiar el, a afirmat, fixându-mă din nou cu privirea. Tu trebuie să fii fiica noii soţii a tatălui meu, a comentat, iar mie nu mi-a venit să cred că a spus asta pe un ton atât de rece.

L-am observat pe sub gene.

— Cum ziceai că te cheamă? m-a întrebat, iar eu am făcut ochii mari, uimită şi neîncrezătoare.

Nu ştia cum mă cheamă? Părinţii noştri se căsătoriseră, eu şi mama ne mutaserăm la el acasă şi nici măcar nu ştia cum mă cheamă?

2

NICK

— Noah, mi-a răspuns tăios. Mă cheamă Noah.

M-a amuzat felul în care m-a fulgerat cu privirea. Noua mea soră vitregă părea ofensată că nu-mi păsa câtuși de puțin cum o cheamă pe ea sau pe mama ei, deși trebuie să recunosc că numele maică-sii mi-l aminteam. Ar fi fost culmea să nu-l știu! În ultimele trei luni petrecuse mai mult timp în casa asta decât mine, pentru că Raffaella Morgan se strecurase în viața mea și, pe deasupra, venea și însoțită.

— Ăsta nu e nume de băiat? am întrebat-o, știind că întrebarea avea s-o deranjeze. Nu vreau să te jignesc, evident, am adăugat, văzând că ochii ei de culoarea mierii mă priveau surprinși.

— E și de fată, mi-a răspuns după o secundă.

Am observat că și-a îndreptat privirea spre Thor, câinele meu, și nu am putut să nu zâmbesc din nou.

— Probabil că în vocabularul tău limitat nu există cuvântul „unisex", a adăugat, de data asta fără să se uite la mine.

Thor continua să mârâie la ea și să-și arate colții. Nu era vina lui, îl dresasem să nu aibă încredere în persoanele necunoscute. Nu trebuia să-i spun decât un cuvânt ca să redevină câinele prietenos dintotdeauna... dar era prea amuzant să văd teama ce se citea pe chipul noii mele surioare.

— Nu-ți face griji, am un vocabular foarte extins, i-am replicat, închizând frigiderul și postându-mă în fața ei.

De fapt, există un cuvânt anume pe care câinele meu îl adoră. Începe cu A, continuă cu TA și se termină în CĂ.

Teama i s-a întipărit pe față și a trebuit să îmi înăbuș un hohot de râs.

Era înaltă, avea probabil un metru șaizeci și opt sau un metru șaptezeci, nu eram sigur. Era slabă și nu îi lipsea nimic, trebuia să recunosc, dar trăsăturile sale erau atât de copilărești, încât orice gând depravat în ceea ce o privea era exclus. Dacă auzisem bine, nici nu terminase încă liceul, lucru care se vedea clar după pantalonii scurți, tricoul alb și tenișii negri Converse. Mai lipsea să aibă părul prins într-o coadă ca să fie tipica adolescentă ce așteaptă nerăbdătoare la o coadă interminabilă să se deschidă ușile unui mare centru comercial pentru a cumpăra ultimul CD al cântărețului după care suspină toate puștoaicele de cincisprezece ani. Dar ce mi-a atras cel mai mult atenția la ea a fost părul: avea o culoare ciudată, între blond-închis și roșcat.

— Ce amuzant! a exclamat ea ironic, dar speriată până-n măduva oaselor. Scoate-l de aici, pare că ar vrea să mă ucidă dintr-un moment în altul, mi-a cerut, făcând câțiva pași înapoi.

În clipa în care a făcut asta, Thor a înaintat cu un pas.

„Bravo", mi-am zis în gând. Poate că noii mele surori vitrege uu i-ar fi stricat o învățătură de minte, o primire specială care să o lămurească a cni era casa asta și cât de puțin binevenită era aici.

— Thor, du-te, i-am dat ferm comanda câinelui.

Noah l-a privit întâi pe el și apoi pe mine, și a mai făcut câțiva pași înapoi, până când a ajuns cu spatele la peretele bucătăriei.

Thor a înaintat spre ea încet, arătându-și colții și mârâind. Era destul de înfricoșător, dar eu știam că nu avea să-i facă nimic... dacă eu nu îi dădeam comanda.

— Ce faci? a întrebat ea, privindu-mă în ochi. Nu e deloc amuzant.

Ba bine că nu!

— Câinele meu se înțelege bine cu toată lumea, e ciudat că acum nu vrea decât să te atace, am comentat, observând amuzat cum încerca să-și controleze teama.

— Ai de gând să faci ceva? mi-a șuierat printre dinți, cu privirea ațintită asupra mea.

„Să fac ceva? Ce-ar fi să-ți spun să te cari înapoi de unde ai venit?"

— De cât timp ești aici? De cinci minute? Și deja dai ordine? am spus, în timp ce mă apropiam de chiuvetă și îmi turnam un pahar cu apă; în tot acest timp, câinele a continuat să mârâie. Poate că ar trebui să te las un pic aici ca să te adaptezi tu singură.

— De câte ori te-ai lovit la cap când erai mic, imbecilule? Ia câinele ăsta de pe mine!

M-am întors spre ea ușor surprins de atitudinea ei obraznică. Oare tocmai mă insultase?

Cred că și câinele și-a dat seama, pentru că a mai înaintat puțin spre ea, aproape nelăsându-i loc să mai facă vreo mișcare; atunci, înainte să o pot opri, Noah s-a întors speriată și a apucat primul lucru pe care l-a găsit pe blatul din bucătărie, care s-a dovedit a fi o tigaie. Înainte să îl poată lovi pe bietul animal, m-am apropiat și l-am tras pe Thor de zgardă, pe când cu cealaltă mână opream mișcarea brațului lui Noah.

— Ce mama dracului faci? am strigat, smulgându-i tigaia și punând-o din nou pe blat.

Câinele s-a agitat furios, iar Noah s-a refugiat la pieptul meu, scoțând un strigăt înăbușit.

M-a surprins că, deși eu eram cel care o amenința, s-a apropiat de mine să o protejez.

— Thor, șezi!

Câineie s-a relaxat imediat, s-a așezat și a început să dea din coadă bucuros.

Am coborât privirea spre Noah, care mă ținea cu ambele mâini de tricou. Am zâmbit de situația creată, până

când a părut să-şi dea seama ce făceam; a ridicat mâinile şi m-a îmbrâncit.

— Eşti idiot sau ce-i cu tine?!

— În primul rând, asta să fie ultima dată când îmi ataci câinele şi, în al doilea rând, am avertizat-o, privind-o fix în ochi – o parte din creierul meu a remarcat micii pistrui pe care îi avea pe nas şi pe obraji –, să nu care cumva să mă mai insulţi, pentru că atunci chiar o să avem o problemă.

Ea m-a privit într-un fel straniu. Ochii săi s-au aţintit asupra mea, iar apoi au coborât spre pieptul meu, aparent incapabili să-mi susţină privirea.

Am făcut un pas înapoi. Respiraţia mi se accelerase şi habar nu aveam care era motivul. Deja îmi ajunsese pentru o zi, în condiţiile în care o cunoscusem abia cu cinci minute înainte.

— Ar fi de preferat să ne înţelegem bine, surioară, i-am spus întorcându-mă cu spatele, luându-mi sendvişul de pe blat şi îndreptându-mă spre uşă.

— Nu-mi spune aşa, eu nu sunt nici sora ta, nici nimic de genul ăsta, a răspuns.

A spus-o cu atâta ură şi sinceritate, încât m-am întors să o mai privesc o dată. Ochii ei sclipeau, convinsă fiind că îşi exprimase punctul de vedere şi atunci mi-am dat seama că nici pe ea nu o încânta faptul că părinţii noştri erau împreună.

— Cu asta suntem amândoi de acord... *surioară*, am repetat, privind-o printre gene şi amuzându-mă să văd cum strângea pumnii.

În acel moment am auzit un zgomot în spatele meu. M-am întors şi m-am trezit faţă în faţă cu tata... şi cu soţia lui.

— Văd că v-aţi cunoscut, a remarcat tata, intrând în bucătărie cu un zâmbet larg.

Trecuse mult timp de când nu-l mai văzusem zâmbind astfel şi, în fond, mă bucuram să îl văd aşa şi mă bucuram că îşi refăcuse viaţa. Chiar dacă pierduse ceva pe drum: pe mine.

Raffaella mi-a zâmbit călduros din uşă şi m-am forţat să afişez un fel de grimasă, cât mai asemănătoare cu un zâmbet,

gândindu-mă că mai mult de atât nu avea să obțină de la mine femeia aia. Nu aveam nimic împotriva ei.

Chiar dacă eu și tatăl meu nu aveam o relație nemaipomenită sau afectuoasă, fusesem perfect de acord să creeze acel zid care ne separa de lumea exterioară. Cele întâmplate cu mama ne marcaseră pe amândoi, dar mai ales pe mine, care eram fiul său și am fost nevoit să privesc cum a plecat fără să se uite înapoi.

De atunci nu mai aveam încredere în femei, nu voiam să am de-a face cu ele decât pentru sex sau ca să mă distrez la petreceri. De ce mi-ar fi trebuit mai mult?

— Noah, l-ai văzut pe Thor? a întrebat-o Raffaella pe fiica sa, care stătea încă lipită de blatul din bucătărie, fără să-și poată ascunde proasta dispoziție.

Noah a făcut atunci ceva ce m-a derutat: a făcut un pas înainte, s-a aplecat și l-a strigat pe Thor.

— Thor, vino, vino la mine, frumosule... l-a chemat pe un ton afectuos și prietenos.

Cu câteva secunde în urmă tremura de frică din cauza aceluiași animal.

M-a surprins că nu a dat fuga să mă pârască mamei.

Câinele s-a întors spre ea dând din coadă energic. A întors capul spre mine, apoi din nou spre ea și mai mult ca sigur a intuit că nu era ceva în regulă, peutru că eram atât de serios, încât până și el și-a dat seama.

Cu coada între picioare, s-a apropiat de mine și s-a așezat. Sora mea vitregă a rămas fără replică.

— Bravo, l-am felicitat cu un zâmbet larg.

Noah s-a ridicat brusc, fulgerându-mă cu privirea pe sub genele bogate, și s-a întors spre mama ei.

— Mă duc la culcare, a anunțat-o ferm.

Eu mă pregăteam să fac același lucru sau, mă rog, mai bine spus, exact opusul, pentru că în noaptea respectivă urma să fie o petrecere pe plajă, iar eu nu puteam să lipsesc.

— Eu ies în seara asta, nu mă aşteptaţi, am declarat, simţindu-mă ciudat pentru că folosisem pluralul.

Când eram pe punctul de a ieşi din bucătărie, tata ne-a oprit, pe mine şi pe *surioara* mea.

— Azi ieşim la cină toţi patru, a afirmat, privind mai ales spre mine.

„Nu mai spune!"

— Tată, îmi pare rău, dar mă întâlnesc cu cineva şi...

— Eu sunt foarte obosită după drum, mă...

— Este prima noastră cină în familie şi vreau să fiţi acolo amândoi, a spus tata, întrerupându-ne pe amândoi.

Lângă mine, Noah a dat drumul brusc aerului pe care îl ţinuse în plămâni.

— Nu putem merge mâine? a replicat ea.

— Îmi pare rău, draga mea, dar mâine mergem la un eveniment organizat de companie, i-a răspuns tatăl meu.

A fost atât de ciudat modul în care i s-a adresat... să fim serioşi, nici nu o cunoştea bine...! Eu eram deja la facultate, făceam ce voiam... Cu alte cuvinte: eu eram adult, dar Noah? Să fie la cheremul unei adolescente e coşmarul oricărui cuplu recent căsătorit.

— Noah, o să cinăm împreună şi gata, nu mai avem ce discuta, a încheiat Raffaella conversaţia, aţintindu-şi ochii albaştri asupra fiicei ei.

Am decis că ar fi mai bine să cedez de data asta. Puteam să iau cina cu ei şi apoi să trec pe la Anna, prietena mea... *specială*, după care să merg cu ea la petrecere.

Noah a bombănit ceva neinteligibil, a trecut printre noi şi s-a îndreptat spre holul unde se aflau scările.

— Lăsaţi-mă o jumătate de oră să fac un duş, le-am cerut, făcând un semn spre hainele mele ude de transpiraţie.

Tata a consimţit satisfăcut, soţia lui mi-a zâmbit şi am ştiut că în seara aceea copilul matur şi responsabil fusesem eu... sau, cel puţin, aşa îi lăsasem să creadă.

3

NOAH

Ce IDIOT!

În timp ce urcam scările păşind apăsat, nu reuşeam să-mi scot din minte ultimele zece minute pe care le petrecusem cu imbecilul de frate vitreg pe care îl căpătasem. Cum putea cineva să fie atât de tâmpit, încrezut şi psihopat în acelaşi timp şi la un asemenea nivel? Dumnezeule mare! Nu puteam să rezist, nu aveam cum să suport aşa ceva; mă enerva oricum, doar pentru că era fiul noului soţ al mamei, dar, după cele întâmplate, antipatia mea faţă de el atinsese proporţii stratosferice.

El era băiatul perfect şi adorabil despre care îmi vorbise mama?

Mă enervase cum îmi vorbise, cum mă privise. Ca şi cum mi-ar fi fost superior doar pentru că avea bani. Ochii săi mă analizaseră din cap până-n picioare şi pe urmă zâmbise... Îmi râsese în nas.

Am intrat în camera mea trântind uşa, deşi, la cât de mare era casa, nu avea cum să mă audă cineva. Afară era deja noapte, iar pe fereastră intra o lumină slabă. Odată cu întunericul, marea devenise neagră şi nu se mai distingea unde se termina apa şi unde începea cerul.

Tulburată, m-am grăbit să aprind lumina.

M-am dus direct în pat şi m-am trântit cu ochii aţintiţi asupra grinzilor înalte din tavan. Pe deasupra, mă obligau şi să iau cina cu ei. Mama nu-şi dădea seama că în clipa aceea ultimul lucru de care aveam chef era să fiu înconjurată de

lume? Voiam să fiu singură, să mă odihnesc, să mă obișnuiesc cu ideea schimbărilor care aveau loc în viața mea, să le accept și să mă resemnez, deși în fond știam că niciodată nu aveam să mă simt ca acasă.

Mi-am luat mobilul, întrebându-mă dacă să îl sun pe iubitul meu Dan sau nu, nu voiam să se îngrijoreze simțind amărăciunea din glasul meu... nu eram decât de o oră în California și deja sufeream de dorul lui.

Nu au trecut decât zece minute din clipa în care am urcat în cameră și până când mama a intrat peste mine. Cel puțin s-a deranjat să bată la ușă, dar, văzând că nu primește niciun răspuns, a intrat de-a dreptul.

— Noah, în cincisprezece minute trebuie să fim cu toții jos, mi-a spus cu o privire răbdătoare.

— Spui asta ca și cum mi-ar lua o oră jumate să cobor niște scări, i-am răspuns, ridicându-mă în capul oaselor.

Mama își lăsase despletit părul blond care îi ajungea până la umeri și îl coafase elegant. Nu locuiam în casa asta de nici două ore și ea deja arăta altfel.

— Spun asta pentru că trebuie să te schimbi și să te îmbraci pentru cină, mi-a răspuns, ignorând tonui meu.

M-am uitat la ea fără să înțeleg și mi-am coborât privirea spre hainele pe care le purtam.

— Care e problema cu felul în care arăt? am întrebat cu o atitudine defensivă.

— Porți tenișI, Noah. În seara asta trebuie să ne îmbrăcăm elegant. Doar nu vrei să mergi îmbrăcată așa, nu? În pantaloni scurți și tricou? m-a interogat ea exasperată.

M-am ridicat și am înfruntat-o. Răbdarea îmi fusese pusă la grea încercare în acea zi.

— Să vedem dacă pricepi, mamă: nu vreau să merg la cină cu tine și cu soțul tău, nu mă interesează să-l cunosc pe fiul lui prost-crescut și nu am niciun chef să mă aranjez pentru asta, i-am trântit, încercând să îmi controlez tentația de a mă urca în mașină și de a mă întoarce în orașul meu.

— Nu te mai purta ca şi cum ai avea cinci ani, îmbracă-te şi vino să iei cina cu mine şi cu noua ta familie, mi-a ordonat pe un ton dur, dar, văzându-mi expresia feţei, s-a înmuiat şi a adăugat: Nu va fi aşa în fiecare zi, e doar în seara asta, te rog, fă-o pentru miue.

Am respirat adânc de câteva ori, mi-am înghiţit toate cuvintele pe care aş fi vrut să i le arunc şi am dat din cap.

— Doar în seara asta.

De îndată ce mama a plecat, am intrat în dressingul din camera mea. Dezgustată de tot ce se întâmplase şi de toată lumea, am început să caut o ţinută care să-mi placă şi în care să mă simt bine. Voiam să demonstrez şi cât de matură pot să fiu; încă aveam întipărită pe retină privirea neîncrezătoare şi amuzată a lui Nicholas sfredelindu-mă de sus până jos cu ochii săi albaştri şi trufaşi. Mă privise ca şi cum aş fi fost doar o copilă pe care se distra speriind-o, aşa cum făcuse când mă ameninţase cu câinele ăla nenorocit.

Valiza mea era deschisă pe jos în dressing. Am îngenuncheat în faţa ei şi am început să scotocesc printre haine. Cu siguranţă că mama se aştepta să cobor îmbrăcată cu una dintre ţinutele pe care mi le cumpărase, dar era ultimul lucru pe care aveam de gând să-l fac. În cazul în care cedam în privinţa asta, s-ar fi stabilit un precedent neplăcut. Să accept hainele însemna să îmi accept noua viaţă, să-mi pierd demnitatea.

Cu mintea întunecată de furie, am ales rochia neagră cu imprimeul trupei Ramones. Cine zicea că nu e elegantă? Am privit în jur, căutând ceva cu care să mă încalţ. Nu eram adepta pantofilor cu toc, dar, dacă aş fi coborât încălţată cu tenişii Converse, mama cu siguranţă şi-ar fi pierdut răbdarea şi m-ar fi obligat să mă schimb. În cele din urmă, am ales nişte sandale destul de drăguţe care aveau uu pic de toc, dar nu atât de mare încât să uu mă pot descurca la mers.

M-am apropiat de oglinda uriaşă care acoperea unul dintre pereţi şi m-am privit cu atenţie. Prietena mea Beth

cu siguranță mi-ar fi aprobat alegerea și, dacă îmi aminteam bine, lui Dan rochia aceea i se părea foarte sexy...

Fără să mai stau pe gânduri, mi-am desfăcut părul și mi l-am netezit. Mi-am dat pe buze cu puțin ruj maroniu. Mulțumită de rezultat, am înșfăcat o gentuță și m-am îndreptat spre ușă.

Exact când o deschideam m-am trezit față în față cu Nicholas, care s-a oprit un moment să mă observe. Diavolul de Thor era lângă el și nu m-am putut abține să nu fac un pas înapoi.

Noul meu frate a zâmbit – numai el știe de ce – și m-a privit din nou din cap până în picioare. Ochii i-au strălucit, reflectând un fel de emoție obscură și indescifrabilă.

Privirea sa a zăbovit ceva mai mult asupra rochiei pe care o purtam.

— Acolo, la țară, nu te-au învățat cum să te îmbraci? a întrebat sarcastic.

Am schițat un zâmbet angelic.

— Ba da... dar profesorul era la fel de cretin ca tine, probabil de asta nu am fost atentă.

Nu se aștepta la răspunsul meu, iar eu mă așteptam și mai puțin ca un zâmbet să apară pe buzele acelea mult prea senzuale. L-am observat preț de o clipă și m-am minunat din nou de cât de înalt și viril era. Era îmbrăcat cu pantaloni de costum și cămașă, fără cravată și cu primii doi nasturi de la gât descheiați. Ochii săi albaștri precum cerul păreau că vor să mă străpungă, dar nu m-am lăsat intimidată.

Mi-am îndreptat ochii spre câine, care acum, în loc să-mi arunce priviri asasine, dădea din coadă bucuros și aștepta așezat în timp ce ne observa cu interes.

— Parcă e alt câine... O să-i spui să mă atace acum sau aștepți să ne întoarcem de la cină? l-am provocat, ațintindu-l cu privirea și zâmbindu-i în același timp cu falsă amabilitate.

— Nu știu, pistruiato... asta depinde de cum o să te comporți, mi-a răspuns, după care s-a întors cu spatele și a pornit spre scări.

Am rămas tăcută câteva secunde, încercând să-mi controlez emoțiile. Pistruiato! Îmi spusese Pistruiato! Tipul ăsta și-o căuta cu lumânarea... chiar și-o căuta.

Am mers în spatele lui, încercând să mă conving că nu merita să mă enervez pentru comentariile sau pentru privirile lui, ori pentru simpla sa prezență. Nu era decât una dintre multele persoane care aveau să-mi displacă în acel oraș, așa că era mai bine să încep să mă obișnuiesc.

Când am ajuns la parter, nu am putut să nu rămân din nou surprinsă de cât de magnifică era acea casă. Într-un fel, reușea să transmită senzația de casă veche, dar în același timp sofisticată și modernă. În timp ce așteptam să coboare mama, ignorând persoana de lângă mine, am analizat impresionantul candelabru din cristal care atârna din tavanul înalt cu grinzi. Era făcut din mii de bucăți de cristal care atârnau de parcă ar fi fost picături de ploaie congelate; dădeau senzația că voiau să ajungă pe pământ, dar erau obligate să rămână suspendate în aer o perioadă nedefinită.

Pentru o clipă, ne-am privit și, în loc să mă uit în altă parte, am decis să-i susțin privirea până când el s-ar fi văzut nevoit să și-o abată. Nu voiam să aibă impresia că mă intimidează, nu voiam să creadă că poate face cu mine ce are chef.

Dar ochii săi nu s-au abătut, ci au continuat să mă privească fix, cu o hotărâre incredibilă. Exact când credeam că nu mai pot să rezist, a apărut și mama cu William.

— Bun, suntem toți, a spus acesta, privindu-ne cu un zâmbet larg.

L-am observat fără urmă de bucurie.

— Am rezervat deja o masă la Club, sper că vă e foame... a adăugat, îndreptându-se spre ușă la braț cu mama, care a făcut ochii mari când mi-a văzut rochia.

— Cu ce te-ai îmbrăcat? mi-a șoptit la ureche.

M-am făcut că nu o aud și am luat-o înainte spre ieșire.

Afară, aerul era cald și proaspăt, și se auzeau valurile care se spărgeau de țărm în depărtare.

— Vrei să vii cu noi cu maşina, Nick? l-a întrebat William pe fiul său.

Acesta deja o luase înainte şi se îndrepta spre un 4x4 impresionant, de culoare neagră şi foarte înalt. Maşina sclipea şi părea recent adusă de la reprezentanţă. Nu m-am putut abţine să dau nu ochii peste cap... era tipic!

— Merg cu a mea, i-a răspuns el, întorcându-se spre noi când a ajuns la uşă. După cină mă întâlnesc cu Miles; trebuie să terminăm raportul cazului Refford.

— Foarte bine, a aprobat tatăl său; eu însă nu înţelesesem niciun cuvânt. Vrei să mergi cu el până la Club, Noah? a adăugat după o clipă, întorcându-se spre mine. Aşa vă veţi cunoaşte mai bine, mi-a spus William privindu-mă mulţumit, ca şi cum tocmai avusese cea mai bună idee de pe pământ.

Ochii mei s-au îndreptat fără să vreau spre fiul său, care m-a privit ridicând din sprâncene, în aşteptarea răspunsului meu. Părea să-l distreze toată situaţia.

— Nu-mi place să mă urc în maşină cu o persoană despre care nu ştiu cum conduce, i-am mărturisit noului meu tată vitreg, sperând că am reuşit să ating acel punct sensibil pe care îl aveau băieţii când li se puneau sub semnul întrebării abilităţile de şoferi.

I-am întors spatele şi m-am urcat în Mercedesul negru al lui Will.

Nici măcar nu m-am uitat spre el când mama şi soţul ei s-au urcat în maşină şi m-am bucurat de singurătatea de pe bancheta din spate în timp ce străbăteam străzile în direcţia clubului pentru bogătaşi.

Îmi doream din tot sufletul ca acea seară să se încheie cât mai curând posibil, să punem punct acelei farse de familie fericită pe care mama şi soţul ei pretindeau să o proiecteze şi să mă întorc în camera mea pentru a încerca să mă odihnesc.

După aproximativ cincisprezece minute am ajuns într-un loc retras, înconjurat de terenuri întinse foarte bine îngrijite. Deşi era deja noapte, o alee luminată puternic ne ura bun-venit la Clubul Nautic Mary Read. Înainte de a ne lăsa să

trecem, un individ care stătea de pază într-o cabină elegantă lângă barieră s-a apropiat să vadă cine era în mașină. Când a văzut cine era la volan, l-a recunoscut imediat.

— Domnule Leister, bună seara, domnule, doamnă... a adăugat, văzând-o pe mama.

Noul meu tată vitreg l-a salutat și am intrat în incinta Clubului.

— Noah, carnetul tău de membru va sosi săptămâna viitoare, dar poți să folosești numele meu ca să te lase să intri sau, dacă preferi, pe al Ellei, a spus întorcându-se spre mama.

Am simțit o strângere de inimă când l-am auzit că îi spune așa... Așa îi spunea tata și eram absolut sigură că mamei nu-i făcea nicio plăcere acel diminutiv... prea multe amintiri neplăcute; dar, evident, nu aveam de gând să-i spun asta noului și incredibilului ei soț.

Mama se pricepea foarte bine să uite lucrurile dureroase și dificile. Eu, în schimb, le țineam în mine, bine ascunse, până când la un moment dat explodam și le dădeam pe toate afară.

Când am ajuns la ușa luxosului local, Will a oprit mașina chiar la intrare. Un valet s-a apropiat să ne deschidă portiera mie și mamei, a acceptat bacșișul oferit de William și a dus mașina într-un loc de el știut.

Restaurantul era incredibil, totul era din sticlă. De unde mă aflam puteam să văd câteva mese și acvariile nemaipomenite pline cu raci, pești și diverse specii de calamari gata să fie sacrificați și serviți la masă. Înainte să fim conduși la masă am simțit că cineva se postase în spatele meu. Respirația sa mi-a atins urechea și m-a făcut să simt un fior. Când m-am întors, l-am văzut pe Nicholas în spatele meu. În ciuda încălțărilor mele cu toc, tot era cu jumătate de cap mai înalt decât mine. Abia dacă și-a coborât privirea spre mine.

— Am o rezervare pe numele William Leister, a anunțat-o William pe ospătărița care avea sarcina de a-i întâmpina pe noii clienți.

Pe chipul acesteia a apărut o grimasă dintr-un motiv inexplicabil și s-a grăbit să ne lase să intrăm în aglomeratul, dar în același timp liniștitul și confortabilul local.

Masa noastră era într-unul dintre cele mai bune locuri, luminată plăcut cu lumânări, la fel ca întregul restaurant. Peretele din sticlă oferea o priveliște impresionantă a oceanului și nu m-am putut abține să mă întreb dacă în California era ceva obișnuit ca toți pereții să fie transparenți.

Să fiu sinceră, eram complet uluită.

Ne-am așezat și imediat mama și William au început să vorbească extaziați și să-și zâmbească prostește. Între timp, eu nu am putut să nu observ privirea șocată și circumspectă pe care ospătărița i-o aruncase lui Nick.

Acesta părea să nu-și fi dat seama, fiindcă începuse să învârtă solnița între degete. Timp de o secundă, ochii mei au privit cu atenție acele mâini atât de îngrijite, de bronzate și de mari. Privirea mea a urcat apoi pe braț, până a ajuns la fața lui și apoi la ochi, care mă observau cu interes. Mi-am ținut respirația.

— Ce vreți să comandați? a întrebat mama, făcându-mă să-mi întorc rapid privirea spre ea.

I-am lăsat pe ei să comande pentru mine, în primul rând pentru că nu cunoșteam mai mult de jumătate dintre felurile de mâncare din meniu. În timp ce așteptam să ni se aducă mâncarea, iar eu amestecam distrată cu paiul în paharul de ceai cu gheață, William a încercat să ne atragă pe mine și pe fiul său în conversația pe care o purtau.

— Îi spuneam înainte lui Noah câte sporturi se pot practica aici, la Club, Nick, a comentat Will, făcându-l pe fiul său, care până în acel moment se uitase fix spre capătul sălii, să-și privească tatăl în ochi. Nicholas joacă baschet și este nemaipomenit la surfing, Noah, a explicat, ignorând fața plictisită a lui Nick și concentrându-și atenția asupra mea.

„Surfing..." Nu m-am putut abține să-mi dau ochii peste cap. Din nefericire pentru mine, Nicholas mă observa.

Cu ochii țintă la mine, s-a aplecat peste masă, sprijinindu-și brațele de ea, și m-a sfredelit cu privirea.

— Te amuză ceva, Noah? mi-a trântit, făcând tot posibilul ca tonul său să pară amabil, dar eu știam că în fond gestul meu îl deranjase. Crezi că surfingul este un sport stupid?

Înainte ca mama să răspundă – mă așteptam să o facă –, m-am grăbit să mă aplec la fel ca el.

— Tu ai spus-o, nu eu, i-am răspuns, zâmbind cu inocență.

Mie îmi plăceau sporturile de echipă, bazate pe o strategie, pentru care era nevoie de un bun căpitan și de constanță și multă muncă. Găsisem toate astea în volei și eram sigură că surfingul nici nu se compara.

Înainte de a putea să-mi dea replica, lucru pe care cu siguranță dorea să-l facă, a venit ospătărița, iar el a continuat s-o privească, de parcă o cunoștea.

Mama și William începuseră o discuție animată, când un cuplu de prieteni de-ai lor s-a oprit să-i salute.

Ospătărița, o femeie tânără cu părul șaten-închis, care purta un șort negru, era ocupată să pună farfuriile pe masă și l-a lovit fără să vrea pe Nicholas în umăr.

— Îmi pare rău, Nick, s-a scuzat și apoi, speriată, s-a întors spre mine, ca și cum ar fi comis o greșeală de neiertat.

Nicholas m-a privit la rândul său și am înțeles imediat că se petrecea ceva între ei doi.

Profitând de neatenția părinților noștri, m-am aplecat pentru a lămuri lucrurile.

— O cunoști? l-am întrebat, în timp ce el își turna din nou apă minerală în paharul din cristal.

— Pe cine? a zis el, făcând pe prostul.

— Pe ospătăriță, i-am răspuns, observându-l cu interes.

Chipul lui nu lăsa să se întrevadă nimic: era serios, relaxat. Mi-am dat seama atunci că Nicholas Leister era o persoană care știa foarte bine cum să-și ascundă gândurile.

— Da, m-a servit de mai multe ori, a afirmat, îndreptându-și privirea spre mine.

M-a privit lung, provocându-mă parcă să-l contrazic. „Ca să vezi... Nick e un mincinos..." Oare de ce nu mă mira?

— Da, sunt sigură că te-a *servit* de multe ori, am declarat eu.

— Ce insinuezi, surioară? a întrebat, iar zâmbetul mi s-a șters de pe față când am auzit acel apelativ.

— Că toți cei bogați ca tine sunteți la fel; credeți că sunteți stăpânii lumii doar pentru că aveți bani. Fata asta nu și-a dezlipit privirea de la tine de când ai intrat pe ușă; este evident că te cunoaște, am remarcat, privindu-l enervată dintr-un motiv pe care nu mi-l explicam. Iar tu nici măcar nu ai catadicsit să te uiți la ea... E *josnic*.

M-a privit fix înainte să-mi răspundă.

— E o teorie foarte interesantă și constat că „toți cei bogați", cum îi numești tu, te dezgustă... sigur că tu și mama ta locuiți acum în casa noastră și vă bucurați de tot confortul pe care îl pot oferi banii. Dacă ne consideri așa demni de dispreț, ce cauți la masa asta? m-a întrebat, privindu-mă de sus în jos cu dispreț.

L-am observat, încercând să-mi controlez accesul de furie. Individul acela știa ce să spună ca să mă scoată din sărite.

— După părerea mea, tu și mama ta sunteți chiar mai rele decât ospătărița, a mărturisit, aplecându-se peste masă ca să mi se poată adresa doar mie. Vă prefaceți că sunteți ceva ce nu sunteți, când de fapt amândouă v-ați vândut pentru bani...

Asta mi-a pus capac. Furia m-a orbit.

Am apucat paharul din fața mea și, cu un gest scurt, i-am aruncat în față tot conținutul acestuia.

Păcat că paharul era gol.

4

NICK

Expresia de pe faţa ei când a văzut că paharul era gol m-a făcut să uit orice urmă de supărare sau iritare pe care o îuăbuşeam de când ne aşezaserăm la acea masă.

Fata aceea era extrem de imprevizibilă. Mă surprindea uşurinţa cu care îşi pierdea cumpătul şi îmi plăcea să constat efectul pe care puteau să-l aibă asupra ei nişte simple cuvinte.

Obrajii ei presăraţi cu pistrui mici au căpătat o nuanţă rozalie când şi-a dat seama că se făcuse de râs. Şi-a îndreptat privirea dinspre paharul gol spre mine, iar apoi s-a uitat în ambele părţi, de parcă ar fi vrut să verifice că nimeni nu mai observase prostia pe care o făcuse.

Lăsând la o parte amuzamentul situaţiei – care exista, trebuie să recunosc –, nu puteam să-i permit să se poarte aşa cu mine. Dacă paharul ar fi fost plin? Nu aveam de gând să permit ca o mucoasă de şaptesprezece ani să se gândească măcar să-mi arunce cu un pahar cu apă în faţă... Fetiţa aceea prostuţă avea să afle peste ce frate mai mare avusese norocul să dea. Ea singură avea să-şi dea seama ce fel de probleme urma să aibă dacă încerca să-mi joace o astfel de festă încă o dată.

M-am aplecat peste masă cu cel mai simpatic zâmbet posibil. A făcut ochii mari şi m-a privit precaută, iar eu m-am bucurat să văd o oarecare teamă ascunsă între acele gene lungi.

— Să nu mai faci asta, am avertizat-o calm.

Ea m-a privit câteva clipe, după care, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, s-a întors spre mama ei.

Seara a continuat fără niciun alt incident; Noah nu mi-a mai adresat niciun cuvânt, nici măcar nu m-a mai privit, lucru care m-a deranjat, dar în același timp mi-a și plăcut. În timp ce răspundea la întrebările tatălui meu și vorbea fără prea mult entuziasm cu mama ei, am profitat de ocazie pentru a o observa.

Era o fată extrem de simplă, dar intuiam că avea să-mi aducă niște neplăceri. M-au amuzat mutrele pe care le făcea în timp ce gusta fructele de mare ce ne fuseseră servite. Abia a gustat de câteva ori din ce ni se adusese la masă, iar asta m-a făcut să mă gândesc cât de slabă părea îmbrăcată cu rochia aceea neagră. Rămăsesem uimit când o văzusem ieșind din camera ei, iar mintea mea îi analizase picioarele lungi, mijlocul subțire și sânii. Arăta destul de bine având în vedere că nu avea operații estetice ca majoritatea fetelor din California.

A trebuit să recunosc că era mai frumoasă decât mi se păruse la început, iar constatarea asta și gândurile imorale care mă asaltaseră m-au făcut să mă indispun. Nu puteam să-mi pierd timpul cu așa ceva, cu atât mai puțin dacă urma să trăim sub același acoperiș.

Privirea mea s-a îndreptat din nou spre chipul ei. Nu avea nici urmă de machiaj. Era atât de ciudat... Toate fetele pe care le cunoșteam petreceau cel puțin o oră în camera lor doar ca să se machieze, inclusiv fete care erau de o mie de ori mai frumoase decât Noah, în timp ce ea nu avea nicio problemă să meargă la un restaurant luxos fără o urmă de ruj pe buze. Adevărul e că nu avea nevoie: era norocoasă să aibă un ten frumos și neted, aproape fără imperfecțiuni; asta fără să pun la socoteală pistruii, care îi dădeau acel aer copilăresc ce-mi amintea că nu terminase nici măcar liceul.

În clipa aceea, fără să-mi dau seama, Noah s-a întors și m-a privit enervată, surprinzându-mă când o observam pe îndelete.

— Vrei o poză? m-a întrebat cu umorul acid care o caracteriza.

— Dacă e nud, sigur că da, am răspuns, amuzându-mă de îmbujorarea ușoară care i-a cuprins obrajii.

Cu o privire nervoasă s-a întors din nou spre părinții noștri, care nici nu-și dădeau seama de micile dispute ce aveau loc la numai jumătate de metru de ei.

Când mi-am dus paharul cu suc la gură, ochii mi-au căzut asupra ospătăriței, care mă observa din locul ei din spatele tejghelei. L-am privit pe tata cu coada ochiului, după care m-am ridicat cu scuza că trebuia să mă duc la baie. Noah m-a privit din nou cu interes, dar nu i-am dat nicio atenție. Aveam ceva important de rezolvat.

Am înaintat hotărât spre bar și m-am așezat pe taburet în fața Clandiei, o ospătăriță cu care mă culcam din când în când și cu al cărei văr aveam o relație ceva mai complicată, dar în același timp avantajoasă.

Claudia m-a privit cu un zâmbet forțat, sprijinindu-se de bar și lăsând să i se întrevadă discret sânii, căci uniforma pe care o purta nu lăsa să se vadă prea mult.

— Văd că deja ai căutat altă fată cu care să te distrezi, mi-a spus, referindu-se la Noah.

M-a amuzat.

— E sora mea vitregă, i-am explicat, uitându-mă la ceasul pe care îl purtam la mână.

Trebuia să mă întâlnesc cu Anna peste patruzeci de minute. M-am uitat din nou la fata brunetă care stătea în fața mea și mă observa uimită.

— Nu știu de ce te interesează, am adăugat, ridicându-mă în picioare. Spune-i lui Ronnie că îl aștept în seara asta la debarcader, la petrecerea lui Kyle.

Claudia a scrâșnit, cu siguranță deranjată de faptul că nu îi acordam prea multă atenție. Nu înțelegeam de ce fetele se așteptau la o relație serioasă cu un tip ca mine. Nu le avertizasem că nu voiam niciun fel de angajament? Nu le era

suficient de clar lucrul ăsta când vedeau că mă culc cu cine am chef? De ce credeau că aveau ele ceva care să mă facă să mă schimb?

Nu mă mai culcasem cu Claudia exact din aceste motive, iar ea nu mă iertase încă.

— Te duci la petrecere? m-a întrebat cu o umbră de speranță în ochi.

— Evident, i-am răspuns. Mă duc cu Anna... Ah, și încă ceva, am adăugat, ignorându-i supărarea, înainte de a mă întoarce la masă: încearcă să disimulezi mai bine că mă cunoști, sora mea vitregă deja și-a dat seama că m-am culcat cu tine și n-aș vrea să afle și tata.

Claudia a strâns din buze cu putere și s-a întors cu spatele, fără să mai zică nimic.

Am ajuns la masă chiar când aduceau desertul. După vreo zece minute în care conversația a fost purtată aproape în întregime de tata și de noua sa soție, am considerat că îmi îndeplinisem suficient rolul de fiu pentru ziua respectivă.

— Îmi pare rău, dar trebuie să plec, m-am scuzat privindu-l pe tata, care m-a observat o clipă încruntat.

— Te duci la Miles? a întrebat, iar eu am încuviințat, evitând să mă uit la ceas. Cum merge cazul?

Am făcut un efort să nu pufnesc resemnat și am mințit cât de bine am putut.

— Tatăl lui ne-a lăsat să facem toată hârțogăraia, presupun că, până când vom avea un caz adevărat de care să ne ocupăm doar noi, vor mai trece niște ani... i-am răspuns, conștient dintr-odată de faptul că Noah mă privea fix și cu interes.

— Ce facultate faci? m-a întrebat și, întorcându-mă spre ea, i-am citit nedumerirea în privire.

O surprinsesem.

— Dreptul, am răspuns și m-am bucurat când i-am citit pe chip uimirea. Ești surprinsă? am interogat-o, încolțind-o și savurând momentul.

Ea și-a schimbat atitudinea și m-a privit trufaș.

— Să fiu sinceră, da, a admis imediat. Credeam că pentru a studia Dreptul trebuie să ai câțiva neuroni.

— Noah! a țipat mama ei.

Mucoasa asta începea să mă scoată din sărite.

Înainte de a putea spune ceva, tata a intervenit.

— Voi doi nu ați început bine, a declarat, fulgerându-mă cu privirea.

A trebuit să îmi înfrânez dorința de a mă ridica și de a pleca fără să mai dau explicații. Mă săturasem de farsa familiei fericite, fusese suficient pentru o zi; aveam chef să plec și să nu mă mai prefac interesat de toată mizeria aia.

— Îmi pare rău, dar trebuie să plec, am declarat, ridicându-mă și lăsând șervetul pe masă.

Nu aveam de gând să-mi pierd cumpătul în fața tatei.

Atunci Noah s-a ridicat și ea, doar că într-o manieră deloc elegantă, și și-a trântit șervetul pe masă.

— Dacă pleacă el, plec și eu, a afirmat, aruncându-i o privire sfidătoare mamei sale, care a început să privească în jur jenată și supărată.

— Stai jos imediat, i-a ordonat printre dinți.

Fir-ar să fie, nu puteam pierde timpul cu astfel de prostii. Trebuia să plec.

— O duc eu, am zis în cele din urmă spre uimirea tuturor, inclusiv a lui Noah.

M-a privit cu neîncredere și suspiciune, ca și când mi-aș fi ascuns adevăratele intenții. Adevăratul motiv era că abia așteptam să n-o mai văd, iar dacă, ducând-o acasă, scăpam de ea și de tata, era și mai bine.

— Cu tine nu merg nici până la colțul străzii, mi-a trântit mândră, pronunțând rar fiecare cuvânt.

Înainte ca cineva să reacționeze, mi-am luat jacheta și, în timp ce o îmbrăcam, m-am adresat tuturor:

— Nu am chef de tâmpenii școlărești, ne vedem mâine.

— Nicholas, așteaptă, mi-a ordonat tata, obligându-mă din nou să mă întorc. Noah, du-te cu el și odihnește-te, venim și noi în curând.

Am privit-o fix pe noua mea soră, care părea să ezite între a mă însoți sau a rămâne la masă.

A privit în jur un moment, a oftat și apoi m-a fulgerat cu privirea.

— Bine, vin cu tine.

5

NOAH

Ultimul lucru pe care mi-l doream în acel moment era să îi datorez ceva acelui individ prost-crescut. Dar şi mai puţin îmi surâdea ideea de a rămâne singură cu mama şi cu soţul ei, să văd cum ea îl privea vrăjită, iar el se dădea mare cu banii şi influenţa lui.

Nicholas mi-a întors spatele şi a pornit spre ieşire.

Mi-am luat rămas-bun de la mama fără prea mult entuziasm şi m-am grăbit să-l urmez. Când am ajuns lângă el la intrarea în restaurant, am aşteptat cu braţele încrucişate până ni s-a adus maşina.

Nu m-a surprins să văd cum îşi scotea un pachet de ţigări din jachetă şi îşi aprindea una. L-am privit în timp ce o ducea la gură şi, câteva secunde mai târziu, expulza fumul încet şi fluid.

Eu nu fumasem niciodată, uici măcar nu încercasem atunci când toate prietenele mele deciseseră să încerce în toaleta liceului. Nu înţelegeam ce satisfacţie poate avea cineva când inhalează un fum cancerigen care nu numai că lasă un miros respingător pe haine şi în păr, ci afectează o mulţime de organe din corp.

Parcă citindu-mi gândurile, Nicholas s-a întors spre mine şi, cu un zâmbet sarcastic, mi-a întins pachetul.

— Vrei o ţigară, surioară? m-a întrebat în timp ce ducea din nou ţigara la gură şi inspira profund.

— Nu fumez... şi în locul tău aş renunţa la fumat, doar nu vrei să ucizi singurul neuron pe care îl ai, i-am spus, făcând

un pas în față și așezându-mă în așa fel încât să nu fiu nevoită să îl văd.

Atunci l-am simțit apropiindu-se de mine pe la spate, dar nu m-am mișcat; m-am speriat însă când mi-a suflat fumul aproape de gât.

— Ai grijă... sau te las aici să mergi pe jos, m-a avertizat și chiar în acel moment ne-a fost adusă mașina.

L-am ignorat cât am putut în timp ce mergeam spre mașină. Automobilul 4x4 era suficient de înalt încât să mi se vadă absolut tot dacă nu urcam cu grijă și, în timp ce mă urcam, mi-a părut rău că îmi pusesem pantofii ăia nenorociți... Toată frustrarea, enervarea și tristețea se acutizaseră în timpul cinei, iar cele minimum cinci discuții în contradictoriu pe care deja le avusesem cu acel imbecil reușiseră să mă aducă în seara aceea la capătul răbdărilor.

M-am grăbit să-mi pun centura în timp ce Nicholas pornea mașina, își punea mâna pe spătarul scaunului meu și se asigura înainte de a da în marșarier și de a porni spre ieșire. Nu m-a surprins că nu s-a îndreptat spre mica rotondă de la capătul drumului, rotondă care fusese proiectată tocmai peutru a evita contravenția pe care o comitea Nicholas.

Nu am putut să-mi stăpânesc un mormăit de nemulțumire când am reintrat pe șoseaua principală. Odată ieșiți din incinta clubului, fratele meu vitreg a accelerat și a depășit 120 de kilometri pe oră, ignorând deliberat semnele de circulație care indicau că viteza maximă în acea zonă era de 80 de kilometri pe oră.

Nicholas s-a întors cu fața spre mine.

— Acum ce problemă mai ai? m-a întrebat pe un ton obosit, de parcă nu mai putea să mă suporte nici măcar un minut.

„Ha, eram de aceeași părere."

— Nu vreau să mor pe șosea din cauza unui nebun care nu știe nici măcar să citească un semn de circulație, asta e problema mea, i-am răspuns ridicând glasul.

Ajunsesem la limită: încă puţin şi începeam să ţip la el ca o apucată. Eram conştientă de proasta mea dispoziţie; una dintre chestiile pe care le uram cel mai mult la mine era faptul că nu mă puteam controla când mă enervam, având tendinţa să ţip şi să înjur.

— Ce naiba ai? m-a întrebat enervat, privind spre şoseaua din faţa lui. Nu ai încetat să te plângi de când am avut ghinionul să te cunosc şi adevărul e că nu mă interesează ce probleme ai. Eşti la mine acasă, în oraşul meu şi în maşina mea, aşa că închide pliscul până ajungem, mi-a spus ridicând tonul, aşa cum făcusem şi eu.

O căldură intensă m-a străbătut de sus până jos când l-am auzit rostind un astfel de ordin. Nimeni nu-mi spunea mie ce să fac... cu atât mai puţin el.

— Cine eşti tu să-mi spui mie să tac?! am strigat scoasă din minţi.

Atunci Nicholas a tras brusc de volan şi a pus o frână care, dacă n-aş fi avut ceutura de siguranţă, m-ar fi proiectat prin parbriz.

Când mi-am revenit din şoc, am privit înapoi speriată, văzând cum două maşini virau brnsc la dreapta pentru a evita să se ciocnească de noi. Claxoanele şi înjurăturile care veneau de afară m-au lăsat pentru uu moment ameţită şi năucită; după aceea am reacţionat.

— Ce faci?! am ţipat surprinsă şi îngrozită că fuseserăm cât pe ce să facem un accident.

Nicholas m-a privit fix, foarte serios şi, spre uimirea mea, complet netulburat.

— Coboară din maşină, a spus scurt.

Surpriza m-a lăsat cu gura căscată la propriu, ceea ce mai mult ca sigur era chiar comic.

— Doar nu vorbeşti serios... am replicat, privindu-l cu neîncredere.

M-a privit fără nicio tresărire.

— N-am de gând să repet, m-a avertizat pe acelaşi ton liniştit şi cât se poate de tulburător de mai devreme.

Situația era deja intolerabilă.

— Va trebui să o faci, pentru că n-am de gând să mă mișc de aici, am răspuns, privindu-l la fel de imperturbabil cum mă privea și el pe mine.

Atunci a scos cheile din contact și a coborât din mașină, lăsând portiera deschisă. Am făcut ochii mari văzându-l ocolind mașina prin față și apropiindu-se de portiera mea.

Trebuie să recunosc că tipul era înfricoșător când se enerva, iar în clipa aceea părea mai nervos ca niciodată. Inima a început să-mi bată cu putere când am simțit în mine senzația aceea atât de cunoscută și de copleșitoare... teama.

A deschis dintr-o smucitură portiera din dreptul meu și a repetat.

— Coboară din mașină.

Mintea mea lucra la capacitate maximă. Era nebun, nu putea să mă abandoneze în mijlocul șoselei mărginite de copaci și complet întunecate.

— Nu am de gând să cobor, am refuzat și m-am hlestemat când am observat că îmi tremura vocea.

O teamă irațională mi se instalase în capul pieptului. Am străbătut rapid cu privirea întunericul care înconjura mașina și mi-am dat seama că, dacă idiotul ăla mă abandona acolo, m-aș fi prăbușit.

Atunci m-a surprins din nou și tot neplăcut.

S-a aplecat peste scaunul meu, mi-a desfăcut centura și m-a tras afară din mașină, iar întreaga scenă s-a desfășurat atât de rapid, încât nici n-am apucat să protestez. Așa ceva nu putea să mi se întâmple.

— Ești bolnav la cap?! am strigat după el când a început să se îndepărteze de mine și să se îndrepte spre scaunul șoferului.

— Să-ți intre bine în cap... mi-a spus peste umăr și, când s-a întors spre mine, am văzut că trăsăturile sale erau dure precum ale unei statui de gheață. Nu am de gând să-ți permit să-mi vorbești așa; am deja problemele mele și nu am

de ce să-ți suport tâmpeniile. Cheamă un taxi sau sun-o pe mama ta, eu plec.

Acestea fiind spuse, s-a urcat în mașină și a pornit.

Am simțit cum începeau să-mi tremure mâinile.

— Nicholas, nu poți să mă lași aici! am urlat, în timp ce mașina se punea în mișcare scrâșnind din roți din locul în care fusese parcată cu o secundă înainte. Nicholas!

Strigătul meu a fost urmat de o liniște profundă, care a făcut ca inima să înceapă să-mi bată nebunește.

Încă nu era complet întuneric, dar luna nu se vedea. Am încercat să-mi controlez teama și dorința irațională de a-l ucide pe ticălosul care mă abandonase în pustietate în prima mea zi în acel oraș.

M-am agățat de speranța că Nicholas avea să se întoarcă după mine, dar, pe măsură ce minutele treceau, îngrijorarea mea a crescut tot mai mult. Mi-am scos mobilul din geantă și am constatat că se descărcase: afurisitul de aparat se închisese. La naiba! Tot ce puteam face, lucru care era la fel de sinistru și de periculos ca a rămâne acolo, era să fac autostopul și să mă rog ca o persoană adultă și civilizată să se milostivească de mine și să mă ducă acasă. Acolo intenționam să i-o plătesc cu vârf și îndesat ticălosului de frate vitreg, pentru că lucrurile nu puteau rămâne așa: cretinul ăla nu știa cu cine avea de-a face.

Am văzut apropiindu-se pe șosea o mașină care venea din direcția Clubului Nautic și m-am rugat să fie Mercedesul lui Will.

M-am apropiat de drum cât am putut de mult, fără să risc să fiu călcată, și am ridicat mâna cu degetul în sus, așa cum văzusem în filme. Eram conștientă că în filme fata care făcea autostopul era în cele din urmă asasinată și aruncată într-un șanț, dar mi-am impus să nu mă gândesc la astfel de detalii neînsemnate.

Prima mașină a trecut pe lângă mine, din a doua cineva mi-a strigat un șir de înjurături, șoferul celei de-a treia m-a făcut în toate felurile posibile, iar a patra... a patra a oprit la

marginea drumului, la un metru de locul din care îi făcusem cu mâna.

Cu o senzație bruscă de neliniște, m-am apropiat ezitând să văd cine era individul nebun, dar foarte oportun, care decisese să ajute o fată ce ar fi putut fi luată ușor drept prostituată.

Am simțit o oarecare ușurare când am văzut că din mașină a coborât un băiat cam de aceeași vârstă cu mine. Datorită luminilor din spate am remarcat părul său castaniu, înălțimea și inconfundabilul, dar în acel moment extrem de liniștitorul aer de băiat bogat dintr-o familie bună.

— Ești bine? m-a întrebat apropiindu-se de mine, în timp ce eu înaintam spre el.

Când am ajuns față în față, amândoi am făcut același lucru: m-a măsurat de sus până jos, iar eu i-am observat blugii scumpi, tricoul de firmă și ochii amabili și îngrijorați.

— Da... mulțumesc că ai oprit, am spus, simțindu-mă brusc ușurată, nn imbecil m-a abandonat aici... i-am explicat, simțindu-mă rușinată și proastă pentru că permisesem să mi se întâmple așa ceva.

Tipul a făcut ochii mari, surprins de spusele mele.

— Te-a abandonat...? Aici...? a exclamat neîncrezător. În mijlocul pustietății la ora unșpe noaptea?

„Oare ar fi fost în regulă dacă m-ar fi abandonat în mijlocul unui parc în plină zi?", nu am putut să nu mă întreb ironic, simțind o aversiune neașteptată față de orice ființă vie care avea în structura sa cromozomul Y.

Băiatul acela părea însă că voia să mă ajute. Nu puteam să fac nazuri.

— Ai putea să mă duci acasă? l-am întrebat, evitând să răspund la întrebarea sa. După cum îți poți da seama, abia aștept ca seara asta să se încheie.

Tipul m-a privit fix și pe chipul său a apărut un zâmbet. Nu era urât, aș putea spune că era chiar drăguț și părea să aibă suflet bun și să vrea să ajute pe oricine ar fi fost într-o încurcătură. Sau poate că mintea mea încerca să-mi vândă o

realitate paralelă, în care totul era roz bombon, iar bărbaţii tratau femeile cu respectul cuvenit, fără să le abandoneze într-un şanţ la miezul nopţii.

— Ce-ai zice dacă te-aş duce la o petrecere nemaipomenită într-nna dintre vilele de pe plajă? Aşa îmi vei putea mulţumi tot restul nopţii că o întâmplare nefericită a făcut ca noi doi să ue cunoaştem în seara asta, mi-a propus pe un ton vesel.

Nu ştiu dacă din cauza nervozităţii, a furiei stăpânite san a faptului că doream să ucid pe cineva, dar am izbucnit in râs.

— Îmi pare rău, dar... Abia aştept să ajung acasă şi să constat că ziua asta a trecut... Serios, oraşul ăsta mi-a fost de-ajuns pentru prima seară, i-am răspuns, încercând să nu par sărită de pe fix din cauză că râsesem.

— Bine, dar cel puţin poţi să-mi spui cum te cheamă, nu? a comentat amuzat de o situaţie care nu avea absolut nimic comic.

Dar, aşa cum am mai spus, băiatul ăla era salvatorul meu şi era de preferat să fiu simpatică cu el, dacă nu voiam să dorm cu veveriţele.

— Mă cheamă Noah, Noah Morgan, m-am prezentat, întinzându-i o mână pe care el a strâns-o imediat.

— Pe mine Zack, s-a prezentat la rândul său cu un zâmbet radiant. Mergem? mi-a propus, arătând spre Porsche-ul său negru şi strălucitor.

— Mulţumesc, Zack, i-am spus diu toată inima.

M-am urcat, surprinsă că m-a condus până la portieră şi m-a ajutat să mă aşez, la fel ca în filmele vechi... a fost ciudat; ciudat şi încurajator. Aparent, în ciuda datelor statistice, cavalerismul nu dispăruse încă, deşi nici mult nu mai avea, ţinând cont de existenţa uuor indivizi precum Nicholas Leister.

Când s-a aşezat pe scannul şoferului, am ştiut imediat că el nu era ca Nicholas; nu ştiu de ce, dar Zack părea o persoană cumsecade, un băiat educat şi cu capul pe umeri, exemplul tipic de băiat pe care mamele îl vor pentru fiicele lor.

Mi-am pus centura şi am oftat uşurată văzând că, în cele din urmă, lucrurile nu luaseră o întorsătură urâtă.

— Încotro? m-a întrebat în timp ce pornea în direcţia în care Nicholas dispăruse cu maşina de mai bine de o oră.

— Ştii casa lui William Leister? am întrebat, bănuind că în cartierul acela toţi bogătaşii se cunoşteau între ei.

Însoţitorul meu a făcut ochii mari.

— Da, sigur... dar de ce vrei să mergi acolo? m-a întrebat uimit.

— Acolo locuiesc, am răspuns, simţind o împunsătură în piept când am rostit acele cuvinte care, deşi mă durea sufletul, erau cât se poate de adevărate.

Zack a râs neîncrezător.

— Locuieşti în casa lui Nicholas Leister? s-a interesat, iar eu nu m-am putut abţine să scrâşnesc cu putere când am auzit acel nume.

— Mai rău, sunt sora lui vitregă, am afirmat, simţindu-mă scârbită pentru că eram nevoită să admit o relaţie incâlcită de rudenie cu imbecilul ăla.

Zack a făcut ochii mari şi şi-a abătut privirea de la drum pentru a se uita fix la mine câteva secunde. Se pare că nu era un şofer atât de bun cum îmi imaginasem.

— Doar nu vorbeşti serios... Pe bune? a repetat, privind din nou în faţă.

Am scos un oftat profund.

— Pe bune... am afirmat. El a fost cel care m-a abandonat în mijlocul şoselei, am recunoscut, simţindu-mă complet umilită.

Zack a izbucnit într-un râs oarecum zeflemitor.

— Adevărul e că te compătimesc, mi-a mărturisit, făcându-mă să mă simt şi mai prost. Nicholas Leister e cel mai rău lucru care ţi se poate întâmpla, mi-a spus, reducând viteza pe măsură ce ne apropiam de zona rezidenţială.

— Îl cunoști? I-am întrebat, încercând să alătur în mintea mea imaginea cavalerului meu rătăcitor cu a delincventului.

Zack a izbucnit din nou în râs.

— Din păcate, da, mi-a răspuns. Tatăl său i-a salvat pielea tatălui meu într-o încurcătură destul de urâtă cu Fiscul în urmă cu mai bine de un an. E un avocat bun, iar nemernicul de fin-său nu a încetat să-mi scoată ochii de câte ori a avut ocazia. Am fost colegi de liceu și pot să te asigur că nu există o persoană mai egoistă și mai nesimțită decât imbecilul ăla.

La naiba! Se părea că nu eram singura membră a Clubului anti-Nicholas Leister. M-am simțit mai bine când am descoperit asta.

— Aș vrea să-ți pot spune ceva de bine despre el, dar tipul ăsta e mai ticălos decât orice altă persoană pe care o cunosc. Stai departe de el, m-a sfătuit, privindu-mă cu coada ochiului.

Am dat ochii peste cap.

— E foarte ușor având în vedere că locuim sub același acoperiș, am comentat, simțindu-mă tot mai rău cu fiecare minut care trecea.

— Va fi și el la petrecerea aia, în cazul în care vrei să mergi ca să-i tragi un șut în fund, mi-a comunicat zâmbind în glumă, deși acea informație era total neașteptată.

— O să fie la petrecere? am întrebat, simțind cum dorința de răzbunare îmi străbătea tot corpul.

Zack m-a privit cu alți ochi.

— Doar nu te gândești...? a început să întrebe, privindu-mă surprins și neliniștit.

— Du-mă la petrecerea aia, am afirmat mai convinsă decât fusesem vreodată. O să-i trag un șut în fund.

Douăzeci de minute mai târziu ne aflam lângă plajă, în fața unei case imense; dar nu dimensiunile te făceau să rămâi

cu gura căscată, ci numărul de persoane care mișunau prin împrejurimi, pe scările de la intrare și practic peste tot.

Muzica se auzea de la o distanță de un kilometru, iar volumul era atât de tare, încât am simțit cum îmi bubuia capul.

— Ești sigură că vrei să faci asta? m-a întrebat noul meu prieten, Zack.

De când îi spusesem planul meu, nu încetase să încerce să mă convingă să reuunț. Aparent, mărețul meu frate vitreg, nu numai că era un mare imbecil, ci era și un individ care de-a lungul anilor fusese implicat într-o mulțime de conflicte.

— Noah, habar n-ai cu cine te pui. Ai văzut și tu că nu i-a păsat câtuși de puțin să te lase acolo... Ce te face să crezi că o să-l intereseze ce vrei să-i spui?

L-am privit, cu mâna pe mânerul portierei.

— Crede-mă... azi e ultima dată când îmi face așa ceva.

Acestea fiind spuse, am coborât din mașină și ne-am îndreptat spre aleea care ducea la imensa casă. Era ca și cum aș fi intrat la una dintre acele petreceri pe care le vezi doar în filme ca *Nu da înapoi* sau *Furios și iute*. Era o nebunie. Grădina din față era presărată cu butoaie de bere, înconjurate de o mulțime de tipi care strigau și se încurajau să bea mai mult și mai mult. Fetele erau în costume de baie sau chiar în lenjerie intimă.

— Toate petrecerile la care participă sunt așa? l-am întrebat cu o mutră scârbită, văzând cum un cuplu făcea sex lipit de peretele din fața casei, fără să le pese că toată lumea îi vedea.

Era dezgustător.

— Nu toate, a răspuns, izbucnind în râs când a văzut groaza întipărită pe fața mea. Asta e mixtă, a afirmat, lăsându-mă complet nedumerită.

Stai un pic... mixtă? Despre ce vorbea?

— Te referi la faptul că sunt și băieți și fete la aceeași petrecere? am spus, întorcându-mă cu gândul în trecut, când aveam doisprezece ani, iar mama mi-a organizat prima petrecere cu băieți.

Un dezastru total, dacă-mi amintesc eu bine: băieții ne-au aruncat în piscină pe mine și pe prietenele mele, iar noi, aproape în unanimitate, am fondat Clubul anti-băieți al celor mai bune prietene pe viață. Știu, e ridicol, dar aveam doisprezece ani, nu șaptesprezece.

Zack a râs cu poftă și m-a tras de mână.

Degetele lui erau calde și m-am simțit un pic mai liniștită știindu-l lângă mine. Petrecerea aceea putea să intimideze pe oricine și cu atât mai mult pe o fată simplă cum eram eu.

— Mă refer la faptul că poate participa oricine, a explicat, în timp ce ne făceam loc prin mulțimea care stătea în dreptul ușii și intram în casă.

Muzica avea un ritm îndrăcit și repetitiv, care îți perfora timpanele și îți dădea o senzație de *durere* fizică.

— Ce vrei să spui? l-am întrebat, în timp ce mă împingea spre una dintre sălile în care muzica nu te ucidea pe loc, ci mai lent; cel puțin, puteam vorbi fără să-mi distrug coardele vocale.

— Oricine plătește poate să intre, a declarat, salutându-i pe câțiva băieți care treceau pe acolo.

Nu mi-a plăcut să constat că prietenii săi arătau la fel de rău ca toți ceilalți.

— Cu banii strânși se cumpără tot felul de băuturi alcoolice și... mă rog... a spus, aruncându-mi o privire scurtă, știi tu, tot ce trebuie pentru ca petrecerea să se învioreze, a încheiat zâmbind amuzat.

„Droguri", minunat. Iar însoțitorului meu i se părea amuzant... La naiba! În ce mă băgasem?

Am privit în jur spre cuplurile care erau întinse pe canapea și spre cele care dansau în ritmul muzicii și mi-am dat seama că era plin de bogătași îmbrăcați în haine scumpe, dar în același timp și de persoane care păreau să fi venit din cel mai sărăcăcios cartier. Rezultatul era un amestec exploziv, fără îndoială.

— Cred că nu a fost o idee bună, i-am mărturisit însoțitorului meu, dar am observat că acesta se așezase pe una dintre canapele și avea deja în mână o sticlă de bere.

— Vino, Noah, mi-a spus, trăgându-mă de mână până am căzut pe genunchii lui. Hai să ne simțim binc în seara asta... nu o irosi cu ticălosul ăla, m-a sfătuit.

Eu m-am încordat când degetele lui mi-au mângâiat părul, iar apoi umerii.

M-am ridicat în picioare cât de repede am putut.

— Am venit aici cu un scop, i-am spus, uitându-mă la el posomorâtă.

Mă înșelasem în privința lui Zack, era evident.

— Mulțumesc că m-ai adus.

În clipa următoare m-am întors să plec.

Nu prea știam ce să fac acum că ajunsesem acolo și îi intorsesem spatele singurului băiat care nu era încă suficient de beat încât să intre cu mașina într-un copac dacă îi ceream să mă ducă înapoi acasă. Totuși, nu puteam să nu-mi imaginez mutra nedumerită a lui Nicholas când avea să dea cu ochii de mine, chiar dacă era posibil ca Zack să mă fi mințit și să fi fost un nebun beat care voia doar să mă ducă în cel mai rău loc posibil... Chiar și în acest caz, nu aveam de gând să plec fără să fac ceea ce-mi propusesem.

M-am îndreptat spre bucătărie, unde era mai puțină lume, cu gândul de a căuta un pahar cu apă rece. Nu știam dacă să o beau sau să mi-o torn în cap ca să mă trezesc din acel coșmar. Ziua aceea părea interminabilă.

Când am cotit-o în micul hol și am intrat în bucătărie m-am oprit imediat.

El era acolo: fără tricou, în blugi și înconjurat de fete și de patru amici corpolenți, dar nu la fel de înalți ca el.

Am rămas pe loc, observându-l preț de câteva clipe.

Era același băiat de familie bună cu care luasem cina într-un restaurant luxos cu mai puțin de trei ore în urmă?

Am rămas surprinsă când l-am văzut așa. Părea recent ieșit dintr-un film cu mafioți. Cu toții beau tărie și erau prinși de jocul ăla în care încerci să introduci o minge de ping-pong în pahare din plastic. Dragul meu frate vitreg era într-o pasă bună, nu rata nicio lovitură. Bine că nu era la fel de beat precum cei care pierdeau și erau nevoiți să bea un păhărel de tequila.

Nicholas a aruncat ultima minge, dar a aruncat-o intenționat prost. A fost atât de evident, încât nu am priceput cum de ceilalți nu și-au dat seama, dar toți l-au huiduit râzând în hohote. A luat un păhărel și l-a dat pe gât în mai puțin de o secundă.

În timp ce unul dintre amicii săi îi lua locul, Nicholas s-a apropiat de o fată brunetă și foarte drăguță care stătea pe blatul din marmură neagră. Purta niște pantaloni scurți care îi lăsau la vedere picioarele lungi și bronzate, iar în partea de sus sutienul de la un costum de baie albastru-deschis.

Brusc, m-am simțit prea aranjată și acoperită pentru o petrecere ca aceea.

Nicholas și-a înfipt mâna în ceafa ei, i-a dat capul pe spate și a început să îi frământe buzele în cel mai scârbos fel pe care și-l poate imagina cineva, mai ales având în vedere că mai erau și alte persoane de față.

Aceea era ocazia mea, în felul acela aveam să-l iau prin surprindere și să-mi ostoiesc pofta incredibilă de a-i smulge capul acelui idiot.

Nici măcar nu se deranjase să afle dacă sunt bine... Puteam să fiu tot acolo unde mă lăsase, iar el nu ar fi mișcat nici măcar un deget. Am simțit cum mă cuprindea furia pentru că îl lăsasem să mă trateze așa și mă înfuria și mai tare faptul că din cauza lui mă aflam în acel cuib de nebuni, motiv pentru care nu am stat pe gânduri nicio clipă și m-am apropiat cu pași fermi de capătul bucătăriei, l-am prins de braț ca să-l întorc spre mine și... spre surprinderea mea, în loc să-i dau o palmă cum plănuisem, i-am tras un pumn în maxilar cu asemenea forță, încât mai mult ca sigur mi-am rupt degetele. A meritat, fără îndoială, cum să nu!

Preț de o clipă a rămas descumpănit, ca și cum nu înțelegea ce se întâmplase, cine eram și de ce îl lovisem. Dar asta a durat doar câteva secunde, căci expresia care i-a apărut pe chip și limbajul său corporal m-au făcut să înlemnesc.

Toți cei aflați în încăpere au format un cerc în jurul nostru și o liniște mormântală a pus stăpânire pe toți cei prezenți, care erau cu ochii țintă la noi.

— Ce naiba cauți aici? m-a întrebat cu o asemenea nedumerire și furie stăpânită în glas, încât m-am temut pentru viața mea.

Isuse! Dacă privirile ar ucide, eu aș fi fost deja moartă și îngropată.

— Te miri că am ajuns până aici pe jos? l-am întrebat, încercând să nu mă las intimidată de postura și de înălțimea lui și de acei mușchi care mă intimidau. Ești un nemernic, știai asta?

Nicholas a izbucnit într-un hohot de râs scurt și stăpânit.

— Habar n-ai în ce te bagi, Noah, mi-a spus printre dinți, făcând un pas spre mine și ajungând atât de aproape, încât am simțit căldura pe care o emana trupul său. Poate că acasă suntem frați vitregi, a continuat pe un ton atât de jos, încât nu-l puteam auzi decât eu, dar în afara acelor patru pereți tot ce vezi îmi aparține și nu am de gând să suport niciuna dintre prostiile tale.

Mi-am ațintit ochii asupra lui, susținându-i privirea: nu voiam să vadă cât de mult mă speriau cuvintele și comportamentul său. Avusesem deja parte de violență cât pentru toată viața, nu aveam de gând să mai suport așa ceva.

— Du-te dracului, i-am trântit și i-am întors spatele, cu intenția de a pleca de acolo imediat.

O mână m-a prins de braț și m-a tras, împiedicându-mă să mai fac vreun pas.

— Dă-mi drumul, i-am poruncit întorcând capul, ca să înțeleagă cât de serioasă eram.

El a zâmbit și i-a privit pe toți cei care ne înconjurau.

Apoi și-a fixat din nou privirea asupra mea.

— Cu cine ai venit? a întrebat, privindu-mă doar pe mine.

Am înghițit în sec, fără cea mai mică intenție să-i răspund.

— Cine te-a adus?! a strigat, făcându-mă să tresar.

Aceea a fost picătura care a umplut paharul.

— Dă-mi drumul, animalule! am început să strig, dar nu m-a ajutat cu nimic: mă ținea atât de strâns, încât mă durea.

Atunci unul dintre cei aflați acolo a intervenit.

— Știu eu cine a fost, a spus un tip gras acoperit din cap până-n picioare de tatuaje. Zack Rogers a intrat cu ea.

— Adu-l aici, a ordonat scurt.

Fratele meu vitreg se comporta ca un adevărat infractor și începea să-mi fie cu adevărat frică. Brusc, m-am căit profund că îl lovisem, nu pentru că nu ar fi meritat, ci pentru că era ca și cum i-aș fi dat un pumn însuși diavolului.

Două minute mai târziu, Zack a intrat în bucătărie și i s-a făcut loc să intre în cercul format în jurul nostru. Mă privea de parcă îl trădasem sau ceva de genul ăsta.

— Tu ai adus-o aici? l-a întrebat fratele meu vitreg pe un ton calm.

Zack a ezitat câteva clipe, dar în cele din urmă a aprobat dând din cap. I-a susținut privirea lui Nicholas, dar mi-am dat seama că îi era frică de el.

Înainte să-mi dau seama ce se întâmplă, Nicholas i-a tras un pumn în burtă, care l-a făcut pe Zack să se îndoaie de durere.

Am scos un strigăt îngrozit, temându-mă pentru el și simțind acea durere în piept care apărea de fiecare dată când asistam la orice fel de violență. Inima mi s-a strâns și a trebuit să fac un efort să nu ies în fugă de acolo.

— Să nu mai faci așa ceva, l-a avertizat Nicholas, rostind cuvintele rar și calm.

Apoi s-a întors spre mine, m-a apucat de braţ şi m-a târât spre ieşire.

Nu mai aveam putere nici măcar să protestez. Am ajuns la uşă, iar acolo s-a oprit. Şi-a scos telefonul mobil din buzunar, a înjurat printre dinţi şi i-a răspuns celui care îl apelase.

— Aşteaptă-mă aici, mi-a ordonat serios şi a început să caute un loc îndepărtat de zgomot şi de muzică.

De unde se afla, dincolo de scările de la intrarea în casă, putea să mă vadă perfect, aşa că era mai bine să rămân liniştită unde eram.

— Te simţi bine? m-a întrebat un tip care trecea pe acolo.

— N-aş putea spune asta, am răspuns, simţindu-mă cu adevărat rău.

M-am sprijinit de geam, fără să pot evita ca anumite amintiri care erau adânc îngropate în mintea mea să reapară chiar in acel moment pentru a mă tortura.

— Cred că mă ia cu ameţeală.

— Ţine, bea ceva, mi-a spus băiatul, întinzându-mi un pahar.

L-am luat fără să-mi dea prin cap să verific ce era. Aveam gâtul atât de uscat, încât orice băutură mi-ar fi prins bine. După ce am înghiţit tot conţinutul, am deschis ochii. Am văzut cum Nicholas urca scările furios.

— Ce naiba faci?! a strigat la mine, smulgându-mi paharul din mână.

Am vrut să răspund, dar Nicholas nici nu se uita la mine: s-a întors furios spre tipul care mi-l dăduse şi l-a apucat de tricou, aproape ridicându-l de la pământ.

— Ce naiba i-ai pus în pahar? l-a întrebat, scuturându-l cu putere.

Eu am privit paharul alarmată şi îngrozită.

„Rahat!"

6

NICK

„Rahat!"

— Ce naiba i-ai pus în pahar? l-am întrebat pe imbecil, ținându-l strâns de tricou.

Idiotul mă privea complet îngrozit.

— Răspunde! am urlat, blestemând ziua în care o cunoscusem pe sora mea vitregă și blestemându-l și pe tâmpitul de Zack Rogers pentru că o adusese la o asemenea petrecere.

— Ce naiba, omule! a spus, holbând ochii la mine. Burundanga, a recunoscut când l-am izbit de perete.

Fir-ar să fie... ăla era drogul pe care îl foloseau cei certați cu legea pentru a putea viola fete. Era incolor și inodor și de aceea era atât de ușor de introdus în băutură fără ca victima să-și dea seama.

Numai gândul la ce s-ar fi putut întâmpla mi-a întunecat mintea și nu m-am mai putut controla. Ce fel de imbecil era în stare să-i facă asta unei fete? Când urma să termin cu tipul ăla, nu avea să-l mai recunoască nimeni nici cu buletinul. Era clar că în noaptea aia pumnii mei aveau să se resimtă.

L-am lovit de atâtea ori încât am pierdut socoteala.

— Nicholas, oprește-te! striga o voce în spatele meu.

Mi-am oprit pumnul înainte de a-l izbi din nou de mutra acelui nemernic.

— Dacă mai aduci vreodată mizeria aia la una dintre petrecerile mele, ce ți-am făcut astăzi o să ți se pară o

mângâiere, l-am amenințat, asigurându-mă că a auzit fiecare cuvințel pe care l-am rostit. M-ai înțeles?

Dobitocul s-a îndepărtat de mine cât de mult a putut, clătinându-se și sângerând.

M-am întors și am văzut că Noah era absolut îngrozită.

Ceva a tresărit în mine când i-am văzut expresia de pe chip. Fir-ar să fie, chiar dacă n-o suportam și îmi venea s-o ucid, nimeni nu merita să fie drogat fără consimțământul său. Groaza întipărită pe fața ei demonstra că în noaptea aceea Noah își depășise limitele obișnuite.

M-am apropiat de ea, observând-o cu atenție și încercând să mă calmez un pic. Când am ajuns suficient de aproape, a făcut câțiva pași înapoi și a rămas cu ochii țintă la mine, speriată și tremurând.

— La naiba, Noah! Nu o să-ți fac niciun rău, OK? i-am spus simțindu-mă ca un infractor, când de fapt eu nu-i făcusem absolut nimic.

Când am lăsat-o în drum, am presupus că pur și simplu o va suna pe mama ei și că se va duce acasă cu părinții noștri. Nu mi-a dat prin cap că o să se urce în mașina primului imbecil care a oprit și că o să vină direct la o petrecere extrem de nepotrivită pentru o fată ca ea.

— Ce mi-ați dat? m-a întrebat înghițind în sec și privindu-mă ea și cum aș fi fost însuși diavolul.

Am oftat și am privit spre tavan, încercând să gândesc clar. Tata tocmai mă sunase să mă întrebe unde naiba era Noah. Mama ei era îngrijorată, așa că i-am răspuns că o s-o sune imediat, că Noah venise cu mine acasă la Erik și că în clipa aceea se uita la un film cu sora lui.

Fusese o minciună cu totul improvizată, dar tata nu trebuia să afle ce se întâmplase în noaptea aceea sau unde fusesem. Mă salvase până acum dintr-o mulțime de situații dificile și nu voiam să afle că totul era absolut la fel. Destul mă chinuisem să îmi mențin viața personală ascunsă... Nu aveam de gând să las pe cineva ca Noah să strice tot ce construisem.

În mai puțin de o zi reușise să mă scoată din sărite mai mult decât orice altă femeie pe care o cunoscusem vreodată.

— Te simți bine? m-am interesat, ignorând întrebarea ei.

— Îmi vine să te omor, mi-a răspuns, iar când m-am nitat la ea, mi-am dat seama că pleoapele începeau să i se îngreuneze.

La naiba, trebuia să o snne pe mama ei înainte ca situația să se înrăutățească.

— Da, OK... mai bine altă dată, am răspuns, apucând-o de braț. N-o să pățești nimic, am încercat s-o calmez.

Când am ajuns la mașina mea, am deschis portiera dinspre locul din dreapta și am așteptat să se așeze.

Atunci mi-am scos telefonul mobil.

— Trebuie să-i spui mamei tale că ești bine și să nu te aștepte trează, i-am cerut în timp ce căutam în agendă numărul tatălui meu. Spune-i că ne uităm la un film în casa unor prieteni de-ai mei.

— Să te ia dracu', mi-a trântit, dând capul pe spate și strângând din ochi.

M-am apropiat de ea și i-am cuprins obrazul cu o singură mână. A deschis ochii și m-a privit cu atâta ură, încât mi-a venit să dau cu piciorul într-un obiect solid și să-l sparg în mii de bucățele.

— Sună dacă nu vrei ca situația să se înrăutățească cu adevărat, i-am cerut, gândindu-mă ce-ar fi spus tata dacă afla ce se întâmplase în noaptea aceea; de mama lui Noah nici nu mai vorbesc.

— Ce-o să-mi faci? m-a interogat, privindu-mă cu pupilele tot mai dilatate. O să mă lași aici să mă violeze cineva? m-a întrebat malițios. Stai puțin... asta ai făcut-o deja, a adăugat cu ironie.

OK, o meritam, dar nu aveam timp de așa ceva.

— Formez numărul, ai face bine să-i spui ce ți-am zis, am avertizat-o, punându-i telefonul la ureche.

Câteva secunde mai târziu s-a auzit vocea Raffaellei la capătul celălalt al firului.

— Noah, eşti bine?

Ea m-a privit înainte să răspundă.

— Da, a răspuns spre marea mea uşurare, ne uităm la un film... o să ajungem... un pic mai târziu, a continuat, îndreptându-şi privirea spre plafonul maşinii.

— Mă bucur că te-ai dus, draga mea, o să vezi că o să-ţi placă prietenii lui Nick...

Am privit în altă parte la auzul acestor cuvinte.

— Cu siguranţă, a afirmat Noah fără să mă mai privească.

— Ne vedem mâine, scumpa mea, te iubesc.

— Şi eu, pa, a încheiat convorbirea, iar eu i-am luat telefonul şi l-am pus în buzunar.

Am înconjurat maşina şi m-am aşezat pe scaunul şoferului. Am decis să aşteptăm acolo până mă lămuream ce toleranţă avea Noah la droguri. M-am întors spre ea.

— Mi-e cald, mi-a spus cu ochii închişi şi, într-adevăr, am văzut cum sudoarea i se aduna pe frunte şi pe gât.

— O să-ţi treacă, nu-ţi face griji, am liniştit-o, sperând să am dreptate.

— Ce efecte are drogul ăsta? m-a întrebat cu voce abia auzită.

Am ezitat o clipă înainte să-i răspund.

— Transpiraţii... senzaţia de căldură şi de frig alternativ... somnolenţă... i-am răspuns, sperând că acestea vor fi singurele efecte pe care le va suferi.

Dacă începea să vomite sau avea un episod de tahicardie, trebuia să o duc la spital şi lucrurile nu s-ar fi terminat bine.

Avea obrajii roşii, iar părul începuse să i se lipească de frunte. Am observat că avea un elastic de păr prins de o încheietură.

M-am întins peste ea şi l-am luat. Cel puţin, puteam s-o ajut să se simtă cât mai confortabil posibil.

— Ce faci? m-a întrebat și am sesizat teamă în vocea ei.

Am respirat adânc, încercând să îmi stăpânesc emoțiile. Niciodată nu-i făcusem ceva rău unei femei... iar să o văd pe Noah înspăimântată că aș putea s-o rănesc mă făcea să mă simt mizerabil.

Copila aceea mă epuizase în doar câteva ore.

— Te ajut, i-am răspuns, strângându-i părul lung și multicolor într-o coadă improvizată în vârful capului.

— Pentru asta ar trebui să dispari, a replicat abia îngăimând cuvintele.

Fără să vreau, replica ei m-a amuzat. Fata aceea avea mai mult tupeu decât oricare altă fată pe care o cunoșteam. Nu-și dădea seama cu cine se punea, nu știa cine sunt, nici de ce eram în stare... și, în fond, era o senzație reconfortantă.

Mi-a venit în minte imaginea ei după ce mă lovise cu pumnul. Fusese cu totul neașteptat; mai mult decât atât, era primul pumn pe care îl încasasem în ultima vreme...

I-am luat instinctiv mâna dreaptă și i-am observat degetele umflate. Probabil că mă pocnise cu toată puterea dacă mâna i se umflase așa; am simțit că mi se face un pic milă de ea. Brusc, m-am imaginat învățând-o pe Noah să lovească cu pumnul așa cum trebuie.

Am observat-o cu oarecare îngrijorare. Acum că părul nu-i mai acoperea fața, am putut să remarc anumite trăsături pe care nu le sesizasem încă. Avea un gât frumos și pometi înalți presărați cu pistrui. Lucrul acesta m-a făcnt să zâmbesc dintr-un motiv inexplicabil. Genele sale lungi îi lăsau o umbră întunecată pe obraji, dar ceea ce mi-a atras atenția și m-a determinat să privesc cu mai mult interes a fost micul tatuaj pe care îl avea chiar sub urechea stângă, pe gât.

Era un nod în formă de opt...

Mi-am îndreptat instinctiv privirea spre brațul meu, unde îmi tatuasem același nod cu trei ani și jumătate în urmă. Era un nod perfect, unul dintre cele mai rezistente și de aceea decisesem să mi-l tatuez. Însemna că, dacă lucrurile erau înlănțuite bine, cu cap, rezultatul putea fi indestructibil.

Nu înțelegeam cum de își tatuase acel nod, san de fapt orice alt tatuaj, nu se potrivea cu imaginea pe care mi-o creasem în minte despre ea.

Am mângâiat ușor cu degetul acel tatuaj minuscul în comparație cu al meu și am simțit cum ni s-a înfiorat amândurora pielea. Noah s-a foit neliniștită în starea de inconștiență în care se afla, iar eu am simțit în stomac o senzație ciudată și deranjantă.

M-am întors spre volan și am pornit mașina, nu înainte de a-i pune centura de siguranță. Ochii mi-au căzut din nou asupra tatuajului ei preț de câteva secunde. Am respirat profund și m-am concentrat asupra drumului. Din fericire, nu avusesem timp să beau decât un păhărel de tequila și o bere, așa că am condus fără probleme până acasă.

Ca întotdeauna, luminile de afară erau aprinse. Era trecut de ora două dimineața și m-am rugat ca părinții noștri să fie deja în pat. Noah habar n-avea pe ce lume era și nu puteam permite ca tata să ne descopere.

Am oprit mașina pe locul meu de parcare și am coborât, încercând să nu fac zgomot. I-am desfăcut cu grijă centura și am luat-o în brațe. Pielea îi ardea și m-am îngrijorat că febra i-ar putea crește suficient de mult încât să fiu nevoit să iau măsuri.

— Unde suntem? m-a întrebat cu un glas atât de firav, încât abia am auzit-o.

— Acasă, i-am răspuns încercând s-o liniștesc, în timp ce mă străduiam să deschid ușa cu ea în brațe.

Înăuntru era întuneric, cu excepția luminii proiectate de o mică lampă aprinsă aflată pe una dintre măsuțele din salon. De când se mutase Raffaella, avea tot timpul obiceiul de a lăsa una din cele două lumini aprinsă toată noaptea.

M-am îndreptat spre scări cu Noah în brațe și am oftat ușurat când am ajuns în camera ei. Înăuntru era întuneric beznă. Brațele ei s-au încordat în jurul gâtului meu și m-au strâns cu mai multă putere.

M-a surprins faptul că era conștientă și m-am îndreptat repede spre pat, intenționând să o las jos ca să se simtă mai confortabil.

— Nu... a spus cu voce speriată.

— Liniștește-te, i-am răspuns, uimit de forța cu care se ținea de mine.

— Nu mă lăsa singură... mi-e frică, mi-a cerut, iar din vocea sa răzbătea panica.

M-a mirat rugămintea ei, pentru că eram sigur că eu eram motivul pentru care îi era frică; de aceea nu avea nicio logică faptul că voia să rămân cu ea.

— Noah, ești în camera ta... i-am explicat, așezându-mă pe pat cu ea în brațe.

Situația era atât de stranie...

Atunci a deschis ochii și m-a privit îngrozită.

— Lumina... a îngăimat, ca și cum îi era extrem de greu să pronunțe acele cuvinte.

Am privit-o surprins... nu era nicio lumină aprinsă.

— Aprinde-o, aproape m-a implorat.

Am observat-o câteva secunde și mi-am dat seama că nu era speriată din cauza prezenței mele în camera ei, nici din cauza drogului, nici pentru că abia se putea mișca... O speria întunericul.

— Ți-e frică de întuneric? am întrebat-o, în timp ce mă înclinam cu ea în brațe și aprindeam veioza.

Trupul i s-a relaxat imediat.

M-am încruntat, întrebându-mă de ce părea atât de complicată fata asta. M-am ridicat și am așezat-o pe perne.

Am observat-o câteva clipe, asigurându-mă că respira normal. Am constatat că așa era și m-am bucurat că Noah era o fată puternică.

— Dispari din camera mea, mi-a ordonat în acel moment și exact asta am făcut.

Cred că a fost cel mai înțelept lucru pe care l-am făcut în toată seara.

7

NOAH

Când am deschis ochii în dimineaţa aceea, mă simţeam cu adevărat rău. Pentru prima dată în viaţă mă deranja lumina. Mă durea capul rău de tot şi mă simţeam foarte ciudat. Era greu de explicat, dar eram conştientă de fiecare mişcare, de fiecare senzaţie din organismul meu, lucru care era atât incomod, cât şi enervant şi deranjant. Îmi simţeam gâtul uscat, ca şi cum n-aş fi băut niciun lichid de mai mult de o săptămână.

M-am îndreptat cu greu spre baie şi m-am privit în oglindă.

Dumnezeule, ce oribil!

Atunci mi-am amintit.

Am simţit cum tremur din tot corpul.

M-am analizat în oglindă; aveam ochii umflaţi şi părul ciufulit prins într-o coadă prost făcută. M-am mirat, pentru că nu-mi aminteam să-mi fi prins părul. Mi-am scos rochia, m-am spălat pe dinţi ca să nu mai simt gustul acela amar în gură şi mi-am pus pantalonii scurţi de pijama şi tricoul meu preferat cu găurele.

Amintirile îmi reveneau în minte ca nişte fotografii care îţi trec rapid prin faţa ochilor. Nu puteam să mă gândesc decât la un singur lucru: drogul... fusesem drogată, înghiţisem droguri, mă urcasem în maşina unui necunoscut, mă strecurasem la o petrecere a interlopilor... şi toate astea din cauza unei singure persoane.

Am ieşit din cameră trântind uşa şi am traversat holul spre camera lui Nicholas.

Am intrat fără să mă deranjez să bat la uşă şi m-am trezit în bârlogul unui urs, căci putea fi comparat cu unul. Sub pătura întinsă peste acel pat imens de culoare închisă zăcea cineva.

M-am apropiat şi l-am zgâlţâit pe cel care dormea acolo atât de liniştit, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic, de parcă nu fusesem drogată din cauza lui.

— Ce naiba... a mormăit, pronunţând greu cuvintele şi fără să deschidă ochii.

I-am privit părul răvăşit, care se confunda cu cearşaful negru din satin, şi am tras cu putere de pătură, dezvelindu-l complet, fără să-mi pese câtuşi de puţin.

Cel puţin nu era dezbrăcat, dar purta nişte boxeri albi care m-au derutat uşor preţ de câteva clipe.

Dormea cu faţa în jos, astfel că i-am putut admira fără probleme spatele lat, picioarele lungi şi, de ce să n-o spun, posteriorul atrăgător.

Am făcut un efort să mă concentrez asupra aspectelor importante.

— Ce s-a întâmplat noaptea trecută? aproape am strigat la el, în timp ce îl trăgeam de braţ ca să-l trezesc.

A mormăit enervat şi mi-a prins mâna să mă oprească, fără să deschidă ochii.

Dintr-o singură mişcare m-a tras în patul lui.

Am căzut lângă el şi am încercat să mă eliberez, dar nu m-a lăsat.

— Nici drogată nu-ţi tace gura, la naiba... a repetat aceeaşi expresie vulgară şi, în sfârşit, a deschis ochii să mă privească.

Doi ochi albaştri m-au fixat.

— Ce vrei? m-a întrebat, dând drumul încheieturii de care mă ţinea şi ridicându-se în capul oaselor.

M-am ridicat imediat în picioare.

— Ce mi-ai făcut azi-noapte când eram drogată? am întrebat, temându-mă de ce era mai rău.

Dumnezeule... dacă-mi făcuse ceva...

Nicholas şi-a dat ochii peste cap şi m-a privit iritat.

— De toate, a răspuns, făcând să-mi dispară toată culoarea din obraji.

A izbucnit în râs, iar eu i-am tras una în piept.

— Imbecilule! l-am insultat, simţind cum sângele îmi urca în obraji de furie.

Nicholas m-a ignorat şi s-a ridicat în picioare.

În acel moment cineva a intrat în cameră; o fiinţă blănoasă şi la fel de întunecată ca stăpânul său şi ca încăperea aceea afurisită.

— Thor, ţi-e foame? l-a întrebat, privindu-mă cu un zâmbet amuzat. Am aici un cadou foarte apetisant pentru tine...

— Am plecat, i-am aruncat din mers, îndreptându-mă spre uşă.

Nu voiam să-l mai văd niciodată pe idiotul ăla, iar faptul că ştiam că acest lucru era imposibil mă indispunea şi mai mult.

Nicholas m-a oprit în mijlocul camerei. Aproape că m-am izbit de pieptul lui gol.

Ochii săi i-au căutat pe ai mei şi i-am susţinut privirea cu o atitudine suspicioasă şi sfidătoare.

— Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat azi-noapte, s-a scuzat şi, timp de câteva secunde miraculoase, am crezut că intenţiona să-şi ceară iertare; cât de mult mă înşelam... Dar să nu spui absolut nimic, că altfel mă bagi în bucluc, a continuat şi atunci mi-am dat seama că singurul lucru care îl interesa era să îşi salveze pielea, de mine nu-i păsa câtuşi de puţin.

Am râs ironic.

— Spuse viitorul avocat, am comentat sarcastic.

— Ţine-ţi gura, m-a avertizat, ignorând comentariul meu.

— Că altfel ce se întâmplă? am întrebat sfidător.

Privirea sa mi-a sfredelit fața, gâtul și s-a oprit asupra urechii mele drepte. Cu un deget a atins un punct foarte important pentru mine.

— Nodul ăsta s-ar putea să nu fie suficient de puternic pentru tine, a șoptit, iar eu am făcut un pas înapoi.

Ce știa el despre ce înseamnă să fii puternic sau despre tatuajul meu?

— Ignoră-mă, iar eu voi face la fel... așa vom suporta puținele momente pe care vom fi nevoiți să le petrecem împreună. De acord? i-am propus, ocolindu-l și îndepărtându-mă de el.

Thor m-a observat dând din coadă.

Cel puțin, câinele nu mă mai ura, m-am consolat eu ieșind din cameră.

Primul lucru pe care l-am făcut după ce am ieșit de acolo a fost să mă duc direct în dormitorul meu. Nu-mi plăcea faptul că nu-mi aminteam nimic din ce se întâmplase. Că era posibil ca Nicholas să fi văzut ceva la mine ce eu nu aș fi vrut niciodată să-i arăt mă făcea să-l urăsc foarte mult în acel moment. Nu înțelegeam cum de, într-un timp atât de scurt, dezvoltasem un sentiment de repulsie atât de profund față de el, dar, gândindu-mă mai bine, nu era de mirare având în vedere că Nicholas Leister reprezenta absolut tot ce uram la o persoană: era violent, periculos, brutal, mincinos, amenințător... avea toate trăsăturile care mă făceau să vreau să o iau la fugă în direcția opusă.

Mi-am dat seama că geanta mea era aruncată la întâmplare pe pat. Am scos din ea telefonul mobil și l-am pus la încărcat, în timp ce îl deschideam neliniștită. La naiba, Dan o să mă omoare, i-am promis că îl sun seara, probabil că se urca deja pe pereți. Nemernicul de Nicholas Leister! Totul era din vina lui!

Când am intrat pe chat, am constatat că nu aveam niciun mesaj și niciun apel ratat. Asta chiar era ciudat...

Afară era o zi superbă, numai bună de mers la plajă sau de înotat peutru prima dată în piscina aceea impresionantă. Puțin mai binedispusă, mi-am propus să fac plajă liniștită, să citesc o carte bună și să încerc să uit ce se întâmplase sau, mai rău, ccea ce s-ar fi putut întâmpla. Cu acest gând în minte, m-ani îndrcptat spre impresionantul și mult prea pretențiosul meu dulap. Am găsit un sertar plin cu costume de baie, dar eu am căutat unul întreg.

Mi-am privit trupul gol în oglindă și am observat cu atenție ceea ce mă complexa cel mai mult. Am decis să nu-i dau prea multă importanță. La urma urmei, eram la mine acasă.

Cu o rochie de plajă și un prosop lila, am ieșit din cameră, pregătită pentru primul meu mic-dejun în acea casă.

Mi se părea foarte ciudat să mă plimb pe acolo, mă simțeam ca atunci când, mică fiind, mă lăsau să dorm acasă la una dintre prietenele mele, iar noaptea aveam nevoie să merg la baie și nu mă duceam de frică să nu mă întâlnesc cu vreunul dintre membrii familiei.

Când am ajuns la micul-dejun am dat ochii cu mama, înfășurată într-un halat alb din mătase și în papuci, alături de Will, care era îmbrăcat în costum și gata să plece la muncă.

— Bună dimineața, Noah, m-a salutat el primul. Ai dormit bine?

„Mai bine ca niciodată, având în vedere că eram inconștientă și cu o durere de cap insuportabilă."

— Nu a fost cea mai bună noapte a mea, i-am răspuns sec.

Mama s-a apropiat de mine și m-a sărutat pe obraz.

— Te-ai distrat cu Nick și cu prietenii lui? m-a întrebat plină de speranță.

„Mamă, cât de mult te înșeli... habar n-ai cine e noul tău fiu vitreg."

— Că tot vorbim de lup... a spus William în spatele meu, în timp ce se ridica de la masă și în încăpere intra Nick.

— Care-i treaba? a rostit pe un ton sec şi s-a îndreptat spre frigider.

— Cum v-aţi distrat aseară? a întrebat mama privindu-l mulţumită. Cum a fost filmul? a adăugat privind spre mine.

„Filmul?"

— Ce...? am început să întreb, în timp ce Nick trântea uşa frigiderului şi se întorcea spre mine cu privirea sa de gheaţă.

— Filmul a fost foarte bun, nu-i aşa, Noah? m-a întrebat, privindu-mă cu subînţeles.

În momentul acela mi-am dat seama că puteam să-mi bat joc de el rău de tot. Dacă spuneam adevărul, cine ştie ce-ar fi făcut tatăl său. Ca să nu mai vorbesc de problemele pe care le-ar fi avut dacă decideam să îl denunţ la poliţie pentru consum de alcool şi pentru că a oferit alcool unei minore, adică mie, pentru că din cauza lui fusesem drogată şi, bineînţeles, pentru că mă abandonase în mijlocul şoselei.

Am savurat la maximum momentul, dându-i de înţeles din priviri că habar n-aveam despre ce vorbea.

— Nu-mi amintesc bine... am răspuns, bucurându-mă să văd cum se încorda. A fost *În pat cu duşmanul* sau *Trafic*? l-am întrebat, savurând satisfacţia de a-l vedea în acea situaţie, dar, spre surprinderea şi neplăcerea mea, a izbucnit în râs.

Zâmbetul mi s-a şters de pe faţă.

— Mai degrabă a fost *Tentaţia seducţiei*, mi-a răspuns el şi m-a surprins că a spus asta, pentru că era unul dintre filmele mele preferate.

Ironic, dacă ne gândeam că cei doi protagonişti erau fraţi vitregi şi se urau de moarte...

L-am fulgerat cu privirea, în timp ce mama întreba eircumspectă:

— Despre ce vorbiţi?

— Despre nimic, am răspuns amândoi la unison, lucru care m-a deranjat şi mai mult.

M-am apropiat de frigider, de care el se sprijinea cu braţele încrucişate într-o postură intimidantă, în timp ce mama ne ignora şi îşi lua rămas-bun de la noul ei soţ.

Pentru o clipă ne-am privit reciproc: eu sfidându-l, iar el ca şi cum acela era unul dintre cele mai bune momente din viaţa sa.

— Te dai la o parte sau nu? i-am spus, aşteptând să mă lase să deschid frigiderul.

A ridicat din sprâncene amuzat.

— Uite ce e, Pistruiato, cred că noi doi trebuie să lămurim câteva lucruri dacă tot trebuie să convieţuim sub acelaşi acoperiş, a afirmat fără să se mişte.

L-am observat cu răceală.

— Ce-ai zice ca atunci când tu intri eu să ies, când te văd să te ignor şi când vorbeşti să mă prefac că nu te aud? i-am propus cu un zâmbet ironic, blestemând clipa în care l-am cunoscut.

— Mintea mea a rămas blocată la chestia aia cu intrarea mea şi ieşirea ta... a comentat pe un ton obscen şi a zâmbit când m-a văzut îmbujorându-mă.

Fir-ar să fie!

— Eşti dezgustător, am răbufnit, încercând să-l dau la o parte pentru a putea deschide frigiderul.

În cele din urmă, s-a mişcat, iar eu am putut să iau sucul de portocale.

Mama ieşise cu o ceaşcă de cafea cu lapte într-o mână şi ziarul în cealaltă. Ştiam care era intenţia ei: voia să mă înţeleg bine cu Nicholas, să devenim prieteni şi, printr-un miracol divin, să îl iubesc ca pe fratele mai mare pe care nu l-am avut niciodată.

Ridicol.

L-am observat în timp ce mă aşezam pe băncuţa de lângă insula din bucătărie şi îmi turnam suc într-un pahar din cristal. Nicholas purta pantaloni de trening şi un maiou simplu. Braţele sale erau puternice şi, după ce văzusem cum

în mai puţin de zece minute bătuse măr doi băieţi, ştiam că trebuia să stau cât mai departe de el... cine ştie de ce era în stare.

În clipa aceea s-a întors cu cafeaua în mână şi l-am văzut: tatuajul... avea acelaşi tatuaj pe care îl aveam şi eu pe gât... acelaşi nod, acelaşi simbol care avea atâtea semnificaţii pentru mine... Smintitul ăla avea un nod identic tatuat pe braţ.

Am rămas cu ochii ţintă la el, simţind un junghi în piept, în timp ce el se apropia şi se aşeza în faţa mea. M-a privit câteva clipe, până când şi-a dat seama la ce mă uitam atât de fix.

A lăsat cana pe masă şi s-a înclinat, cu ambele coate sprijinite pe tăblie.

— Şi pe mine m-a surprins, a recunoscut, sorbind din cafea.

Privirea lui a rămas aţintită asupra feţei mele, după care a coborât spre gât.

M-am simţit stânjenită şi vulnerabilă.

— Până la urmă rezultă că avem ceva în comun, a declarat cu răceală.

Se pare că şi pe el îl deranja că aveam acelaşi tatuaj.

M-am ridicat în picioare; am tras de elasticul de păr şi pletele mi-au căzut pe umeri în cascadă, acoperindu-mi gâtul şi tatuajul. Imediat după aceea am ieşit din bucătărie.

Era ceva în ultimele cuvinte pe care le rostise care mă tulburase profund... ca şi cum ar fi bănuit motivele pentru care aveam acel tatuaj şi le-ar fi înţeles...

Am ieşit în grădina din spate. Era incredibil cum se vedea marea de acolo şi cum briza te învăluia cu mirosul şi căldura ei. Nu puteam nega că îmi plăcea mult faptul că mă puteam bucura de acea privelişte şi că aveam marea atât de aproape acum că urma să locuiesc acolo.

M-am apropiat de şezlongurile din lemn aflate lângă impresionanta piscină. Era dreptunghiulară, cu o cascadă într-un colţ care dădea grădinii o notă de sălbăticie şi, în acelaşi timp, de eleganţă. Lângă stânca aflată în stânga grădinii se

afla un jacuzzi plasat strategic între niște pietre enorme, astfel încât să permită admirarea splendidului peisaj.

Decisă să mă bucur de tot ce mă înconjura, mi-am scos rochia, asigurându-mă înainte că nu era nimeni prin preajmă, și m-am întins pe unul dintre șezlonguri cu intenția de a sta la soare și de a mă bronza în mai puțin de o săptămână. Trebuia să profit de puținele săptămâni de vacanță pe care le mai aveam, având în vedere că peste o lună urma să încep școala la noul și extrem de costisitorul liceu pentru copii de bani gata. Am luat telefonul și am verificat dacă aveam vreun apel ratat de la prietenele mele sau, și mai important pentru mine, de la iubitul meu Dan.

Nu aveam.

Am simțit o ușoară strângere de inimă, dar am refuzat să mă las copleșită. Avea de gând să mă sune, eram sigură... Când i-am spus că trebuia să plec, l-au apucat pandaliile. Eram împreună de nouă luni și fusese primul meu iubit oficial. Îl iubeam, știam că îl iubesc pentru că nu mă judecase niciodată, pentru că întotdeauna fusese lângă mine când avusesem nevoie de el... și, în plus, era foarte drăguț. Când ne începuserăm relația, nu-mi încăpeam în piele de bucurie: eram adolescenta cea mai fericită de pe planetă... iar acum fusesem nevoită să plec în altă țară.

Am deschis chatul și i-am lăsat un mesaj:

Am ajuns și mi-e dor de tine, aș vrea să fiu lângă tine, sună-mă când citești mesajul.

M-am uitat la mesaj și am remarcat că nu se conectase la chat de o jumătate de oră. Oftând, mi-am lăsat telefonul mobil pe șezlong și m-am apropiat de piscină.

Apa avea temperatura perfectă, așa că m-am întins, am ridicat mâinile și am sărit cu capul înainte. A fost eliberator, răcoritor și distractiv în același timp. Am început să înot, bucurându-mă că, datorită exercițiului fizic, puteam să scap de toate tensiunile acumulate.

Cincisprezece minute mai târziu am ieșit din apă și m-am întins pe șezlong, așteptând să mă încălzească soarele.

Am luat telefonul să văd dacă primisem vreun răspuns şi am constatat că Dan era conectat, dar încă nu-mi scrisese, ceea ce m-a făcut să mă încrunt.

Chiar în acea clipă am primit un mesaj de la prietena mea Beth, băgăcioasă ca de obicei:

Salut, frumoaso, ce faci? Povesteşte-mi ce-i pe acolo

Am zâmbit şi i-am răspuns un pic melancolică.

Fratele meu vitreg e mai rău decât îmi imaginam, dar încerc să mă obişnuiesc cu ideea că de acum încolo va trebui să conviețuiesc cu el. Habar n-ai cât mi-aş dori să fiu acum cu voi, mi-e dor de voi!

I-am scris cu un nod în stomac. Eu şi Beth eram în aceeaşi echipă de volei; eu fusesem căpitanul echipei în ultimii doi ani, iar acum, că plecasem, ea îmi luase locul. M-am bucurat când am văzut ce încântată a fost: cel puțin, plecarea mea avea şi o parte pozitivă... deşi nu-mi spusese niciodată că ar fi vrut să fie căpitanul echipei.

Sigur exagerezi! Bucură-te de noua ta viață de milionară; ți-am mai zis şi altă dată: mama ta ştie să dea lovitura! Ha ha

Uram comentariul ăsta. Îmi spusese asta de mai multe ori şi nu suportam ca lumea să creadă că mama se căsătorise pentru bani. Mama nu era aşa, din contră: îi plăceau lucrurile simple, ca şi mie, iar dacă se căsătorise cu Will însemna că era îndrăgostită cu adevărat de el.

Am decis să nu răspund nimic la comentariul ei, în primul rând pentru că nu aveam chef de ceartă şi cu atât mai puțin de la atâția kilometri distanță.

În clipa aceea mi-a trimis o poză.

În poză era ea cu Dan cu braţele înlănțuite şi feţele îmbujorate. Iubitul meu era blond şi cu ochii căprui: o desfătare pentru ochi. M-a durut să-l văd atât de fericit. Trecuseră mai puțin de patruzeci şi opt de ore de când plecasem... ar fi putut să fie puțin mai trist, nu? Nu m-am putut abține s-o întreb:

Eşti cu el acum?

Răspunsul a întârziat cam mult şi am simţit din nou acel semnal de alarmă în mintea mea.

Da, suntem acasă la Rose. Îi spun acum să te caute.

De când îi spunea Beth iubitului meu să-mi răspundă la telefon?

După un minut am primit un mesaj de la Dan cu un emoticon care zâmbea.

Hei, frumoaso, ţi-era dor de mine?

Normal! Aş fi vrut să-i strig asta, dar m-am abţinut şi i-am răspuns, simţind cum mi se risipea buna dispoziţie.

Ţie nu?

A întârziat cu răspunsul câteva secunde. Nu suportam că îi lua atât de mult să-mi răspundă.

Bineînţeles! Nu e la fel fără tine, iubito, dar acum trebuie să plec, te sun mai târziu, OK? Te iubesc.

Am simţit mii de fluturi în stomac când mi-a scris asta. Mi-am luat rămas-bun de la el şi am lăsat telefonul alături.

Abia aşteptam să vorbesc cu el, să-i aud vocea... Doamne sfinte, habar n-aveam cum puteam să fac să nu-mi fie dor de el în fiecare minut al zilei.

În clipa aceea am auzit nişte voci care se apropiau de grădină. M-am întors repede, mi-am luat rochia şi mi-am tras-o peste cap.

Nick a apărut cu alţi trei băieţi.

La naiba!

Erau dintre cei pe care îi văzusem cu o zi în urmă la petrecere. Unul dintre ei era aproape la fel de înalt ca el, bronzat, cu părul blond auriu şi ochii albaştri; celălalt era mai scund, dar numai în comparaţie cu Nick şi cu ceilalţi doi amici ai săi, şi nu m-a mirat să constat că avea un ochi vânăt; după ce-l văzusem pe Nick în acţiune, nu mă surprindea că amicii lui erau la fel de violenţi şi de cretini; ultimul a fost cel care

mi-a atras atenţia, mai ales pentru că a fost primul care a venit direct spre mine. Avea părul şaten-închis şi nişte ochi negri ca noaptea. Avea o înfăţişare care intimida, în primul rând din cauza numeroaselor tatuaje de pe braţe.

— Hei, frumoaso... tu eşti noua fantezie erotică pe care o avem toţi în minte? m-a întrebat, trântindu-se pe şezlongul de lângă mine.

Nicbolas s-a întins pe celălalt şezlong cu un zâmbet pe bnze.

— Poftim? am răspuns, ridicându-mă şi privindu-l fix.

El a izbucnit în râs şi apoi l-a privit pe Nick.

— Aveai dreptate, are tupeu, a confirmat, privindu-mă într-un fel care m-a făcut să mă simt nelalocul meu.

L-am privit scârbită. Între timp, ceilalţi doi amici ai lor s-au aruncat în piscină cu asemenea avânt, încât stropii de apă m-au udat din cap până-n picioare. Rochia mi s-a lipit de corp.

— Aveţi grijă, imbecililor! a strigat Nicholas la ei, luându-mi prosopul pe care îl aveam lângă mine şi ştergându-se cu el.

Din partea opusă, cel de-al treilea golan a izbucnit într-un hohot de râs.

— Pe mine nu mă deranjează, a spus cu voce stranie şi m-am întors să mă uit la el. Eşti prea bună ca să ai doar cinşpe ani, a comentat, holbându-se la sânii mei, care se distingeau clar acum, că rochia mi se lipise de corp.

— Am şaptesprezece şi, dacă te mai uiţi aşa la mine, o să te doară nişte părţi preţioase din anatomia ta, l-am ameninţat în timp ce îmi dezlipeam rochia.

În clipa aceea Nicholas mi-a aruucat prosopul pe care mi-l luase, cu care m-am acoperit rapid.

— Las-o în pace, frate, i-a spus Nicholas pe un ton serios; că altfel o să fiu nevoit s-o arunc în apă ca s-o fac să tacă şi mă simt bine aici unde sunt.

Am râs ironic.

— Scuză-mă, ce ziceai că o să-mi faci? m-am răstit, întorcându-mă spre el.

Era în slip și am avut din nou un prim-plan cu pieptul lui gol și cu tatuajul.

Și-a scos ochelarii Ray Ban, iar ochii săi albaștri m-au privit cu atenție. În lumina soarelui erau de un albastru impresionant, precum cerul, și mi-au distras atenția câteva secunde.

— Doar nu crezi că am uitat de pumnul pe care mi l-ai dat azi-noapte, nu-i așa? mi-a spus aplecându-se spre mine.

Privirea mi s-a îndreptat spre degete, care se resimțeau încă după lovitura pe care i-o dădusem. În schimb, mandibula lui nu era nici măcar înroșită.

— Mă amenințI? l-am întrebat, sfidându-l cu privirea.

Individul ăla mă scotea din minți.

Din partea opusă s-a auzit alt hohot de râs.

— Îmi place fata asta, Nick, trebuie să iasă cu noi mai des, a comentat tipul tatuat, ridicându-se și aruncându-se cu capul înainte în apă.

— Ascultă, Pistruiato, nu poți să-mi vorbești cum îți vine ție, m-a avertizat, așezându-se și aplecându-se spre mine. Îi vezi pe băieții ăștia? a continuat, arătând spre piscină fără să aștepte să-i răspund. Mă respectă și știi de ce? Pentru că sunt conștienți că aș putea să le rup picioarele într-o secundă, așa că ai grijă cum vorbești cu mine, stai departe de lumea mea și totul o să fie bine.

L-am ascultat în liniște în timp ce mă gândeam cum să-l înfrunt.

— E amuzant că tu ești cel care mă amenință, când de fapt eu sunt cea care ar putea să te pârască tatălui tău, nu crezi?

Nick a scrâșnit cu putere, iar eu am zâmbit satisfăcută.

Noah unu, Nick zero.

— Nu cred că vrei să te pui cu mine, Noah, crede-mă.

Ignorând cât de mult mă afecta faptul că-i simţeam privirea aţintită asupra mea, m-am aplecat să iau loţiunea de protecţie solară. Simţeam nevoia să am mâinile ocupate.

— Atunci nu te mai aştepta să te tratez cu un respect pe care nu-l meriţi nici pe departe, i-am răspuns foarte serioasă. Nu vrei să spun nimic din ce-am văzut azi-noapte? Atunci păstrează-ţi pentru tine comentariile şi spune-le amicilor tăi să mă lase în pace.

Înainte ca el să-mi poată răspunde, unul dintre golani a ieşit din piscină şi s-a aşezat lângă mine. Picăturile de apă care îi şiroiau pe corp m-au împroşcat şi m-am îndepărtat enervată.

— Vrei să te ajut? Pot să te dau eu cu cremă pe spate, frumoaso.

L-am privit fix pe Nick.

— Dispari, Hugo... eu şi surioara mea avem o discuţie cât se poate de interesantă, i-a poruncit fără să-şi îndepărteze ochii de la mine.

Hugo s-a ridicat fără să fie nevoie să i se spună de două ori. Foarte bine.

— Ne vedem în seara asta? a întrebat înainte să plece.

Nick a dat din cap fără să spună nimic.

— Pariurile sunt mari, frate, trebuie să câştigăm cursele cu orice preţ.

Nicholas l-a fulgerat cu privirea, iar răspunsul său mi-a trezit interesul.

Auzisem cumva cuvântul „curse"?

— Ţi-am spus să dispari.

Hugo s-a încruntat, s-a uitat din nou la mine şi abia atunci a părut să-şi dea seama că-l luase gura pe dinainte.

După ce a plecat cu ceilalţi amici, m-am întors pe călcâie şi l-am înfruntat din nou pe fratele meu vitreg.

— Curse?

Nick şi-a pus din nou ochelarii şi s-a întins cu capul în direcţia soarelui.

— Nu pune întrebări la care nu vrei să afli răspunsul.

Mi-am mușcat buzele intrigată, dar nu aveam de gând să insist. Problemele în care era implicat Nicholas Leister nu mă interesau câtuși de puțin...

Sau așa credeam.

După-amiază am profitat de ocazie pentru a petrece puțin timp cu mama. În seara aceea avea loc evenimentul organizat de compania lui William, iar mama îmi spusese că trebuia să asistăm toți în familie. Nu-mi făcea nicio plăcere, dar știam că nu am nicio șansă să scap de corvoada aceea: William pregătea acel eveniment de câteva luni și se aștepta să mergem toți.

Stăteam pe o canapea din dressingul ei. Camera nouă a mamei era chiar mai impresiouantă decât a mea. Decorată in nuanțe de crem și cu un pat matrimonial imens, era la fel de impunătoare ca un apartament dintr-un hotel de lux și avea două dressinguri în loc de unul. Niciodată nu-mi imaginasem că un bărbat poate avea nevoie de un astfel de spațiu doar peutru el, dar, văzând sutele de cămăși, costume și cravate din dressingul lui William, mi-am dat seama că mă înșelasem.

Seara aceea era foarte importantă pentru mama; evident, toți prietenii apropiați și personalitățile de vază din lumea avocățească urmau să participe la eveniment și nu toți avuseseră ocazia să o cunoască pe mama în persoană. Era atât de agitată, încât era chiar amuzant să o văd așa.

– Mamă, o să arăți spectaculos, indiferent cu ce te îmbraci. De ce nu te relaxezi?

Ea s-a întors spre mine și m-a privit cu un zâmbet radiant. Mi s-a tăiat respirația când am văzut-o atât de fericită.

— Mulțumesc, Noah, a spus ridicând o rochie alb cu verde ca s-o văd mai bine. Deci, ce spui? m-a întrebat pentru a opta oară.

Am aprobat în timp ce gândurile mele erau la acea seară. Dacă Nicholas avea de gând să dispară din nou ca să se

bage în vreo belea, aveam şi eu libertatea să mă fac nevăzută la fel ca el... sau, cel puţin, aşa îmi imaginam, ca să mă consolez.

— Şi rochia ta e minunată, a afirmat mama, iar eu am văzut din nou cu ochii minţii ţinuta respectivă. Te rog, nu mai face mutra asta: n-o să mori dacă te aranjezi un pic mai mult, a adăugat, văzând că eu de-abia zâmbeam.

— Îmi pare rău, m-am scuzat pe un ton serios; în ultima vreme starea mea de spirit era ca un adevărat carusel. Dar n-am chef în momentul ăsta să merg la cină şi să asist la evenimente.

— O să fie distractiv, îţi promit, m-a asigurat, încercând să mă încurajeze.

M-am gândit la Dan... la cât de mult i-ar fi plăcut să mă vadă îmbrăcată cu rochia pe care urma s-o port în seara aceea... La ce bun să mă aranjez dacă nimeni dintre cei care mă interesau nu putea să mă vadă?

— Sunt sigură... am răspuns, ascunzându-mi proasta dispoziţie. Presupun că ar trebui să încep să mă aranjez.

Mama a lăsat deoparte ce făcea şi a venit spre mine.

— Mulţumesc că faci asta, fata mea, înseamnă foarte mult pentru mine.

Am dat din cap, încercând să zâmbesc.

— Cu plăcere, am răspuns, lăsându-mă îmbrăţişată.

Mi-am dat seama cât de mult aveam nevoie de această atingere, cu atât mai mult după toate cele întâmplate cu o noapte în urmă. M-am lipit strâns de mama şi, pentru câteva clipe, m-am simţit la fel ca atunci când eram mică.

8

NICK

Trebuia să am mare grijă cu Noah. Noaptea trecută lucrurile s-ar fi putut termina foarte rău dacă tata ar fi descoperit ce făceam... Mă îngrijora faptul că nu știam cum să îmi păstrez în continuare viața secretă, acum că nu mai eram doar două persoane în casă. Eu avusesem grijă ca ambele mele lumi să nu se intersecteze, eram foarte atent în această privință, n-aveam încotro.

Ca întotdeauna în acea perioadă, urmau să aibă loc cursele ilegale în deșert, iar în ziua aceea, după petrecere, trebuia să merg acolo. Era o nebunie: muzică rock, droguri, mașini scumpe și curse până la răsăritul soarelui sau până venea poliția, deși nu se băga aproape niciodată, având în vedere că le organizam într-o zonă pustie. Fetele o luau razna, băutura curgea gârlă, iar adrenalina era ingredientul perfect pentru a trăi cea mai frumoasă noapte din viața ta... Evident, asta în cazul în care nu erai unul dintre adversari.

Banda lui Ronnie concura întotdeauna împotriva noastră; câștigătorul rămânea cu mașina rivalului, pe lângă tot bănetul pariat. Erau periculoși, eu știam asta din proprie experiență și din acest motiv toți se bazau pe mine când venea momentul. Eu și Ronnie aveam o relație amicală, dar care se putea deteriora la fel de ușor ca atunci când rupi o foaie de hârtie, iar în noaptea aceea trebuia să fiu cât se poate de atent, dar și să câștig cursa cu orice preț.

Trebuia să mă asigur că Noah nu avea de gând să mă dea de gol și de aceea m-am îndreptat spre camera ei înainte

de ora la care trebuia să plecăm spre hotelul unde avea loc petrecerea.

După ce am bătut la uşă de trei ori şi am aşteptat aproape un minut, a apărut în pragul uşii.

— Ce vrei? m-a întrebat pe un ton arţăgos.

Am ocolit-o şi am intrat în camera ei. Înainte ca tata să se căsătorească cu mama ei, camera aceea fusese a mea.

— Aici era sala mea de sport, ştiai? i-am spus, întorcându-mă cu spatele la ea şi apropiindu-mă de pat.

— Ce păcat... băiatul bogat a rămas fără aparate, a comentat batjocoritor; atunci m-am întors cu faţa spre ea.

Am observat-o cu atenţie, la început ca s-o enervez, măsurându-i din ochi formele apetisante, dar nu am putut să nu-i admir corpul. Prietenii mei aveau dreptate, arăta foarte bine şi nu ştiam dacă era un lucru bun sau rău, având în vedere situaţia în care mă aflam.

Avea o coafură extrem de sofisticată: îşi prinsese părul în creştetul capului şi îşi lăsase nişte bucle care îi încadrau faţa într-o manieră elegantă şi dezinvoltă. Ceea ce m-a surprins cel mai tare, pe lângă rochia de un albastru-deschis care-i ajungea până la călcâie şi nu lăsa prea mult loc imaginaţiei, a fost machiajul: tenul ei părea din marmură, iar ochii erau ca două abisuri profunde. Deşi de obicei nu-mi plăceau fetele atât de machiate, a trebuit să recunosc că genele sale păreau atât de lungi, încât am simţit impulsul de a i le mângâia cu degetul, iar gura... Roşul acela intens îl putea duce la pierzanie pe orice bărbat cu capul pe umeri.

Am încercat să-mi controlez acel fior neaşteptat care m-a străbătut din cap până-n picioare şi i-am trântit primul comentariu jignitor care mi-a venit în minte.

— Arăţi ca o sorcovă, i-am spus şi mi-am dat seama că s-a enervat.

Din ochii săi ţâşneau scântei, iar faţa i s-a îmbujorat.

— Foarte bine, aşa vei avea un motiv în plus să nu mă bagi în seamă, mi-a spus, întorcându-se cu spatele la mine şi luând un colier de pe noptieră.

I-am remarcat spatele aproape gol şi felul în care mătasea rochiei cădea în valuri ca o apă.

M-am apropiat de ea fără să-mi dau seama ce făceam. Degetele mele erau doruice să verifice dacă pielea ei era atât de catifelată precum părea...

— Ce faci? m-a întrebat simţindu-mă în spatele ei şi întorcându-se în acelaşi timp.

Văzând-o mai de aproape, am putut să remarc că nu i se întrezărea niciun pistrui.

I-am luat colierul din mână şi l-am ridicat, dându-i de înţeles că singura mea inteuţie fusese s-o ajut să şi-l pună.

M-a privit cu neîncredere.

— Haide, surioară, atât de rău crezi că sunt? am întrebat-o, în timp ce mă întrebam şi eu ce naiba făceam.

— Eşti mai rău, mi-a răspuns, smulgându-mi colierul din mână.

Degetele ei m-au atins şi am simţit cum pielea mi s-a înfiorat.

„La naiba!"

M-am îndepărtat, frustrat de efectul pe care-l avea asupra mea apropierea ei... Dorinţa mă copleşea şi era o senzaţie extrem de incomodă, ştiind că nu puteam nici s-o ating, nici s-o privesc.

— Am venit să mă asigur că nu o să vorbească gura fără tine în seara asta, am spus, observând cum îşi punea singură colierul şi admirându-i dibăcia.

— Despre ce? mi-a răspuns, făcând pe proasta.

Am făcut un pas spre ea şi aroma unui parfum dulce mi-a stârnit simţurile.

— Ştii că în noaptea asta am treabă după eveniment şi nu vreau să aud vreun comentariu ingenios când o să-i spun tatei că trebuie să plec.

— O să pleci pentru că trebuie să *lucrezi* la un caz, nu-i aşa?

Am zâmbit satisfăcut.

— Te-ai prins. Bravo! Pa, surioară.

— Nu te grăbi așa, Nicholas, a spus ea în spatele meu.

M-am oprit la câțiva pași de ușă și am strâns din dinți cu putere, simțind furnicături în stomac când am auzit-o rostindu-mi numele cu voce tare.

— Eu ce câștig din afacerea asta?

Când m-au întors cu fața la ea, un zâmbet arogant îi apăruse pe buzele apetisante în formă de inimă.

— Câștigul tău e că nu-mi voi petrece timpul făcându-ți viața imposibilă.

Noah și-a arcuit o sprânceană perfect creionată.

— Nu văd cum ai putea face asta.

Am făcut un pas spre ea.

— Crede-mă, ar fi mai bine să nu afli.

Noah mi-a susținut privirea fără să clipească.

— Dacă tu pleci de la petrecere, mă iei și pe mine. Nu am niciun chef să fiu înconjurată de lume pe care n-o cunosc, la o petrecere care nu mă interesează.

— Regret, Pistruiato, dar, după cum ți-ai dat și singură seama, munca de taximetrist nu e pentru mine, i-am răspuns, arătându-i din ochi ținuta mea elegantă.

— Caută o scuză care să meargă pentru amândoi, pentru că n-am chef să joc rolul fiicei perfecte în timp ce tu te duci la niște curse ilegale de mașini.

La naiba, doar auzind aceste cuvinte ieșind de pe buzele ei m-am simțit tulburat.

— Bine, presupun că pot să inventez ceva, am convenit doar ca s-o văd mulțumită.

Când urma să vină momentul să plec, ea nici nu avea să-și dea seama.

Noah s-a încruntat, ațintindu-și ochii de culoarea mierii asupra ochilor mei.

— E incredibil cum ai reușit să-i duci pe toți de nas... Știai că mama te-a descris drept fiul perfect?

— Sunt perfect din multe puncte de vedere, iubire, am afirmat, simțiudu-mă fără să vreau satisfăcut de modul în care decurgea conversația.

Discuțiile cu fata asta erau incredibil de stimulante.

— Când vrei, pot să-ți demonstrez.

Noah a dat ochii peste cap și m-a privit cu superioritate. În mod normal eram asaltat de fete, era de ajuns o privire din partea mea ca toate să se lipească de mine, dornice să-mi facă pe plac. Îmi câștigasem fără niciun ajutor reputația, femeile mă respectau și mă adorau în același timp; eu le satisfăceam, iar ele nu-mi invadau spațiul. Întotdeauna fusese așa, de când aveam paisprezece ani și am descoperit de ce sunt în stare femeile în fața unui chip și a unui corp atractiv. Și iată că Noah mă sfida în fiecare clipă și nu o tulbura deloc prezența mea.

— Asta e ceea ce le spui fetelor ca să te culci cu ele? m-a întrebat cu aroganță. Cu mine nu merge, așa că nu-ți mai irosi eforturile, a adăugat și, când am înțeles aluzia, am simțit o presiune incomodă în pantaloni.

Pentru o clipă, mi-am imaginat cum ar fi să-i scot rochia și să-i fac toate lucrurile care știam că le înnebunesc pe femei... Ar fi distractiv să o înebunesc pe Noah și s-o fac să-mi strige numele fără oprire...

„La naiba."

— Nu-ți face griji pentru asta: îmi plac femeile, nu fetițele cu cozi împletite și pistrui.

— Eu nu-mi fac niciodată cozi împletite, idiotule.

Am izbucnit în râs, încercând să mă relaxez. Fir-ar să fie, acum voiam s-o văd cu cozi împletite.

— Bine, presupun că ne-am înțeles, am afirmat cu intenția de a ieși de acolo imediat.

Noah a râs sec.

— Dacă să vii aici să dai ordine înseamnă pentru tine că ne-am înțeies...

— Văd că începi să te prinzi. Pa, surioară.

Răspunsul ei a fost o privire glacială, dar am ieşit fără să mai privesc în urmă. Afară m-am sprijinit de perete. Să fiu al naibii, niciodată nu-mi pierdusem controlul în asemenea hal. Mă simţeam... vulnerabil, ca un copil de treisprezece ani.

Mi-am îndepărtat acele gânduri din minte şi am scos telefonul mobil.

Trec pe la tine înainte de petrecere.

După ce am trimis mesajul, am traversat holul spre scări.

Aveam nevoie să mă descarc înainte să fac faţă acelei seri, iar Anna era persoana cea mai potrivită pentru asta.

Douăzeci de minute mai târziu mă aflam la uşa ei. Anna era acoperirea perfectă pentru situaţii precum cea din seara aceea. Era fiica unuia dintre cei mai importanţi bancheri din Los Angeles, iar părinţii noştri se cunoşteau de la universitate. Anna fusese tortura mea pe măsură ce creştea şi se dezvolta, iar eu mă lăsasem pe mâinile ei când eram doar un copil şi habar n-aveam cum să tratez o femeie.

Învăţaserăm împreună şi amândoi ştiam ce ne plăcea la celălalt. În plus, nu-mi cerea niciodată explicaţii şi nu mă sfida.

Acestea erau motivele pentru care am tras-o de mână înapoi în cameră când a venit să-mi deschidă uşa.

— Ce faci? m-a întrebat când am închis uşa cu zăvorul şi am luat-o în braţe.

— Sex, tu ce crezi? i-am răspuns, împingând-o pe pat.

Anna a zâmbit şi a început să-şi ridice rochia cu un gest provocator. Spre deosebire de Noah, ea avea părul despletit şi o rochie atât de scurtă, încât nu a fost nevoie să trag prea mult de ea ca să ajung unde mă interesa.

— O să ajungem târziu, s-a plâns, apropiindu-şi faţa de a mea şi sărutându-mă pe buze.

— Ştii doar că nu-mi pasă câtuşi de puţin, i-am răspuns, aducând-o în pragul extazului şi reuşind să dobândesc liniştea

pe care mi-o dorisem atât de mult de când vrăjitoarea aia pistruiată intrase în viața mea.

Cincisprezece minute mai târziu îmi puneam cravata și îmi aprindeam o țigară în balconul Annei.

Ea a venit lângă mine, cu rochia aranjată la loc, părul pieptănat cu grijă și buzele umflate după atâtea sărutări.

— Cum arăt? m-a întrebat, lipindu-se de mine provocator.

Am observat-o în liniște. Era frumoasă și avea un corp apetisant. Avea părul șaten-închis și ochii căprui... mereu mă întrebasem de ce Anna nu are un iubit oficial, era suficient de frumoasă ca să atragă pe oricine și în schimb... prefera să piardă timpul cu cineva ca mine.

— Foarte bine, i-am răspuns, făcând un pas înapoi.

Aveam nevoie de câteva clipe de liniște, să-mi termin țigara și să mă pregătesc sufletește pentru ce mă aștepta în acea seară.

— Ești neliniștit din cauza lui Ronnie? m-a întrebat, sprijinindu-se de balustradă și privindu-mă de la distanță.

Ea înțelegea când aveam nevoie de spațiu, când voiam să fiu singur. Acestea erau motivele pentru care mă întorceam de fiecare dată la ea.

Am tras din țigară și am expulzat fumul calm.

— Nu sunt neliniștit, am recunoscut. „Iritat" ar fi cuvântul potrivit.

Ea m-a privit curioasă.

— Mama ta vitregă? a întrebat.

Era la curent cu noua căsnicie a tatălui meu și știa cât de puțin toleram acea situație, chiar dacă încercam să-mi ascund sentimentele cât de bine puteam.

— Fiica ei, am precizat, stingând țigara cu talpa pantofului.

Ea a ridicat din sprâncene și m-a privit cu interes.

— Nu știe cine sunt și de ce sunt în stare, i-am explicat.

— Vrei să-i explic eu? mi-a propus și simplul gând la o confruntare între Noah și Anna m-a făcut să râd și m-a iritat în același timp.

— Nu. Vreau doar să-și țină gura și să stea departe de treburile mele, am declarat, întorcându-mă spre ea.

Anna a dat din cap și a zâmbit.

— Nu vrei s-o duci pe calea pierzaniei? m-a întrebat și, pentru o clipă, m-a tentat ideea.

— Mai curând vreau s-o *îndepărtez* de ea. Nu vreau să-mi mai facă probleme ca aseară, am explicat.

Vântul a răsfirat părul Annei și i-am putut vedea gâtul. M-am apropiat de ea și i-am îndepărtat ușor părul. În acel moment mintea mea a căutat ceva ce nu exista: tatuajul, nodul tatuat nu era acolo, iar în acea clipă doream să sărut acel tatuaj...

M-am îndepărtat de ea, lăsând-o să-și dorească mai mult.

— Să mergem, am îndemnat-o, îndreptându-mă spre ușă. O să întârziem.

— Credeam că nu-ți pasă, mi-a spus Anna ușor enervată.

— Și chiar așa e, am răspuns, dar preț de o clipă nu am fost sigur la ce mă referem.

9

NOAH

Imediat ce Nick a ieşit, m-am aşezat pe pat să-mi vin în fire. „Curse"... Dumnezeule, asta chiar era slăbiciunea mea. Fusese unul dintre puţinele lucruri pe care le moştenisem de la tata şi dintre puţinele momente în care mă bucurasem de compania lui. Îmi amintesc cum stăteam pe jos la picioarele lui în timp ce la televizor se transmiteau cursele de maşini Nascar... Tatăl meu fusese unul dintre cei mai buni piloţi din vremea sa, înainte ca totul să se ducă de râpă...

Îmi aminteam faţa mamei când mi-a interzis categoric să mai am de-a face cu maşinile, cursele şi lumea aceea. La numai zece ani deja ştiam să conduc aproape la perfecţie, iar când mi-au crescut picioarele suficient încât să ajung la pedale, tata m-a lăsat să merg cu el la curse. A fost una dintre cele mai extraordinare experienţe din viaţa mea: îmi amintesc şi acum euforia vitezei, nisipul care se lipea de geamuri şi intra în maşină, scârţâitul roţilor... Dar mai ales liniştea psihică pe care mi-o oferea. Să conduc cu viteză mă făcea să nu-mi mai pese de nimic; nu eram decât eu şi maşina: nimeni altcineva.

Dar totul aparţinea trecutului... mama îmi interzisese categoric să mă mai apropii de o maşină de curse şi a fost o decizie pe care pur şi simplu am fost nevoită s-o accept, oricât de mult mi-ar fi lipsit acea experienţă.

Cu un oftat m-am ridicat de pe pat şi mi-am luat telefonul, care vibra întruna. Prietenilor mei nu părea să le fie dor de mine. În seara aceea se duceau la altă petrecere şi nici măcar nu-şi dăduseră seama că eu eram în continuare pe grupul de chat, unde puteam să citesc toate detaliile despre ce

era de băut, cine participa și ce își propuneau să prizeze toți în seara aceea.

Am simțit o înțepătură de durere și de nervi. Dan nu mă sunase încă; eu ardeam de nerăbdare să-i aud vocea, să vorbim așa cum făceam înainte să plec, ore în șir... De ce nu mă suna? Mă uitase?

Cu aceste gânduri am ieșit din cameră și m-am întâlnit cu mama și cu Will în vestibul. El purta smoching și părea un actor de la Hollywood cu eleganța sa și cu acea prestanță pe care, din nefericire pentru mine, o moștenise și fiul său. Trebuie să recunosc că în clipa în care l-am văzut pe Nick îmbrăcat în costum negru și cămașă albă abia mă abținusem să casc ochii și să-i fac o poză. Tipul arăta nemaipomenit, trebuia s-o recunosc, dar aici se terminau aspectele pozitive în privința lui... Totuși, mă surprinsese faptul că participa la curse de mașini... La urma urmei, aveam în comun ceva mai mult decât tatuajul.

Mama arăta spectaculos. În seara aceea avea să atragă toate privirile și pe bună dreptate.

— Noah, ești splendidă, a declarat mama cu chipul strălucitor, dar ea era mama mea, cu siguranță că întotdeauna arătam splendid în ochii ei.

Will m-a observat cu atenție și s-a încruntat. M-am simțit imediat nelalocul meu.

— E vreo problemă? am întrebat surprinsă și, în același timp, enervată.

Nu avea de gând să-mi spună să mă acopăr, nu-i așa? Că o credeam eu, treacă-meargă, dar să mi-o zică el... Nu știu ce aș fi fost în stare să-i răspund.

Chipul său s-a relaxat.

— Nici vorbă, arăți superb...! a răspuns și s-a încruntat din nou.

— Stai puțin, doar un retuș, a spus mama, scotocind în geantă și scoțând un spray mic pe care l-a pulverizat peste umerii mei goi și peste decolteu. Așa vei străluci și mai mult.

Am dat ochii peste cap și am lăsat-o să facă ce credea de cuviință. Mama încă mă credea o fetiță cu cozi împletite, după cum bine remarcase Nicholas.

Am ieșit în stradă, unde ne aștepta o limuzină impozantă. Am făcut ochii mari, surprinsă și resemnată. Evident, ce altă mașină ne putea aștepta? Nu știu de ce mai eram surprinsă, dar nu reușeam să mă obișnuiesc cu viața aceea de bogătași.

Nicholas plecase singur și am invidiat libertatea pe care o avea de a pleca și de a face tot ce avea chef. Trebuia să-mi caut rapid un loc de muncă, dacă intenționam să-mi cumpăr mașină. Nu voiam să depind de nimeni ca să mă pot mișca după bunul meu plac.

Am scos mobilul din geantă și am observat că nu aveam niciun apel ratat de la Dan și nici mesaje pe chat. Am respirat adânc de câteva ori și mi-am spus că o să sune, că mai mult ca sigur avusese probleme cu telefonul sau Dumnezeu știe ce și de aceea nu putuse să formeze afurisitul de număr și să vorbească cu mine.

În această dispoziție grozavă eram când am ajuns la intrarea în hotel. Spre surprinderea mea, o mulțime de fotografi erau postați la intrare, așteptând să imortalizeze momentul în care William Leister își extindea marea afacere și, odată cu ea, și marea avere. Mă simțeam atât de nelalocul meu, încât aș fi luat-o la fugă dacă n-aș fi purtat acei pantofi cu tocuri amețitoare.

— Nicholas ar fi trebuit să fie deja aici, a comentat William pe un ton serios. Știe că poza de familie se face la începutul petrecerii, a adăugat și, pentru prima dată de când îl cunoșteam, l-am văzut cu adevărat supărat.

Am așteptat cel puțin zece minute în interiorul limuzinei, în timp ce fotografii ne strigau să ieșim ca să ne poată face poze. Era ridicol să rămânem înăuntru, însă am presupus că milionarilor puțin le pasă să lase sute de fotografi să aștepte ca să poată face o amărâtă de poză.

În clipa aceea s-a auzit o zarvă în toată regula. Fotografii și-au mutat camerele și au început să strige numele fratelui meu vitreg.

— A venit! a exclamat William pe jumătate uşurat, pe jumătate iritat. Să mergem, iubito, i-a spus mamei în timp ce ni se deschidea portiera.

Când am coborât din maşină, am văzut cum toate camerele îi orbeau practic pe Nick şi pe însoţitoarea sa. Era ca şi cum ar fi fost vedete de televiziune şi chiar aşa păreau.

Cum era posibil ca atâta lume să ştie cum îl cheamă?

Ochii ni s-au întâlnit. Eu l-am observat cu indiferenţă, deşi m-am minunat din nou de felul în care arăta; în schimb, el m-a fulgerat cu ochii săi albaştri şi s-a întors spre a sa iubită, prietenă, amantă sau ce-o fi fost. A sărutat-o pe buze, iar fotografii au luat-o razna.

Când s-au separat, fotografii an început să strige şi să ceară mai multe poze.

— Anna, ce mai faci? a salutat-o Will pe prietena lui Nicholas, în timp ce îl fulgera pe fiul său cu privirea. Dacă nu te deranjează, trebuie să facem nişte poze de familie, dar terminăm în câteva minute, a trimis-o Will la plimbare foarte politicos.

Anna m-a privit cu atenţie câteva clipe; era clar că fata aia mă detesta şi mai mult ca sigur din cauza lucrurilor oribile pe care i le povestise Nick despre mine. Pentru că eu încă nu avusesem plăcerea s-o cunosc.

Ignorând-o, m-am apropiat de mama, dispusă să facem odată afurisita aia de poză. Ne-au pus în faţa unui panou cu anunţuri publicitare Dumnezeu ştie la ce, iar bliţurile m-au orbit pentru o secundă.

Când mama s-a căsătorit cu unul dintre cei mai buni şi mai importanţi oameni de afaceri şi avocaţi din Statele Unite, nu am fost surprinsă când mi-a povestit că din când în când apărea în ziare sau în reviste, dar ce se întâmpla acum era o adevărată nebunie. Numele companiei Leister Enterprises era peste tot şi chiar am reuşit să văd mai multe celebrităţi adevărate. Eram complet năucită când, la un moment dat, mi s-a părut că o văd pe Johana Marvis într-un colţ, îmbrăcată într-o rochie superbă.

— Spune-mi că tipa de acolo nu e scriitoarea mea preferată, am zis, apucând-o de mână pe persoana de lângă mine, crezând că era mama.

Mâinile mele au dat însă peste un braț prea dur ca să fie al ei.

— Vrei să ți-o prezint? mi-a răspuns Nicholas, făcându-mă să-mi întorc privirea spre el.

I-am dat drumul imediat la mână și am făcut ochii mari.

— O cunoști? l-am întrebat neîncrezătoare.

— Da, a afirmat ca și cum era lucrul cel mai normal. Cabinetele de avocatură ale tatălui meu se ocupă de multe cazuri ale unor celebrități de la Hollywood; de când eram mic, am cunoscut mai multe vedete decât orice persoană din Los Angeles. Celebrităților le plac avocații care îi salvează din când în când de închisoare.

Am luat o cupă de șampanie de la un ospătar care a trecut prin fața noastră, simțind din nou un gol în stomac.

— Și iubita ta? m-am interesat ca să schimb subiectul. Sper că n-ai lăsat-o singură după toată demonstrația de dragoste în public, nu-i așa?

El s-a încruntat, iar ochii i-au sclipit furioși.

— Vrei să ți-o prezint sau nu? m-a întrebat enervat și pe un ton dur.

— Nici nu mai e cazul să întrebi, sigur că vreau, sunt fan al Johanei de când mă știu. A scris cele mai bune cărți din istorie, am spus, amuzată de atitudinea lui.

Ce stil de a-i face cuiva o favoare!

— Vino, dar te rog să nu începi să țipi ca o apucată.

I-am fulgerat cu privirea în timp ce ne apropiam de ea. Dumnezeule... Pe fața Johanei a apărut un zâmbet larg când Nick s-a apropiat de ea să o salute.

— Nick, arăți grozav! a exclamat îmbrățișându-l.

Dacă până atunci fusesem entuziasmată, acum era să cad pe spate.

— Mulţumesc, tu arăţi incredibil, ca de obicei. L-ai văzut pe tata? a întrebat-o, în timp ce eu analizam fiecare dintre mişcările sale şi mi le întipăream în memorie.

Aş fi dat orice să am un aparat de fotografiat în acel moment.

— Da, şi l-am felicitat, a răspuns râzând. Avem nevoie de mai mulţi avocaţi ca el...

După această scurtă conversaţie, Nicholas s-a întors spre mine.

— Johana, ţi-o prezint pe cea mai mare admiratoare a ta: sora mea vitregă, Noah, dar poţi să-i spui Pistruiata, i-a zis luându-mă peste picior, dar adevărul e că nu mi-a păsat câtuşi de puţin.

Ea mi-a zâmbit încântată, iar eu am rostit primul lucru care mi-a venit în minte.

— Eşti incredibilă, ador cărţile tale, am spus cu voce tremurândă.

Minunat, atâţia ani îmi repetasem în minte ce i-aş fi putut spune, iar acum singurul lucru la care m-am gândit a fost declaraţia tipică a oricărui fan.

Lângă mine, Nicholas a încercat să-şi stăpânească râsul, dar am văzut în ochii lui că era amuzat.

— Mulţumesc, a răspuns şi m-a îmbrăţişat...

M-a ÎMBRĂŢIŞAT, pe mine!!

— Vrei să facem o poză? m-a întrebat, luându-mă de braţ să mă aşeze alături de ea.

— Dumnezeule...! Dar nu am aparat de fotografiat, am recunoscut, privindu-l îngrozită pe Nicholas.

El a râs de mine.

— Doamne, Noah, pentru ce avem telefoane mobile?

Am zâmbit şi mi-am dat seama cât eram de zăpăcită.

Ea şi-a trecut braţul pe după umerii mei. Nick a îndreptat camera foto a telefonului spre noi şi cel mai frumos moment din viaţa mea a fost imortalizat.

— Mulțumesc mult, i-am spus năucită, în timp ce mă întorceam s-o mai văd o dată.

— Cu plăcere, frumoaso, mi-a răspuns, a zâmbit și apoi s-a îndepărtat cu însoțitorul său.

— Mi-ești datoare vândută, surioară, m-a avertizat Nick, punându-și telefonul în buzunar și aplecându-se să-mi vorbească la ureche: acum va trebui să-ți ții gura.

Am simțit cum un fior mi-a străbătut coloana vertebrală când i-am simțit răsuflarea pe gât. Puțin îmi păsa în ce era băgat, nu puteam să-mi șterg zâmbetul de pe față...

Până când mi-a vibrat telefonul mobil. Am deschis mesajul, crezând că era poza cu Johana, și în clipa aceea lumea mea s-a năruit. Inima mi-a stat în loc... au început să-mi tremure mâinile și am simțit o căldură intensă pe spate. Nu putea fi adevărat.

Primisem o poză, ce-i drept... o poză cu Dan într-o ipostază intimă cu o fată, cu o fată pe care eu o cunoșteam mai bine decât mă cunoșteam pe mine însămi.

— Nu pot să cred... am suspinat îndurerată.

Am simțit acel nod în gât care însemna că, dacă aș fi putut, aș fi vărsat chiar atunci toate lacrimile pe care le țineam în mine de ani întregi.

— Ce s-a întâmplat? m-a întrebat cineva.

Am remarcat că Nick era în continuare lângă mine și că mai mult ca sigur văzuse poza pe ecranul telefonului meu.

Am simțit cum respirația mi se accelera, trădarea, durerea, amăgirea... Trebuia să ies de acolo.

I-am aruncat telefonul în piept și am ieșit pe ușa aflată într-un colț al salonului... Aveam nevoie de aer proaspăt, aveam nevoie să fiu singură...

Cum îmi putea face așa ceva? Cum fusese în stare ea? Mă simțeam ființa cea mai proastă și mai umilită de pe planetă... Era prietena mea cea mai bună. Ce credea că face? Ce era în capul ei?

Am intrat în toaleta hotelului și m-am apropiat de oglindă. M-am sprijinit de chiuvetă și mi-am aplecat capul, privindu-mi picioarele.

„Liniștește-te... liniștește-te... nu te prăbuși, nu acum, nu plânge, nn merită..."

Am ridicat capul și m-am uitat în oglindă. Ce mă durea mai mult? Că primul băiat pe care îl iubisem mă înșelase sau că fata cu care o făcuse era prietena mea cea mai bună?

„Beth... Beth!"

Voiam să țip la cineva, voiam să lovesc ceva, aveam nevoie să-mi descarc toată acea furie acumulată, trebuia să fac ceva, pentru că altfel simțeam că mă sparg în mii de bucăți... Exact când toată lumea mea se prăbușea încetul cu încetul, când eram complet singură într-un oraș nou, fără prieteni, fără nimeni care să mă cunoască, fără nimeni căruia să-i pese de mine...

„Animalule, nemernicule...", am respirat adânc de câteva ori, încercând să mă calmez. Avea să afle de ce eram în stare.

După ce m-am liniștit, m-am întors în sală, unde toți mâncau aperitive și conversau veseli despre lucruri lipsite de importanță. Nu-și dădeau seama de durerea pe care o simțeam în acea clipă, de cât de mult îmi doream să le strig tuturor acelor persoane superficiale că habar n-aveau ce înseamnă să suferi cu adevărat, de cât de mult îmi doream să răstorn toate acele cupe de șampanie.

„Șampanie... ce idee bună." M-am îndreptat direct spre bar.

Un băiat care părea mexican și care se ocupa de servirea cocktailurilor s-a apropiat de mine, ștergându-și mâinile cu un șervet umed.

— Cu ce vă servesc, doamnă? m-a întrebat, făcându-mă să dau ochii peste cap și să izbucnesc într-un hohot de râs sarcastic.

— Te rog, am șaptesprezece ani, iar tu ești puțin mai mare decât mine, nu-mi vorbi ca și cum aș fi una dintre fițoasele astea cu nasul pe sus, i-am răspuns sec.

Spre surprinderea mea, a râs amuzat.

— Mă mir că spui asta, având în vedere cât de bine pari să te fi integrat, a replicat, privind spre multimilionarii care se distrau în spatele meu.

— Te rog, nici măcar să nu insinuezi că semăn cu ei, am răspuns pe un ton tăios. Sunt aici pentru că iresponsabila și nebuna de mama s-a hotărât să se căsătorească cu William Leister, nu pentru că ăsta ar fi locul meu preferat din lume, am adăugat, dând imediat pe gât întreaga cupă de șampanie, după care i-am întins-o ospătarului să mi-o umple din nou.

— Stai puțin... a spus uitându-se în spate și apoi privindu-mă în ochi. Ești sora vitregă a lui Nick? m-a întrebat uimit.

„Oh, Dumnezeule, încă un amic al acelui idiot, nu, te rog."

— Chiar ea, am răspuns, așteptând nerăbdătoare să mă servească pentru a mă putea cufunda în suferința mea.

— Te compătimesc, mi-a mărturisit atunci, umplându-mi în sfârșit cupa.

Dispoziția mea s-a îmbunătățit puțin. Oricine îl ura pe Nick intra direct pe lista persoanelor mele preferate.

— De unde-l cunoști, făcând abstracție de neîndoielnica lui faimă de idiot și arogant? m-am interesat, privindu-l curioasă.

— Nu cred că vrei să știi, a răspuns umplându-mi din nou cupa, de data asta fără să fie nevoie să-i spun.

În ritmul ăsta riscam să mă îmbăt înainte de miezul nopții.

— Dacă te referi la curse, știu deja, i-am explicat și atunci mi-am dat seama cât de mult îmi doream să mă duc și eu.

Aveam de gând să rămân în acea sală, înconjurată de lume pe care nu o cunoșteam, dar pe care o uram din tot

sufletul? Aveam de gând să renunț la ceea ce-mi plăcea cel mai mult să fac doar pentru că mi-o ceruse mama? Oare ea îmi ceruse părerea când decisese să ne dea viețile peste cap? Dacă n-aș fi plecat, probabil aș fi avut în continuare un iubit și pe prietena mea cea mai bună... sau poate că fusese nevoie să plec ca să descopăr adevărul.

— O să merg la cursele alea și tu o să mă duci, i-am spus și am simțit acele furnicături în corp semn că făceam ceva rău, acea senzație de eliberare și de asumare a unui risc, aceea care îmi spunea că nu o să fiu fata cuminte la care se aștepta toată lumea.

În noaptea aceea voiam să fac ce aveam chef și, dacă reușeam să mă și răzbun pentru acea trădare, cu atât mai bine.

10

NICK

Am privit-o în timp ce se îndepărta, fără să înțeleg absolut nimic, și atunci m-am uitat la mesajul care însoțea poza:

Așa se întâmplă dacă pleci din oraș. Chiar credeai că Dan o să te aștepte toată viața?

Cine naiba era Dan? Și cine era imbecila de Kay care îi trimitea un astfel de mesaj?

Fără nicio remușcare am deschis folderul cu fotografii din telefonul ei mobil. Acolo am găsit o mulțime de poze cu o fată brunetă, care, dacă nu mă înșelam, era aceeași cu cea din poză. După câteva instantanee cu prieteni și probabil de la liceu am găsit poza pe care o căutam.

Tipul ăla, Dan, avea mâinile pe fața lui Noah și o săruta, în timp ce ea nu își putea stăpâni râsul, probabil știind că era fotografiată... O trădaseră...

Am blocat telefonul și l-am băgat în buzunar. Nu aveam nici cea mai mică idee de ce îmi venea să arunc acel aparat în mijlocul oceanului și nici de ce m-a enervat atât de mult fotografia în care Noah se săruta cu idiotul ăla, dar mi-era clar că aveam un chef nebun să-i sparg fața primului individ care m-ar fi călcat pe nervi în acea seară.

M-am îndreptat spre masa unde era pusă o hârtiuță cu numele meu, al lui Noah într-o parte și al Annei în partea cealaltă. Tata avea locul în fața mea, iar lângă el, soția lui; la aceeași masă mai stăteau două cupluri ale căror nume nu mi

le aminteam, dar cărora trebuia să le prezint versiunea fiului încântător și perfect al lui William Leister.

Nu trecuseră nici două secunde de când mă așezasem și Anna a apărut lângă mine. I-am simțit parfumul de îndată ce s-a așezat și m-am aplecat peste masă să beau din vinul roșu ca sângele care fusese servit în aproape toate paharele.

— Și surioara ta? m-a întrebat disprețuitor.

— Plânge pentru că a fost înșelată, i-am răspuns sec, fără să stau pe gânduri.

Anna a izbucnit într-un hohot de râs, lucru care m-a cam enervat.

— Nu mă mir, e o copilă, a comentat cu o urmă de dispreț în voce.

Am urmărit-o câteva clipe, analizându-i răspunsul. Era prea multă ranchiună, având în vedere că o cunoștea doar de două minute, chiar dacă nu apreciase prea tare faptul că îmi dăduse un pumn noaptea trecută.

— Să vorbim despre altceva, pentru că e destul că trebuie s-o suport acasă, i-am spus, punând din nou paharul pe masă.

Fără ca măcar să-mi dau seama, am început s-o caut pe Noah prin sală. Majoritatea invitaților se așezaseră deja la locurile lor când am zărit-o la barul aflat în cealaltă parte a sălii. A așteptat acolo până când un ospătar s-a apropiat de ea.

M-am ridicat în picioare când am văzut cine era. M-am îndreptat spre ei cu pași fermi, hotărât să îl împiedic cu orice preț pe Mario s-o cunoască pe noua mea soră vitregă, dar, când am ajuns în dreptul lor, am auzit ultimele cuvinte pe care ea i le spunea.

— Ne vedem la ușă în cinci minute...

— Peste cinci minute o să fii în limuzină așteptând să te întorci acasă, am întrerupt-o, așezându-mă lângă ea și fulgerându-l pe Mario cu privirea.

— Salutare și ție, Nick, a salutat zâmbind.

— Lasă prostiile, i-am tăiat elanul. Ce naiba faci?

Mario făcea parte din trecutul meu, nu puteam să-l las s-o cunoască pe Noah: era prea riscant. El știa exact ce gândeam și tocmai de aceea se băgase pe sub pielea ei fără să stea pe gânduri.

— Nu totul are legătură cu tine, Nicholas, a replicat Noah și a trebuit să mă controlez ca să n-o oblig să închidă gura. Poți să-mi înapoiezi telefonul? mi-a cerut, întorcându-se spre mine cu palma întinsă.

Am privit-o fix. Nici urmă de lacrimile pe care le văzusem în ochii ei mai devreme. Nimic. Era rece ca gheața.

— Acum, nu la anul, a adăugat nerăbdătoare.

Ajunsesem la limita răbdării în seara aceea. Mario a râs scurt, ridicându-și în același timp mâinile ca și cum s-ar fi predat.

— Eu nu m-aș pune cu ea, frate, m-a avertizat de parcă o cunoștea de o viață.

— Noah, lasă prostiile, nici măcar nu-l cunoști, i-am spus, încercând să port o discuție rațională cu ea, în timp ce scoteam telefonul mobil din buzunar și i-l întindeam cu un gest mai brusc decât era necesar.

— Și pe tine te cunosc? a replicat, încruntându-se circumspect. În plus, să știi că o să merg la cursele alea pe care te străduiești atât de mult să le ții secrete, m-a anunțat în continuare.

Am făcut ochii mari, am privit în ambele părți și am făcut un pas spre ea.

— Ce-ai fumat, fetițo? am spus enervat. Nu o să pui piciorul în locul ăla, ai înțeles?

Noah nu s-a lăsat intimidată de cuviutele mele.

— Pot să merg și să nu spun nimic despre ce *vom* face în seara asta sau pot să rămân aici și să-i povestesc totul tatălui tău, tu decizi.

„La naiba!"

Nu înțelegeam cauza acelei atitudini: iubitul ei o înșela, orice fată normală la cap ar fi fost terminată și ar fi plâns pe la colțuri... iar reacția ei era să mă scoată din sărite?

Mă săturasem de toate astea, nu puteam să am tot timpul grija ei. Le-am întors spatele și m-am îndreptat spre masă. Cea mai mare preocupare a mea era ca tata să nu afle ce făceam eu în afara casei. Încercasem întotdeauna să-mi mențin viața de familie separată de alte sfere ale vieții mele, iar acum mă trezisem pe cap cu o râzgâiată irascibilă, pe care nu numai că n-o interesa câtuși de puțin ce îi spuneam, dar care își propusese și să-și vâre nasul în treburile mele.

O oră mai târziu, m-am ridicat și m-am îndreptat spre bar, unde tata și noua lui soție savurau o băutură și purtau o discuție animată cu un cuplu de prieteni.

Când a văzut că mă apropii, tata mi-a zâmbit și, în clipa în care am ajuns lângă el, m-a bătut pe umăr. Gesturile astea mă deranjau. Aveam nevoie de spațiul meu personal, iar faptul că tocmai tatăl meu mi-l invada mă deranja și mai mult.

— Plecați deja? m-a întrebat fără niciun reproș în voce.

Foarte bine, asta însemna că puteam să plec fără probleme.

— Da, i-am răspuns, lăsându-mi paharul pe masa de la bar. Mâine trebuie să mă trezesc devreme ca să lucrez în continuare la caz, am adăugat.

Tata și-a dat acordul cu un gest din cap.

— Noah a plecat deja acasă, așa că, dacă și tu ești obosit, poți să pleci.

Am dat din cap mulțumit și am plecat de la petrecere alături de Anna.

11

NOAH

Mintea mi se întunecase complet, singurul lucru care părea important era să i-o plătesc şi să i-o plătesc în stil mare. În clipa aceea nu vedeam în faţa ochilor decât buzele lui Dan lipite în mod dezgustător de cele ale lui Beth. Numai imaginându-mi scena îmi venea să vomit, numai gândindu-mă la asta vedeam roşu în faţa ochilor; cu mintea întunecată, orbită de intensitatea sentimentului de ură, de durere şi de o dorinţă nestăpânită de răzbunare.

Eram în camera mea, mă dezbrăcam, în timp ce de cealaltă parte a uşii un individ pe care îl cunoscusem cu doar două ore în urmă aştepta răbdător pe patul meu ca eu să mă schimb. Nu puteam merge la curse îmbrăcată în rochie de gală şi, cu atât mai puţin, pe tocuri de douăzeci de centimetri. Mi-am scos absolut toate hainele şi mi-am pus nişte pantaloni scurţi de blugi, un maiou negru şi nişte sandale obişnuite. Ştiam foarte bine că nu puteam să merg ca o puritană într-un astfel de loc şi de aceea m-am bucurat că în acea seară, contrar obiceiurilor mele, mă lăsasem machiată excesiv. Mi-am scos cât am putut de repede toate acele agrafe oribile care îmi dădeau dureri de cap – aveam în păr cel puţin o sută! – şi, odată cu ele, mi-am smuls şi câteva fire de păr lungi şi ondulate... Frustrată, mi-am prins părul într-o coadă de cal.

În mintea mea nu era decât o imagine: mă vedeam cuplându-mă cu tipul cel mai şmecher şi mai enceritor de acolo. Doar aşa m-aş fi simţit satisfăcută, m-aş fi simţit mai puţin folosită, mai puţin înşelată şi, mai ales, mai puţin idioată, chiar dacă în adâncul sufletului ştiam că nimic din toate astea

nu putea anula realitatea: eram complet distrusă și abia dacă puteam să țin laolaltă bucățelele în care mi se rupsese inima.

Oare Beth îi povestise lui Dan toate lucrurile pe care i le mărturisisem...? Oare se distrascră pe seama mea în timp ce eu încercam să dau tot ce aveam mai bun în prima și unica mea relație? Oare plănuiseră totul?

Am respirat adânc, încercând să înăbuș toate acele sentimente și gânduri dureroase.

Am ieșit din dressing și am verificat ce efect avea felul în care arătam asupra lui Mario, ospătarul pe care tocmai îl cunoscusem, care a făcut ochii mari, privindu-mă admirativ.

— Ești frumoasă, mi-a spus cu un zâmbet amuzat, iar eu i-am întors zâmbetul fără prea mult entuziasm.

În seara aceea nu aveam chef de complimente stupide sau de altceva de genul ăsta.

— Mulțumesc, i-am răspuns, culegând geanta de pe pat și îndreptându-mă spre ușă. Mergem?

Mario s-a ridicat și mi-a aruncat o privire amuzată când ieșeam din cameră. La scurt timp după aceea am urcat în mașina lui.

O jumătate de oră mai târziu, Mario a virat pe un drum secundar înconjurat de câmpuri aride și de nisip roșiatic și portocaliu. Pe măsură ce înaintam, am început să nu mai aud zgomotul mașinilor de pe autostradă, ci o muzică repetitivă și tot mai puternică.

— Ai mai fost vreodată la așa ceva? m-a întrebat Mario, ținând o mână pe volan, în timp ce pe cealaltă o sprijiuea relaxat pe spătarul scaunului meu.

— Da, am fost la o grămadă de curse, i-am răspuns pe un ton ușor antipatic.

El m-a privit câteva clipe, după care și-a îndreptat din nou privirea spre șosea. Atunci am văzut în depărtare o mulțime de oameni și niște lumini ca de neon care luminau o zonă aridă înțesată de mașini parcate haotic.

Muzica era asurzitoare, iar când am ajuns am văzut mai multe persoane între douăzeci și treizeci de ani care beau, dansau și se comportau ca și cum aceea ar fi fost ultima petrecere din viața lor.

Mario a oprit mașina destul de aproape de locul în care erau adunați majoritatea celor prezenți și a coborât, așteptându-se să fac și eu același lucru. Am coborât, fără să-mi iau ochii de la tot ce mă înconjura.

— Unde m-ai adus? nu m-am putut abține să-l întreb pe însoțitorul meu.

Acesta a izbucnit în râs.

— Nu-ți face griji, ăștia sunt spectatorii, cei care contează sunt cei de acolo, a spus, arătând cu degetul în stânga spre un grup numeros de fete și băieți sprijiniți de capotele unor mașini impresionante, care mai de care mai tunate, din ale căror portbagaje se auzea o muzică la fel de oribilă precum cea care bubuia în locul unde mă aflam eu.

Am observat că abundau piesele vestimentare fluorescente. Lumina artificială slabă, generată în cea mai mare parte de surse de lumină albă, făcea ca acele haine să strălucească în întunericul nopții. Mai mult decât atât, multe dintre femei aveau pictate pe corp și pe față desene complicate făcute cu vopsea fluorescentă.

— Te-ai gândit la toate detaliile, nu-i așa? a comentat Mario, iar eu l-am privit fără să înțeleg.

A arătat spre trupul meu și atunci am înțeles la ce se referea. Acel spray pe care mama mi-l pulverizase pe brațe, pe gât și în păr sclipea acum precum mii de punctulețe fluorescente pe pielea mea albă. Eram ridicolă.

— Habar n-aveam, jur, am replicat, iar el a izbucnit în râs.

— E foarte bine așa, aici nu poate veni oricine și nu vreau să te jignesc, dar tu ești... un pic mai discretă decât majoritatea persoanelor de aici, mi-a spus, analizându-mi pantalonii scurți și bluza neagră simplă.

Şi încă ce discretă! Fetele de acolo nu ar fi trebuit decât să-şi dea jos fustiţele acelea exagerat de scurte sau sutienele de la costumele de baie pe care le purtau pe post de bluză pentru a rămâne complet dezbrăcate.

— Nu ştiu dacă eşti conştientă de ce se întâmplă aici, dar în chestiile astea sunt implicate întotdeauna bande şi grupări. Fratele tău e liderul uneia, iar azi e foarte important pentru toţi să câştige cursa împotriva lui Ronnie, mă informa Mario în timp ce ne apropiam de locul în care se aflau grupurile cu maşini scumpe.

Nick era liderul unei bande? Vestea era cât se poate de neaşteptată, dar nu mă surprindea. Deşi nu ştiam prea multe despre el, nu mă mira deloc că era implicat în aşa ceva. Era violent, dur şi ameninţător şi toate aceste trăsături le ascundea cu o uşurinţă uimitoare când se afla în mediul său familial; la urma urmei, era un băiat de bani gata, iar în lumea sa nu se întâmplau astfel de lucruri... Ce căuta un tip al cărui tată era unul dintre cei mai renumiţi avocaţi din ţară implicat într-o chestie atât de abjectă precum acea bandă pe care o aveam acum în faţa ochilor?

Mario s-a oprit lângă nişte indivizi ale căror mutre puteau da oricui coşmaruri timp de o lună. Aveau braţele tatuate, erau îmbrăcaţi cu haine largi, iar la gât le atârnau o mulţime de cruci şi lanţuri groase din aur şi argint. Fetele care îi însoţeau erau, la rândul lor, îmbrăcate foarte provocator, dar nu la fel de mult precum cele pe care le văzusem în locul în care parcaserăm maşina.

Mario s-a dus direct spre ei şi, ca şi cum ar fi fost prieteni de-o viaţă, au început să-şi ciocnească pumnii, să se bată pe umăr prietenește şi să râdă. M-a surprins să văd acea camaraderie între ei, având în vedere că din afară inspirau groază. Un alt lucru pe care îl aveau în comun era că toţi aveau legate de braţ, de încheietură sau în păr nişte panglici galbene fluorescente.

Am înţeles atunci că toţi erau membri ai aceleiaşi bande, banda lui Nick.

Când au terminat cu saluturile între ei, indivizii şi-au îndreptat atenţia spre mine.

— Cine e fata cuminte? a strigat unul dintre ei şi toţi au râs şi m-au privit cu atenţie.

Lumea nu înceta să sosească, se deplasa dintr-o parte în alta... dar cei adunaţi acolo nu-şi luau ochii de la mine.

Nu mi-a plăcut comentariul şi m-am mulţumit să mă uit urât la cel care îl făcuse. Mario mi-a sărit imediat în ajutor.

— Nu o să vă vină să credeţi, dar ea este noua soră vitregă a lui Nick, le-a dezvăluit, reuşind să mă aducă în pragul disperării.

Nu voiam ca lumea să afle; în noaptea aceea mi-ar fi plăcut să trec neobservată sau, cel puţin, să mă pot distra fără să fiu catalogată drept sora vitregă-fata-cuminte-profitoare-a-lui-Nick.

Cei prezenţi au râs cu şi mai multă poftă, dacă aşa ceva era posibil, în timp ce fetele care erau cu ei mă observau cu şi mai mare interes.

— Aduceţi-i ceva de băut noii noastre prietene! a strigat un tip afro-american care avea într-o mână un pahar roşu, iar lângă el, ţinându-l strâns de mijloc, era o fată foarte drăguţă.

Fata a fost cea care s-a întors, a turnat ceva într-un pahar şi s-a apropiat de mine. Ceilalţi au continuat să vorbească între ei şi să danseze pe ritmul acelei muzici stridente.

— Deci tu eşti noua achiziţie a scumpului nostru amic? m-a întrebat, privindu-mă de sus până jos.

Eu am făcut acelaşi lucru. Dacă ea era obraznică, şi eu puteam să fiu la fel. Era o fată de culoare, înaltă şi foarte zveltă. Părul ei negru era strâns în mii de codiţe care începeau din creştetul capului şi îi ajungeau până la brâu. Purta nişte pantaloni scurţi albi şi un tricou albastru-închis de firmă... Hm... asta chiar că era interesant.

— Sora vitregă, am corectat-o în timp ce luam paharul din plastic, îl analizam cu precauţie şi o priveam suspicioasă. Sper că nu ai pus nimic în el, am zis nitându-mă urât la ea.

Nu aveam încredere în ei, era de-ajuns că fusesem drogată cu o seară înainte ca să risc acum să repet experienţa.

— Ce fel de persoană crezi că sunt? a replicat ofensată de întrebarea mea. E bere, dacă vrei ceva mai uşor, nu eşti în locul potrivit, mi-a spus, întorcându-se furioasă pe călcâie şi fluturându-şi codiţele, care aproape că m-au izbit în faţă.

S-a dus direct spre celălalt tip de culoare, unduindu-şi şoldurile provocator şi atrăgând privirile pofticioase ale mai multor indivizi.

Mario s-a apropiat de mine şi m-a privit amuzat.

— Eşti aici de mai puţin de o jumătate de oră şi deja se fac pariuri, m-a informat izbucnind în râs.

L-am privit încruntată.

— Pariuri în legătură cu ce? am vrut să ştiu.

— În legătură cu cât mai durează până o să laşi paharul cu bere şi o să fugi acasă, a răspuns ridicând din sprâncene.

Deci asta credeau, nu?

L-am privit fix şi i-am fulgerat cu privirea pe toţi indivizii care mă observau de parcă aş fi fost sursa distracţiei lor. Am dat capul pe spate şi am început să beau tot ce-mi puseseră în acel pahar prea mare pentru o băutură obişnuită.

Pe măsură ce goleam paharul cu băutură, strigătele au devenit tot mai puternice, iar când am terminat, un pic ameţită şi stăpânindu-mi cu greu tusea, toţi cei prezenţi au început să aplaude şi să chiuie amuzaţi.

Am ridicat paharul gol cu un zâmbet arogant.

— Cine mi-l umple? am întrebat, simţindu-mă în largul meu şi complet eliberată pentru câteva clipe.

Băieţii au râs din nou, iar fata care-mi dăduse berea s-a apropiat din nou de mine, de data asta cu un zâmbet pe buze.

— Eu sunt Jenna, s-a prezentat, dându-mi alt pahar care conţinea un lichid. Dacă vrei cu adevărat să te dai bine pe lângă băieţii ăştia, desfă-ţi părul, bea asta şi cuplează-te cu cel mai drăguţ dintre ei. În ordinea asta.

Nu m-am putut abține să râd. Vorbea serios? Și, dacă da, chiar mă interesa? Mă dusesem acolo cu un singur scop: să mă răzbun într-un fel sau altul pe nemernicul care între timp devenise fostul meu iubit și pe fosta mea cea mai bună prietenă, așa că, dacă în noaptea aceea îmi făceam de cap și mă simțeam bine... ce rău putea fi în asta?

— Cred că o să te ascult, i-am spus, trăgându-mi elasticul din păr, lăsându-mi buclele să-mi cadă în dezordine pe umeri și începând să dau pe gât ceva mult mai tare decât berea.

Jenna m-a observat amuzată în timp ce bea și dansa. Locul în care ne aflam nu era luminat aproape deloc, în afară de panglicile galbene fiuorescente și de sclipirea slabă pe care o produceau luminile situate mai la distanță.

— Apropo, mă cheamă Noah, m-am prezentat, dându-mi seama că încă n-o făcusem.

Ea mi-a zâmbit și mi s-a părut destul de simpatică. În acel moment toți au început să se agite. Băieții care stăteau pe capotele mașinilor s-au ridicat și s-au îndreptat spre o mașină pe care, întorcându-mă, am recunoscut-o imediat: era automobîlul 4x4 al lui Nicholas.

— A sosit visul și coșmarul oricărei fete care are ochi să vadă, a anunțat Jenna amuzată.

Am privit-o în timp ce în sinea mea dădeam ochii peste cap. Nick arăta bine, ce-i drept, dar când deschidea gura, îți venea s-o iei la fugă sau, chiar mai rău, să te dai cu capul de pereți.

Am observat cum oprea mașina alături de toate celelalte și cum el și iubita-lui-pacostea coboran diu mașină. Toți băieții i-au ieșit în întâmpinare ca și cum ar fi fost Dumnezeu sau ceva de genul ăsta. L-au bătut cu palma pe umăr și și-au ciocnit pumnii, în timp ce el se îndrepta spre locul în care erau băuturile alcoolice.

Am continuat să beau, fără să-mi iau ochii de la Nicholas. Număram minutele până la momentul când avea să

se apropie de mine şi să mă ia la rost. Foarte bine. Îl aşteptam, era cea mai bună metodă de a-mi descărca frustrarea.

Dar nu a făcut-o; mai mult, m-a ignorat intenţionat mai bine de o jumătate de oră. La început am fost surprinsă, dar m-am bucurat când am văzut că mă distram foarte bine cu Jenna şi îmi plăcea maniera sa energică de a vorbi şi de a dansa pe ritmul acelei muzici heavy.

— Trebuie să ţi-l prezint pe iubitul meu, mi-a spus, după ce mi-a demonstrat că poate să-şi mişte şoldurile mai bine chiar şi decât Beyoncé.

Am urmat-o până la locul în care se aflau cei mai mulţi dintre cei reuniţi acolo. Celelalte fete erau ocupate să bea sau să vorbească între ele, iar două sau trei se unduiau în ritmul muzicii cu băieţii care erau dispuşi să danseze.

Iubitul Jennei era, probabil, cel cu care o văzusem când ajunsesem, iar în clipa aceea era prins într-o discuţie cu Nick.

M-am încordat puţin când am ajuns în dreptul celor doi, care se aflau la o oarecare distanţă de ceilalţi.

— Lion! a strigat Jenna, îmbrăţişându-l pe la spate şi sărutându-l pe obraz.

Lion şi Nick s-au întors cu faţa spre noi. Nicholas m-a privit fix cu ochii săi de gheaţă.

— Ţi-o prezint pe Noah, i-a spus, răsucindu-l cu faţa spre mine.

Lion era la fel de înalt ca Nick şi era un afro-american care ieşea în evidenţă. Ochii săi aveau culoarea lămâilor coapte, verzi ca menta din paharele cu mojito pe care le savuram, iar corpul său era perfect sculptat şi etala nişte muşchi impresionanţi, bine lucraţi.

Ce noroc avea Jenna!

— Salut, Noah! mi-a spus cu un zâmbet prietenos, dar observându-l în acelaşi timp cu coada ochiului pe fratele meu vitreg.

— Încântată de cunoştinţă, am spus cu un zâmbet fermecător.

Jenna îmi plăcuse mult și nu voiam ca iubitul ei să mă ia la ochi din cauza lucrurilor pe care mai mult ca sigur Nicholas i le povestise despre mine.

— Dar văd că poți să fii și simpatică, a comentat batjocoritor Nicholas, care mă observa pe jumătate deranjat, pe jumătate iritat.

Mi-am îndreptat umerii, pregătită pentru cel de-al treilea... al patrulea asalt.

Nu aveam chef să încep o nouă ceartă cu el, așa că am optat pentru un gest universal: i-am arătat mâna cu degetul în sus și m-am întors să caut ceva mai interesant de făcut.

Atunci am simțit cum m-a apucat de braț și m-a tras spre un colț întunecat, între două mașini scumpe. Jenna și iubitul ei ne-au observat preț de o clipă, până când fata l-a întors cu fața spre ea și l-a sărutat cu entuziasm. Am simțit un junghi în inimă când am văzut ce pereche frumoasă eran... cu doar patru ore în urmă și eu credeam că îl am alături de mine pe cel mai bun băiat din lume... iar acum...

— Ce vrei? l-am întrebat pe Nick, descărcându-mi furia asupra lui.

Mă împinsese cu spatele în mașină, așa că în momentul acela eram prinsă între el și portiera unui BMW gri.

Se schimbase. Acum purta niște blugi care îi lăsau la vedere marginea lenjeriei Calvin Klein și un tricou negru care se mula pe brațele sale musculoase.

Nu mi-a răspuns, m-a privit doar câteva clipe, după care a scos din buzunarul de la blugi iPhone-ul meu și mi-a pus în fața ochilor poza care îmi frânsese inima.

— Cine sunt ăștia? m-a interogat, ca și cum l-ar fi putut interesa viața mea personală.

Am întins mâna spre telefon, dar l-a îndepărtat fără să-și ia ochii de la mine.

— Ce te interesează? l-am întrebat cu tot disprețul de care am fost în stare.

— Pe mine? a replicat calm. Nu mă interesează deloc; dar presupun că e iubitul tău sau era, dacă ai vreun pic de

mândrie, a continuat să vorbească de parcă pe mine m-ar fi interesat opinia lui despre ce mi se întâmplase. Şi, cum toate sunteţi la fel, presupun că obiectivul tău în seara asta, pe lângă cel de a mă enerva pe mine, e să te răzbuni pe idiotul ăsta, a adăugat, lăsându-mă pentru o clipă mută.

Cum de ştia asta? Era atât de evident că singurul lucru pe care voiam să-l fac era să i-o plătesc nemernicului cu aceeaşi monedă? A continuat:

— Aşa că mă ofer voluntar. O să te sărut şi o să facem zece mii de poze, dacă în felul ăsta îţi mişti fundul de aici şi te întorci acasă.

Cuvintele sale m-au lăsat cu gura căscată.

— Nu te vreau aici, Noah, a încheiat conversaţia, privind spre ce se petrecea în spatele meu.

Fusesem atât de descumpănită de oferta sa, încât nu am putut s-o cântăresc până nu am depăşit şocul. Să-l sărut pe idiotul ăsta? Niciodată! Deşi, gândindu-mă mai bine... Arăta foarte bine şi, deşi mie nu-mi inspira nimic, ştiam foarte bine cum l-ar fi afectat chestia asta pe idiotul de Dan. Era un înfumurat, se credea tipul cel mai chipeş din liceu şi nimic nu-l deranja mai mult decât un tip mai atrăgător decât el.

— Bine, i-am răspuns, iar el m-a privit îu ochi complet descumpănit şi surprins.

Se pare că nu se aştepta la răspunsul meu.

— Vreau ca idiotul ăla să se simtă mizerabil şi, dacă pentru asta trebuie să te sărut... am ridicat din umeri, o s-o fac. Dar în seara asta nu vreau să plec nicăieri, mă simt bine aici, aşa că ăsta e târgul, i-am spus privindu-l fix.

El se uita la mine încruntat, ca şi cum ar fi încercat să înţeleagă ce spun.

— Tu îmi oferi trupul tău ca să mă pot răzbuna pe idiotul de fostul meu iubit şi pe fosta mea prietenă, iar eu promit să nu mai pun piciorul niciodată la petrecerile astea ale tale.

Când am terminat de vorbit, un zâmbet a apărut pe chipul său. L-am privit încruntată. Ce era atât de amuzant?

– Ești dusă cu capul rău de tot, știai asta? m-a întrebat, dând din cap neîncrezător.

– Sunt terminată și tot ce vreau e ca dobitocul ăla să sufere la fel de mult cum sufăr eu acum, am replicat și am remarcat durerea care răzbătea din vocea mea.

Poza aceea era întipărită în mintea mea, torturându-mă. Nu-mi păsa absolut deloc că era fratele meu vitreg, nici că era cel mai mare idiot de pe tărâmul idioților... Tot ce voiam era să mă răzbun. Eram conștientă și de faptul că tot ce băusem pe parcursul serii îmi afecta capacitatea de decizie în acel moment, dar nici de asta nu-mi păsa.

– Ai de gând să mă săruți sau nu? am răbufnit enervată.

Nick a întors capul într-o parte, apoi în cealaltă, fără să se oprească din râs.

M-a deranjat, așa că am făcut ceea ce îmi doream să fac de când îl cunoscusem: am ridicat piciorul și i-am tras un șut în fluierul piciorului. A scos un strigăt mai curând de uimire decât de durere.

– Imbecilule, nu mai râde! m-am răstit la el enervată. Sunt mii de băieți aici... dacă n-o faci tu, caut pe altul, i-am zis, hotărâtă să îl las acolo și să fac exact ceea ce spusesem.

El a devenit brusc serios.

– Nici să nu te gândești la asta, a spus pe un ton iritat. Vreau să dispari din fața mea cât mai repede posibil, așa că vino, mi-a ordonat, trăgându-mă spre partea din față a mașinii.

Acolo nu ne putea vedea nimeni dintre cei prezenți la petrecere și i-am fost recunoscătoare pentru asta. Dintr-un salt m-am așezat pe capotă; între timp, Nicholas și-a trecut privirea peste picioarele mele, după care m-a privit în ochi.

– Cred că ești foarte supărată dacă vrei să faci asta, a comentat, scoțând iPhone-ul și pornind camera foto.

— Iar tu eşti chiar disperat să dispar din faţa ta, am contraatacat eu, privindu-l cât se poate de liniştită.

Era adevărat că mi se părea un tip insuportabil. Nu-l suportam, ba mai mult, îl disprețuiam şi dc aceea mă bucuram să ştiu că mă foloseam de el.

Nu mi-a răspuns, în schimb, şi-a pus mâinile pe genunchii mei. Mi-a desfăcut picioarele şi s-a aşezat între ele. M-a mângâiat pe coapse, în timp ce ţinea telefonul într-una din mâini. Ignorând ceea ce mintea mea gândea sau dorea, atingerea lui a avut un oarecare efect asupra trupului meu.

— Hai odată, i-am tăiat elanul, iar ochii săi au sclipit enervaţi, pe când cu mâna stângă m-a apucat strâns de ceafă, iar buzele sale s-au lipit de ale mele cu un gest brusc.

Am simţit furnicături în stomac. Buzele sale erau moi, iar barba lui nerasă de câteva zile mă înţepa. M-a sărutat enervat, ca şi când se răzbuna pentru toate certurile pe care le avuseserăm de când ne cunoscuserăm. Atunci mi-am dat seama că nu făcea poza.

L-am împins cu toată puterea, iar el s-a îndepărtat câţiva centimetri.

— Ce-ar fi să faci poza? i-am sugerat, cu ochii aţintiţi asupra lui.

Niciodată nu stătuse atât de aproape de mine şi am remarcat cât de albaştri erau ochii lui şi cât de lungi îi erau genele: era foarte atrăgător... Dumnezeule, chiar mai mult de atât! Reuşea să mă facă să-mi tremure picioarele, chiar dacă în fond îl disprețuiam.

— Ce-ar fi să deschizi gura în alt scop decât ca să spui prostii, ca să putem termina mai repede? a replicat şi am simţit cum un fior mi-a străbătut tot corpul.

A ridicat telefonul la înălţimea capetelor noastre.

L-am observat, umezindu-mi buzele fără să vreau.

Atunci m-a tras spre el. M-a sărutat şi am auzit clicul camerei de fotografiat. Şi-a strecurat limba în gura mea, făcându-mă să simt un roi de fluturi în stomac. Fără niciun

motiv aparent, buzele noastre au continuat să se miște la unison.

Îmi plăceau senzațiile pe care le experimentam în acea clipă. Întregul meu trup ardea în focul pasiunii momentului, iar în adâncul sufletului am știut că mă răzbunasem cu adevărat. Sărutul acela mă făcea să mă simt bine... Să fie sănătos fostul meu iubit!

Am simțit cum mă atingea pe picioare. Era pură atracție fizică. Nimic mai mult. Și ură. Ne uram, nu ne suportam și era în regulă să ne folosim unul de celălalt ca să ne atingem scopul.

Mi-am ridicat mâinile și mi le-am înfipt în părul său negru. La naiba cu rațiunea!

Mâinile sale mi-au mângâiat partea inferioară a coapselor, făcându-mă să tresar și să ard de dorință. În clipa aceea mi-a mușcat buza de jos, făcându-mă să tremur.

— Nu te opri, i-am spus când mâinile sale s-au deplasat spre mijlocul meu.

Voiam să coutinue, voiam să mă facă să uit tot ce simțeam în acel moment, să mă scape de toată tristețea, de toți demonii. Voiam să mă folosesc de el pentru asta, voiam să-l folosesc așa cum unii băieți se folosesc de fete, voiam...

În clipa aceea s-a îndepărtat de mine.

Am deschis ochii surprinsă. De ce se oprise?

— Acum ai poza, mi-a spus, punându-mi telefonul în mână.

L-am privit cu respirația întretăiată, supărată că se oprise, supărată că stricase singurul lucru pe care îl făcuse bine, supărată pentru că nu-l suportam și supărată pentru că uram tot ceea ce el, tatăl său și afurisitul lor stil de viață făcuseră din mine.

— Asta-i tot? l-am întrebat enervată.

Simțeam cum obrajii îmi ardeau, iar trupul meu tânjea în continuare după atingerea lui.

— Încearcă să nu-mi mai ieși în cale în noaptea asta, m-a avertizat, privindu-mă cu un real dispreț.

Ce se întâmplase? Ce făcuserăm?

L-am privit cum se îndepărta, cu o senzație ciudată în stomac.

12

NICK

Eram pe punctul de a exploda. Fiecare terminație nervoasă se trezise la viață cu o intensitate maximă și tulburătoare. Mergând spre locul în care erau prietenii mei, furia mea creștea.

De ce naiba o sărutasem? De ce intrasem în jocul ei? De când îi permiteam unei fete să mă provoace fără să fiu eu cel care conduce jocul? Răspunsul avea patru litere: Noah.

De când o văzusem în seara aceea uu puteam să mi-o mai scot din minte. Nu știu dacă de vină era atracția fructului interzis, având în vedere că eram frați vitregi, sau dorința imensă de a simți că pot s-o controlez, că pot să sting acel foc care ieșea fără oprire de pe buzele sale, că pot s-o fac să se comporte ca toate celelalte femei pe care avusesem plăcerea să le cunosc.

Noah era total diferită de ele. Nu cădea la picioarele mele, nu-i tremurau genunchii când o priveam, nu dădea înapoi când o provocam, ci îmi răspuudea cu și mai multă înverșunare decât o făceam eu. Era extrem de frustrant... și, în același timp, excitant. Miutea mea nu înceta să îmi spună că era o mucoasă obraznică și insuportabilă; că trebuia să n-o mai bag în seamă, s-o ignor... dar corpul mă trăda și nu știam ce naiba să mai fac. O sărutasem, mă oferiseu s-o fac nu pentru că voiam să o ajut să se răzbuue pe afurisitul de iubitul ei, nici pentru a o putea goni de la petrecere, ci o făcnsem pentru că pur și simplu doream să-i devorez buzele. Din clipa în care o văzusem în seara aceea ardeam de dorința de a-i desface picioarele și de a o poseda. Era extrem de incomod

și frustrant, având în vedere că n-o suportam. De ce naiba trebuia să fie atât de ispititoare?

Pantalonii săi scurți îi lăsau la vedere picioarele lungi, trezindu-le tuturor bărbaților dorința de a o mângâia, de a o săruta... Părul ei mă înnebunea și mai ales când îl purta așa, despletit, încadrându-i fața îmbujorată din cauza alcoolului. Dar cel mai mult mă atrăseseră buzele ei... suave precum catifeaua și usturătoare când rosteau cuvinte disprețuitoare la adresa mea. M-a înnebunit când a deschis gura, m-a scos din minți felul în care limba ei s-a înlănțuit cu a mea, fără inhibiții, fără complexe, complet diferit de senzația pe care o experimentam când eu eram cel care săruta o fată. Eu eram cel care impunea ritmul, eu dețineam controlul. Îi muşcasem buza din simplă plăcere carnală, din simpla dorință de a o devora și de a-i demonstra cine era stăpânul.

„Asta-i tot?", mă întrebase cu obrajii îmbujorați și ochii arzând de dorință. La naiba! Ce voia să fac? Dacă nu ar fi fost cine era, aș fi dus-o pe bancheta din spate a mașinii mele; dacă nu ar fi fost atât de insuportabilă, i-aș fi dăruit cea mai frumoasă noapte din viața ei, dacă nu ar fi fost... dacă nu mi-ar fi întors lumea pe dos...

— Frate! Unde ai fost? Începe prima cursă! a strigat la mine Lion, care mă aștepta în locul în care Ferrari-ul meu negru fusese poziționat în paralel cu Audi-ul tunat al adversarului meu.

De asta aveam nevoie. Să-mi descarc toată tensiunea acumulată accelerând la peste o sută șaizeci de kilometri pe oră pe un drum de nisip în toiul nopții și să-i învinq pe rând pe toți idioții din banda lui Ronnie. Aveam nevoie să mă dezlănțui, aveam nevoie să simt adrenalina: adrenalina era mai bună decât dorința, mai bună decât convingerea că în noaptea aceea nu aveam să obțin ceea ce doream cu adevărat...

— Spune-i lui Kyle că la cursa asta particip eu, i-am zis, apropiindu-mă de mașină.

Prietenii mei mă așteptau, distrându-se cu gândul la cursa care urma să înceapă, bând, dansând în ritmul muzicii și sperând că în noaptea aceea urma să câștigăm toți banii.

Așa era înțelegerea. Erau în joc cincisprezece mii de dolari și mașina adversarului în cursa finală. Să concurez împotriva lui Ronnie era o dorință pe care o tot amânam de prea mult timp și nu pentru că mă temeam să nu pierd, ci dimpotrivă. Problema era că individul cu pricina era practic un infractor și nu știa să piardă. În fiecare an pariurile erau mai mari și creșteau și tensiunile dintre cele două bande. Explicasem foarte clar cum trebuia să procedăm dacă lucrurile o luau razna și toți cei prezenți cunoșteau perfect regulile.

Patru bande concurau în seara aceea și își puneau la bătaie cei mai buni doi piloți. În total se înfruntau opt mașini. Bandele care concurau una împotriva celeilalte erau stabilite prin tragere la sorți, motiv pentru care existau două grupe separate de adversari. Se făceau trei curse pentru fiecare grupă, până când rămânea doar un câștigător. Acesta concura cu finalistul care câștigase în grupa cealaltă. În total, erau șase curse, iar a șaptea era finala.

Iar eu eram hotărât să ajung în finală.

De când începusem să particip la curse, cu vreo cinci ani în urmă, banda mea câștigase întotdeauna. Rounie mă respecta, dar știam că, la cea mai mică ocazie, mi-ar fi plătit-o cu vârf și îndesat. Eu eram dintr-o familie bună, nu concuram pentru bani, iar el știa lucrul ăsta. Spre deosebire de mine, el avea nevoie de ei, avea nevoie de bani ca să-și cumpere droguri și ca să le închidă gura membrilor baudei sale; dar una era să concurăm pentru bani și cu totul altceva dacă aș fi câștigat singurul obiect de valoare pe care părea să-l dețină individul acela. Dacă-și pierdea mașina, trebuia să mă pregătesc pentru ce era mai rău.

M-am apropiat de Ferrari-ul meu și mi-am trecut mâna peste el. Dumnezeule! Adoram mașina aceea, era perfectă, cea mai rapidă, cea mai bună achiziție pe care o făcusem vreodată. Nu-i lăsam să o conducă decât pe cei pe care îi consideram demni de încrederea mea. Mașina mea. Regulile mele. Totul era cât se poate de clar. Să conduci acea mașină era un privilegiu, iar membrii bandei mele știau asta.

— Kyle o să fie dezamăgit, frate, mi-a spus Lion zâmbind amuzat.

Noi hotăram în ce grupă concuram după tragerea la sorți; în realitate, cele patru bande aveau aceeași reprezentare în ambele grupe, așa că, oricât de mult și-ar fi dorit Kyle să îl înfrunte pe Greg, unul dintre piloți, în cursa asta intenționam să concurez eu.

L-am privit pe tovarășul meu, mulțumit că îl aveam alături în noaptea aceea. Lion era unul dintre cei mai buni prieteni ai mei. Îl cunoscusem într-una dintre cele mai grele etape din viața mea și de atunci eram nedespărțiți. Pe Jenna, actuala lui iubită, i-o prezentasem eu. Fiică a unor magnați ai petrolului, crescuse în același cartier cu mine și ne cunoșteam de când eram mici. Ea era încă la liceu, dar nu era ca celelalte fete de milionari, era specială, iar eu țineam mult la ea. Lion se îndrăgostise de ea din prima clipă când o văzuse.

— Nu mai pot eu de asta, am răspuns prost dispus.

Lion a închis ochii pe jumătate, dar nu a spus nimic. Mă cunoștea suficient de bine ca să știe când aveam chef de glume și când nu. Iar în clipa aceea eram de-a dreptul enervat.

— Cea de-a doua curbă e mai strânsă decât prima, frânează înainte, dacă nu vrei să ieși în decor, m-a sfătuit în timp ce mă urcam în mașină și o porneam.

Mai în față, la vreo cinci metri distanță, lumea ovaționa frenetic, dorind să înceapă cursa. Două fete aveau în mână niște steguleți fluorescente și erau pregătite să dea startul cursei.

— Am înțeles, i-am răspuns. Nu o pierde din ochi pe Noah, nu m-am putut abține să adaug.

Am strâns volanul cu putere când mi-am dat seama că încă mă gândeam la ea, dar trebuia să știu că cineva o păzea. Astfel de evenimente erau periculoase pentru fete ca ea, iar Lion știa foarte bine chestia asta.

— Nu-ți face griji, Jenna s-a lipit de ea ca marca de scrisoare, m-a liniștit și, fără să vreau, mi-am îndreptat privirea în direcția în care privea el.

Acolo, cu o bandană galbenă fluorescentă pe cap, ca și cum ar fi făcut parte din banda mea, era Noah, la braț cu Jenna și cu chipul luminat de un zâmbet radiant. Era euforică, beată și euforică.

La naiba!

— Ne vedem la întoarcere, i-am zis, așa cum ne spuneam mereu când porneam în cursă.

Am pornit mașina, steguleţele au coborât, iar zgomotul accelerării și vântul care îmi sufla în față m-au făcut să uit de acei ochi de culoarea mierii și de acel trup ispititor.

Câștigasem toate cursele până în acel moment. Puțin mai departe, pe o altă pistă creată în deșert, fuseseră eliminați pe rând toți concurenții și nu mai rămăsese decât Ronnie. Nu era de mirare: chiar dacă tovarășul meu Kyle era foarte bun, Ronnie era dintre cei mai buni.

Finala urma să fie strânsă, iar rezultatul mă neliniștea.

Mai erau vreo douăzeci de minute până la următoarea cursă, iar eu mă sprijineam de mașina mea bând o bere și fumând o țigară. Noah se învârtea pe acolo cu Jeuna; în puținele ocazii în care le văzusem, amândouă se dădeau în spectacol, dansând, bând și distrându-se pe cinste. Înțelegeam ce voia să facă, voia să bea și să încerce să uite de iubitul ei, în timp ce eu o urmăream cu privirea, atent la fiecare mișcare a sa.

— În noaptea asta te porți foarte ciudat, am auzit o voce cunoscută în spatele meu.

M-am întors spre Anna când am simțit răsuflarea sa caldă pe gât. La fel ca mine, și ea se schimbase. Purta o rochie foarte scurtă, care îi lăsa la vedere decolteul generos și picioarele zvelte. Mă privea cu pasiune, ca de fiecare dată când eram împreună.

M-am întors spre ea și au privit-o atent.

— Nu e una dintre cele mai bune nopți ale mele, am lămurit-o, dându-i de înțeles să nu se aștepte la dovezi de afecțiune.

— Pot să fac în așa fel încât să se îmbunătățească semnificativ, a răspuns lipindu-se de mine și oferindu-mi o perspectivă de invidiat asupra sânilor ei. Trebuie doar să vii cu mine, a adăugat pe un ton seducător.

Am observat-o fără să spun nimic. Mai erau cincisprezece minute până la ultima cursă și adevărul e că nu mi-ar fi stricat deloc să-mi fac de cap cu Anna pe bancheta din spate a mașinii mele 4x4.

— Să nu dureze mult, i-am spus, trăgând-o după mine spre mașina mea.

Cincisprezece minute mai târziu, ne-am întors la locul în care lumea aștepta nerăbdătoare să înceapă finala. Partida de sex cu Anna mă ajutase să-mi limpezesc ideile. Puteam să mă culc cu cine aveam chef, nu aveam de gând să las o adolescentă de șaptesprezece ani să-mi dea lumea peste cap...

În clipa aceea am văzut-o.

Lumea stătea departe de linia de start, toți se mutaseră la linia de sosire. Singurii care rămâneau de fiecare dată eran Lion și Jenna... Dar nu-l vedeam nicăieri pe prietenul meu.

Singurul lucru pe care l-am văzut înainte ca Ferrari-ul meu negru să pornească a fost părul multicolor al surorii mele vitrege în oglinda retrovizoare.

13

NOAH

După cele întâmplate cu Nick, am decis să nu mă mai apropii de el, așa cum îmi ceruse. Ce se întâmplase între noi fusese ciudat și plăcut până când a deschis gura și mi-am dat seama cu cine aveam de-a face.

Cel puțin, obținusem ce voiam. Într-un fel mă răzbunasem pentru trădarea lui Dan, chiar dacă în adâncul sufletului știam că nimic nu mă putea face să mă simt mai bine după ce două persoane atât de importante pentru mine mă înșelaseră într-o asemenea manieră.

Poza pe care o făcuse Nick mă descumpănise oarecum. Nu-mi făcusem niciodată poze cu Dan în timp ce ne sărutam... de fapt, cred că niciodată nu fusesem sărutată astfel. Când am văzut-o, un fior mi-a străbătut pielea. În poză se vedeau profilurile noastre înlănțuite, buzele sale întredeschise peste ale mele și ochii noștri închiși în timp ce savuram momentul. Obrajii mei erau aprinși, în timp ce înfățișarea lui Nick era dură, rece și absolut irezistibilă. Doar văzându-i profilul îți dădeai seama cât de atractiv era... Dan avea să se urce pe pereți. Știam sigur. Atât de egoist era, doar că în mod normal își îndrepta egoismul asupra celorlalți și mă ocolea pe mine.

Am scris un mesaj sub poză înainte să i-o trimit:

Mi-au trebuit mai puțin de patru ore să găsesc un bărbat mai adevărat decât tine. Mulțumesc că mi-ai deschis ochii; apropo, în poza aia pari un pește pe usoat, învață să săruți, idiotule!

Sub mesaj se vedea poza cu el și Beth sărutându-se, alături de cea cu mine și Nick.

Mi-ar fi plăcut să-i pot vedea faţa, dar ştiam că după acest mesaj relaţia mea cu el se terminase. Nu aveam de gând să-l mai văd vreodată şi pentru prima oară m-am bucurat că ne despărţea o graniţă. Cât despre Beth, nu am scris decât câteva cuvinte în mesajul pe care i l-am trimis în continuare, alături de poza cu ea şi Dan sărutându-se:

Nu mai avem ce discuta.

Am expirat adânc. Gata... astfel luau sfârşit nouă luni de relaţie amoroasă şi şapte ani de prietenie. Mi-am simţit ochii umezi, dar nu am vărsat nicio lacrimă, nu, nu o meritau.

Mi-am pus telefonul în buzunarul din spate al pantalonilor şi m-am îndreptat spre Jenna. L-am căutat cu privirea pe Nick şi l-am văzut cu o bere în mână, sprijinit cu spatele de Ferrari-ul său negru. I-am întors spatele şi m-am dus direct spre locul în care mă aştepta noua mea prietenă.

Restul nopţii l-am petrecut dansând, râzând şi distrându-mă cu trăsnăile noii mele prietene. De mai multe ori s-a furişat pentru a se săruta cu iubitul ei cel chipeş şi atunci eu îmi aminteam din nou cele întâmplate şi simţeam că mă pierd cu firea. Am încercat să-mi distrag atenţia privind cursele, care-mi plăcean mult şi îmi aminteau de momente mai fericite, când era ceva obişnuit să merg pe pistă. Nu am putut să nu observ cu atenţie stilul de condus al tuturor piloţilor care participau la curse. Prietenul lui Nick era destul de bun, dar el fusese impresionant când participase la prima cursă.

Pe măsură ce noaptea îşi urma cursul, m-am surprins analizând pista cu atenţie şi încercând să aflu ce trebuia făcut pentru a câştiga cu un avans mai mare. Observasem că problema principală era cea de-a doua curbă. Dacă o abordai prea lent, pierdeai din viteză, iar dacă o abordai mai rapid, riscai să ieşi de pe pistă.

Aveam un chef nebun să demonstrez că o puteam face mai bine. Voiam să simt vântul în faţă, adrenalina dată de viteză în corp, să simt că deţin controlul asupra maşinii şi să ştiu că eu eram cea care o conducea, o controla şi o făcea să zboare.

Mă gândeam la toate lucrurile astea când mi-am dat seama că ultima cursă era pe punctul de a începe. Tipul ăla, Ronnie, era cel care urma să se întreacă cu Nicholas şi eram sigură că, dacă mi s-ar fi dat ocazia, puteam să-l înving cu ochii închişi.

Spectatorii se urcaseră în maşini şi se mutaseră în dreptul liniei de sosire. Eu trebuia să rămân acolo împreună cu Jenna şi cu Lion, dar în clipa aceea cei doi se duseseră să caute ceva în maşina prietenei mele. Şi Nicholas dispăruse: îl văzusem îndepărtâudu-se cu idioata aia brunetă spre locul în care era parcat jeepul lui. Şi iată-mă singură, lângă o maşină grozavă, aşteptând să se întoarcă cineva pentru a o conduce.

În clipa aceea am văzut cum Ronnie se îndrepta spre maşina sa tunată şi mă observa cu interes. Tipul era chiar înfricoşător, avea mai mulţi muşchi decât un gladiator şi zeci de tatuaje îi îmbrăcau braţele şi o parte din spate. L-am observat fără să scot vreun sunet.

— Hei, frumoaso, m-a strigat, sprijinindu-şi coatele pe capota maşinii. Cine eşti? m-a întrebat pe un ton amuzat.

L-am privit cu o oarecare reţinere, dar am decis că era mai bine să-i răspund.

— Noah, i-am răspuns scurt.

El a zâmbit dintr-un motiv inexplicabil.

— Te-am observat, mi-a mărturisit zâmbind. Ştiu să fac diferenţa între fetele care se pricep la chestia asta, a afirmat, bătând cu palma în caroseria maşinii, şi cele care habar n-au, a adăugat. Tu faci parte din prima categorie.

L-am privit precaută.

— Poate că am participat la vreo cursă, am declarat, întrebându-mă unde erau ceilalţi.

Nu-mi plăcea felul în care mă privea tipul ăla, îmi dădea o senzaţie neplăcută.

— Ştiam eu, a dat din cap amuzat. Ce-ai zice să te întreci cu mine, iubire? mi-a propus, privindu-mă serios.

Oare chiar mă întrebase ce credeam eu că mă întrebase?

— Trebuie să te întreci cu Nicholas, i-am spus cu îndoială în glas.

— Nicholas nu e aici, nu-i așa? m-a întrebat, făcând un gest cu mâna.

Am simțit cum adrenalina mi-a invadat tot corpul. Dumnezeule... Să concurez din nou într-o cursă... Asta îmi doream, de asta aveam nevoie... și era adevărat că pe Nicholas îl înghițise pământul...

— Nu cred că e o idee bună... am afirmat mușcându-mi buza, în timp ce constatam că Ferrari-ul avea cheia în contact.

Ronnie a plescăit din buze, fără să-și ia ochii de la mine, și s-a apropiat încet de locul în care mă aflam.

— Ești din banda lui, nu-i așa? a spus, arătând spre bandana fluorescentă pe care Jenna mi-o pusese în păr.

Nu chiar, dar am preferat să nu răspund.

— Nick a concurat deja în seara asta. E timpul să lase și o femeie să concureze, nu crezi?

Indivizii ca Nicholas erau cei din cauza cărora fetele ca mine nu erau niciodată luate în serios.

— Sau ți-e frică? a adăugat sarcastic.

Ochii mei au aruncat flăcări, iar hotărârea mi s-a citit pe chip când am deschis gura o secundă mai târziu.

— De acord, am declarat zâmbind.

El mi-a zâmbit la rândul lui.

— Minunat, frumoaso, mi-a spus cu ochii sclipind de nerăbdare. Ne vedem la linia de start, a adăugat, urcându-se în mașina sa.

Știam ce credea. Că o să mă învingă cu ochii închiși. Ei bine, dragă Ronnie, cred că am uitat să te informez că adversara ta este fiica unuia dintre câștigătorii cursei Nascar.

Mașina era o bijuterie. Scaunele erau din piele, caroseria era impresionantă, iar despre felul în care torcea motorul nici nu mai vorbesc... Hm, ce plăcere și ce amintiri! Am pornit mașina fără probleme și m-am apropiat de linia de

start. Nimeni nu știa că la volan eram eu, nimeni cu excepția adversarului meu.

Am zâmbit ca o fetiță poznașă. Nu voiam să mă gândesc la consecințe, nu voiam să mă gândesc că Nicholas avea să mă ucidă, nu voiam decât să savurez momentul.

„Hai să te văd, Ronnie, cât ești de dur."

La semnalul dat de stegulețe, am apăsat tare pe accelerație și, în mai puțin de o secundă, am lăsat în urmă linia de start. Uau! Era impresionant, eliberator, distractiv, relaxant, uimitor... Cea mai tare senzație. Trecuseră mai mulți ani de când nu mai făcusem așa ceva și, în sfârșit, am simțit că făceam ceva pentru mine, ceva care-mi plăcea, ceva care nu avea nimic de-a face nici cu mama, nici cu soțul ei, nici cu fostul meu iubit, nici cu fosta mea prietenă de suflet. În clipa aceea m-am simțit liberă, liberă ca o pasăre și extrem de euforică.

Alături de mine, Ronnie înainta cu o viteză vertiginoasă. Am apăsat și mai tare pe accelerație și am răcnit ca o nebună când am trecut de prima curbă, lăsându-l în urmă pe durul de Ronnie.

— Așa! am strigat bucuroasă.

Dar acum venea cea de-a doua curbă, cea dificilă. Și atunci mi-am pus întrebarea încuietoare: o abordam cu viteză redusă, fără să risc, sau acceleram la maximum, riscând să ies de pe pistă?

Cea de-a doua opțiune mi-a plăcut mai mult.

Am apăsat pe accelerație până la podea, calculând în același timp când trebuia să reduc viteza ca să pot trece în siguranță de curbă.

Când am văzut-o mai de aproape, mi-am dat seama că era mai strânsă decât crezusem inițial... La naiba... N-aveam cum să nu ies de pe pistă... Am redus viteza și, în același timp, am tras de volan cu toată puterea, simțind nisipul care iovea mașina și scârțâitul pneurilor care erau supuse unui asemenea șoc...

Am strâns din dinți cu putere și de pe buze mi-a scăpat un țipăt ușor când, în cele din urmă, am reușit să trec fără să

pățesc nimic. Am ascultat zgomotul motorului, care îmi zicea să merg mai repede, și exact asta am făcut.

— Așa! am strigat din nou, văzând în oglinda retrovizoare cum Ronnie se lipise de mașina mea, aproape tamponându-mă din spate.

I-am privit chipul: era congestionat de furie la gândul că avea să piardă.

„Ia de-aici!", am strigat eutuziasmată în sinea mea. Bărbați misogini, încrezuți și idioți!

Asta fusese partea grea, ce rămăsese era o nimica toată. Am accelerat și mai mult, până am văzut linia de sosire. Nu mai erau decât câțiva kilometri și victoria era a mea. Adrenalina îmi năpădise tot corpul, eram euforică... În clipa aceea Ronnie m-a lovit din spate. Am fost proiectată înainte, iar centura de siguranță m-a rănit la piept.

— Ești un...! am spus ridicând vocea, în timp ce strângeam și mai tare volanul.

Ronnie părea ieșit din minți, accelera și încetinea, încercând să mă lovească. Am tras ușor de volan ca să evit o a treia lovitură, dar el a făcut același lucru. Următoarea lovitură a venit din partea dreaptă... La dracu', distrugea mașina!

Am tras de volan spre dreapta cu o mișcare rapidă și bruscă și i-am plătit cu aceeași monedă. Oglinda laterală a mașinii sale a rămas atârnată, aproape smulsă de la locul ei, iar eu am profitat de neatenția și de furia lui pentru a accelera și a ajunge la destinație.

Nu mai erau decât câțiva metri, doar câțiva... și în acel moment am ajuns la linia de sosire.

Cei prezenți au izbucnit în urale asurzitoare, ridicând mâinile și fluturând panglicile fluorescente. Era extraordinar, emoția victoriei, euforia de a-l fi învins pe pistă pe individul cel dur...

Am încetinit și, în cele din urmă, am frânat în dreptul locului în care se aflau majoritatea spectatorilor. Am privit prin oglinda retrovizoare și am văzut cum Ronnie cobora din

mașină furios. A tras un picior în portieră, iar eu am izbucnit într-un hohot de râs.

Atunci cineva a apărut în dreptul geamului meu, a deschis portiera și m-a scos aproape pe sus din mașină.

M-am trezit față în față cu un chip furibund.

— Ești nebună de legat!!?

„La naiba, Nicholas!"

Nu-l văzusem niciodată atât de furios. Nici măcar când sărise la bătaie la petrecerea din seara precedentă și împărțise pumnii ca pe caramele. Avea părul ciufulit, ca și cum și l-ar fi smuls din cap, iar ochii săi mă priveau de parcă voiau să mă ardă de vie, să mă îngroape sub pământ și să nu mă mai vadă niciodată.

Am spus primul lucru care mi-a venit în minte, intimidată de reacția sa:

— Am câștigat...

A făcut ochii și mai mari, iar apoi m-a apucat de umeri și și-a apropiat fața de a mea.

— Ai idee ce-ai făcut?! a urlat, apropiindu-se la doi centimetri de fața mea.

M-am speriat, dar nu m-am lăsat intimidată și m-am scuturat cu putere ca să scap din strânsoarea lui.

— Nu țipa la mine, i-am răspuns pe același ton.

La naiba cu băiatul de bani gata, doar nu-i distrusesem mașina sau ceva de genul ăsta! Loviturile pe care le încasasem din spate fuseseră din cauza jocului murdar al imbecilului de Ronnie... În plus, câștigasem cursa! O câștigasem!

Atunci au apărut Jenna și Lion, care s-au apropiat de noi, lăsând în urmă nebunia ce se declanșase în jurul nostru. Am ascultat cu mai multă atenție și am început să aud ce striga lumea.

— A trișat! A trișat! strigau și huiduiau.

Cel puțin, publicul era de partea mea. Ronnie trișase, da, încălcase regulile și mă lovise din spate, lucru care în astfel de curse era interzis, cu atât mai mult când era vorba despre

astfel de mașini, care nu erau pregătite pentru lovituri sau impacturi puternice.

— Nicholas, dă-i drumul! a poruncit Lion, dar am văzut că îmi arunca o privire foarte asemănătoare cu cea a prietenului său.

Jenna s-a uitat și ea urât la mine, lucru care m-a surprins și m-a durut în același timp.

— Vine Ronnie, a anunțat Jenna, iar Nicholas mi-a dat drumul, făcându-mă să mă lovesc cu spatele de portiera mașinii.

Ce naiba se întâmpla? Ce îi apucase pe toți?

Nicholas mi-a întors spatele și s-a răsucit spre Ronnie, cu pumnii strânși.

— Ați încălcat regulile, Leister, și știi foarte bine ce înseamnă asta, i-a spus supărat, dar cu un zâmbet pe dezgustătorul său chip găurit și tatuat.

— S-o crezi tu, a replicat el.

Lion era lângă el, iar membrii bandei sale se apropiau pentru a-l susține. Acoliții lui Ronnie făceau același lucru. În mai puțin de un minut se formase un cerc în jurul nostru, iar eu tot nu înțelegeam nimic.

— Nu e vina mea dacă cineva s-a strecurat în mașina mea și a ieșit pe pistă și nu am de gând să îmi asum responsabilitatea, i-a spus, iar eu am început să înțeleg care era treaba.

— Face parte din banda ta, Leister, așa că e responsabilitatea ta, a răspuns Ronnie cu un zâmbet amuzat.

— Nu este... a început Nicholas să argumenteze, întorcându-se spre mine; în clipa aceea am văzut în ochii săi surprinderea și am citit pe chipul său o furie reînnoită sau, mai bine zis, triplată.

— Poartă bandana, așa că e din banda ta, i-a răspuns cu superioritate.

Atunci am înțeles ce se întâmplase. Bandana mă transforma într-un membru al bandei, dar nu înțelegeam care era problema dacă în locul lui Nicholas concurasem eu.

— Ai încălcat regulile, Leister. Finala era între noi doi, așa că știm cu toții cine e câștigătorul, a afirmat în urletele entuziaste ale tuturor celor care stăteau în spatele lui și ne priveau, provocându-ne parcă să-l contrazicem.

— E ridicol, a declarat Nicholas făcând un pas înainte.

Lion a făcut același lucru și am văzut cum își încleștа pumnii de o parte și de alta a corpului.

— Cursa se repetă, să fie clar, n-ai câștigat nimic.

Ronnie, cu un rânjet cretin, a început să nege din cap înainte ca Nicholas să termine de vorbit.

— Mai bine îmi dai odată cei cinșpe mii de dolari și cheile de la frumusețea asta, i-a răspuns privind spre Ferrari-ul negru al lui Nick.

Dar ce...?

Am făcut un pas în față, fără să-mi pese câtuși de puțin cu cine mă confruntam. Lângă mine, Nicholas s-a încordat, dar, înainte să mă poată opri, m-am îndepărtat puțin și am început să vorbesc.

— Tu mi-ai spus să mă întrec cu tine, am răbufnit furioasă. Și te-am învins, eu, o fată de șaptеșpe ani... am subliniat cu dispreț.

Chipul lui Ronnie s-a crispat și m-a privit de parcă voia să mă ucidă. Asta nu m-a împiedicat însă să termin ce aveam de spus.

— Ți-am rănit micul orgoliu masculin, iar acum vrei să ne convingi pe toți că ai o justificare stupidă să-ți însușești mașina și banii...

Aș mai fi continuat să vorbesc, dar Nicholas s-a pus în fața mea.

— Închide gura aia afurisită și treci în mașină, mi-a spus printre dinți. Acum! a adăugat pe un ton mai ferm.

— S-o crezi tu! am strigat la el, întorcându-mi fața pentru a-l privi fix pe Ronnie.

Nu aveam de gând să-l las pe imbecilul ăla să manipuleze situația în avantajul său și nici să îi permit să ia mașina.

Eu câştigasem cursa, el nu reuşise să mă depăşească nici măcar o dată.

— Mai întâi învaţă să conduci, imbecilule!

Membrii bandei lui Nick au început să strige, arătându-şi aprobarea pentru spusele mele, şi m-am simţit mult mai bine.

Cineva m-a tras înapoi, în timp ce Nicholas se întorcea şi pornea spre Ronnie, cu venele de la gât pe punctul de a-i pocni. Văzând faţa lui Ronnie, mi-am dat seama că aveau de gând să se omoare în bătaie.

— Ţine-ţi gura odată, Noah, mi-a poruncit Jenna la ureche. O să reuşeşti să înrăutăţeşti situaţia mai mult decât îţi poţi imagina.

Nu i-am răspuns şi mi-am aţintit privirea asupra lui Nicholas, care s-a oprit în faţa lui Ronnie.

Cei doi s-au privit sfidător şi m-am temut că avea să izbucnească o bătaie în toată regula. În clipa aceea, Nicholas a băgat mâna în buzunar, a scos nişte chei şi i le-a întins.

Nu!

— Îţi transfer banii mâine-dimineaţă, i-a comunicat, afişând un calm pe care nu-l avea.

În jurul nostru s-a făcut linişte. Ronnie a zâmbit satisfăcut, răsucind cheile pe degete. Nicholas s-a întors răsuflând cu greu şi mi-am dat seama cât era de furios. Părea pe punctul de a exploda.

— Încearcă s-o ţii acasă pe panarama asta, a spus Ronnie, iar faţa lui Nicholas s-a schimonosit.

S-a întors atât de rapid, încât nimeni nu s-a aşteptat la asta. Pumnul său l-a nimerit pe Ronnie în mandibulă cu o asemenea forţă, încât l-a aruncat pe capota maşinii sale.

În clipa aceea s-a dezlănţuit iadul.

Pumnii au început să curgă în jurul meu. Membrii celor două bande au început să-şi împartă pumni cu nemiluita şi, dintr-odată, era ca şi cum aş fi nimerit direct în infern.

În toată acea nebunie cineva m-a lovit pe la spate şi am căzut cu faţa în jos, julindu-mi genunchii şi mâinile.

— Noah! a strigat Jenna, îngenunchind lângă mine pentru a mă ajuta să mă ridic.

Dumnezeule mare! Se băteau ca şi cum viaţa lor depindea de asta. Panica m-a cuprins când m-am văzut prinsă în mijlocul unei încăierări la care participau peste cincizeci de indivizi musculoşi şi periculoşi.

Cineva m-a apucat de braţ şi ne-a tras pe mine şi pe Jenna în acelaşi timp. Era Lion, care avea chipul dur ca o stâncă şi pe faţă i se citea o hotărâre de neclintit. Îi sângera buza şi a scuipat într-o parte în timp ce se grăbea să ne scoată de acolo.

— Urcaţi înăuntru, ne-a indicat când am ajuns la jeepul lui Nick.

Fără să vreau, m-am uitat înapoi, căutându-l cu privirea.

Lion a intrat în maşină şi a pornit-o în mai puţin de o secundă. S-a apropiat cu greu de locul în care Nick se bătea în continuare cu Ronnie, care avea faţa desfigurată.

— Nick! a strigat Lion, apropiindu-se cât a putut de mult în acel haos în care o grămadă de indivizi se loveau şi cădeau la pământ.

Nicholas i-a tras un ultim pumn în stomac şi a luat-o la fugă în direcţia noastră. Am constatat că avea o buză crăpată, iar obrazul său, iniţial roşu, a devenit vânăt în câteva secunde. S-a aruncat pe scaunul din faţă în mai puţin de o secundă, in timp ce Lion întorcea maşina şi apăsa pe acceleraţie.

În clipa aceea am privit înapoi.

Inima mi-a stat în loc când l-am văzut pe Ronnie ridicând un pistol şi îndreptându-l spre partea din spate a maşinii noastre.

— Aplecaţi-vă! am strigat, în timp ce geamul din spate exploda în mii de bucăţele, iar inima mea înceta să mai bată preţ de o clipă, pentru ca apoi să o ia la un galop nebun, care m-a făcut să simt că eram pe punctul de a-mi pierde complet minţile.

— La dracu'! au strigat Lion și Nick, în timp ce noi am scos un țipăt ca în filme.

— Nenorocitul... a început să înjure Nicholas, în timp ce Lion gonea cu toată viteza și intra pe autostradă.

La acea oră înaintată din noapte nu se vedea nicio mașină, lucru care m-a bucurat, având în vedere că Lion nu a ezitat să calce accelerația până la podea. Am întors capul și am văzut că mai multe mașini făceau același lucru ca noi, dar, atât timp cât nu-l vedeam pe Ronnie în spate, puteam respira ușurată.

— Sunteți bine? ne-a întrebat Nicholas, întorcând capul și privindu-mă întâi pe mine și după aceea pe Jenna.

— Jenna, zi-mi ceva, i-a cerut Lion privind-o prin oglinda retrovizoare cu îngrijorarea întipărită pe față.

— Ticălosul ăla nenorocit! a strigat isteric, în timp ce eu tremuram din cap până-n pîcioare.

— Văd că ești foarte bine, a afirmat Lion, fără să-și poată stăpâni un hohot de râs.

Nick m-a privit din nou, studiindu-mi atent expresia feței, care mai mult ca sigur era împietrită de groază.

— Caută o benzinărie, a spus, privind înainte și lăsând capul pe spate.

Eu nu îndrăzneam nici să respir prea adânc. Rămăsesem extrem de afectată, complet împietrită de groază. Niciodată nu fusesem amenințată cu o armă, iar individul ăla asta făcuse. Mă privise în ochi înainte să apese pe trăgaci, iar privirea aceea smintită avea să mă urmărească mult timp.

Încă nu reușeam să asimilez cele întâmplate. Cum o luaseră razna lucrurile în așa hal?

Simțeam că o să mă prăbușesc dintr-un moment în altul. Povestea cu Dan și Beth, adrenalina pe care mi-o provocase faptul că participasem la o cursă pentru prima dată în ultimii ani, amintirile bune și rele pe care mi le trezise experiența, neputința și vina pe care le simțisem văzând că Nicholas a fost nevoit să-i dea mașina aceluî individ și, pe deasupra, durerea de genunchi și de mâini, care îmi sângerau din cauza căzăturii,

pe care, acum că adrenalina începuse să scadă, începeam să o simt la intensitate maximă...

Zece minute mai târziu, într-o tăcere extrem de incomodă, am ajuns la o benzinărie deschisă non-stop.

Lion a oprit motorul și s-a grăbit să-i deschidă portiera Jennei și să o scoată din mașină pentru a o îmbrățișa strâns și pasional.

În acest timp Nick a coborât din mașină fără să stea pe gânduri nicio secundă și s-a îndreptat direct spre benzinărie. Eu nu m-am mișcat. Nu puteam și nu voiam să-l privesc.

Acum mă simțeam cu adevărat vinovată, tot ce se întâmplase fusese din vina mea, încăierarea aceea s-ar fi putut termina de zece ori mai rău. Habar n-aveam ce făcea Ronnie cu o armă, dar în clipa aceea mi-a fost cât se poate de clar că indivizii respectivi nu erau precum cei care participau la cursele la care asistasem eu în copilărie: erau periculoși, se pariau foarte mulți bani, iar cei care participau erau infractori. Iar eu îmi bătusem joc de șeful uneia dintre acele bande și îl determinasem pe noul meu frate vitreg să se ia la bătaie cu el.

În locul unei situații neplăcute, dar normale, eram acum în cea mai rea situație cu care se poate confrunta cineva.

Nicholas a ieșit din benzinărie cu o pungă plină. S-a apropiat de Jenna și de Lion și le-a întins bandaje, spirt și analgezice. Ea avea o tăietură pe frunte după ce încasase o lovitură de la unul dintre cei care își împărțeau pumni, iar Lion s-a grăbit să i-o oblojească și să se asigure că se simte bine.

Nicholas a trecut prin fața mașinii. A scos spirt și un bandaj steril și și-a curățat rana de la gură, fără să-mi arunce nici măcar o privire. După ce și-a turnat dintr-o sticlă apă în cap și și-a scuturat părul ud, s-a apropiat de locul în care stăteam eu cu portiera închisă.

A deschis-o și m-a privit câteva secunde. Eu m-am întors spre el, cu intenția de a coborî din mașină și de a-mi îngriji rănile singură. Nu m-a lăsat.

— Dă-mi mâinile, mi-a ordonat pe un ton lipsit de expresie.

Nu am făcut asta, ci am rămas cu ochii țintă la el. Avea buza spartă și o vânătaie oribilă pe obraz. Și toate astea fuseseră din cauza mea. Am simțit un nod în stomac.

— Îmi pare rău, i-am spus cu un glas atât de firav, încât nu știu dacă m-a auzit sau nu.

M-a ignorat, dar mi-a luat o mână și, cu delicatețe, a început să-mi curețe rana murdară de sânge și de praf.

Nu știam ce să fac sau ce să spun. Preferam să țipe la mine sau să-mi spună că sunt proastă și enervantă, dar nu a făcut decât să se ocupe de rănile mele. Mai întâi mi-a curățat mâinile și după aceea genunchii. În spatele nostru, Jenna și Lion își spuneau cuvinte drăgăstoase în timp ce ea îi curăța rănile. Nicholas m-a privit doar o dată înainte să se îndepărteze și să se întoarcă pe scaunul șoferului. Câteva minute mai târziu, ne întorceam pe autostradă, învăluiți într-o liniște mormântală. Nici măcar Jenna și Lion nu au scos vreun cuvânt.

Mi-am dat seama atunci că o dădusem în bară rău de tot.

14

NICK

Trecuseră patru zile, iar eu tot nu mă dusesem acasă. După cele întâmplate la curse nu voiam să apar pe acolo. Nu eram sigur cum aș fi reacționat când m-aș fi aflat din nou față în față cu Noah; pe de-o parte, îmi doream s-o strâng de gât și s-o fac să plătească pentru tot ce mă costase joaca ei stupidă: mașina, Ferrari-ul meu negru care valora peste o sută de mii de dolari, și ruperea definitivă a armistițiului dintre banda mea și cea a lui Ronnie. Nenorocitul trăsese în noi pe la spate, încă îmi aminteam cum inima aproape că-mi ieșise din piept la auzul împușcăturii și al țipătului lui Noah de pe bancheta din spate. Îmi amintesc că mi-a fost teamă să privesc în spate cu gândul la ceea ce aș fi putut găsi, îmi amintesc că am trecut prin cea mai mare spaimă din viața mea și totul din cauza nesăbuinței unei fete care nu era în stare să asculte nici măcar o dată de ceea ce i se spunea.

Când am văzut-o concurând, m-am simțit complet neputincios. Încă nu-mi puteam explica unde dobândise acea abilitate de a conduce într-o asemenea manieră, dar, la naiba, cum îl învinsese pe imbecilul ăla! Pe de-o parte, am admirat modul în care a abordat cea de-a doua curbă, nici măcar eu nu aș fi avut curajul să risc cum a făcut-o ea, ceea ce dovedea însă și că îi lipsea instinctul de supraviețuire.

Pe de altă parte, nu-mi puteam scoate din minte felul în care o sărutasem și cât de mult îmi doream să repet experiența. Nu puteam să uit buzele acelea pline și dulci ca mierea, trupul acela care mă înnebunea...

La naiba!

Nu puteam să mă întorc acasă, nu știam cum aș fi reacționat: o parte din mine, partea perversă și care clar nu gândea cu capul, voia mai presus de orice să facă sex cu fata aceea cu părul auriu și ochii de culoarea mierii, să-i facă de toate și să o faeă să plătească pentru că din cauza ei pierdusem comoara mea cea mai de preț; iar cealaltă parte voia pur și simplu să o facă să simtă teamă doar aflându-se în apropierea mea, să o determine să nu îndrăznească nici măcar să respire mai adânc în prezența mea... Însă evident că prima opțiune cântărea mai mult decât a doua și mă blestemam pentru asta.

De patru zile o țineam din petrecere în petrecere, ducându-mă la culcare la ore târzii și trezindu-mă în fiecare noapte alături de altă fată. După cele întâmplate la curse, relația mea cu Ronnie se încheiase definitiv și adevărul e că mă îngrijora reacția pe care ar fi putut s-o aibă dacă ne revedeam, lucru care avea să se întâmple mai devreme sau mai târziu, având în vedere că ne învârteam în aceleași cercuri.

Era incredibil felul în care fata aia dăduse absolut totul peste cap într-un timp atât de scurt și, pe deasupra, eram obligat s-o văd în fiecare afurisită de dimineață.

Așa mă simțeam când m-am întors acasă, cu geamul din spate al mașinii reparat și într-o dispoziție extrem de proastă, care era pe punctul de a se înrăutăți. Am parcat pe locul meu, mi-am pus ochelarii de soare pentru că eram mahmur și m-am îndreptat spre intrare, dorind să mă ascund în camera mea toată ziua... Nu a fost însă posibil: imediat ce am intrat în casă, un strigăt venit din bucătărie m-a făcut să înjur în gând și să mă rog să am răbdarea de care aveam nevoie în acel moment.

Cu pași lenți am intrat în bucătărie, unde mama mea vitregă, fiica ei și Jenna luau micul-dejun așezate în fața insulei. Privirea mi s-a ațintit câteva secunde asupra pacostei mele blonde. Noah a părut să se schimbe la față când am intrat pe ușă. Am observat că pielea ei era bronzată, iar părul mai blond și în mai multe culori decât ultima dată

când o văzusem. Purta un costum de baie întreg acoperit cu un prosop prins pe sub braţe. Din părul său ud cădeau stropi de apă peste blatul pe care lua micul-dejun, care consta dintr-un castron cu cereale. Lângă ea, Jenna arăta cam la fel, doar că ea era în costum de baie din două piese şi afişa un zâmbet cald, pe care îl rezerva întotdeauna pentru prieteni şi familie.

Acum erau prietene?

— În sfârşit te-ai întors, Nick; tatăl tău te-a sunat ieri toată ziua, mi-a spus Raffaella pe un ton amabil şi arătând de parcă se trezise cu multe ore înainte.

Spre deosebire de aspectul neglijent al fiicei ei, ea era perfect aranjată, cu părul său blond prins într-un coc şi un costum alb călcat cu grijă.

La naiba, ce rapid îşi asumase rolul de soţie a lui William Leister!

— Am fost ocupat, am răspuns sec, în timp ce mă apropiam de frigider şi scoteam o bere.

Puţin îmi păsa că era ora zece dimineaţa.

— Ce-i cu tine, Nick, nu ne saluţi? a spus Jenna, răsucindu-se pe scaun ca să mă observe cu atenţie.

Am privit-o cu o mutră acră: Jenna ştia foarte bine că nu aveam chef de prostii. De ce nu făcea ca Noah, care nu zicea nimic şi privea fix castronul cu cereale?

Am mormăit un salut, în timp ce duceam sticla cu bere la gură şi observam cum Noah încerca să pretindă că prezenţa mea acolo nu o afecta deloc.

— Nicholas, tatăl tău te-a sunat pentru că în seara asta mergem la New York, mi-a spus Raffaella captându-mi atenţia. Are un congres şi vrea ca eu să-l însoţesc. Aş vrea să rămâi aici cu Noah, nu vreau să stea singură în casa asta atât de mare şi...

— Mamă, ţi-am spus că e în regulă, a sărit sora mea vitregă, săgetând-o cu privirea. Pot să rămân singură; de fapt, Jenna o să rămână cu mine să-mi ţină companie, nu-i aşa, Jenna? a întrebat-o, întorcându-se spre ea.

Jenna a dat din cap, ridicând din umeri și privindu-mă întâi pe mine și pe urmă pe Noah. Noah nu voia să mă vadă, nu voia să fie aproape de mine... Hm, ce interesant!

— O să rămân, am declarat, fără să știu prea bine în ce mă băgam.

Noah a renunțat la expresia indiferentă și m-a privit cu ochii mari și cu o față care arăta că își dorea să fie în orice alt loc, numai acolo nu.

— Mă simt mult mai liniștită, mulțumesc, Nick, a spus Raffaella, ridicându-se și luând o ultimă înghițitură de cafea. Mă duc să fac bagajele... Ne vedem mai târziu, înainte să plec.

După care a ieșit din bucătărie.

— Nu e nevoie să faci asta, pot să am grijă și singură de mine, mi-a aruncat Noah pe un ton reținut.

M-am apropiat de ea și m-am așezat pe scaunul de alături.

— Mă îndoiesc că ai putea s-o faci, dar nu de asta rămân, i-am explicat, privind-o țintă în ochi. Presupun că mi-era dor de tine, Pistruiato. Intenționezi să mă faci și astăzi să pierd o sută de mii de dolari? am întrebat-o, luând-o în zeflemea și torturând-o cu înfățișarea mea serioasă.

Noah a respirat adânc de câteva ori, a făcut ochii mari, surprinsă și jenată, și, când a început să îngaime un răspuns, am decis să pun capăt torturii.

— Relaxează-te, nu vorbeam serios, nu ai putea să mă despăgubești nici în cele mai frumoase visuri ale tale, am adăugat, remarcând că iritarea mea creștea odată cu dorința care reîncepea să se trezească în mine.

Ochii mei s-au îndreptat fără să vreau spre decolteul său ud după baia în piscină și apoi spre tatuaj, care mă înnebunea de-a dreptul.

— Vrei să spui că o să uiți ce s-a întâmplat? m-a întrebat neîncrezătoare.

— Presupun că aş putea să îmi recuperez paguba în alt mod, am spus şi mi-am dat seama imediat că flirtam din nou cu ea.

A clipit fără să înţeleagă.

Fir-ar să fie!

— Uite care-i treaba, hai să revenim la cum eram la început, adică eu te ignor, tu mă ignori şi toată lumea e mulţumită, am propus, ridicându-mă în picioare şi rugându-mă să nu mă mai dau de gol.

Privirea mea s-a încrucişat cu cea a Jennei, care mă observa intrigată, cu un zâmbet abia schiţat ce îi apăruse pe buzele cărnoase.

Le-am întors spatele şi am ieşit în grădină, întrebându-mă de ce naiba îmi dispăruse supărarea de îndată ce o revăzusem.

15

NOAH

Am fost afectată să-l revăd, în acele patru zile reușisem mai mult sau mai puțin să uit ce se întâmplase din cauza mea la curse și, mai ales, încercasem să nu mă gândesc la el, căci ori de câte ori făceam asta simțeam un nod ciudat și neplăcut în stomac. Eram conștientă că din cauza mea își pierduse comoara cea mai de preț și că am fi putut fi uciși în noaptea aceea, dar nu era în totalitate vina mea. Dacă n-ar fi fost trădarea lui Dan, nu m-aș fi dus niciodată la curse; în plus, delincventul de Ronnie mă înșelase, mă făcuse să cred că era în regulă să concurez cu el și, văzând că l-am învins, profitase de acele reguli stupide și își însușise cei cincisprezece mii de dolari și mașina lui Nick.

Credeam că vor trebui să treacă zile, luni, ani pentru ca băiatul de bani gata să mă ierte și să uite ce făcusem, dar, în loc de tot ce îmi imaginasem eu că ar fi putut să-mi zică, el mi-a spus să uit toată povestea.

Mă luase în zeflemea când sugerase să își recupereze în alt mod paguba, nu-i așa?

Nu știam ce să cred și nu voiam nici să mă gândesc prea mult la ce voia Nicholas Leister să fac ca să-l despăgubesc pentru cele întâmplate. La naiba, o sută de mii de dolari, n-aveam cum să văd toată viața o asemenea sumă de bani, eram sigură. Doar cineva atât de bogat ca el putea să uite de așa ceva și, deși știam că pentru el nu era decât încă o jucărie printre multele pe care și le putea cumpăra, m-am simțit ușurată și recunoscătoare că decisese să mă ierte.

Petrecusem acele zile cuprinsă de remuşcări şi de alte gânduri mult mai dureroase şi greu de suportat în acea casă cu care încercam să mă obişnuiesc. Partea rea, în realitate, şi motivul proastei mele dispoziţii şi al tristeţii mele constante era faptul că fostul meu iubit mă înşelase şi nu era ăsta lucrul cel mai rău, ci miile de apeluri şi de mesaje pe care mi le tot trimitea pe telefon, cerându-mi să-l iert şi să ne împăcăm.

De fiecare dată când îmi suna telefonul, inima înceta să-mi mai bată pentru ca, o clipă mai târziu, când se punea din nou în mişcare, să-mi facă rău fiecare bătaie lentă şi dureroasă. În orele lungi în care stătusem întinsă la soare înţelesesem că tot ce mă lega de oraşul meu, de căminul meu se rupsese pentru totdeauna, iar concluzia la care ajunsesem mă durea mai mult decât orice. Prietena mea cea mai bună decisese să arunce pe fereastră prietenia noastră pentru un băiat, *iubitul meu*, şi pe deasupra el avea nerușinarea să-mi ceară să-l iert. Nu era întreg la minte!

În viaţa mea nu aveam de gând să mai vorbesc cu niciunul din ei, în viaţa mea nu aveam de gând să mai fiu atât de proastă încât să cad la picioarele unui băiat; bărbaţii mă dezamăgiseră deja suficient de mult şi, pe deasupra, acum trebuia să trăiesc alături de un tip atrăgător şi periculos, care ducea o viaţă paralelă, cu care nicio persoană cu puţin simţ al realităţii nu ar fi vrut să aibă nimic de-a face.

— Cred că eşti un adevărat coşmar pentru Nick, mi-a spus Jenna, scoţându-şi din sân un pachet de ţigări şi aprinzându-şi una.

Nu m-am putut abţine să nu verific dacă mama era prin preajmă.

Noua mea prietenă, Jenna, era singurul lucru bun cu care mă alesesem după acea noapte dezastruoasă. Veselia ei şi simţul umorului făcuseră ca acele zile să fie mai suportabile. Îmi povestise că îl ştia pe Nicholas de când era mică şi că, prin urmare, îl cunoştea mult mai bine decât oricare altă persoană de prin preajmă.

Mi-a zis că noul meu frate vitreg era nn afemeiat convins, iar singurul lucru care îl interesa era să meargă la

petreceri, să bea, să se distreze, să facă sex cu toate fetele care-i ieşeau în cale şi să-l învingă pe Ronnie ori de câte ori era nevoie ca să-i demonstreze că el era cel care trăgea sforile în acea lume de noapte.

Nimic din dezvăluirile sale nu mă surprinsese, cu excepţia uuui lucru, dar nici ea nu ştia prea multe despre asta. Mi-a povestit că la optsprezece ani Nicholas plecase din casa tatălui său şi, timp de un an şi jumătate, îşi dusese traiul într-un cartier rău famat, în casa lui Lion, unde se băgase într-o mulţime de belele. De aceea cunoştea atâţia golani şi făcea parte din acea lume interlopă. Lion era nnul dintre acei prieteni din epoca respectivă cu care păstrase legătura.

Acea dezvăluire mă luase complet prin surprindere. Cu siguranţă, mama nu ştia nimic; altfel mi-ar fi povestit. Acum înţelegeam cum de un băiat dintr-o familie bună ca Nick era implicat în chestii atât de periculoase precum cele la care asistasem în cele două nopţi în care ne nimeriserăm în acelaşi loc.

– De ce spui asta? am întrebat-o distrată, în timp ce îmi terminam cerealele.

– Te-ai uitat la tine? m-a întrebat, iar eu m-am încruntat fără să vreau. Eşti tipica fată cuminte care nu a spart nici măcar o farfurie în viaţa ei şi, dintr-odată, te urci într-o maşină, câştigi cursa şi ne bagi pe toţi într-o încurcătură teribilă. Nu eşti deloc previzibilă, Noah... I-ai lăsat pe mai mulţi cu gura căscată, a continuat, făcându-mă să las brusc bolul şi lingura pe blat. Pun pariu pe ce vrei că în clipa asta Nick se gândeşte cum ar fi să ţi-o tragă de o mie de ori pe masa asta şi în felul ăsta să-şi descarce frustrarea pe care o resimte pentru că şi-a pierdut maşina. Este felul lui cel mai obişnuit de a soluţiona problemele, nu prostia asta pe care ţi-a turnat-o cu „să uităm subiectul", a adăugat, izbucnind în râs şi desenând ghilimelele în aer.

A râs din nou când mi-a văzut expresia feţei.

– Haide! mi-a zis râzând. Nu poţi să-mi spui că nici măcar nu te-ai gândit la asta... Dacă nu l-aş fi cunoscut de

când eram în scutece, aș fi căzut și eu la picioarele lui, la fel ca aproape toate fetele din orașul ăsta.

Am retrăit în gând scena sărutului de pe capota mașinii. Din când în când îmi aminteam acel moment, iar corpul meu reacționa de fiecare dată, începând să tremur din cap până-n picioare și dorind ca mâinile sale să mă mângâie din nou... Dar asta însemna doar că niciunul din noi nu era orb!

— Crede-mă când îți spun că niciodată nu o să-l las să *mi-o tragă* nicăieri, am răspuns enervată. Sunt sătulă până-n gât de tipii care arată bine. Ăștia își bat joc de tine cu cea mai mică ocazie, uită-te ce mi-a făcut iubitul meu Dan.

— Fostul iubit Dan, m-a corectat, trăgând din nou din țigară. Ai dreptate, băieții de genul ăsta sunt un pericol, dar nu ți-ar prinde rău să te bucuri de ce-ți pot oferi ei și, în felul ăsta, să uiți de nemernicul de Dan. Cine spune că femeile nu se pot culca cu un tip doar pentru că așa vor? Ești singură, e vară, ești frumoasă... distrează-te și nu te mai gândi atât.

Nu am putut să nu râd. Doamne sfinte, Jenna își pierduse mințile! Eu nu eram genul ăsta de fată.

— Ce-ar fi să lăsăm subiectul Leister deoparte și să-mi spui că o să rămâi aici în seara asta? i-am propus, privind-o cu ochi rugători.

Dacă trebuia să petrec trei zile cu Nicholas singură în casa aceea uriașă, aș fi murit înainte să vină ziua de luni.

Jenna mi-a cântărit propunerea.

— Mai mult ca sigur Nicholas o să-i invite pe băieți, ceea ce înseamnă că va veni și Lion și, dacă adăugăm băutura, muzica și alcoolul...

S-a bătut ușor cu degetele pe obraz, și a adăugat:

— Rămân, evident, a declarat cu un zâmbet amuzat.

Răspunsul ei m-a înseninat. Cu Jenna, zilele treceau mult mai repede și asta era exact ce-mi trebuia în acel moment al vieții mele: ca zilele să zboare fără să-mi dau seama unde mă duceau.

Așa cum anticipase Jenna, câteva ore mai târziu casa s-a transformat într-o nebunie. Nu era nici nouă seara când a început să suue soneria. O mulțime de fete și băieți cu butoaie de bere au început să iutre pe ușă. Auzind gălăgia, Nicholas a apărut în capul scării și i-a invitat pe toți să intre și să dea drumul la muzică.

Băutura a început să curgă precum apa, iar muzica să răsune prin niște boxe care nici măcar nu știam unde sunt. Mă simțeam complet deplasată cu pantalonii mei scurți de trening și un coc lejer. Jenna se dusese acasă să se schimbe și încă nu se întorsese, așa că m-am dus în camera mea să mă îmbrac cu ceva mai frumos și mai potrivit pentru ceea ce promitea noaptea aceea. Am căutat în dressing ceva cu care să mă simt în largul meu și, în același timp, să-mi stea bine.

Am găsit niște pantaloni scurți negri, care se mulau pe corpul meu ca o a doua piele, și o bluză portocalie, care-mi venea de minune pe pielea bronzată după ultimele zile de stat la soare. Mulțumită de ținuta mea, mi-am despletit părul, mi-am pus niște sandale fără toc – nu aveam de gând să-mi pun tocuri ca să stau în casă – și am ieșit în fugă când am auzit soneria de la intrare, care răsuna la fel de tare ca muzica.

Înainte să ajung, prietena mea intrase deja însoțită de iubitul ei, Lion. Împreună formau un cuplu spectaculos. Spre deosebire de mine, ea optase pentru niște tocuri foarte înalte și, chiar și așa, era un pic mai scundă decât iubitul ei, îmbrăcat în blugi și cu un tricou negru larg.

Jenna s-a apropiat de mine cu un zâmbet amuzat.

– Arăți beton, fato, mi-a spus. Ai pus deja ochii pe cineva? Corpul ăsta are nevoie de puțină mișcare! a strigat, izbucnind într-un hohot de râs și făcându-mă să mă îmbujorez și, în același timp, să râd cu poftă.

Jenna era ca o adiere de aer proaspăt și, deși o cunoșteam de doar câteva zile, îmi dădea senzația că pot să am încredere în ea.

– Hai să bem ceva, că am gâtul uscat, a propus Lion, care se saluta de zor cu mulți dintre cei prezenți, lovindu-și reciproc pumnii.

În bucătărie, Jeuna s-a dus direct la butoiul cu bere, iar eu am acceptat când mi-a întins unul dintre acele pahare roșii, plin cu un lichid spumos. Era bună, gustoasă și răcoritoare și m-am bucurat că aveam cu ce să-mi distrag atenția ca să uit de fostul meu iubit.

Am continuat să beau, în timp ce mintea mea încerca să uite sentimentele groaznice trăite și chipul lui Dan, atât de blond și atât de atrăgător, și amintirea mâinilor sale dezmierdându-mă când eram singuri sau cum mă săruta pe nas iarna și râdea de mine spunând că semăn cu renul lui Moș Crăciun. Eram o idioată pentru că evocam toate amintirile astea stupide, dar fuseseră șase luni din viața mea... Nu era așa mult, dar eu le trăisem intens... Îl iubeam... Fusese primul meu iubit adevărat, iar faptul că mă înșelase cu cineva atât de important pentru mine... Nu, pur și simplu că mă înșelase...

Supărată, m-am întors și am intrat în casă să-mi mai torn un pahar cu bere. Chiar în acea clipă am primit un e-mail pe mobil. Credeam că e de la Dan, dar, când l-am citit, am înțeles că era de la aceeași persoană care-mi trimisese poza cu Dan și Beth sărutându-se. Oricine ar fi fost, era clar că îi plăcea să mă tortureze, pentru că e-mailul avea ca subiect:

ALTE DOVEZI ALE TRĂDĂRII

Chiar în momentul în care intenționam să deschid fișierul atașat, cu inima bătându-mi cu putere în piept, mi s-a stins telefonul. Fir-ar să fie... rămăsesem fără baterie, lucru normal de altfel dacă ne gândim că în ziua respectivă nu făcusem altceva decât să primesc mesaje și apeluri de la Dan pe care am încercat din răsputeri să le ignor. Cu inima cât un purice și împinsă de un instinct masochist – asta era clar, pentru că cine altcineva ar vrea să vadă și mai multe imagini în care iubitul său o înșală –, am văzut că iPhone-ul lui Nick era pe măsuța din salon. În jurul meu era o grămadă de lume, așa că nimeni nu m-a văzut când l-am luat și m-am îndreptat spre un colț îndepărtat, lângă ușa de la biroul lui Will. Îmi tremurau mâinile atât de tare, încât cu greu am reușit să nimeresc tastele corecte, fiind nevoită să șterg și să-mi scriu din nou adresa de mail de vreo cinci ori. Totuși, până la urmă

am reuşit şi am deschis fişierul primit. Acolo, alături de poza pe care deja o văzusem, erau o mulţime de instantanee cu Dan şi Beth împreună la petrecerea unde bănuisem că mă înşelaseră pentru prima dată... nimic mai neadevărat. Erau mai multe poze, din zile diferite, cu ei sărutându-se, inclusiv selfie-uri în care îşi ţineau buzele ţuguiate şi aveau ochii strălucitori. M-au necăjit atât de tare văzând acele poze, am simţit atâta furie şi durere în mine, încât era să scap telefonul pe jos.

În clipa aceea cineva s-a apropiat de mine pe la spate.

— Ce naiba faci cu telefonul meu?

Am tresărit şi, înainte de a putea închide mesajul la care mă uitam, Nicholas mi-a smuls aparatul din mâini şi a început să privească pozele cu o uşoară încruntare.

— Dă-mi-l, i-am poruncit, simţind cum mă copleşeşte propria nefericire.

Un zâmbet şmecher a apărut pe chipul lui.

— E al meu, îţi aminteşti? a replicat cu privirea aţintită în continuare asupra ecranului.

Mi-am propus să mă întorc pe călcâie şi să plec. Ştiam că eram pe punctul de a-mi pierde controlul, o simţeam din felul în care îmi tremurau mâinile şi mă usturau ochii de fiecare dată când mă încerca plânsul.

O mână m-a prins de braţ.

Ochii lui Nick s-au aţintit asupra mea, privindu-mă cercetător.

— De ce te uiţi la rahatul ăsta? Eşti masochistă sau ce ai? m-a întrebat dezgustat, îndesându-şi telefonul în buzunarul de la spate şi ţinându-mă în continuare strâns de braţ.

Se pare că nu eram singura persoană care credea asta despre mine.

— Poate că sunt, am răspuns privindu-l fix. Iar acum te asigur că eşti ultima persoană pe care vreau să o văd în faţa ochilor, i-am spus, ştiind foarte bine că mi-aş fi vărsat nervii pe oricine, dar mai ales pe el.

M-a observat într-un mod ciudat, ca și cum ar fi vrut să înțeleagă într-un fel încotro se îndreptau gândurile mele.

— De ce, Pistruiato?

Fără să vreau, am dat ochii peste cap auzind afurisita aia de poreclă.

— Să vedem, lasă-mă să mă gândesc... am spus pe un ton sarcastic. De când am ajuns aici nu ai încetat să-mi vorbești urât, să mă amenințI, să mă abandonezi în mijlocul șoselei, să te comporți ca un adevărat obsedat și... ah, da, era să uit...! din cauza ta am fost drogată.

Am enumerat toate aceste episoade pe degete.

— Deci acum e vina mea că idiotul ăla te-a înșelat, mi-a reproșat, dând drumul brațului meu și privindu-mă ca și cum atitudinea mea l-ar fi amuzat.

— Pur și simplu sunt supărată pe viață în general, așa că lasă-mă în pace, am răbufnit, făcând un pas înainte, cu intenția de a-l ocoli și de a mă duce în camera mea.

Mi-a blocat calea cu corpul său masiv, iar cu unul din brațe m-a prins de mijloc. Până să-mi dau scama ce se întâmplă, m-a împins în biroul lui Will, a închis ușa și a rămas cu ochii ațintiți asupra mea. Încăperea era întunecată, chiar dacă lumina lunii intra pe ferestrele din spatele biroului și al fotoliilor.

Am expirat cu putere în clipa în care a făcut un pas înainte și m-a încolțit în dreptul ușii. Privirile noastre s-au întâlnit și atunci mi-am dat seama cât era de beat. Fusesem atât de furioasă și de tristă din cauza pozelor, încât pur și simplu nu remarcasem acel detaliu, dar, văzând cum se comporta, nu mai aveam nicio îndoială în ce stare era.

— Nu te mai gândi la idiotul ăla, mi-a poruncit, dându-mi la o parte părul și sărutându-mi umărul gol.

A fost pe cât de neașteptat pe atât de intens. Mi-a amintit de felul în care ne sărutaserăm la curse. Ceea ce începuse ca o simplă răzbunare se transformase într-un sărut extrem de plăcut și de excitant... Precum ceea ce se întâmpla în acea clipă.

— Ce faci? am întrebat cu respirația tăiată când buzele sale au început să-mi urce lent pe gât, lăsându-mi pe piele mici sărutări fierbinți, până au ajuns în dreptul urechii...

Am închis ochii când am simțit cum dinții săi îmi străpungeau pielea...

— Îți arăt ce frumoasă poate fi viața, a răspuns cu respirația accelerată, în timp ce una din mâinile sale își făcea loc pe sub tricoul meu și începea să mă mângâie pe spate, mai întâi delicat, apoi strivindu-mă de pieptul lui tare.

Era clar că nu știa ce făcea... Oare uitase cu cine se săruta? Ne uram, cu atât mai mult acum, când din cauza mea rămăsese fără jucăria sa preferată și când din vina mea unul dintre dușmanii săi cei mai înverșunați trăsese în el cu pistolul pe la spate... Dar atunci de ce nici eu nu mă puteam abține să savurez acele mângâieri atât de fierbinți și de neașteptate?

— A trebuit să mă abțin cu tine... și, fir-ar să fie, te-ai vârât adânc în miutea mea și nu am cum să scap de tine, a spus enervat în timp ce mă ridica foarte ușor, forțându-mă să îi înconjor șoldurile cu picioarele.

Nu am avut timp nici măcar să asimilez ce mi-a spus, pentru că deodată buzele sale s-au lipit de ale mele. Neașteptate, fierbinți și posesive... sărutându-mă cum nu o mai făcuse nimeni niciodată.

La început am fost șocată să îl simt din nou așa, mai ales după atitudinea pe care o afișase cu câteva ore înainte, dar gândurile mele, laolaltă cu sentimentele, problemele sau orice alt lucru care mă afectase în trecutul apropiat, au rămas într-un plan secundar pentru că... Doamne sfinte... băiatul ăla chiar știa ce face!

Limba lui s-a năpustit asupra limbii mele cu pasiune, fără să-mi dea ocazia să respir, și am simțit în gură răsuflarea sa ademenitoare. Fără să-mi dau seama ce fac, i-am răspuns în același fel. I-am înlănțuit gâtul cu mâinile și l-am atras spre mine ca și cum aveam nevoie de el pentru a respira... O adevărată contradicție, având în vedere că felul lui de a mă săruta mă lăsa fără aer cu fiecare secundă care trecea.

L-am tras de păr spre spate când a trebuit să respir. El a gemut de durere când l-am tras și mai tare văzând că nu se separa de buzele mele.

Amândoi gâfâiam, iar ochii săi albaștri s-au înfipt în ai mei când am încercat să controlez valurile de plăcere nespusă care mă străbăteau din cap până-n picioare. Picioarele mele erau în continuare în jurul mijlocului său, iar mâinile sale m-au strâns cu putere la pieptul lui, ca și cum nu suporta ca între noi doi să existe vreun spațiu.

— Ești o brută, i-am spus gâfâind, fără să mă pot abține.

Nu mă interesa însă câtuși de puțin modul în care mă trata: în mai puțin de cinci minute reușise să mă facă să fiu dispusă să-i dau orice mi-ar fi cerut.

— Iar tu ești insuportabilă.

Nu am avut timp să-l contrazic, pentru că buzele sale au reluat atacul o secundă mai târziu.

Dumnezeule, experiența era prea intensă, o simțeam în tot corpul; cu o mână a început să-mi descheie bluza, pe când cu cealaltă îmi frământa cu putere coapsele; cu respirația accelerată, a început să se miște spre dreapta, probabil cu intenția de a mă așeza pe măsuța aflată acolo, dar eu am tras de el și m-am trezit din nou cu spatele la perete. Dintr-odată, s-a auzit un clic și s-a aprins lumina, dezvăluind tot ce era în jurul nostru și pe noi cu o claritate dureroasă.

A fost ca și cum cineva ne-ar fi azvârlit în cap un pahar cu apă rece. Nicholas s-a oprit; m-a privit surprins și gâfâind, la fel ca mine, dar realitatea a prevalat în fața atracției fizice pe care o simțeau trupurile noastre. Nicholas și-a sprijinit fruntea de a mea și a închis ochii strâns preț de câteva secunde, care mi s-au părut interminabile.

— La naiba! a exclamat lăsându-mă jos și, fără să mă mai privească, s-a întors și a ieșit din încăpere.

Realitatea m-a izbit atât de dureros, încât picioarele mi-au alunecat până am rămas așezată pe jos, cu spatele la perete. Mi-am strâns genunchii la piept, dându-mi seama ce făcusem.

O aventură cu Nicholas n-ar fi rezolvat nimic. Nu ar fi făcut ca trădarea iubitului meu să dispară, nu ar fi făcut ca singurătatea pe care o resimțeam trăind în acel loc departe de familie și de prieteni să doară mai puțin și în niciun caz nu ar fi făcut ca relația mea cu el să se îmbnnătățească. Acel episod cu Nick nu putea însemna decât un singur lucru: *probleme.*

16

NICK

Ardeam pe dinăuntru. În toate sensurile posibile ale cuvântului, pur şi simplu ardeam. De o săptămână mă gândeam neîncetat la felul în care ne sărutaserăm la curse, iar lucrul ăsta îmi accentuase proasta dispoziţie. Faptul că o vedeam acolo, la mine acasă, amintindu-mi ceea ce nu puteam avea, era imposibil de suportat. În seara aceea arăta incredibil, iar eu nu-mi puteam lua ochii de la corpul ei. De la picioarele ei, de la sânii ei, de la părul ei incredibil de lung şi de strălucitor... Dar ceea ce nu puteam suporta era să o văd cum dansează în faţa mea cu prietenii mei, în timp ce ei o devorau din priviri. Deja fusesem nevoit să-i aud pe unii dintre ei spunând obscenităţi despre ea şi eram surprins cât de tare mă afecta, având în vedere că eu eram printre primii care spuneau astfel de lucruri când apărea o tipă superbă. Dar să vorbească aşa despre Noah? Chestia asta pur şi simplu mă scotea din minţi.

Când am văzut-o cu telefonul meu în mână şi am văzut pozele care îi fuseseră trimise, am simţit o uşoară părere de rău pentru ea şi furie la adresa tuturor, inclusiv a acelui fost iubit al său. Dar ceea ce cu signranţă nu plănuisem era să o duc în biroul tatei şi să o sărut. Era clar că băusem prea mult şi nu mi-am dat seama ce făceam până s-a aprins lumina şi am văzut-o clar. Obrajii ei erau îmbujoraţi, iar buzele umflate după sărutările mele... La naiba, doar gândindu-mă la asta îmi venea să o sărut din nou. Nu puteam însă să fac asta, nu cu ea: era sora mea vitregă, ce Dumnezeu, aceeaşi soră

vitregă care îmi întorsese viața pe dos și din cauza căreia îmi pierdusem mașina.

Mi-am alungat acele gânduri din minte și am ieșit în grădină. Aveam de gând să stau departe de ea, nu puteam să mă culc cu o persoană cu care locuiam în aceeași casă, pe care urma s-o văd în fiecare zi. Și, cu atât mai puțin, cu cineva care era fiica persoanei ce îi luase locul mamei mele, un loc pe care de mult timp îl eliminasem din viața mea.

Am rămas afară până când majoritatea invitaților au început să plece, lăsâud în urma lor un dezastru total, pahare din plastic presărate pe iarbă, sticle de bere... și nenumărate alte lucruri. Frustrat, m-am îndreptat spre ușa de la bucătărie, nu înainte de a mă uita în jur să văd cine mai rămăsese. Printre puținii întârziați erau Jenna și Lion. Ea stătea pe genunchii lui, în timp ce el o săruta pe gât și o făcea să râdă.

Era cât pe ce să vomit. Cine ar fi spus că ăștia doi aveau să ajungă așa. Lion era ca mine, îi plăceau femeile, petrecerile, cursele, drogurile... iar acum ajunsese la cheremul unei copile precum Jenna.

Femeile nu erau bune decât pentru un lucru, orice altceva genera probleme, deja mă convinsesem pe propria piele.

— Hei, frate! a strigat Lion după mine, făcându-mă să întorc capul. Mâine facem grătar acasă la Joe, ne vedem acolo?

„Grătar acasă la Joe": asta însemna petrecere până în zori, multe fete frumoase și muzică bună... dar eu aveam deja planuri pentru ziua următoare, niște planuri aflate la o distanță de mai bine de șase ore, pe care le adoram și le detestam în același timp.

M-am întors spre el.

— Mâine plec la Las Vegas, l-am anunțat, privindu-l cu seriozitate.

El a înțeles imediat și a dat din cap.

— Distrează-te și salut-o pe Maddie din partea mea, mi-a urat zâmbind.

— Ne vedem când mă întorc, le-am spus în loc de rămas-bun, după care am străbătut casa și am urcat în camera mea.

Pe sub ușa camerei lui Noah răzbătea o lumină slabă și m-am întrebat dacă o fi trează, dar pe urmă mi-am amintit că îi era frică de întuneric.

La un moment dat, când lucrurile aveau să se liniștească între noi, îmi propusesem s-o întreb care era problema, dar în noaptea aceea nu-mi rămânea altceva de făcut decât să mă odihnesc; mă aștepta o zi foarte lungă.

Alarma telefonului a sunat la șase și jumătate dimineața. Am oprit-o bombănind, în timp ce îmi spuneam că trebuie să mă trezesc dacă vreau să fiu în Las Vegas la prânz. Speram ca mersul cu mașina atâtea ore să mă ajute să-mi îmbunătățesc proasta dispoziție pe care încă o simțeam după noaptea anterioară. M-am dat jos din pat și am făcut un duș rapid; mi-am pus blugii și un tricou cu mânecă scurtă, conștient de căldura infernală care mă aștepta în Nevada și pe care o detestam încă de la prima mea vizită în acel loc. Las Vegas era un loc uimitor atât timp cât stăteai în hotelurile cu aer condiționat; afară era imposibil să stai mai mult de o oră fără să te doboare căldura umedă a deșertului.

Amintirile nopții trecute au revenit în forță când am trecut pe lângă ușa întredeschisă a lui Noah. Ca și cum n-ar fi fost suficient că o visasem toată noaptea!

Am coborât scările și m-am dus direct în bucătărie după o ceașcă de cafea. Prett nu ajungea înainte de ora zece, așa că m-am străduit eum am putut să-mi fac un mic-dejun cât de cât decent. La șapte eram deja în mașină, pregătit de drum.

Am pornit muzica să-mi distragă atenția și am încercat să ignor senzația care mă copleșea mereu când mă duceam s-o văd pe Madison; îmi aminteam și acum ziua în care aflasem de existența sa și mă îngrozea gândul că, dacă nu ar fi fost întâmplarea, eu și sora mea nu ne-am fi cunoscut

niciodată. La vremea aceea, viața mea era destul de haotică: nu mai stăteam cu tata, ci cu Lion și ne băgam mereu în tot felul de încurcături. Într-un weekend am fost cu niște prieteni la Las Vegas. Nu-mi plăcuse niciodată să merg în acel loc, pentru că știam că acolo trăia mama cu actualul ei soț, Robert Grason.

A fost foarte dureros s-o văd după șapte ani lungi și mai ales cu un bebeluș în brațe. Am rămas complet paralizat – și ea la fel – și preț de câteva clipe ne-am uitat unul la altul ca și când am fi văzut o fantomă din trecut. Mama mă abandonase când aveam doar doisprezece ani. Într-o zi, când am ieșit de la școală, nu a venit să mă ia așa cum făcea de obicei, iar tata mi-a explicat că, începând din acel moment, eram doar noi doi, atât și nimic mai mult.

Relația mea cu Anabell fusese întotdeauna bună și, deși crescusem într-un mediu în care tata abia dacă trecea pe acasă, mie îmi ajungea prezența ei. Încă îmi aminteam golul pe care l-a lăsat în mine când am înțeles că nu aveam s-o mai văd niciodată.

Dar tristețea mea s-a transformat în scurt timp în ură față de mama și față de femei în general: singura persoană care trebuia să mă iubească mai presus de orice pe lume mă abandonase pentru un milionar, patronul unuia dintre cele mai importante hoteluri din Las Vegas, pe care tata îl ajutase să iasă basma curată după ce fusese acuzat de o fraudă de peste zece milioane de dolari.

Când am mai crescut, tata mi-a spus tot adevărul: mama nu fusese niciodată fericită cu el, mă iubise pe mine, dar era o ființă nefericită care, pe zi ce trecea, dorea să aibă tot mai multe milioane. Nu i-a fost de-ajuns faptul că era căsătorită cu unul dintre cei mai de succes oameni de afaceri și avocați din țară, a preferat să se culce cu evazionistul de Grason. Omul ăsta a fost cel care i-a interzis să mă mai vadă sau să mențină orice fel de contact cu tata și, în clipa în care a acceptat această condiție, a întrerupt orice legătură cu mine.

Avocații tatălui meu au obținut custodia deplină, iar mama a renunțat la orice drept asupra mea. Dar totul s-a

schimbat când ne-am reîntâlnit. Am aflat că fetița aceea blondă și cu ochi albaștri era sora mea și, deși la început am vrut să mă port ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic, a venit un moment în care nu am mai putut să mi-o scot din minte.

I-am povestit totul tatei, care a fost la fel de surprins ca mine, dacă nu chiar mai mult, iar el m-a întrebat ce aveam de gând să fac. Dacă voiam s-o cunosc și să am o relație cu ea, el putea să mă ajute.

Relația mea cu tata era destul de șubredă la vremea aceea. Mă scosese de două ori din închisoare și nu mă putea controla cu niciun chip. Folosindu-se de pretextul că mă ajută cu Madison, a obținut ce dorea: să mă țină in frâu.

După mai multe luni de eforturi depuse de avocați, judecătorul mi-a dat voie să-mi văd sora două zile pe săptămână, cu condiția să o due acasă până la ora șapte seara. Eu și mama nu urma să avem niciun contact, o asistentă socială fiind cea care urma să mă ducă la Madison pentru ca eu să o pot lua și să-mi petrec ziua cu ea. Din cauza distanței care ne separa, nu ne vedeam prea des, dar cel puțin de două ori pe lună mă duceam s-o iau și mă bucuram de compania singurei fete în fața căreia îmi deschisesem inima.

Astfel a trebuit să renunț la viața pe care o dusesem până atunci. Am fost nevoit să mă întorc acasă, să reiau cursurile la facultate și să promit că nu mai aveam de gând să intru în belele. Tata a fost categoric: dacă o dădeam în bară, adio vizite.

Eu și mama nu ne-am mai văzut după proces, dar mi-a fost imposibil să mă mai prefac că nu există. Sora mea vorbea despre ea tot timpul, iar ei îi povestea despre mine. Asta era partea care mă enerva cel mai tare, pentru că, într-un fel, nu puteam rupe relația cu totul. Durerea rămânea în continuare acolo, ascunsă în adâncul sufletului meu... La urma urmei, întotdeauna avea să fie mama mea.

Patru ore și jumătate mai târziu, am ajuns în parcul unde mă așteptau de fiecare dată sora mea și asistenta socială. M-am asigurat că darul pe care i-l duceam era

bine ascuns pe scaunul din față și am coborât din mașină, îndreptându-mă spre fântâna din mijlocul parcului. Mii de copii alergau și se jucau. Nu-mi plăcuseră niciodată copiii mici, credeam în continuare că sunt insuportabili și plângăcioși, dar fusesem cucerit tocmai de o fetiță insuportabilă și plângăcioasă.

Nu am putut să-mi reprim zâmbetul care mi-a apărut pe față când am văzut de departe un cap blond cu spatele la mine, care în clipa aceea se înclina deasupra fântânii fără să se teamă că ar putea cădea.

— Hei, Maddie! am strigat-o, captându-i atenția și văzând-o cum face ochii mari când m-a remarcat acolo, în picioare, la trei metri distanță de ea. Vrei să faci o baie? am strigat la ea.

Am văzut cum un zâmbet uriaș i-a apărut pe chipul de înger, iar ea a luat-o la fugă spre mine.

— Nick! a strigat când a ajuns la mine, iar eu m-am aplecat și am luat-o în brațe, ridicând-o în aer.

Buclele ei aurii au fiuturat, iar ochii săi albaștri, identici cu ai mei, m-au privit plini de emoție copilărească.

— Ai venit! mi-a spus, înconjurându-mi gâtul cu mânuțele.

Am îmbrățișat-o cu putere, știind că fetița aceea mă avea la degețelul ei mic.

— Sigur că am venit, doar nu împlinești cinci ani în fiecare zi... Ce credeai? i-am spus, lăsând-o jos și punându-mi palma pe capul ei. Ce mare te-ai făcut! Cât ai crescut? Cel puțin zece centimetri, i-am spus, bucurându-mă să văd cum ochii îi străluceau de mândrie.

— Mai mult, aproape *șapse mii!* a răspuns țopăind întruna.

— Așa mult! În curând o să fii mai înaltă și decât mine, i-am spus, în timp ce o femeie înaltă și rotofeie, cu o mapă sub braț, se apropia de noi. Ce faci, Anne? am întrebat-o în semn de salut pe femeia căreia statul îi încredințase sarcina

de a supraveghea întâlnirile dintre mine și sora mea mai mică.

— Așa și-așa, a răspuns pe obișnuitul său ton sec. Azi am mult de lucru, așa că ți-aș fi recunoscătoare dacă mi-ai aduce-o pe sora ta la ora stabilită, nici mai devreme, nici mai târziu, Nicholas. Sper că nu vrei să repetăm ultima experiență, nu-i așa? m-a avertizat, privindu-mă cu severitate.

Ultima dată sora mea plânsese atât de mult când îi spusesem că trebuie să plec, încât ajunsesem cu o oră și jumătate întârziere la întâlnirea cu Anne. Și s-a dezlănțuit haosul: Anne chemase poliția, Protecția Copilului... și a fost cât pe ce să nu mai pot s-o văd pe sora mea fără supraveghere.

— Stai liniștită, o aduc înapoi la șapte, am calmat-o, după care am luat-o pe Maddie în brațe și am dus-o la mașină.

— Vrei să-ți spun ceva, Nick? mi-a zis, trecându-și degețelele prin părul meu.

De când învățase să facă asta, fusese întotdeauna distracția ei preferată: să mă ciufulească.

— Ce? am întrebat-o, privind-o amuzat.

Sora mea era foarte mititică. Chiar dacă avea cinci ani, era mai mică decât ar fi fost normal, din cauză că suferea de diabet de tip 1. Pancreasnl ei nu producea suficientă insulină. De doi ani sora mea trebuia să facă injecții cu insulină de trei ori pe zi și trebuia să aibă mare grijă ce mânca. Era o boală frecventă, ce-i drept, dar, fără o îngrijire adecvată, putea fi foarte periculoasă. Madison trebuia să aibă mereu la ea un aparat electronic care îi măsura concentrația de glucoză din sânge: dacă glucoza nu era la un nivel normal, avea nevoie să i se administreze insulină.

— Mama mi-a spus că azi pot să mănânc un hamburger, m-a anunțat cu un zâmbet radiant.

Am privit-o încruntat. Sora mea nu mințea, dar eu nu voiam să risc să îi dau să mănânce ceva care să nu-i priască și nici n-aveam de gând să o sun pe mama ca să verific dacă mi-a spus adevărul. Chestiunile de genul ăsta

erau de obicei transmise prin intermediul asistentului social, iar Anne nu-mi spusese nimic.

— Maddie, Anne nu mi-a spus nimic despre asta, i-am zis când am ajuns la mașină și am lăsat-o jos lângă mine.

Sora mea a făcut ochii mari și m-a observat cu atenție.

— Mama m-a lăsat, a insistat cu încăpățânare. Mi-a spus că azi e ziua mea și că pot să mănânc la McDonald's, a adăugat, privindu-mă cu ochișorii ei rugători.

Am oftat. Nu pnteam să nu o las pe sora mea să mănânce ceva ce toți copiii adorau. Mi-era oricum destul de greu să știu că nu se putea bucura de o viață complet normală; en fusesem nevoit să-i fac de mai multe ori injecția și nu suportam să văd hematoamele pe care înțepăturile repetate le lăsau pe pielea ei albă.

— Bine, o s-o sun pe Anne să văd ce zice, OK? i-am propus în timp ce deschideam portbagajul și scoteam scăunelul pentru mașină pe care îl aveam la mine pentru astfel de ocazii.

— Nick, azi o să te joci cu mine? m-a întrebat emoționată.

Știam că pe sora mea o creșteau două bone care nu erau foarte dispuse să se joace cu ea așa cum voia. Mama nu era aproape niciodată acasă, călătorea tot timpul cu nemernicul ăla de soț al ei, iar sora mea petrecea multe zile singură, înconjurată de persoane care nu o iubeau așa cum merita.

— Apropo de joacă, ți-am adus un cadou, prințesă, vrei să-l vezi? am întrebat-o, terminând de montat scăunelul pe bancheta din spate și întinzându-mă să iau cadoul rotund învelit în hârtie argintie și cu o fundă mare.

— Da! a exclamat emoționată, țopăind pe loc.

Cu un zâmbet, i-am întins pachetul măricel.

A rupt hârtia cu o viteză uimitoare și a scos la iveală mingea de fotbal american de culoare roz.

— Ce frumos! Îmi place mult, Nick! E roz, dar un roz super, nu rozul ăla pentru bebeluși care îi place atât de mult

mamei... Şi e o minge de fotbal, mama nu mă lasă să joc, dar cu tine o să joc, nu-i aşa? a strigat cu vocea aceea ascuţită capabilă să perforeze timpanele.

Ce puteam spune, sora mea adora fotbalul şi îl prefera oricăror păpuşi penibile, pe care se pare că părinţii ei insistau să i le cumpere în continuare.

M-am uitat la rochiţa albastră pe care o purta, la pantofii din lac şi la ciorapii cu dantelă.

— Dar cine te-a costumat aşa? am întrebat-o, ridicând-o din nou în aer.

Era uşoară ca fulgul, mai mult ca sigur cântărea mai puţin decât mingea pe care o ţinea în mâini. Semăna mult cu mama şi, de câte ori o priveam, simţeam un junghi în piept. Într-un fel, Madison era consolarea mea pentru că o pierdusem pe mama la o vârstă atât de fragedă. Asemănarea cu ea era uimitoare. Eu aveam de la ea doar ochii albaştri şi genele negre... Dumnezeule, avea chiar şi aceleaşi gropiţe în obraji!

Maddie m-a privit supărată, gest pe care cu siguranţă îl învăţase de la mine.

— Domnişoara Lillian nu m-a lăsat să-mi pun echipamentul de fotbal, i-am spus că joc fotbal cu tine şi m-a certat. Mi-a spus că nu trebuie să fac efort fizic pentru că o să mă îmbolnăvesc, dar nu e adevărat: pot să joc, cu condiţia să-mi fac injecţia... Nu-i aşa că o să jucăm, Nick? Nu-i aşa?

— Stai liniştită, pitico, sigur că o să jucăm şi poţi să-i spui lui Lillian aia că, atunci când eşti cu mine, ne jucăm de-a orice vrem, OK?

Mi-a zâmbit încântată.

— O să-ţi cumpăr ceva de îmbrăcat ca să ne putem juca fără să-ţi murdăreşti rochiţa, i-am spus, pupând-o pe obraz şi aşezând-o în scăunel.

Nu s-a potolit, continuând să se joace cu mingea pe care o arunca în sus şi în jos; după ce i-am pus centura, m-am îndreptat spre scaunul şoferului.

Pe drum am sunat-o pe Anne s-o întreb de hamburger şi, într-adevăr, sora mea avea voie să mănânce la McDonald's în ziua aceea. Odată rezolvată această problemă, am savurat conversaţia copilărească în timp ce conduceam în direcţia celui mai bun McDonald's din Las Vegas. Înainte de a coborî, am scos din rucsacul ei injecţia pe care trebuia să o facă în fiecare zi la aceeaşi oră, înainte de masă.

— Eşti pregătită? am întrebat-o ridicându-i rochiţa, prinzându-i cu degetele un pic de piele sub buric şi apropiind acul de pielea sa translucidă.

Ochişorii ei se umezeau de fiecare dată, dar nu se plângea niciodată. Sora mea era curajoasă şi detesta faptul că trebuie să se lupte cu acea boală. Dacă aş fi putut, aş fi luat boala asupra mea într-o secundă, dar viaţa era foarte nedreaptă.

— Da, a şoptit.

Zece minute mai târziu eram la masă, înconjuraţi de familii cu copii care ţipau şi de oameni care râdeau în hohote.

— E bun? am întrebat-o, în timp ce mă uitam cum se murdărea la gură de ketchup.

A dat din cap afirmativ şi m-am bucurat să o văd mâncând cu poftă.

— Vrei să-ţi spun ceva, Nick? În curând o să încep şcoala, a comentat, luând cartofi din pungă şi îndesându-i în gură. Mama mi-a spus că o să fie foarte distractiv şi că o să cunosc o mulţime de copii, a continuat să-mi povestească. Mama mi-a spus că, atunci când ai început tu şcoala, te certai cu fetiţele ca mine, pentru că ele voiau să fii iubitul lor, iar tu nu voiai pentru că spuneai că sunt proaste.

Am încercat să-mi ascund iritarea pe care o simţeam ştiind că mama vorbea despre mine, ca şi cum ar fi fost o mamă bună, ca şi cum nu m-ar fi abandonat când aveam mai mare nevoie de ea.

— Asta așa e, dar ție nu ți se va întâmpla, pentru că tu ești mult mai simpatică decât oricare altă fetiță, am asigurat-o, luând o înghițitură din paharul de Coca-Cola.

— Eu nu o să am niciodată un iubit, m-a asigurat, iar eu nu am putut să nu zâmbesc. Tu ai o iubită, Nick?

Într-o clipă și fără vreun motiv aparent, chipul lui Noah a apărut în mintea mea. Nu era iubita mea, dar mi-ar fi plăcut să fac cu ea chestii pe care le faci cu o iubită... La naiba, ce-mi trecea prin minte?

— Nu, nu am iubită, i-am răspuns. Tu ești singura mea iubire, am adăugat, aplecându-mă și trăgând-o de o buclă.

Maddie a zâmbit și după aceea am continuat să vorbim. Era distractiv să vorbesc cu ea, mă simțeam liniștit, mă simțeam eu însumi. Puteam spune că, stând cu o fetiță de cinci ani, simțeam mai multă liniște interioară decât alături de orice femeie. După ce am mâncat, ne-am plimbat printr-o mulțime de locuri din Las Vegas. I-am cumpărat un echipament complet de fotbal roz cu alb, inclusiv adidașii, iar rochița și pantofii de păpușă le-am uitat din greșeală în toaletă. Restul zilei parcă a zburat și, până să mă dumiresc ce se întâmplă, mai erau doar zece minute până când Anne urma să vină după ea. Eram deja în parc, ne dădeam pase cu mingea de mai bine de o jumătate de oră și știam că urma partea cea mai grea.

Sora mea nu suporta bine despărțirile, nu înțelegea de ce trebuie să plec și de ce nu pot să locuiesc cu ea, cum făceau ceilalți frați și surori ai prietenelor ei. Copila se necăjea teribil și, de fiecare dată când venea momentul despărțirii, rămâneam cu o tristețe groaznică în piept și cu o dorință nebună să o iau cu mine.

— Uite ce e, Maddie, în curând o să vină Anne, i-am spus, așezând-o pe genunchi.

Stăteam pe iarbă, iar ea își trecea din nou mâinile prin părul meu. Când am spus asta, mâinile sale s-au oprit, iar buza de jos a început să-i tremure: exact ce mă temeam.

M-a durut sufletul când i-am văzut lacrimile.

— Haide, de ce plângi? am întrebat-o, săltând-o pe genunchi. Ne distrăm foarte bine când vin să te văd, dacă aș sta aici tot timpul, te-ai plictisi de mine, am asigurat-o, ștergându-i lacrimile cu un deget.

— Nu m-aș plictisi, mi-a spus cu vocea tremurândă. Tu mă iubești, te joci cu mine și mă lași să fac chestii distractive... Mama nu mă lasă să fac aproape nimic.

— Mama își face griji pentru tine; în plus, de data asta îți promit că o să vin mai des, i-am spus și mi-am jurat că așa o să fac. Ce-ai zice dacă aș veni când începi școala?

Surorii mele i s-au luminat ochii.

— Dar o să fie și mama, a comentat îngrijorată.

— Nu-ți face tu griji din cauza asta, am liniștit-o și în clipa aceea am văzut în spatele ei că Anne se apropia pe aleea pietruită.

M-am ridicat luând-o în brațe, iar ea s-a întors să se uite la asistenta socială.

— Nu pleca! a început să țipe, plângând în hohote și ascunzându-și capul în umărul meu.

— Haide, Madison, nu plânge, am rugat-o, încercând să-mi controlez sentimentele. Mi se rupea sufletul să o văd așa, uram să mă despart de ea. Gata, i-am spus, mângâind-o pe spate.

— Nu! Rămâi cu mine, putem să ne jucăm în continuare! m-a implorat, udându-mi tricoul cu lacrimile sale.

În clipa aceea am ajuns lângă Anne, care a întins automat mâinile să mi-o ia din brațe. Am făcut un pas înapoi, nefiind încă pregătit să i-o dau.

— Dacă nu mai plângi, data viitoare o să-ți aduc un cadou special. Ce zici? i-am propus, dar ea continua să hohotească ținându-mă strâns de gât.

Am încercat să-i desprind mâinile, dar se ținea cu toate puterile.

— Haide, dă-mi-o, mi-a poruncit nerăbdătoare Anne.

O uram pe femeia aia.

– Maddie, trebuie să pleci, i-am spus, încercând să-mi păstrez calmul.

Ea m-a strâns cu şi mai multă putere. Un minut mai târziu, am tras-o până am reuşit s-o desprind de mine. Avea faţa roşie şi udă de lacrimi. Buclele blonde i se lipeau de frunte.

Anne a luat-o în braţe, iar ea a început să întindă mâinile spre mine, strigându-mi numele.

– Pleacă, Nicholas, mi-a poruncit Anne, ţinând-o strâns pe sora mea.

Voiam să i-o smulg din braţe şi să o duc departe, să am grijă de ea şi să-i ofer afecţiunea care ştiam că-i lipseşte...

– Te iubesc, prinţesă, ne vedem în curând, am spus, apropiindu-mă pentru a-i da un pupic pe creştetul capului, după care m-am întors fără să mai privesc în urmă.

Plânsul surorii mele a fost singurul lucru la care m-am putut gândi în cele cinci ore de drum până în Los Angeles.

17

NOAH

Trecuse de ora unsprezece şi jumătate noaptea când mi-am dat seama că mi-era imposibil să adorm. După cele întâmplate cu Nicholas în noaptea precedentă, amintirea sărutărilor şi a mâinilor sale dezmierdându-mi pielea nu-mi dădea pace. Nu puteam să mă gândesc decât la el şi la buzele sale împreunate cu ale mele. Apreciam faptul că aveam la ce să mă gândesc, pentru că era mai bine aşa decât să mă las copleşită de tristeţe şi de amintirile din viaţa mea de dinainte.

Ceea ce nu-mi plăcea era să fiu singură într-o casă atât de mare. Habar n-aveam unde era Nicholas, pentru că, deşi mă trezisem la ora opt dimineaţa, nu îl văzusem plecând.

Nu înţelegeam de ce naiba îmi făceam griji... De când mă interesa unde putea fi? Mai mult ca sigur era în pat cu una dintre gagicile de pe lista lui de fete uşoare, fără ca măcar să se gândească la ce făcuserăm împreună cu o noapte înainte. Doar eu credeam că fusese o adevărată nebunie? Dumnezeule, eram fraţi sau ceva de genul ăsta...! Locuiam sub acelaşi acoperiş şi aveam o relaţie foarte proastă, iar orice amintire în afara sărutărilor şi mângâierilor din noaptea precedentă îmi provoca o stare de nervi.

Problema era că aveam nevoie de afecţiune; mama era în celălalt capăt al ţării, la fel ca prietenii mei şi alte persoane pe care le cunoşteam de-o viaţă. Totul era nou pentru mine, nici măcar nu ştiam cum să mă descurc prin oraşul acela atât de mare. Jenna era nedespărţită de iubitul ei, motiv pentru care nu puteam să-i pretind să stea cu mine tot timpul. În clipa aceea aveam nevoie de cineva alături, cineva cu care să

vorbesc sau, cel puţin, care să mă facă să nu mă mai simt atât de singură.

Cel puţin, reuşisem să câştig afecţiunea câinelui lui Nick, Thor. În acel moment eram amândoi întinşi pe canapea: el îşi sprijinea capul blănos şi negru în poala mea, iar eu îi mângâiam urechile. Câinele nu era deloc aşa cum mi-l descrisese idiotul de Nick; din contră: era un câine foarte afectuos şi uşor de cucerit dacă aveai la îndemână o cutie de biscuiţi pentru câini. Atât de tristă era viaţa mea: sprijinul meu cel mai mare în acea casă era un patruped, care adora să fie scărpinat după ureche şi a cărui distracţie preferată era să alerge la nesfârşit după o minge.

Mă uitam la un film când am auzit uşa de la intrare deschizându-se. Thor era atât de adormit, încât nu a mişcat decât urechile în direcţia sunetului, când o siluetă înaltă a apărut în hol. Din salon se ajungea direct în hol.

Am simţit un fior în stomac când am văzut cine era.

— Nick! l-am strigat când mi-am dat seama că intenţiona să urce.

Fie nu remarcase prezenţa mea, fie nu avea de gând nici măcar să mă salute. Mai mult ca sigur că a doua opţiune era cea corectă şi mi-a părut rău imediat că îl strigasem.

S-a întors cu faţa spre salon şi, o secundă mai târziu, mă observa din pragul uşii.

În lumina slabă provenită de la televizor şi de la lămpiţa de la intrare nu am văzut decât că părea epuizat. S-a sprijinit de cadrul uşii şi mi-a aruncat o privire inexpresivă.

— De ce nu dormi? m-a întrebat câteva secunde mai târziu.

Nu i-am răspuns imediat, pentru că am rămas hipnotizată, cu ochii la el. Părea mai matur şi obosit... Era extrem de atrăgător.

M-am concentrat la ce mă întrebase.

— Nu puteam să dorm... i-am răspuns pe un ton precant.

Cred că de când ne cunoscuserăm era prima dată când purtam o conversație oarecum normală.

A dat din cap, iar privirea i s-a îndreptat spre Thor.

— Văd că ai reușit să-l câștigi de partea ta, mi-a spus încruntându-se. Câinele meu e un trădător...

Am zâmbit fără să vreau când mi-am dat seama că lucrul ăsta chiar îl deranja.

— Nu e ușor să-mi reziste cineva, i-am spus în glumă, iar el m-a privit țintă în ochi.

La naiba!

După o tăcere incomodă, și-a îndreptat privirea spre televizor.

— Chiar te uiți la desene animate? m-a întrebat neîncrezător.

I-am fost recunoscătoare că a schimbat subiectul.

— *Mulan* e unul dintre filmele mele preferate, am recunoscut pe un ton serios.

Am simțit un fior în stomac când pe chipul său a apărut un zâmbet.

— Stai liniștită, Pistruiato, când aveam patru ani era și pentru mine filmul meu preferat, mi-a spus sarcastic, apropiindu-se de canapea și așezându-se comod lângă mine.

Și-a sprijinit picioarele pe masă lângă ale mele și, pentru scurt timp, am rămas tăcuți uitându-ne la film.

Situația era extrem de bizară și, când credeau că nu mă pot simți și mai incomod, Nick s-a întors spre mine și mi-a susținut privirea. Am rămas tăcută, conștientă de faptul că eram foarte aproape unul de altul. Persoana care se afla acum în fața mea nu avea nimic în comun cu cea pe care o cunoscusem de când ajunsesem acolo. Acest Nick era relaxat, fără a avea o atitudine disprețuitoare sau superioară... și mi-am dat seama că era așa pentru că în ochii săi se citea o tristețe pe care nu o putea ascunde.

— Unde ai fost? l-am întrebat în șoaptă.

Habar n-aveam de ce coborâsem glasul, dar m-am simţit ciudat să-i pun o astfel de întrebare. Nu voiam să las să se vadă că mă interesa ce făcea.

M-a fixat din nou din priviri.

— La cineva care avea nevoie de mine, a răspuns şi, din felul în care a spus-o, mi-am dat seama că nu era vorba despre niciuna dintre fetele de pe lista sa de prietene. De ce? Ţi-a fost dor de mine? s-a interesat o clipă mai târziu.

Eram conştientă că se apropiase de mine, dar nu voiam să mă îndepărtez. Într-un fel, prezenţa sa mă făcea să vreau să zâmbesc şi îmi dispăruse acea apăsare din piept, acea tristeţe profundă pe care o simţisem toată ziua.

— Nu-mi place să stau singură într-o casă atât de mare, i-am mărturisit, vorbind în continuare în şoaptă.

Mâna sa se odihnea pe spătarul canapelei şi mi s-a tăiat respiraţia când am simţit cum degetele sale îmi mângâie cu blândeţe părul şi apoi urechea.

Ne priveam faţă în faţă, iar timpul părea să se fi oprit. Nu mai auzeam dialogurile din film şi nimic altceva in afară de respiraţia sa şi de bătăile nebuneşti ale inimii mele.

— Din fericire, acum sunt eu aici, a comentat şi s-a aplecat, apăsându-şi buzele catifelate peste ale mele.

A fost un sărut cald şi plin de aşteptări. Am închis ochii, abandonându-mă acelui moment, şi, câteva secunde mai târziu, mâinile mele au urcat spre faţa sa, am pipăit cu palmele barba sa incipientă şi l-am mângâiat până am ajuns să-mi trec mâinile prin părul lui... Buzele sale au devenit tot mai insistente, până când am întredeschis gura, iar limba sa m-a invadat. M-a trecut un fior când mâna i-a coborât pe umerii mei şi pe spate, oprindu-se când a ajuns la talie.

Se purta complet diferit faţă de cum se comportase în noaptea precedentă. Mă atingea cu tandreţe şi blândeţe, ca şi cum i-ar fi fost teamă să nu mă sparg. Un geamăt aproape imperceptibil mi-a scăpat de pe buze când degetele sale şi-au croit drum spre mijlocul meu, atingându-mi pielea goală a spatelui. M-am arcuit aproape involuntar, pentru ca trupul

meu să se lipească și mai mult de al lui, și am acționat aproape fără să gândesc.

M-am ridicat și mi-am trecut piciorul peste genunchii săi, rămânând așezată călare peste el. Nick m-a privit ca hipnotizat și s-a dezlipit de spătarul canapelei pentru a mă strânge în brațe. Sărutul a devenit mai profund, mai disperat, mâinile lui păreau să fie peste tot, dar, exact când credeam că mă topesc, s-a oprit, separându-și brusc buzele de ale mele.

Am deschis ochii surprinsă și cu mintea golită de orice gând. Asta era ceea ce îmi provoca el, mă făcea să uit de absolut orice și de asta aveam nevoie.

S-a îndepărtat câțiva centimetri și mi-a căutat privirea.

— Nu e bine ce facem, mi-a spus, devenind brusc serios. Nu mă lăsa să mai fac asta. Ești sora mea vitregă și ai șaptesprezece ani, a adăugat, ca și cum asta ar fi avut vreo relevanță. N-o să se mai întâmple, a declarat, ridicându-se și lăsându-mă așezată pe canapea.

L-am observat pe jumătate supărată, pe jumătate rănită.

Întâi mă săruta, iar acum îmi spunea chestiile astea...? Voiam să o facă din nou, voiam să mă facă din nou să mă simt atât de bine, aveam nevoie de asta mai mult decât de orice, pentru că fusese o zi oribilă, mă simțisem groaznic, fără să am cu cine să vorbesc sau pe cine să sun. Toate persoanele pe care le iubeam fie erau ocupate, fie mă trădaseră.

L-am privit fix.

— Dacă nu vrei să se mai întâmple, nu mă mai provoca. Până acum tu ai fost cel care a inițiat cele trei săruturi, i-am reproșat, ridicându-mă de pe canapea și îmbrâncindu-l când am trecut pe lângă el. Haide, Thor! i-am strigat câinelui.

Am urcat în camera mea supărată și nedumerită. Am trântit ușa și m-am băgat în pat. După un timp, am înțeles că avea dreptate... Asta nu trebuia să se mai întâmple.

❧

În dimineața următoare o voce cunoscută m-a trezit, în timp ce cineva mă lovea ușurel pe spate.

— Haide, sus, că e trecut de ora douăsprezece! am auzit lângă mine vocea mamei.

Am deschis ochii pe jumătate adormită și am privit-o cum stătea pe marginea patului meu cu o înfățișare radiantă.

— Ți-a fost dor de mine? m-a întrebat cu un zâmbet larg.

I-am întors zâmbetul și m-am întins s-o îmbrățișez. În sfârșit, se întorsese... Evident că-mi fusese dor de ea: datorită ei, aveam o oarecare normalitate în viață.

— Cum a fost la New York? m-am interesat, întinzându-mă și frecându-mă la ochi.

— Incredibil! E cel mai bun loc de făcut cumpărături, mi-a răspuns entuziasmată. Ți-am adus o mulțime de cadouri.

Am privit-o ridicând din sprâncene și am sărit din pat, îndreptându-mă spre baie.

— Minunat, mamă! Ca și cum n-aș avea deja suficiente haine pe care nu le-am purtat încă, i-am reproșat dând ochii peste cap.

În timp ce mă spălam pe față și pe dinți, s-a așezat pe capacul vasului de toaletă și a început să-mi povestească despre locurile minunate pe care le vizitase.

— Mă bucur că te-ai simțit atât de bine, i-am mărturisit în timp ce intram în dressing și treceam în revistă umerașele, fără să mă hotărăsc cu ce să mă îmbrac.

Era mult mai simplu când nu aveam atâtea ținute și de aceea continuam să recurg la hainele din valiză, care rămăsese întredeschisă pe jos. Pe de-o parte, refuzam s-o desfac, pentru că asta ar fi însemnat că totul era real, că urma să rămân acolo și nu mai era cale de întoarcere.

— Azi avem planuri, Noah, de asta am venit să te trezesc, m-a anunțat și, auzind tonul pe care mi-a zis asta, mi-am dat seama că n-o să-mi placă ce urma să-mi spună.

— Ce planuri? am întrebat-o cu o mână în șold.

Mama a trecut pe lângă mine și a început să caute în dulapul meu, analizând rochiile și privind cu atenție hainele.

— Avem un interviu la școala St. Marie, m-a anunțat și s-a întors să mă privească.

— Un interviu unde? am întrebat-o derutată.

— La noua ta școală, Noah. Ți-am spus că e una dintre cele mai bune școli din țară, unde nu ajunge oricine și, datorită relațiilor lui Will și faptului că Nick a învățat acolo, vor să te cunoască, mi-a explicat răbdătoare. E o simplă formalitate, nimic mai mult, dar o să-ți placă să vezi școala, e impresionantă...

Am simțit că-mi vine să vomit.

— La naiba, mamă! Nu puteai să mă înscrii la orice liceu obișnuit? am răbufnit, trăgând de umerașe dintr-o parte în alta.

Dintr-odată, devenisem nervoasă.

— Nu vreau să merg la o școală pentru copii de bani gata, ți-am mai spus; și apoi, peutru ce e interviul? Dumnezeule, doar nu îmi caut de lucru...

— Noah, nu începe, este o mare oportunitate pentru tine, absolvenții acestei școli merg la cele mai bune universități, iar tu ai norocul să te admită în ultimul an, în mod normal asta nu se poate...

— Adică o să fiu ciudata pe care au admis-o pentru că avea pile? am întrebat-o șocată de situație. Minunat, mamă!

Mama și-a încrucișat brațele. Întotdeauna făcea acest gest când luase deja o hotărâre, așa că mi-a fost clar că nu aveam prea multe de discutat pe acest subiect.

— O să-mi mulțumești mai târziu; în plus, prietena ta Jenna merge tot la St. Marie, așa că n-o să fii singură, a argumentat și am fost bucuroasă să aflu acest detaliu.

Era o consolare să știu că cineva avea să stea cu mine în pauza de prânz.

— Acum îmbracă-te, că trebuie să fim acolo în mai puțin de două ore.

Am oftat și am căutat în dulap până am găsit niște blugi negri strâmți și o bluză albastră elegantă. Nu aveam de gând

să-mi pun rochie, doar gândul la cum s-or îmbrăca fetele de la acea şcoală mă făcea să mă cutremur...

Singurul lucru bun pe care l-a avut acea ieşire pentru a vizita şcoala a fost că după aceea mama a mers cu mine să-mi cumpăr o maşină. Conduceam deja de un an şi mă duruse sufletul să-mi las dubiţa în Canada, motiv pentru care îmi adunasem toate economiile şi, cu ajutorul suplimentar din partea mamei, urma să-mi cumpăr o maşină la mâna a doua ca să mă pot mişca în voie prin oraş. William insistase că el poate să-mi cumpere o maşină nouă în perfectă stare fără nicio problemă, dar a trebuit să pun piciorul în prag. Una era să îi cumpere diverse lucruri mamei şi să-mi plătească şcoala şi hainele şi toate celelalte, dar maşina voiam să mi-o cumpăr eu. Aveam de gând să îmi caut şi de lucru peutru a-mi putea suporta cheltuielile. Nu agream ideea ca omul acela să-mi plătească absolut tot, ca şi cum aş fi avut doisprezece ani. Eram suficient de mare şi suficient de capabilă să-mi pot găsi un loc de muncă şi astfel să-mi pot plăti lucrurile de care aveam nevoie.

Mama nu se opusese deciziei mele, ea era de acord să muncesc, fusese de acord de când aveam cincisprezece ani şi de atunci îmi plăcuse să nu fiu nevoită să cer bani de fiecare dată când aveam nevoie. De aceea mă ajutase să găsesc un post de ospătăriţă într-un local destul de frecventat, aflat la circa douăzeci de minute de mers cu maşina de casă. Se numea Barul 48 şi era o combinaţie între bar şi restaurant; evident, eu nu aveam voie să servesc băuturi alcoolice, dar urma să lucrez ca ospătăriţă. Mai lucrasem într-un restaurant şi nu mă descurcasem rău. Urma să încep săptămâna următoare în tura de după-amiază şi de seară.

Nu ne-a luat mult să alegem o maşină, adevărul e că mă mulţumeam să funcţioneze cum trebuie. Am ales o Broscuţă în stare destul de bună. Eu nu prea mă pricepeam la maşini, în ciuda faptului că le conduceam cu uşurinţă, dar cea pe care am ales-o era foarte drăguţă, iar culoarea sa roşie pur şi simplu m-a cucerit. Am plătit factura, am semnat hârtiile

şi m-am simţit liberă când am putut să mă întorc acasă la volanul propriului automobil.

Mi s-a părut amuzant când mi-am parcat maşinuţa între Mercedesul lui Will şi jeepul lui Nick; mai mult chiar, mi s-a părut că e un fel de metaforă cu privire la locul meu în acea familie. Într-o dispoziţie foarte bună, am coborât din maşină exact în clipa în care Nicholas ieşea din casă răsucind în mână cheile Range Rover-ului. Şi-a scos ochelarii de soare ca să poată vedea mai bine noua mea achiziţie.

Pe faţa lui s-a citit atât amuzament, cât şi dezgust. Mi-am îndreptat umerii, pregătită să-i ascult comentariile.

— Zi-mi, te rog, că asta nu e o maşină, m-a implorat, apropiindu-se şi negând din cap în timp ce se uita condescendent când la mine, când la Broscuţă.

Nu aveam de gând să-l las pe Nicholas să-mi strice buna dispoziţie, motiv pentru care am preferat să-mi muşc limba şi să păstrez pentru mine insultele.

— E maşina *mea* şi te rog să nu te mai uiţi aşa la ea, i-am spus, încercând să-mi controlez emoţia pe care mi-o stârnea prezenţa lui, după ce în seara anterioară ne sărutaserăm pe canapea.

Nick părea contrariat. Fără ca măcar să-mi ceară voie, s-a îndreptat spre botul maşinii şi a ridicat capota pentru a o putea examina.

— Ce faci? l-am întrebat, ducându-mă după el.

Am ridicat mâna să închid capota, dar braţul său întins a ţinut-o deschisă cu hotărâre, ignorând încercările mele inutile de a-l da la o parte.

— Ai dus-o la revizie? a întrebat, mişcând şi deschizând diverse piese ale maşinii cărora nici nu le ştiam numele. Tinicheaua asta o să te lase baltă în mijlocul drumului, se vede de la o poştă că e un pericol, uu-mi vine să cred că mama ta te-a lăsat s-o cumperi, a comentat enervat.

— Dacă mă lasă baltă în mijlocul drumului, nu o să fie prima dată, lucru pentru care trebuie să-ţi mulţumesc, aşa că

nu-ți face griji, că mă descurc eu, am declarat, îndepărtându-i unul câte unul degetele de pe capotă.

Când, în sfârșit, s-a dat la o parte, am închis capota dintr-o mișcare.

Și-a încrucișat brațele și m-a înfruntat.

— Dacă ai fi avut la îndemână telefonul mobil ca orice persoană normală, n-ai fi fost obligată să te urci în mașina unui străin... De ce nu treci peste ce s-a întâmplat? a răbufnit exasperat, dar mi s-a părut că văd un soi de remușcare în ochii săi când i-am reproșat asta.

— M-ai dat afară din mașină, mobilul se descărcase. Oricum, ce mai contează? Uită de mine! am adăugat, dorind să dispară din fața mea.

El m-a privit ca și cum exasperarea sa ar fi atins cote maxime... „Minunat, bine ai venit în club", mi-am spus în sinea mea.

Când m-am întors să plec, m-a apucat de braț cu o mână și m-a tras, răsucindu-mă spre el.

Mintea sa părea să ducă o luptă. Ca și cum nu știa ce să facă sau ce să spună în continuare. Câteva secunde mai târziu, când mă pierdusem deja în albastrul profund al ochilor săi, iar bătăile inimii începuseră să mi se accelereze, a vorbit:

— Pot eu să te duc unde vrei, a declarat încruntat, de parcă nu-i venea să creadă că rostise acele cuvinte.

Mi-a luat câteva secunde să răspund.

— Nu e nevoie, am spus ușor ametită din cauza apropierii dintre noi și a cuvintelor lui.

Nicholas Leister fusese amabil cu mine? „Trezește-te, nu poate fi adevărat."

Preț de o clipă am rămas tăcuți, fiecare cufundat în privirea celuilalt... Fiorii pe care îi simțeam în stomac aproape că mă împiedicau să respir. Cum era posibil ca simpla apropiere de băiatul ăsta să mă aducă într-o asemenea stare? Unde era ura pe care până nu de mult o simțisem față de el? De ce acum singurul lucru pe care îl simțeam când îl aveam aproape era o dorință obscură și de nestăvilit care mă îmbia să-l sărut și

să-mi doresc să mă cuprindă în braţe ca în noaptea aceea la petrecere, când era prea beat să-şi dea seama ce făcea?

M-a tras spre el cu o mişcare aproape imperceptibilă. Acum eram suficient de aproape unul de altul încât să se poată întâmpla ceva... Dumnezeule, ce buze...! Nu puteam să mă gândesc decât că îmi doream ca limba lui să o atingă pe a mea, iar braţele sale să mă strângă la piept...

În clipa aceea, chiar când credeam că eram pe punctul de a ne săruta, sunetul unui claxon m-a făcut să-mi sară inima din piept. Nicholas a întors doar capul să vadă cine era.

Am făcut un pas înapoi, încercând să-mi controlez respiraţia care, spre ruşinea mea, se accelerase în mod ruşinos.

— Bună, Noah! m-a salutat Jenna de la geamul maşinii lui Lion, care ne-a făcut cu mâna de pe scaunul şoferului. Nick, nu te deranjează dacă o invit şi pe Noah, nu-i aşa? a întrebat ea privindu-l pe Nicholas, care îşi dusese mâinile la cap cu un gest ce arăta clar că era frustrat, supărat sau dezgustat, nu eram sigură.

El m-a privit din nou timp de câteva secunde, care mi s-au părut o eternitate.

— Vrei să vii? m-a intrebat.

Nu ştiu de ce, dar răspunsul meu a fost automat.

— Sigur că da, am răspuns cu inima bubuindu-mi în piept. Adică... unde?

Nick i-a aruncat o privire misterioasă lui Lion.

— Nu ştiu dacă e pregătită pentru aşa ceva... a mărturisit Lion, apoi a izbucnit în râs şi a scos capul pe geam ca să ne poată privi.

Nick s-a întors spre mine şi mi-a zâmbit într-un mod irezistibil.

— S-ar putea să fie distractiv.

Douăzeci de minute mai târziu, am coborât din maşina lui Lion într-un fel de hală abandonată. Era multă lume afară, în jurul maşinilor cu portbagajele deschise, din care răsuna

muzica la volum maxim. Mi-a amintit de ziua în care am fost la curse, dar atmosfera era diferită. Când am coborât din mașină, amicii lui Nick și Lion s-au apropiat de noi și au început să se salute zgomotos. Jenna s-a apropiat de mine și și-a trecut brațul pe după umerii mei. Spre deosebire de mine, ea era îmbrăcată cu o rochie neagră mulată, care îi lăsa descoperiți umerii și o parte din spate. Părul îi încadra chipul în elegante bucle răvășite, care o făceau să arate spectaculos. M-am simțit de-a dreptul neglijentă în blugii și bluza pe care le îmbrăcasem în acea dimineață pentru interviul de la școală, dar nu aveam ce să fac.

— Azi o să ai plăcerea de a-l vedea pe iubitul meu în acțiune, m-a anunțat cu un zâmbet pe față și cu emoție în ochi. Și pe Nick, a adăugat, trăgându-mă după ea pentru a ne face loc printre toți prietenii care se adunaseră lângă Nick și Lion.

Când am intrat în cerc, am auzit despre ce vorbeau.

— Ronnie nu e, nu e nimeni din banda lui, spunea unul dintre cei pe care îi văzusem deja în ziua cursei.

Nicholas se sprijinea de mașină cu o țigară în mână, iar când a fost menționat numele lui Ronnie, s-a uitat spre mine. De data asta nu mă privea cu ranchiună din cauza celor întâmplate în acea noapte, ci mai degrabă ca și când ar fi fost dezamăgit că nu îl puteu înfrunta din nou pe cel mai mare dușman al său. După părerea mea, era complet nebun dacă intenționa să înfrunte pe cineva care purta asupra sa o armă, dar, văzând comportamentul noului meu frate vitreg, nu mă surprindea prea tare că voia să se bată cu un astfel de individ.

— Dar sunt Greg și A.J., iar pariurile sunt mari, a continuat să explice amicul său.

Pe fața lui Nick a apărut un zâmbet superior; s-a îndepărtat de mașină, a aruncat țigara pe jos și l-a bătut cu palma pe spate.

— Atunci ce mai așteptăm?

Mulțimea strânsă în jurul lui și-a exprimat bucuria, bătându-l cu palma pe spate. Eu nu înțelegeam absolut nimic,

dar am început să intuiesc cum stăteau lucrurile... și nu-mi plăcea deloc.

Toți ceilalți s-au îndepărtat de noi și au început să intre într-o hală, ale cărei uși erau deja deschise. Înăuntru era tot mai aglomerat, iar muzica și gălăgia erau asurzitoare. Oare oamenii ăștia făceau totul în stil mare? Nu se mulțumeau niciodată să iasă la o cafea sau pur și simplu să meargă la un film? Mi-am dat seama imediat că răspunsul era nu: Nicholas nu era genul tipic de băiat care își dă întâlnire cu fete și le invită la o ieșire romantică... Nicholas trăia aventuri periculoase și îi plăcea să se înconjoare de oameni care căutau același lucru ca el... Atunci ce naiba căutam eu acolo, cu el?

Lion s-a apropiat o clipă de Nick și am auzit perfect ce îi spunea:

— Pe A.J. lasă-mi-l mie. Știi că mi s-a pus pata pe el de data trecută, i-a zis, iar Nicholas a dat din cap afirmativ, în timp ce ochii săi îmi scrutau din nou chipul.

Eu tăceam, neștiind cum să reacționez.

— Intru eu primul, ca de obicei, a afirmat scurt, în timp ce se apropia de mine și mă împingea un pic mai departe de Jenna și de Lion.

Am simțit un fior în locul în care degetele sale m-au atins și nu m-am putut abține să nu dau ochii peste cap.

— Ce-ai de gând să faci? am întrebat, întorcându-mă pentru a-l putea privi în ochi.

El părea entuziasmat.

— O să mă bat, Pistruiato, m-a anunțat cu un zâmbet arogant. Sunt destul de bun, iar oamenilor le place să ne vadă luptând pe mine și pe Lion. Te avertizez însă că va fi multă lume, așa că nu te îndepărta de Lion până nu termin și nu vin la tine și la Jenna.

Urma să se bată... să-și împartă pumni cu alt individ ca și cum ar fi fost ceva distractiv... E adevărat, erau bani la mijloc, dar eu știam că Nicholas nu avea nevoie de ei, era milionar. Prin urmare, de ce naiba se băga în astfel de situații periculoase?

— De ce faci asta? l-am întrebat, fără să-mi pot ascunde dezaprobarea și teama.

— Într-un fel sau altul trebuie să mă descarc, mi-a răspuns, privindu-mă ciudat.

Am rămas fără replică în locul unde eram, cu picioarele tremurând de frica pe care mi-o inspira evenimentul la care urma să asist.

18

NICK

Am lăsat-o acolo, simțind cum mă străbătea un fior din cap până-n picioare. Cred că nicio fată nu mă emoționa atât de mult cum o făcea Noah, iar lucrul ăsta îmi plăcea și, în același timp, mă irita. Întotdeauna îmi plăcuse să dețin control absolut, în special asupra femeilor. Întotdeauna fusesem conștient de felul în care acestea reacționau în fața mea și întotdeauna știusem ce doreau de la cineva ca mine, dar Noah era diferită. Nu trebuia decât s-o privești ca să-ți dai seama că era total diferită de persoanele alături de care crescusem sau care mă înconjurau. Încă nu puteam să înțeleg cum era posibil ca, având posibilitatea de a cheltui banii tatălui meu, să insiste să se îmbrace cu haine simple, sau să conducă o mașină oribilă și periculoasă, ori să își caute un loc de muncă. Erau întrebări pe care mi le puneam de fiecare dată când o vedeam, dar ceea ce mă afecta cel mai mult era atracția fizică pe care o simțeam pentru ea. Ori de câte ori o vedeam, îmi doream s-o sărut și s-o mângâi, iar de când făcusem asta, beat fiind și fără să știu prea bine în ce mă băgam, nu încetasem să-mi doresc să repet experiența. În seara aceea eram acolo exact din acest motiv. Înainte ca Jenna și Lion să-și facă apariția, fusesem pe punctul de a o săruta și de a rămâne cu ea toată noaptea. Nu mi-ar fi păsat câtuși de puțin să pierd lupta, dacă în felul ăsta aș fi putut să sărut acele buze suave.

Îmi făcea plăcere să simt cum reacționa la contactul cu pielea mea. În acea primă seară aproape că mi-am pierdut controlul auzind gâfâitul slab care-i ieșea de pe buze în timp ce o sărutam. Și iată că eram din nou în aceeași situație și nici măcar nu știam de ce naiba o invitasem să vină să mă vadă

cum mă încăieram cu unul dintre indivizii cei mai imbecili pe care-i cunoscusem. Nu puteam să-mi scot din minte nici faţa ei îngrozită când şi-a dat seama în sfârşit ce aveam de gând să facem. Adevărul e că, într-un fel, era amuzant să o văd acolo. Făcea o totală notă discordantă.

M-am îndepărtat de ea şi am iutrat în clădirea abandonată pe care o foloseam întotdeauna pentru astfel de lucruri. Luptele făcuseră parte din viaţa mea practic din clipa în care îl cunoscusem pe Lion. El era foarte bun, iar eu învăţasem de la el aproape tot ce ştia. Poate că furia cu care mă băteam era mai intensă decât a lui şi de aceea aproape nimeni nu mă putea învinge. Îmi era chiar uşor să-mi dobor adversarii. Când mă băteam, toate simţurile mele se concentrau asupra obţinerii victoriei, nimic altceva nu conta şi asta mă ajuta să mă descarc, să suport mai uşor toate lucrurile pe care le ţineam în mine. În ziua aceea aveam nevoie de aşa ceva mai mult decât oricând: ultima vizită la sora mea mă făcuse praf, mai ales după ce aflasem că urma să rămână singură toată săptămâna, pentru că părinţii ei plecau câteva zile în vacanţă în Barbados. Nu puteam să înţeleg cum era posibil ca nişte părinţi să îşi lase copiii singuri şi să văd cum mama mea, femeia care mă abandonase fără nicio remuşcare, îi făcea acum acelaşi lucru unei fetiţe... Toate astea mă scoteau pur şi simplu din minţi.

În acel loc spiritele se puteau încinge foarte uşor dacă nu aveai grijă şi de aceea eu mă mulţumeam să intru, să câştig lupta, să iau banii şi să dispar. Majoritatea celor prezenţi rămâneau la petrecerea care urma, unde abundau alcoolul şi drogurile. Pe mine chestiile astea nu mă interesau, motiv pentru care mi-am menţinut mintea limpede în timp ce-mi scoteam tricoul şi intram în ringul unde urma să aibă loc lupta.

Greg era un tip corpolent, petrecea mult timp la sală şi ne aveam ca şoarecele cu pisica de când ne ştiam. Înainte să apar eu, toţi îl urcaseră pe un piedestal şi de aceea, când se bătea cu mine, îşi punea toată energia în atac. Problema sa era că nu se omora cu tehnica, punctul său forte fiind forţa brută, motiv pentru care nu-mi era greu să mă feresc de fiecare dată când încerca să mă lovească direct cu pumnul. A.J. era altceva, iar el şi Lion aveau multe de împărţit. Odată fusese pe punctul

de a o viola pe Jenna într-o discotecă. Slavă Domnului, în seara aceea eram cu ea şi am putut să intervin înainte să se întâmple ceva. Lion nu o cunoştea pe Jenna pe atunci, dar, când au început să iasă împreună şi a aflat cele întâmplate, a fost cât pe ce să-l omoare în bătaie.

Spectatorii se reuniseră în jurul micii platforme pe care urma să ne luptăm. Pariurile se meuţineau deschise pe parcursul luptei, motiv pentru care strigătele şi huiduielile şi tot felul de exclamaţii erau la ordinea zilei. Am început să sar pe loc, încercând să mă încălzesc un pic, în timp ce Greg urca şi el pe platformă pe la capătul celălalt. Ochii săi m-au sfredelit cu ură şi sete de sânge, iar eu a trebuit să-mi reprim un zâmbet arogant, ştiind că urma să termin cu el în mai puţin de zece minute.

Individul care avea în acea seară sarcina de a strânge banii a strigat numele meu, apoi pe cel al lui Greg, iar un minut mai târziu a început distracţia. Una dintre greşelile majore pe care le comitea Greg era că începea să lovească frenetic în dreapta şi-n stânga şi obosea prea devreme. Trebuia să ştii când era momentul potrivit pentru a face un pas în faţă şi a ataca. De aceea primul meu pumn l-a lovit în plin pe adversarul meu în abdomen. Lumea striga înfierbântată, în timp ce eu am ridicat genunchiul şi l-am lovit scurt în nas, profitând de faptul că se încovoiase după prima lovitură în abdomen. Adrenalina îmi curgea prin vene şi mă simţeam în stare de orice. Greg s-a repliat şi a încercat din nou să mă lovească cu pumnul, de data asta în faţă. Am zâmbit şi m-am eschivat, iar o secundă mai târziu, l-am lovit în plin în ochiul drept.

Lovitura a fost atât de puternică, încât a căzut, dându-mi astfel ocazia să-l mai lovesc o dată cu piciorul... dar nu am făcut-o, pentru că nu are niciun farmec să loveşti pe cineva care e întins pe jos. Înainte ca lupta să se termine, Greg s-a ridicat şi s-a mişcat atât de rapid, încât a reuşit să mă împingă, atingându-mi uşor cu pumnul obrazul drept. Braţul meu s-a mişcat atât de repede, încât lovitura care a urmat l-a aruncat din nou la podea, de unde nu s-a mai putut ridica.

Euforia victoriei era benefică pentru mintea mea agitată și eram recunoscător pentru faptul că aveam forța necesară să îi vin de hac oricui m-ar fi înfruntat.

Toată lumea striga numele meu, iar cei care urmăriseră lupta au încercat să mă ajungă din urmă când am coborât de pe platformă și m-am îndreptat spre cel la care erau banii ce mi se cuveneau. Am câștigat cinci mii de dolari în urma acelei lupte și, după ce i-am băgat în buzunarul blugilor, am pornit în căutarea lui Lion. L-am găsit alături de Jenna pe ultimul rând de spectatori. Acolo atmosfera nu era atât de sufocantă ca în primele rânduri, unde puteai să te trezești cu un pumn sau un brânci.

Când m-am apropiat de ei și am văzut că Noah nu era acolo, inima a început să-mi bată mai tare fără să vreau. Am privit în ambele părți, dar n-am văzut-o nicăieri.

— Unde e? l-am întrebat pe Lion, simțind cum adrenalina mă invada din nou, iar corpul mi se încorda.

El mi-a zâmbit, iar Jenna a dat ochii peste cap.

— A fost prea mult pentru ea. Când a văzut cum ai încasat pumnul ăla pur și simplu a ieșit, mi-a relatat amica mea.

Apoi s-a întors spre Lion, care urma să intre în ring. Alături de ei erau mai mulți tovarăși de-ai mei.

— Mă duc s-o caut, nu pleca de lângă ei, Jenna, i-am informat, răsucindu-mă pe călcâie și porunind în căutarea lui Noah.

Am găsit-o lângă ușă, stând pe jos sprijinită de perete și cu mâinile în jurul genunchilor. Nu mi-a plăcut ce-am citit pe chipul ei. M-am grăbit să-mi pun tricoul când m-am apropiat de ea și am văzut că zăbovea cu privirea asupra corpului meu și a zgârieturii pe care o căpătasem pe față.

— Ce naiba faci aici? am întrebat-o, simțind că o parte din mine era dezamăgită că nu mă văzuse învingându-nu adversarul.

Ea s-a ridicat, dar m-a privit încruntată.

— Ceea ce faci acolo... a spus trăgând aer în piept şi închizând ochii, în timp ce era străbătută de un fior. Nu e pentru mine, a declarat în cele din urmă.

Adevărul e că părea chiar speriată. Nu credeam că treaba asta putea s-o afecteze atât de mult, orice altă fată mi s-ar fi aruncat în braţe înnebunită după victoria pe care o obţinusem, dar Noah...

— Luptele nu sunt pe gustul tău, m-am prins, am comentat şi, fără să vreau, am întins o mână şi i-am atins gâtul cu delicateţe.

Noah mi se părea o fată de pe altă planetă: uneori părea dură ca o stâncă, în stare să-mi tragă un pumn fără să stea pe gânduri, iar alteori părea atât de mică şi de fragilă, încât nu-mi doream decât s-o strâng în braţe.

I-am mângâiat ceafa cu degetele, iar ea a ridicat ochii să mă privească. Părea pe punctul de a spune ceva, dar nu m-am putut abţine şi m-am aplecat s-o sărut şi s-o îmbrăţişez.

S-a topit în braţele mele, aşa cum mă aşteptam, iar adrenalina care încă îmi curgea prin vene m-a făcut s-o strâng cu putere la piept. Era înaltă, dar, chiar şi aşa, părea mică în comparaţie cu mine. Chestia asta mă încânta, mai ales când simţeam cum reacţiona trupul său la atingerea mea. Şi-a împletit degetele în părul meu umed şi a trebuit să-mi înfrânez dorinţa de a o mângâia peste tot.

Câteva secunde mai târziu, s-a desprins din îmbrăţişare, iar privirea i s-a îndreptat asupra rănii mele. Au atins uşor mica inflamaţie care, cu siguranţă, începuse deja să se formeze şi am avut o senzaţie ciudată la acea mângâiere atât de simplă, dar în acelaşi timp atât de grăitoare.

— Am urât fiecare secundă în care ai fost acolo sus, a mărturisit, privindu-mă din nou în ochi.

Vorbea serios, vedeam asta în privirea ei. Într-un fel, Noah îşi făcea griji pentru mine, iar asta era ceva atât de nou şi de ciudat, încât a trebuit să fac un pas înapoi.

— Aşa sunt eu, Noah, am recunoscut, retrăgându-mi degetele de pe pielea ei.

Ea a remarcat schimbarea care s-a produs în starea mea de spirit. Şi-a îndepărtat braţele din jurul gâtului meu şi m-a observat încruntată.

— Nu înţeleg de ce faci asta, a comentat. Ai hani destui, nu ai nevoie de ei...

— Lion, în schimb, are nevoie, am întrerupt-o, adoptând un ton defensiv.

Faţa i s-a luminat a înţelegere, dar m-am grăbit să clarific un lucru.

— Nu o fac doar pentru bani: îmi place să mă lupt, îmi place să ştiu că pot să dobor persoana din faţa mea, că deţin controlul asupra situaţiei. Intuiesc ce vrei să spui şi, dacă tu crezi că o să reuunţ să mai fac asta pentru că noi doi suntem...

— Ce? m-a întrerupt ea pe un ton iritat. Cum se termină fraza asta?

Nu-i puteam răspunde la această întrebare. Nici măcar eu nu ştiam ce se întâmpla, ştiam doar că e o greşeală. Noah era o fată simplă, care-şi dorea o relaţie ca-n basme, pe care eu nu i-o puteam oferi. Simplul gând era ridicol. Totuşi, problema era că toate aceste detalii dispăreau din mintea mea când o aveam aproape. Ştiam că greşesc sărutând-o, atingând-o... dar nu mă puteam abţine... avea dreptate: eu eram cel care o căuta.

Nu am ştiut ce să răspund.

— Nu contează, nu-mi răspunde, a spus ea un minut mai târziu. Ştiu cum eşti, Nicholas. N-o să aştept de la tine mai mult decât avem acum.

După ce a terminat de vorbit, s-a întors cu spatele şi s-a îndreptat spre intrarea în locul unde se desfăşura lupta la care participa Lion.

Oare ce a vrut să spună când m-a asigurat că ştie cum sunt? Orice ar fi fost, nu mi-a plăcut deloc. Am observat-o în timp ce intra şi am simţit că furia punea stăpânire pe mine... deşi nu ştiam exact de ce.

19

NOAH

Fusese o greşeală din partea mea să îl însoţesc pe Nicholas în seara aceea. Da, mă atrăgea mult şi e adevărat că îmi pierdeam şirul gândurilor când mă atingea sau mă săruta, dar nu-mi plăcea cum era ca persoană. Nicholas Leister se învârtea într-un cerc pe care eu îl evitasem toată viaţa: luptele, petrecerile scăpate de sub control, drogurile sau alcoolul făceau parte dintr-o realitate cu care eu nu voiam să am de-a face. Încă mă străduiam să mă obişnuiesc cu noua mea viaţă, nu trecuseră nici două săptămâni de când venisem aici şi totul se schimbase. Trădarea lui Dan încă mă afecta, iar orice tip de relaţie cu Nicholas nu ar fi făcut decât să înrăutăţească lucrurile, pentru că eu ştiam exact ce urmărea un individ ca el de la o fată ca mine... Poate că aveam o mentalitate învechită sau eram o ciudată ori ceva de genul ăsta, dar mie îmi plăceau obiceiurile de modă veche. Voiam ca băiatul care ar fi dorit să stea alături de mine să-mi demonstreze asta în fiecare zi, îmi plăceau cuvintele drăgăstoase, gesturile drăguţe... iar Nick era la polul opus. Nu eram pregătită ca cineva să-mi frângă din nou inima; de fapt, deja era frântă, nici măcar nu mai aveam inimă, ci doar mii de bucăţele, pe care încercam să le lipesc de la o zi la alta.

De aceea mi-am promis să încerc să am o relaţie normală cu Nicholas. Nu puteam fi împreună, dar asta nu însemna că trebuia să ne urâm. Certurile cu el, joaca de-a şoarecele şi pisica în care ne complăceam de când ne cunoscuserăm erau epuizante şi trăiam sub acelaşi acoperiş, motiv pentru care

era de preferat să încercăm să fim prieteni dacă e posibil să fii prieten cu cineva care te face să-ți tremure picioarele.

Am rămas lângă ușa de la intrarea în hală, așteptând ca Lion să termine lupta. Nu mă uitam. Uram confruntările fizice și nu suportam că lumea se distra asistând la ele, iar faptul că se câștigau bani pariind împotriva cuiva mi se părea extrem de neplăcut și umilitor.

Nicholas a trecut pe lângă mine fără să mă privească și s-a dus să se alăture Jennei și prietenilor săi. Cincisprezece minute mai târziu, Lion a ieșit învingător, chiar dacă, spre deosebire de Nick, care încasase doar o lovitură, fusese lovit de mai multe ori în piept și avea o tăietură destul de urâtă la ochiul stâng. Jenna s-a aruncat în brațele sale când l-a văzut și l-a sărutat lung, pe când cei din jur îl ovaționau entuziasmați. Asta așteptase Nicholas de la mine? Să cad la picioarele sale pentru că era în stare să lase pe cineva inconștient pe jos? Ridicol...

Nick s-a întors spre mine când lumea a început să iasă. Noroc că locul acela era destul de mare, pentru că erau cel puțin două sute de persoane adunate acolo.

S-a apropiat până când a putut să mă prindă de mână și să mă tragă spre ieșire. A fost ciudat să-i simt degetele înlănțuite cu ale mele, dar felul în care a făcut-o era distant, ca și cum dorea de fapt să fie practic – așa nu mă putea pierde în mulțime –, nu să dea dovadă de afecțiune față de mine.

Când am ajuns la mașină, l-am observat cu atenție.

Ceva se schimbase după ultima noastră discuție: Nicholas părea supărat pe mine și părea că vrea să se poarte ca și cum eu n-aș fi fost acolo. M-a durut atitudinea sa, dar nu mă puteam aștepta la altceva.

I-am privit în treacăt degetele rănite. Avea puțin sânge uscat peste rănile pe care le căpătase. Dintr-odată, m-a cuprins o senzație de greață, îmi lipsea aerul.

Ce naiba căutam eu acolo?

Nicholas s-a îndepărtat de mine fără să-mi spună nimic și s-a dus spre grupul său de prieteni. Nu am văzut-o nicăieri

pe Jenna și, brusc, m-am simțit foarte singură, într-un mediu care mă speria mai mult decât aș fi recunoscut cu voce tare.

Am căutat în geantă până mi-am găsit telefonul.

— Ce faci? m-a întrebat Nicholas, apropiindu-se de mine exact în momentul în care îmi duceam telefonul la ureche.

— Chem un taxi.

Înainte să-l pot opri, mi-a smuls telefonul din mână.

— Ești nebună? Ce facem aici e ilegal, nu poți să ne dai de gol locația, am putea fi denunțați.

Am rămas cu ochii ațintiți asupra lui. Da, era mai atrăgător decât orice alt băiat pe care avusesem plăcerea să-l cunosc, dar nu merita să trec prin așa ceva sau să mă trezesc în vreo încurcătură ca să obțin o fărâmă din atenția sa.

— Vreau să plec.

— De ce?

Am respirat adânc, încercând să mă liniștesc.

— Pentru că nu-mi place lumea ta, Nicholas, am declarat o secundă mai târziu.

Nick n-a părut ofensat de răspunsul meu, ci mai curând indiferent.

— Nu ești făcută pentru așa ceva, nu ar fi trebuit să te aduc.

Nu eram făcută pentru așa ceva? Nu cuvintele sale m-au deranjat, ci tonul cu care le-a rostit.

— Eu am fost cea care am decis să vin, iar acum tot eu decid să plec.

Nicholas a râs și m-a privit îngăduitor.

— Nu știu la ce mă așteptam când te-am adus aici, dar sigur nu la asta. Te credeam mai puternică, Pistruiato. Nu ai arătat niciun pic de teamă când l-ai înfruntat pe Rounie. Nu am crezut că pentru câțiva pumni o să reacționezi așa.

Ochii săi m-au privit de sus până jos. Oare era în stare să vadă transpirația rece care-mi acoperea trupul? Felul în care începuseră să-mi tremure mâinile...?

— Presupun că uneori sunt curajoasă, iar alteori nu, am comentat, făcând un pas înainte și întinzând palma deschisă pentru a-mi recăpăta telefonul.

Nick l-a răsucit între degete, cu privirea ațintită în continuare asupra mea.

— Sunt curios să știu unde ai învățat să conduci așa cum ai făcut-o la curse...

I-am susținut privirea.

— Norocul începătorului. Dă-mi telefonul, te rog.

Un zâmbet strâmb a apărut pe chipul său.

— Tăinuiești mai multe lucruri decât mi-aș fi imaginat, Pistruiato, a recunoscut, făcând un pas spre mine.

M-am dat înapoi, în timp ce se apropia de mine, și m-am lovit cu spatele de portiera mașinii.

— Toți avem câte un secret, am răspuns coborând glasul și simțind cum picioarele începeau din nou să-mi tremure.

— Te avertizez că sunt un detectiv foarte bun, a spus, aplecându-se să mă sărute.

L-am oprit împingându-l, dar abia am reușit să-l clintesc un pic.

Răspunsul său mă trezise din vraja pe care era capabil să o creeze în jurul meu. Inima îmi bătea cu putere.

— Stai departe de mine, Nicholas, i-am spus mai serioasă ca niciodată.

Ultimul lucru pe care-l doream era ca o persoană ca el să-mi descopere trecutul. M-a cuprins panica doar imaginându-mi acest lucru. Întotdeauna îmi ținusem demonii în frâu, nimeni nu știa nimic, dar acum că trăiam sub același acoperiș existau lucruri pe care nu mai puteam să le ascund. M-a îngrijorat posibilitatea ca, într-un timp atât de scurt, să fi putut descoperi că existau lucruri pe care nu le arătam nimănui.

— Să stau departe de tine? Corpul tău pare să zică altceva.

Afurisit să fie el şi capacitatea lui de a mă afecta mai mult decât oricine altcineva! Stătea în faţa mea, atât de masiv şi de masculin, iar eu mă simţeam ca un animăluţ încolţit care era pe cale să fie ucis dintr-o clipă în alta. Mă simţeam mică şi insignifiantă în comparaţie cu el, şi nu-mi plăcea senzaţia asta.

Şi-a pus mâinile de o parte şi de alta a capului meu, blocându-mă cumva.

— De ce ţi-e teamă? m-a întrebat, privindu-mă în ochi.

A rămas cu gura deschisă deasupra gurii mele, iar răsuflarea sa îmi dezmierda faţa. Ochii lui erau atât de albaştri... Acum că era atât de aproape de mine, am remarcat că în mijloc, lângă pupile, avea punctuleţe de culoare verde acvamarin.

— De tine, am răspuns într-o şoaptă abia perceptibilă.

Nick a zâmbit pieziş, părând satisfăcut de răspunsul meu. A fost ca şi cum mi-ar fi turnat cineva o carafă cu apă rece în cap. De data asta l-am împins cu putere şi m-am sustras din îmbrăţişarea sa.

— Eşti un cretin, i-am trântit, supărată pe mine însămi pentru că fusesem sinceră cu el.

Nick a izbucnit în râs.

— De ce? Pentru că mă bucur că ţi-e frică de mine? E normal, Pistruiato, deja începeam să mă îngrijorez că nu te temi de mine.

— Mi-e teamă că o să reuşeşti să-mi creezi probleme, am minţit într-o încercare disperată de a şterge cu buretele ultimele mele cuvinte.

Mărturisirea mea îi dădea prea multă putere.

— Presupun că e un aspect pe care-l evit cu destul de multă dibăcie, nu trebuie să-ţi faci griji.

— Asta e problema, nu vreau să am motive să-mi fac griji. Acum dă-mi telefonul ca să pot pleca de aici.

Nicholas a oftat, deşi afişa acelaşi zâmbet amuzat.

— Păcat că ești atât de orgolioasă. Credeam că noi doi ne-am putea distra.

— Nu există noi doi... și nu va exista niciodată.

Douăzeci de minute mai târziu, Jenna m-a lăsat acasă. Am respirat din nou ușurată și mi-am jurat să nu-i mai cad în plasă. Eu și Nicholas trebuia să păstrăm distanța unul față de celălalt.

În ziua următoare m-am apucat să-mi spăl mașina. Nicholas era în casă făcând Dumnezeu știe ce și aproape că nu ne-am intersectat deloc. Eu am încercat să scot petele de noroi și de murdărie pe care noua mea Broscuță le avea pentru că fusese mult timp la vânzare și n-o îngrijise nimeni. Și m-a amuzat să văd cum noii mei vecini, toți incredibil de fițoși și îmbrăcați în haine Chanel, mă priveau dezgustați când mă vedeau spălându-mi mașina într-un tricou promoțional, cu părul prins într-un coc lejer și în niște pantaloni scurți simpli. Adevărul e că arătam îngrozitor, dar puțin îmi păsa ce credeau despre mine vecina mea blondă și soțul său producător al nu știu cărui program de televiziune.

În timp ce suflam pentru a-mi îndepărta de pe față o șuviță de păr și mă întindeam peste capotă cu un burete străduindu-mă să elimin o pată care se încăpățâna să nu dispară, am auzit ultima voce pe care mă așteptam s-o aud în locul acela și, cu atât mai puțin, în acel moment.

— Văd că urăști în continuare spălătoriile auto.

Am rămas împietrită preț de o clipă. Nu putea fi adevărat.

M-am întors spre persoana care tocmai sosise. Era în picioare în dreptul intrării lângă mașina lui Nicholas, iar înfățișarea sa era identică cu cea pe care o avea când mă despărțisem de el cu două săptămâni în urmă. Părul blond răvășit, ochii ciocolatii care transmiteau o siguranță pe care o admirasem întotdeauna, corpul său de jucător de hochei... A trebuit să respir adânc de câteva ori.

Dan, cel care mă înşelase cu cea mai bună prietenă a mea, era în faţa mea.

M-am oprit din ceea ce făceam, cu buretele şiroind într-o mână, iar cealaltă atârnată pe lângă corp, ca şi cum ar fi fost moartă. Nu puteam să mă mişc, simpla sa prezenţă alături de mine mă durea mai mult decât orice şi, fără să vreau, toate amintirile pe care le aveam împreună mi-au venit în minte ca o proiecţie de diapozitive: momentul în care ne-am cunoscut, după ce asistasem ca spectatoare la unul dintre meciurile pe care le câştigasc, iar el s-a apropiat de mine să-mi spună că nu fusese în stare să se concentreze cum trebuie când m-a văzut în tribună; prima noastră întâlnire, când m-a dus la un restaurant indian şi amândurora ne-a picat rău mâncarea picantă şi am fost bolnavi trei zile la rând; primul nostru sărut, atât de dulce şi de special, încât fusese până nu de mult pe lista celor mai frumoase amintiri ale mele; prima dată când se referise la mine ca fiind iubita lui...

În acea clipă mi-a venit în minte imaginea sa şi a lui Beth sărutându-se, care a estompat celelalte amintiri pe care le aveam despre el şi m-a făcut să simt o durere în piept.

Mi-am căutat vocea, sperând să nu se vadă cât de mult mă afecta să-l văd acolo.

— Ce naiba cauţi aici? l-am întrebat, dând drumul buretelui în găleata cu apă, iar mai multe picături m-au stropit pe picioarele desculţe.

Fără să-şi ia ochii de la mine, mi-a răspuns:

— Mi-era dor de tine.

Nu m-am putut abţine să nu izbucnesc într-un hohot de râs sarcastic.

— Sunt sigură că nu... Ai avut o companie foarte plăcută, i-am spus, întorcându-i spatele şi ducându-mi mâinile la cap.

— Noah... îmi pare rău, s-a scuzat cu aceeaşi voce catifelată cu care îmi spusese de mii de ori că mă iubeşte mai presus de orice pe lume.

Am clătinat din cap, dorindu-mi ca întreaga scenă să nu fie reală. Nu eram pregătită să-l înfrunt pe Dan, pentru că

o parte din mine dorea ca totul să fie ca până atunci, o parte din mine dorea să se răsucească pe călcâie și să-l las să mă îmbrățișeze, să mă sărute și să-mi spună cât de mult mă iubea și cât de dor îi fusese de mine... Îmi doream cu disperare compania unei persoane din viața mea anterioară. Chiar dacă ar fi durat doar câteva clipe, voiam să fiu acea Noah Morgan care fusesem înainte de a mă urca într-un avion și de a-mi părăsi orașul pentru a trăi o viață pe care nu mi-o doream.

— Noah... eu te iubesc, a declarat atunci și l-am simțit în spatele meu.

Se apropiase foarte mult de mine.

M-am întors, simțind cum acele cuvinte se înfigeau în inima mea făcută bucățele.

— Să nu-mi mai spui așa ceva, am zis pe un ton ferm, dar, văzându-l atât de aproape... văzând luminițele din ochii săi căprui, cicatricea pe care o căpătase pe obraz când fusese lovit cu o crosă de hochei – eu fusesem lângă el în timp ce îi suturau rana, aproape mai isterică decât el din cauză că nu suportam să văd răni sau sânge – ... fiecare detaliu pe care îl observam la Dan îmi evoca o mulțime de amintiri... amintiri care acum îmi provocau o durere insuportabilă.

Părea tulburat, îl cunoșteam suficient de bine încât să-mi dau seama că situația i se părea chiar mai greu de gestionat decât mi se părea mie.

— Ți-o spun pentru că ăsta este adevărul, Noah, a afirmat și, fără să-și ia ochii de la mine, mi-a cuprins fața cu mâinile.

Atingerea sa m-a făcut să mă cutremur datorită amintirilor plăcute pe care mi le-a trezit. Timp de o jumătate de an băiatul ăsta însemnase totul pentru mine... Fusese prima mea dragoste și încă aveam sentimente foarte intense pentru el.

— Te rog, iartă-mă, a repetat, în timp ce îmi mângâia obrajii. Când ai plecat, lumea mea s-a năruit, nu știam ce să fac, cum să mă descurc, a continuat să vorbească; degetele sale coborâseră pe umerii mei, pe care mi-i dezmierda cu delicatețe în timp ce vorbea pe un ton disperat. Trebuie să mă

ierți... Noab, te rog, spune ceva, am nevoie să-mi spui că mă ierți...

Am strâns din ochi cu putere... Chestia asta n-ar fi trebuit să se întâmple. De ce venise aici? Pentru ce? Și, oricum, prezența sa nu ar fi trebuit să-mi provoace durere, lucrurile n-ar fi trebuit să fie așa... Nu ar fi trebuit să-și ceară scuze pentru nimic și totuși... să-l văd din nou, să regăsesc ceva din viața mea anterioară era... atât de reconfortant.

În clipa aceea i-am simțit buzele peste ale mele. A fost atât de ueașteptat, dar în același timp părea ceva obișnuit. Să-i simt atingerea buzelor fusesc un lucru normal în viața mea, o experiență plăcută și necesară, ceva ce îmi dorisem să fac încă din momentul în care mă urcasem în acel avion ca să plec și să nu mă mai întorc.

Și-a pus mâna pe ceafa mea și m-a tras spre el. Eram atât de uluită și de afectată de miile de senzații contradictorii care mă asaltaseră, încât nu am putut face altceva decât să rămân nemișcată.

— Te rog, sărută-mă, Noah, nu sta așa, mi-a cerut, apăsându-și și mai tare buzele peste ale mele.

A reușit să mă facă să întredeschid gura, iar limba sa a căutat-o pe a mea așa cum o făcuse încă de prima dată când ne sărutaserăm... Am simțit o căldură în tot corpul, dar... ceva era diferit... ceva se schimbase, era ca și cum corpul meu ar fi așteptat o reacție mai puternică, voiam foc în locul căldurii pe care o simțeam în acel moment.

Brusc cineva a făcnt un zgomot pentru a ne atrage atenția. A fost ca și cum mi-ar fi aruncat în cap găleata cu apă și săpun care era încă la picioarele mele. Am făcut un pas înapoi, iar Dan m-a privit o secundă cu mulțumirea citindu-i-se pe față, înainte de a ne întoarce pentru a vedea cine ne întrerupsese.

Mama și William tocmai ajunseseră acasă. Fusesem atât de cufundată în toate gândurile și sentimentele contradictorii care-mi treceau prin minte, încât nici măcar nu auzisem mașina sosind.

Mama ne-a privit cu un zâmbet larg, după care s-a întors spre William, care o privea cu ochii sclipind de satisfacție.

— Ți-a plăcut cadoul nostru?! a întrebat privind când spre mine, când spre Dan.

M-am uitat confuză la Dan.

— Mama ta mi-a trimis biletul ca să-ți fac o surpriză, mi-a explicat ridicând din umeri, deși pe fața sa mi s-a părut că văd o oarecare senzație de vină.

Sigur că da, acum înțelegeam. Mama a crezut că îmi face cel mai frumos cadou aducându-mi-l pe iubitul meu, doar că nu era la curent cu un mic detaliu: nu mai eram împreună.

— Erai atât de tristă, Noah... a spus mama apropiindu-se pentru a mă îmbrățișa rapid. Știam că singurul care îți poate smulge un zâmbet e Dan, așa că m-am gândit să-l invit să stea câteva zile la noi.

„Vai, mamă... ce încurcătură ai creat."

Am schițat un zâmbet forțat, pentru care am făcut un efort ieșit din comun, în timp ce William îi întindea mâna lui Dan și i-o strângea cu putere. Mama l-a îmbrățișat și ea, după care s-au întors pentru a ne privi cum stăteam unul lângă altul, aproape fără să ne atingem.

— Vă lăsăm să vă bucurați de puțină intimitate, sunt sigură că vreți să fiți singuri, a spus mama emoționată. Am dat instrucțiuni să ți se pregătească dormitorul de oaspeți, Dan. Dacă ai nevoie de ceva, nu ezita să-mi spui.

Dan a dat din cap politicos, iar mama și Will s-au făcut nevăzuți pe ușa principală.

Când nu i-am mai văzut, m-am întors furioasă spre fostul meu iubit.

— Nu pot să cred că ai avut nerușinarea să vii aici, i-am aruncat, întorcându-i spatele și începând să strâng ustensilele pe care le adusesem ca să spăl mașina.

Treaba asta trebuia să mai aștepte, acum aveam ceva mult mai important de făcut.

Situația era inacceptabilă, Dan nu putea rămâne în casa mea, nu-l voiam acolo și nu-i puteam permite nici să mă mai sărute, sub nicio formă...

— Am considerat că este ocazia perfectă să-mi cer scuze în persoană, a comentat, făcând un pas spre mine.

Înaiute să mă atingă sau să mă sărute, am făcut un pas înapoi.

— Nu poți să rămâi aici, Dan.

El s-a încruntat și s-a apropiat.

— Știu că ești încă supărată și știu că va trebui să treacă mult timp până să mă poți ierta, dar lasă-mă să stau cu tine zilele astca, Noah... Orice-ar fi, problema asta o s-o rezolvăm împreună, te rog... Tu ești a mea și eu sunt al tău... Îți amintești?

Vorbele sale m-au atins ca un pumnal în inimă.

— Am încetat să mai fiu a ta în clipa în care te-ai cuplat cu prietena mea cea mai bună, am răbufnit, știind că durerea de a-l revedea și de a fi nevoită să mă despart definitiv de el avea să mă doboare în zilele următoare și mai mult decât se întâmplase deja. Așa că poți să rămâi, în primul rând pentru că nu vreau să le dau peste nas mamei și lui William și nici nu vreau să afle ce mi-ai făcut, dar după asta nu mai vreau să știu nimic de tine.

— Știu că te-am rănit, Noah, a recunoscut apropiindu-se de mine, dar eu nu m-am mișcat. Dar te iubesc, te-am iubit întotdeauna, iar viața fără tine e un adevărat chin... De când te-am revăzut totul are din nou sens. Când mi-ai spus că pleci, am încercat să-mi fac un plan în minte ca să rezist, dar n-a funcționat. Noah, chestia cu Beth nu a însemnat nimic pentru mine: m-am apropiat de ea doar pentru că îmi amintea de tine, erați mereu împreună, semănați chiar și la caracter. Știu că am fost un nemernic, dar nu pot suporta ca povestea noastră să se termine așa...

Am coborât privirea, încercând să-mi stăpânesc lacrimile care amenințau să mă năpădească... Nu aveam de gând să încep să plâng... eu nu plângeam... eu nu plângeam.

— Şi uită-te acum la noi... nici măcar nu eşti în stare să mă priveşti.

Mâinile sale mi-au cuprins faţa, iar ochii săi căprui s-au adâncit în ochii mei.

— Te rog, spune-mi că mă ierţi, mi-a cerut în şoaptă, cu buzele aproape lipite de ale mele.

Nici nu ştiu ce am răspuns, dar buzele sale au continuat să mă sărute, cu insistenţă, cu emoţie, iar eu l-am lăsat s-o facă, *din nou*... Nu puteam controla chestia asta: pur şi simplu era ceva de care aveam nevoie. Cu toate acestea, când mă dezmierda cu buzele am ştiut că nu e bine ce fac, aveam o senzaţie ciudată în stomac, mă simţeam vinovată, vinovată pentru că înşelam o persoană foarte importantă... pe mine însămi.

M-am îndepărtat de el câteva secunde mai târziu.

— Am nevoie de spaţiu, am reuşit să articulez.

Şi era adevărat, aveam nevoie să gândesc, aveam nevoie să nu-l mai am în faţa ochilor.

— Bine, a acceptat, coborând mâna pe care o avea pe faţa mea şi făcând un pas înapoi. Pot cel puţin să-mi las lucrurile în camera de oaspeţi? a întrebat.

Am consimţit şi l-am condus la camera respectivă. Nu mai puteam să stau niciun minut acolo cu el, aşa că mi-am luat rămas-bun şi am pornit spre camera mea, cu intenţia de a mă băga în pat şi de a dormi până a doua zi... Nu-mi păsa că era devreme, aveam nevoie să gândesc şi să-mi pun sentimentele în ordine şi în perspectivă, dar m-am oprit fără să vreau la o altă uşă decât a mea şi, înainte să mă pot opri, băteam la uşa lui Nicholas.

Nu ştiu dacă a răspuns, dar am auzit un zgomot şi am deschis pur şi simplu uşa.

Era aşezat în faţa laptopului, la biroul aflat într-un colţ al camerei, iar când m-a văzut, l-a închis. S-a răsucit cu scaunul, întorcându-se cu faţa spre mine, iar mintea mea a înregistrat fiecare parte a anatomiei sale ca şi cum ar fi fost o operă de artă. Era fără tricou şi în pantaloni de trening gri.

Era clar că nu aștepta nicio vizită și cu atât mai puțin pe a mea, cred că de când ajunsesem în casa asta era prima dată când băteam la ușa lui, dar o parte din mine mă îndemnase să caut consolare la fratele meu vitreg și încă încercam să înțeleg de ce naiba decisesem să mă torturez singură suportând prezența unei astfel de persoane.

Ochii săi albaștri s-au fixat asupra mea, în ciuda distanței dintre biroul său și ușă. Presupun că a citit ceva pe fața mea, pentru că aproape imediat s-a încruntat.

— Ce-ai pățit? m-a întrebat, ridicându-se și apropiindu-se de mine cu precauție, ca și cum nu știa foarte bine ce să facă.

Într-o secundă, ca aproape de fiecare dată când eram singuri, o atracție irezistibilă s-a făcut simțită între noi. Pe de-o parte, m-am bucurat când mi-am dat seama că Dan era incapabil să provoace acea reacție asupra mea și, fără să vreau, m-am simțit în același timp bucuroasă și încurcată.

Am făcut un pas înainte fără să scot vreun cuvânt, privind acei ochi albaștri plini de promisiuni întunecate și, fără să stau pe gânduri, i-am pus o mână pe ceafă și l-am sărutat aproape cu disperare.

La început a rămas nemișcat, probabil surprins, dar reacția corpului său a fost imediată. M-a prins de mijloc și m-a tras spre el. În secunda următoare, buzele și limba sa au preluat controlul. Am simțit mii de fluturi în stomac. Atingerea mâinilor sale pe corpul meu m-a făcut pur și simplu să uit motivul pentru care mă dusesem acolo și în scurt timp am început să respir sacadat sub presiunea buzelor sale: trebuia să mă îndepărtez pentru a-mi recăpăta suflul și pentru a controla tremurul care pusese stăpânire pe trupul meu.

— Ce faci? m-a întrebat șoptit în timp ce cu dinții m-a apucat de ureche și a tras până mi-a scăpat un suspin.

Mâinile mele s-au lipit de spatele lui când a început să mă sărute pe gât și pe bărbie... iar orice sentiment de durere, de pierdere sau de dor a dispărut din mintea mea.

Însă el m-a îndepărtat.

— Ce s-a întâmplat? a insistat, privindu-mă în ochi.

De ce trebuia să mă întrebe asta? De ce nu se limita pur şi simplu să mă sărute şi să mă aducă la extaz cu ceea ce era în mod evident una dintre cele mai mari abilităţi ale sale? De când îl interesau pe Nicholas motivele pentru care cineva dorea să aibă o aventură cu el?

Atunci mi-am amintit de Dan... iar senzaţia că fusesem înşelată de o persoană pe care o iubeam atât de mult – îi iubeam mult, atât pe el, cât şi pe Beth – a revenit, făcându-mă să sufăr, la fel ca durerea la gândul că îi pierdusem pe amândoi pentru totdeauna, pentru că nu eram în stare să-l iert, nu o merita. Dar cea mai rea era teama... teama că nu voi fi suficient de puternică încât să păstrez distanţa faţă de el.

Mi-am sprijinit fruntea de umărul gol al lui Nick, iar el m-a cuprins automat cu braţele. A fost foarte ciudat, pentru că niciodată nu împărtăşiserăm o experienţă asemănătoare. L-am lăsat să mă îmbrăţişeze şi mi-am odihnit capul pe pieptul său. Mirosea extraordinar de bine, probabil se dăduse cu un parfum scump dintre cele pe care le folosesc vedetele de la televizor. Dar ceea ce mi-a plăcut cel mai mult au fost căldura pe care o emana pieptul său şi senzaţia reconfortantă pe care am experimentat-o când acea căldură m-a invadat, pentru că mă simţeam paralizată... Paralizată din cauza emoţiilor care mă năpădiseră şi a durerii pe care o simţeam în suflet.

— Nu e vorba că nu mi-ar plăcea să te ţin în braţe, Pistruiato, dar, dacă nu-mi zici ce-ai păţit, e posibil să trag propriile concluzii şi să mă iau la trântă cu cine nu trebuie.

Cuvintele sale au reuşit să-mi smulgă un zâmbet, în ciuda stării mele de spirit.

Am încercat să mă separ de el, dar a tras de mine până a ajuns să se aşeze pe scaunul de la birou, ţinându-mă pe genunchi.

Din nou a fost o senzaţie ciudată, ciudată şi atât de plăcută, încât am simţit iar o durere în stomac.

— Te rog, spune-mi că nu ai venit pentru că ai făcut ceva cu cealaltă mașină a mea și te roade remușcarea, pentru că în cazul ăsta nici toate sărutările din lume...

Știam că glumește și mă amuza felul în care încerca să mă facă să râd. Nu cunoșteam această fațetă a durului și impertinentului de Nicholas Leister și mi-a plăcut să o remarc.

Atunci am decis să-i spuu motivul pentru care intrasem în camera lui, pentru că, oricât de greu ar fi de crezut, planul meu nu fusese să am o aventură cu el sau ceva de genul ăsta.

— Dan e aici, l-am anunțat, urmărindu-i reacția.

A durat o secundă până a înțeles ce i-am spus. Trupul i s-a încordat.

— Nemernicul care te-a înșelat e aici? a spus, privindu-mă neîncrezător. Unde? În Los Angeles?

„Uf..."

— Aici, în casă, am răspuns, dându-mi seama cât de jalnică și de ridicolă era întreaga situație.

El m-a privit câteva secunde ca și cum aștepta să-i spun că e o glumă.

M-am grăbit să-i explic.

— Mama l-a invitat, nu știe ce mi-a făcut, habar n-are că ne-am despărțit... dar acum el e aici, Nicholas, iar lumea mea s-a întors cu susul în jos... i-am spus, ridicându-mă și începând să mă plimb prin cameră.

N-o să înțeleg niciodată de ce îi povesteam toate astea fratelui meu vitreg, dar simțeam nevoia să mă descarc în fața cuiva, iar Nick se pricepea foarte bine să mă facă să mă gândesc la altceva.

M-a privit ciudat, după care a luat o țigară de pe masă și a dus-o la gură. Părea supărat sau poate dezamăgit.

— De ce îmi povestești asta? m-a întrebat, trăgând scurt din țigară.

În ochii săi am remarcat o răceală bine cunoscută... cea cu care mă observa de cele mai multe ori, cea care ne făcea să ne insultăm și să ne urâm reciproc. Nicholas avea două

fațete diferite și niciodată nu știam când avea să apară una sau cealaltă.

Am simțit un junghi în inimă.

Am încercat să las deoparte sentimentele mele pentru el, sentimente pe care nici eu nu le înțelegeam, și i-am spus ce doream de fapt.

— Dan o să-și dea seama cine ești când o să te vadă, am afirmat, punându-mi acea platoșă pe care mi-o puneam mereu pentru a mă apăra de cei din jur, acea platoșă care părea să fi dispărut după ce-l cunoseusem pe Dan. O să te recunoască după poza pe care i-am trimis-o cu noi doi... când... ne-am sărutat, am reușit în cele din urmă să termin fraza.

Cine ar fi crezut că acel sărut avea să-mi dea atâtea bătăi de cap? Dacă aș fi știut că, după acel sărut cu Nick, o parte din mintea și din trupul meu urmau să își dorească să repete experiența, m-aș fi abținut să fac asta.

Ochii lui Nicholas s-au ațintit asupra mea. A lăsat țigara într-o scrumieră pe birou și m-a privit cu dispreț.

— Ce urmărești, Noah?

Am respirat adânc.

— Nu vreau decât să plece și să nu mai fiu nevoită să-l văd niciodată, am spus știind că era adevărat, asta îmi doream, fără să-mi pese de durerea pe care avea să mi-o provoace.

Nu voiam alături de mine pe cineva care mă înșelase.

Chipul lui Nicholas a părut să se mai relaxeze puțin.

— Dar nu mă văd în stare să fac asta, am adăugat, ducându-mi tulburată o mână la frunte. A venit special să mă roage să-l iert... iar o parte din mine dorește asta, deși nu este ceea ce vreau să fac...

— Și aici intru eu în joc? m-a întrebat.

Am confirmat dând din cap, văzând că a înțeles unde voiam să ajung.

— Nu va dura decât câteva zile, am comentat cu voce tremurândă. Dacă vede că am dat pagiua, că nu mă interesează... poate mă lasă în pace.

A dat din cap, ducându-şi ţigara la gură. Chiar dacă nu-mi plăceau oamenii care fumau, el era cât se poate de sexy când făcea asta.

— Aşadar, trebuie să ne sărutăm în faţa lui, a conchis Nicholas.

Mă simţeam ruşinată de ceea ce-i ceream... şi, deşi mă mai ajutase o dată în sensul ăsta, când se oferise să facă o poză cu noi doi sărutându-ne, acum era un pic ciudat, pentru că, de fapt, ne mai sărutaserăm de câteva ori în ultimele zile.

— Să creadă că suntem împreună, am comentat şi m-am încordat când s-a ridicat de pe scaun şi s-a apropiat de mine.

— Ce-ar fi să-i sparg faţa ca să terminăm mai repede? a propus, apucându-mă cu o mână de bărbie.

M-a privit fix şi intens în ochi, supărat şi cu un sentiment ascuns, pe care n-am ştiut cum să-l interpretez.

— Mama nu trebuie să afle, am afirmat în cele din urmă în şoaptă.

Mă simţeam prizoniera acelei mâini care mă ţinea şi, în acelaşi timp, tulburată de atingerea sa. Cu un deget mi-a trasat conturul buzei de jos, mângâind-o uşor.

— Îmi rămâi datoare vândută, a spus pe un ton iritat, după care buzele sale le-au căutat brusc pe ale mele.

M-a sărutat cu putere, nu cu căldură şi nu m-am putut abţine să nu compar sărutul său cu cel al lui Dan. În timp ce fostul meu iubit era delicat şi afectuos – chiar dacă de fapt era un nemernic –, Nicholas era rece şi dominator. Niciodată nu ştiam ce gândeşte; de exemplu, în clipa aceea mâinile sale nici măcar nu mă atingeau, ci doar buzele. În secunda următoare s-a îndepărtat.

— Sper că nu eşti atât de idioată încât să-l laşi pe nenorocitul ăla să mai pună mâna pe tine.

După ce şi-a terminat fraza s-a întors cu spatele, a luat un tricou, cheile de la maşină, care erau pe masă, şi a plecat lăsându-mă acolo să încerc să aflu dacă aveam să fiu în stare să-mi revin după acel ultim contact cu el.

20

NICK

Eram enervat, chiar mai rău... nu știam cum mă simțeam, pentru că nu mă mai simțisem niciodată așa. Nici măcar nu pricepeam cum de o lăsasem pe Noah să-mi spună ce să fac sau să nu fac; chiar dacă în felul ăsta puteam să fiu alături de ea așa cum îmi doream... Faptul că fiecare parte a corpului meu se aprindea imediat ce o vedeam nu era un motiv suficient ca să accept s-o ajut cu acea farsă ridicolă pentru a scăpa de fostul ei iubit. Trecuse ceva timp de când depășisem vârsta prostiilor din liceu și, ca să fiu sincer, lucrurile s-ar fi putut rezolva într-o manieră mult mai rapidă și mai eficientă: de exemplu, rupându-i picioarele idiotului și dându-l afară din casă. Noah ar fi obținut ce dorea, iar eu m-aș fi simțit extrem de satisfăcut.

Am intrat în mașină, am trântit portiera și nu am mai stat să mă gândesc că o lăsam pe Noah singură în casă cu imbecilul ăla. După ce îi văzusem reacția, nu credeam că se poate întâmpla ceva între ei. Și, constatând cum mă simțeam doar imaginându-mi-i împreună, am apăsat hotărât pe accelerație și am decis să mă îndepărtez cât mai mult de o situație care, dacă nu aveam grijă, se putea transforma în propria și insuportabila mea închisoare.

De când ne sărutaserăm totul se schimbase. Acea iritare pe care o simțeam unul față de celălalt se transformase într-o dorință de nestăvilit, care mă punea într-o situație extrem de complicată. Nu știam ce vream, dar eram sigur că inițierea oricărui gen de relație cu Noah nu era ceea ce îi trebuia unei persoane ca mine. Deja mă lămurisem: Noah

avea stofă de parteneră de viaţă, iar relaţia mea cu femeile nu fusese niciodată monogamă. Îmi plăcea varietatea şi fugeam de obligaţii cât mă ţineau picioarele. Nicio femeie nu merita mai multă atenţie decât cea pe care eram dispus să i-o acord şi nu intenţionam să las niciodată o femeie să deţină controlul asupra mea sau asupra deciziilor mele. Eu făceam ce voiam şi cu cine voiam. Noah Morgan mă atrăgea mai mult decât oricare altă fată, trebuia să recunosc, o doream cu atâta ardoare, încât mă durea să stau departe de ea; mintea mea inventase atâtea fantezii construite în jurul său, încât când eram cu ea îmi pierdeam şirul gândurilor şi îmi lăsam trupul să-mi dicteze mişcările. Cu Noah totul era diferit şi de aceea trebuia să fiu cu băgare de seamă.

Am parcat maşina când am ajuns acasă la Anna. Am luat telefonul şi am apelat numărul.

— Sunt afară, am anunţat-o când vocea Annei s-a auzit la celălalt capăt al firului.

Era deja ora unsprezece seara, iar două minute mai târziu ea a ieşit din casă şi s-a îndreptat spre maşina mea cu un zâmbet care promitea multe.

Am coborât geamul văzând că nu deschidea portiera să urce.

— Părinţii mei nu sunt acasă, vrei să intri? m-a întrebat cu un zâmbet ealdşi seducător.

Nu am stat pe gânduri; când am coborât din maşină, mi-a venit în întâmpinare. Înainte de a putea spune ceva, buzele sale erau lipite de ale mele. Întotdeauua se dădea cu un ruj care avea un gust caracteristic şi nu-mi displăcuse niciodată... până atunci. M-am îndepărtat de ea şi am intrat în casă.

— N-ai mai venit de mult, a comentat o clipă mai târziu şi am observat că mă fixa cu privirea.

— Am avut multe pe cap, i-am răspuns sec.

Nu puteam să-mi scot din minte faptul că Noah dormea la câteva uşi distanţă de fostul său iubit.

Am luat-o spre salonul aflat în dreapta mea, căci dintr-un motiv inexplicabil n-aveam chef să urc în camera ei.

— Mi-era dor de tine, Nick, mi-a spus Anna, așezându-se lângă mine.

Am remarcat că avea obrajii îmbujorați și că buzele sale erau lucioase și atrăgătoare. M-am apropiat de ea, punându-mi o mână pe genunchiul ei gol și mângâindu-i pielea așa cum știam că-i place.

— Nu ar trebui să-ți fie dor de mine, Anna, am avertizat-o, observându-i culoarea intensă a ochilor. Noi doi nu suntem împreună.

Am văzut-o cum s-a încordat, dar nu s-a lăsat afectată. Amândoi știam cum era relația noastră. E adevărat că Anna beneficia de un tratament special din partea mea, dar din prima clipă a știut că nu vom fi niciodată mai mult decât eram acum. Eu nu intenționam să aparțin vreodată unei femei, nu aveam de gând să las pe nimeni să mă rănească din nou.

Buzele sale le-au căutat pe ale mele, iar eu i-am răspuns la sărut mai mult din reflex decât din dorință adevărată. Lucrul ăsta m-a deranjat. Anna era o fată foarte atrăgătoare și foarte frumoasă, întotdeauna existase o atracție între noi, mai mult decât cu oricare altă fată, dar de data asta nu s-a întâmplat nimic... iar chestia asta m-a enervat.

Cu mâna liberă am prins-o de ceafă și am obligat-o să adâncească sărutul. Anna era o fată deșteaptă, știa ce-mi plăcea și cum voiam să se comporte. Mâinile sale m-au tras spre ea prinzându-mă de tricou și ne-am lipit unul de altul, simțind căldura focului și a trupurilor noastre... dar nu era ceea ce căutam.

M-am îndepărtat o clipă mai târziu. Ea m-a observat cu ochii arzând de dorință.

— Nu vrei să urcăm în camera mea? mi-a propus, ținându-mă strâns de tricou.

I-am luat mâinile și i le-am îndepărtat, după care m-am întors spre televizor, care era pornit.

— N-am chef, am răspuns simplu.

Anna a oftat şi şi-a luat geanta de pe masă.

— Vrei? a spus arătându-mi jointul pe care îl avea între degete.

Am scos bricheta din buzunarul blugilor şi m-am aplecat să i-l aprind, în timp ce ea îl ţinea strâns între buze.

— Chestia asta te va binedispune, m-a asigurat pasându-mi-l o secundă mai târziu.

În noaptea aceea am lăsat problemele să dispară.

Am ajuns acasă pe la trei dimineaţa. Mă durea tot corpul şi mă simţeam de parcă aş fi mâncat bătaie. Când am trecut pe lângă camera lui Noah şi am văzut lumina care se filtra pe sub uşă, am simţit cum un val de furie mi-a străbătut tot corpul. Dacă lumina era aprinsă, asta însemna că Noah era trează şi că probabil nu era singură. Am deschis uşa fără să ezit, dispus să mă iau la bătaie cu idiotul care dormea acum sub acelaşi acoperiş cu mine.

M-am oprit brusc când am văzut silueta lui Noah relaxată şi adormită. Era ghemuită şi acoperită cu un cearşaf alb subţire, pletele sale blonde erau împrăştiate pe pernă, iar ochii îi erau închişi şi liniştiţi. Lampa de pe noptieră era aprinsă, iar lumina sa slabă lăsa să se întrezărească tot ce se afla în încăpere... iar Dan nu era nicăieri.

Am inspirat adânc, încercând să domolesc acele valuri de furie care încă îmi străbăteau corpul după ce îmi imaginasem mii de scene în care Noah era întinsă în pat cu fostul său iubit, făcând orice mai puţin să doarmă. Dar lui Noah îi era frică de întuneric, descoperisem asta în prima noapte în care dormise în casa mea şi, amintindu-mi acel moment, am simţit o senzaţie de căldură.

Am observat-o în timp ce dormea, părea liniştită, iar respiraţia sa era regulată şi calmă. Nu mă obosisem niciodată să privesc o fată dormind: era un lucru fascinant. M-am apropiat puţin mai mult, dorind să verific o teorie. Când am ajuns mai aproape de ea, automat inima a început să-mi bată

mai tare fără niciun motiv sau logică. O senzație ciudată și necunoscută mi-a străbătut tot corpul și, dintr-odată, m-am simțit mai bine... incomod, dar mai bine. Mă stăpâneam cu greu să nu mângâi acele buze suave și pline, de culoarea cireșii. Întreaga mea anatomie dorea să intre în contact cu acel trup și atunci am înțeles că nimic nu avea să se schimbe. Nu conta dacă mă culcam cu Anna sau cu orice altă fată... nimic nu era la fel de iutens precum ceea ce simțeam în acel moment pentru fata care dormea în patul din fața mea.

21

NOAH

În dimineaţa aceea m-am trezit mai târziu decât în mod normal. Nu ştiu dacă din cauza vârtejului de gânduri contradictorii care mă asaltase când am pus capul pe pernă sau pentru că ştiam că ziua aceea urma să fie foarte complicată. Dar cert este că, în momentul în care m-am trezit şi am văzut că cerul era înnorat, am ştiut că nu putea să iasă nimic bun din faptul că îi cerusem o favoare lui Nicholas şi că îl lăsasem pe fostul meu iubit să rămână peste noapte în aceeaşi casă cu mine. În timp ce îmi puneam costumul de baie şi o rochie de plajă, mi-am spus că nu trebuia să rezist decât până la ora şapte seara, când începeam tura la noul loc de muncă şi astfel puteam să dispar şi să-l evit fără probleme pe Dan.

În plus, meditasem mult la problema asta înainte să adorm şi singurele sentimente pe care le mai aveam faţă de persoana care fusese totul pentru mine erau de furie şi ranchiună. Eram supărată, nu voiam nici să-l văd în faţa ochilor; ba mai mult, simţeam că fusesem proastă pentru că îl lăsasem să mă sărute. Nu ştiu dacă simţeam aşa pentru că în clipa aceea nu îi aveam în faţa ochilor şi, prin urmare, amintirile pe care le trezea în mine nu erau foarte clare. În dimineaţa aceea nu voiam nici măcar să-l văd.

Când am intrat în bucătărie şi l-am văzut aşezat la masă, cu o ceaşcă de cafea şi privirea aţintită în ecranul telefonului, nu m-am putut abţine să nu-i arunc o privire sfredelitoare. Când m-a văzut, a ridicat ochii şi m-a privit în timp ce treceam pe lângă el pentru a ajunge la frigider, de unde am scos sucul de portocale.

— Aşteptam să cobori, a spus ridicându-se de pe scaun şi sprijinindu-se de blat lângă mine.

L-am ignorat în timp ce îmi tăiam o felie de pâine şi o puneam la prăjit.

— Părinţii tăi au plecat deja.

— Adică mama, am specificat deranjată.

Dan a oftat şi, în cele din urmă, am decis să mă uit la el. Părul său blond era atent pieptănat şi îşi pusese cei mai buni blugi şi un tricou cu un mesaj ridicol.

— Nu vrei să vorbeşti cu mine? m-a întrebat fără să-şi ia privirea de la mine. Vreau să te recâştig, Noah, nu am traversat o ţară întreagă doar ca să vin în vacanţă: am venit aici ca să obţin iertarea ta.

— Nu am ce să iert, Dan, am răspuns pe un ton tăios. M-ai înşelat şi nu o singură dată, am primit poze, poze pe care nici măcar nu ştiu cine mi le-a putut trimite, dar presupun că a fost una dintre prietenele tale. Nu au acceptat niciodată ideea că noi doi formam un cuplu şi se pare că acelaşi lucru e valabil şi pentru prietena mea cea mai bună.

Înainte ca Dan să poată răspunde acuzaţiei mele, Nick a apărut în bucătărie la bustul gol şi cu nişte pantaloni de pijama care îi stăteau neglijent pe şolduri. Avea părul vâlvoi şi era desculţ... Fără să vreau, l-am comparat cu persoana care stătea lângă mine. Simpla sa prezenţă mi-a accelerat bătăile inimii, iar Dan a întors privirea să vadă cine îmi captase atenţia în aşa fel.

Nick s-a oprit şi a analizat situaţia din pragul uşii. Mi-am muşcat buza nervoasă. Ce trebuia să fac acum?

Dan şi-a încleştat maxilarul când şi-a dat seama cine era, iar pentru prima dată de când venise m-am simţit suficient de puternică încât să-i ţin piept.

— Salut, nu ai făcut prezentările, a comentat Nick, apropiindu-se de noi şi întinzându-i mâna.

Dan a reacţionat o secundă mai târziu şi am văzut cum venele de pe braţul fratelui meu vitreg s-au încordat când i-a strâns mâna cu putere. Dan a disimulat cât a putut de bine

durerea pe care i-a provocat-o strângerea de mână a lui Nick, iar eu m-am foit neliniştită.

— Sunt Nicholas.

— Dan, a spus fostul meu iubit, fără să-şi ia privirea de la nou-venit.

Ceea ce s-a întâmplat în continuare l-a lăsat pe Dan cu gura căscată: Nick s-a apropiat de mine şi s-a aplecat pentru a mă săruta tandru pe buze.

— Bună dimineaţa, frumoasa mea, m-a salutat cu ochii strălucind dintr-un motiv pe care nu l-am putut descifra.

După ce m-a sărutat, şi-a turnat o ceaşcă de cafea şi a ieşit în grădină.

„Bravo, Nick, mulţumesc că ai aruncat piatra în baltă şi ai fugit."

— Ce înseamnă asta, Noah? a întrebat Dan, cu ochii scânteind.

Am ridicat din umeri fără să-l privesc în faţă.

— Înseamnă că mi-am revenit, am răspuns, aşezându-mă pe scaun şi sorbind din paharul cu suc.

Dan m-a privit de la distanţă, fără să-i vină încă să creadă ce se întâmplase.

— Nu ţi-au trebuit nici două săptămâni să mă înlocuieşti cu un idiot plin de muşchi?

— Ţie ţi-au trebuit douăzeci şi patru de ore.

Dan s-a apropiat de mine şi şi-a încleştat mâinile pe spătarul scaunului din faţa sa.

— Înţeleg ce faci. M-am prins, mi-o plăteşti cu aceeaşi monedă, dar asta nu schimbă cu nimic lucrurile, Noah: noi doi avem o relaţie.

— Aveam, *aveam* o relaţie, am specificat, ridicându-mă de pe scaun şi vorbindu-i pe un ton mai ridicat.

— Ce altceva vrei să mai fac ca să mă ierţi?

Am izbucnit în râs.

— Ce altceva? am replicat, nevenindu-mi să cred ce spusese. Ce naiba ai făcut până acum ca să te iert, Dan? Ai acceptat un bilet de avion? Eşti jalnic!

Fără să aştept răspunsul său, am ieşit şi m-am îndreptat spre grădină. Nick era întins pe unul dintre şezlonguri. M-am îndreptat spre el şi m-am aşezat alături. Şi-a scos ochelarii de soare şi m-a observat imperturbabil.

— Acum pot să-i sparg faţa? m-a întrebat, cu ochii ţintă la buzele mele.

— Nu cred că am convins pe nimeni, am afirmat, fără să mă pot abţine să nu-i admir bustul musculos şi bronzat.

— Ţi-am spus „frumoasa mea"... Pentru mine asta e ca şi cum te-aş fi cerut de nevastă, Pistruiato, a comentat ridicând mâna şi dându-mi o şuviţă de păr pe după ureche. În clipa asta fostul tău iubit se uită la noi pe fereastră, a adăugat cu voce joasă.

— Şi ce vrei să fac? am întrebat, pierzându-mă în ochii lui.

— Tot ce-ţi voi spune eu, a şoptit, aplecându-se să-mi vorbească la ureche. Mângâie-mă cu o mână.

„Ce?"

— Haide odată, m-a îndemnat şi m-a străbătut un fior când i-am simţit răsuflarea în ureche.

Am ridicat mâna şi am făcut ce-mi cerea. Pielea sa era caldă, aproape fierbinte sub atingerea mâinilor mele reci. Muşchii i s-au încordat la mângâierea mea, în timp ce eu îi trasam cu degetele liniile marcate de muşchii abdominali.

Buzele sale s-au lipit de gâtul meu, iar eu m-am cutremurat când i-am simţit dinţii zgâriindu-mi uşor pielea.

— Acum apleacă-te şi fă exact ce fac eu acum, mi-a indicat cu o voce încordată.

Degetele mele se opriseră peste linia de păr negru de deasupra buricului, iar mâna sa mă împiedicase să continui.

— Vrei să te sărut pe gât?

— Exact, Pistruiato, a răspuns cu gura deasupra huzelor mele.

Eram la doar câțiva centimetri unul de celălalt și am simțit cum inima mi s-a oprit, pentru ca, o secundă mai târziu, bătăile sale să se accelereze vertiginos.

Mi-am pus mâna pe ceafa lui și mi-am întors fața până când mi-am îngropat buzele în golul dintre umărul său și claviculă. L-am sărutat ușor de mai multe ori, până am ajuns la maxilar. Între timp, mâna sa mi se strecurase pe sub tricou și mă mângâia pe spate. Am făcut același lucru pe care-l făcuse și el și l-am mușcat de ureche, trăgând ușor cu dinții și savurând la maximum acel joc.

Dumnezeule... de ce dintr-odată nu mai voiam să mă opresc?

Nick s-a încordat sub dezmierdarea buzelor mele și următorul lucru pe care mi-l amintesc este că mi-a desfăcut coada, iar buzele sale se jucau cu ale mele. Trupul meu s-a arcuit peste ai său, căutându-i cu disperare atingerea, iar când limba sa a pătruns în gura mea, jur că m-am simțit de parcă mai aveam puțin și mă topeam.

Și-a pus mâna pe ceafa mea și m-a imobilizat în timp ce-mi desena cu limba cercuri în gură și explora fără odihnă. Dintr-odată, am simțit nevoia să îl ating ca înaiute, dar nu pentru că mi-o cerea el sau ca să-l fac gelos pe Dan: aveam nevoie de asta ca de aerul pe care-l respiram. Mi-am trecut mâinile peste mușchii brațelor lui și apoi peste pectorali. Când m-a tras peste el în șezlong și i-am simțit erecția pe abdomen, am decis să mă îndepărtez.

Nick a deschis ochii și am văzut că avea pupilele dilatate. Albastrul ochilor săi dispăruse, lăsând în loc o privire sălbatică ce prevestea pericolul.

— Se mai uită? am întrebat cu respirația întretăiată.

Nick a zâmbit amuzat.

— Cine a spus că face asta?

Am deschis ochii și m-am uitat spre bucătărie. Nu era nimeni.

— Mi-ai spus că se uită pe geam!

— Serios? a replicat pe un ton inocent.

M-am ridicat în picioare, săgetându-l cu privirea.

— Te-ai distrat suficient? i-am trântit printre dinți.

— Nici pe departe, frumoasa mea, a repetat apelativul pe care mi-l mai adresase o dată în bucătărie.

— Nu te mai preface, Nicholas... După cum vezi, nu se uită nimeni la noi.

Nick și-a înclinat capul și m-a observat zâmbind.

— Cine a spus că mă prefac?

Răspunsul său m-a surprins și, în același timp, m-a contrariat.

La naiba! În ce mă băgasem?

Nu știam ce să fac, e adevărat că era o casă mare, dar nu puteam ignora faptul că Dan era acolo, la fel ca Nicholas. Trebuia să plec, să pierd timpul până la ora la care începeam munca, așa că mi-am pus niște pantaloni scurți de sport, un maiou și adidașii Nike și am ieșit în hol, cu gândul să mă duc la alergat pe plajă.

În clipa în care am ieșit din cameră, ușa camerei de oaspeți s-a deschis, iar Dan mi-a ieșit în întâmpinare.

L-am ignorat în mod deliberat și m-am îndreptat spre scări.

— Noah, la naiba, așteaptă-mă, mi-a cerut, ajungându-mă din urmă pe palierul dintre scări.

— Ce vrei, Dan? am răbufnit exasperată.

Dan a părut să ezite câteva secunde.

— Dacă nici măcar nu vrei să vorbești cu mine, nu știu ce naiba mai caut aici, a mărturisit, strângând din dinți cu putere.

— Ar fi trebuit să te gândești la asta înainte de a decide să vii aici ca să mă pui într-o situație delicată, am replicat, apoi i-am întors spatele și am continuat să cobor scările.

Evident că a venit după mine.

– Atunci ce vrei să fac?

– Sincer? am spus întorcându-mă spre el şi fulgerându-l cu privirea. Vreau să dispari de aici.

Dan a strâns din huze cu putere.

– Credeam că, după ce am fost nouă luni împreună, putem cel puţin să încercăm să soluţionăm prohlemele.

Chiar era rănit de spusele mele? El?

– Nu sunt genul ăsta de fată, Dan. Nu am de gând să fiu.

– Ce gen de fată?

– Genul de fată care acceptă ca iubitul s-o înşele şi, după trei scuze de doi bani, decide să se poarte ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Credeam că mă cunoşti mai bine, dar e clar că şi eu m-am înşelat în privinţa ta.

– Şi ce te aşteptai să se întâmple?! a început să ţipe, luându-mă prin surprindere cu ieşirea sa. Să fim ca înainte? Doar ai plecat, ce mama dracului!

Buzele au început să-mi tremure necontrolat. Ştiam că plecasem, nu era nevoie să mi-o amintească ţipând la mine.

– Exact, am plecat. Deci ce naiba cauţi alci?

– Nu voiam să las lucrurile aşa. Nu vreau să te cuplezi cu primul venit ca să mă răneşti. Şi deja ai făcut-o, am priceput aluzia.

Am râs ironic.

– Ţi-e atât de greu să crezi că, dacă sunt cu Nick, este pentru că poate chiar vreau să fiu cu el?

Dan m-a privit condescendent.

– Haide, Noah... nu sunt idiot. Toată mascarada asta cu el, sărutul din bucătărie... crezi că nu mi-am dat seama ce faci?

Am simţit că mă înroşesc la faţă, iar asta nu a făcut decât să mă enerveze şi mai tare.

– Chiar vrei să ştii ce fac? l-am provocat, făcând un pas spre el. Tot ce n-am făcut noi doi... asta fae cu el.

Știam că păşesc pe un teren minat. Dan era foarte gelos; de fapt, sunt sigură că singurul motiv pentru care venise aici era să se asigure că sunt în continuare sub influenţa sa. Nu putea suporta că am trecut peste cele întâmplate atât de repede, era ca şi cum ar fi primit o lovitură în orgoliul său masculin afurisit.

Am văzut furia adunându-se în ochii săi căprui şi am ştiut că atinsesem punctul sensibil.

Înainte de a avea ocazia să aud ceea ce intenţiona să-mi spună, Nick a apărut în pragul uşii, ne-a văzut stând încordaţi unul în faţa celuilalt şi a venit spre mine, aşezându-se în faţa mea ca un paravan.

— Ce-ar fi să dispari din faţa mea? l-a întrebat pe un ton calm.

— Te culci cu iubita mea? a întrebat Dan ţinându-i piept.

Am văzut cum i se încordau muşchii şi cum i se umfla vena de la gât.

— Ce fac eu cu Noah nu te priveşte, idiotule.

Dan părea să cântărească ce avea de făcut în continuare. Îi înţelegeam reţinerea, Nick insufla teamă, mai ales când vorbea pe tonul calm şi rece pe care îl folosea în acea clipă. În plus, era mai mare decât el, mai puternic şi mai masiv. Chiar mi-a fost milă de Dan... deşi nu foarte multă.

— Dan, ar trebui să pleci, am afirmat, ducându-mă lângă Nick.

Nu mai era nimic de spus. Situaţia devenise ridicolă şi incomodă pentru amândoi, nu numai din cauza farsei pe care o jucam cu Nicholas, ci şi pentru că relaţia noastră ajunsese într-un punct mort. Chiar el o spusese: eu plecasem, iar el mă înşelase, nu mai era nimic de zis.

Dan m-a privit o clipă în ochi.

— Îmi pare rău pentru tot, Noah, s-a scuzat, încercând să ignore prezenţa fratelui meu vitreg.

Mi-am muşcat buza care începea să-mi tremure. Nu am crezut niciodată că lucrurile s-ar fi putut termina aşa între noi.

— Presupun că suntem exemplul perfect că relaţiile la distanţă nu funcţionează niciodată.

Dan a dat din cap afirmativ, cu buzele strânse, şi s-a îndepărtat spre scări, probabil ca să-şi strângă lucrurile.

Am rămas tăcută privindu-l îndepărtându-se.

— O să mă asigur că se urcă într-un avion, a spus Nick de lângă mine.

Uitasem că era acolo, lângă mine, observându-mă.

Am încercat să-mi revin, nu voiam să mă vadă aşa, nu voiam să mă arăt tristă pentru cineva care nu merita asta.

— Mă duc să alerg, l-am anunţat fără să-i răspund.

Adevărul este că în momentul acela aveam nevoie să fiu departe, departe de el, de Dan, de casa aceea, de toată lumea.

Am dat să ies, dar el m-a prins de braţ şi m-a reţinut.

— Eşti bine? m-a întrebat, ridicându-mi bărbia pentru a mă putea privi în ochi.

Nick îşi făcea griji pentru mine?

— O să fiu, am răspuns, întorcându-i spatele şi îndepărtându-mă de el.

Timp de o oră şi jumătate am alergat pe plajă, gândindu-mă la cele întâmplate, sau mai bine spus încercând să nu mă gândesc. Nu puteam nega cât de tare mă durea faptul că probabil nu aveam să-l mai văd pe Dan, nici pe Beth şi de fapt pe nimeni. Nu mai aveam motive să mă întorc în oraşul meu, iar chestia asta m-a făcut să mă simt distrusă. Iubitul meu, prietenii mei fuseseră pretextul perfect să mă întorc acasă, iar acum...

Am alergat şi am tot alergat, până când corpul mi-a cedat şi am fost nevoită să mă trântesc pe nisip. Am privit cerul pe jumătate înnorat şi m-am întrebat cum se poate schimba totul atât de repede. Acum eşti cineva şi în secunda următoare eşti o persoană cu totul diferită.

Fără să vreau, gândurile mele s-au îndreptat spre sărutul cu Nick din acea dimineaţă. Mi-am dus mâna la buze,

aproape simţindu-i gura peste a mea... Fusese o senzaţie atât de intensă... Dintr-odată, am simţit teamă văzând în ce situaţie mă băgasem, trebuia să am grijă: nu voiam să mai cad în plasa nimănui şi cu atât mai puţin a unei persoane ca Nicholas Leister.

Trebuia să-mi protejez sentimentele şi cea mai bună metodă era să mă ţin la distanţă de orice experienţă pe care o resimţeam atât de intens.

Nu puteam să-i dau atâta putere lui Nicholas, pentru că tocmai el era cel care mă putea distruge.

Pe drumul spre casă, am intrat în mare să mă răcoresc după atâta efort. Apoi, în timp ce mergeam pe ţărm încercând să mă usuc, m-am trezit faţă în faţă cu Mario, ospătarul din banda lui Nick care mă dusese la curse.

— Salut, surioara lui Nick, m-a salutat cu un zâmbet perfect, trăgând de lesa câinelui care îl însoţea, un ciobănesc german superb.

— Salut! i-am zis la rândul meu cu o bucurie sinceră, în timp ce mă aplecam şi mângâiam câinele după ureche.

— Te-ai săturat de familia Leister? m-a întrebat cu un zâmbet amuzat.

Avea dinţii foarte albi şi un zâmbet contagios.

— Mai curând de tot în general, încă încerc să mă adaptez la toate astea, i-am răspuns dezinvolt.

Nu voiam să-l amărăsc pe bietul băiat cu problemele mele.

Am început să mergem unul lângă altul.

— Când vrei, pot să-ţi arăt oraşul, există locuri care cred că o să-ţi placă, s-a oferit amabil.

I-am zâmbit la rândul meu recunoscătoare, deşi mă temeam ca Mario să nu aibă un alt plan în privinţa noastră. Nu zic că nu-mi plăcea de el, dar nu voiam să-mi complic viaţa. Aveam deja suficiente probleme cu băieţii.

— Adevărul e că nu am avut prea mult timp să vizitez locurile tipice și cu atât mai puțin acum, când o să încep munca.

Mario s-a răsucit pentru a mă privi în ochi.

— Nu mai spune, ce tare! Unde?

— La Barul 48, în apropiere de promenada maritimă. Azi e prima mea zi, am răspuns, simțindu-mă ușor agitată.

Mario a dat din cap gânditor.

— Cunosc niște persoane de acolo, e un loc plăcut, a comentat, dar în același timp s-a încruntat ușor.

În acel moment am ajuns la faleză și la scările din piatră care duceau direct în grădina mea.

— Vino să mă vezi când vrei, nu pot să-ți ofer ceva tare de băut, dar nu cred că va fi nicio problemă dacă te invit la un suc, am spus zâmbind.

Mario a izbucnit în râs.

— O să vin, a afirmat cu o sclipire aparte în ochii săi căprui. Și să ții minte că oferta mea rămâne valabilă, a adăugat, referindu-se la propunerea sa anterioară.

Am dat din cap fără să-i fac vreo promisiune și i-am făcut cu mâna.

Când am urcat scările spre camera mea, nu m-am putut abține să nu intru în camera lui Dan. Nu era nici urmă de el sau de lucrurile sale.

Eram idioată pentru că mă întrista absența unei persoane care mă rănise atât de tare? În orice caz, am refuzat să mă mai gândesc la asta, am intrat în camera mea, am făcut un duș și m-am îmbrăcat să mă duc la muncă.

Atunci când am ajuns la Barul 48, am parcat mașina și am intrat. Era un loc destul de plăcut, pe pereți erau tablouri cu cântăreți de muzică rock, iar în colț era o scenă unde am presupus că obișnuiau să cânte diverse formații. Mai multe mese cu fotolii negre erau împrăștiate prin tot localul și mai era un bar cu băuturi alcoolice în spatele tejghelei. Când am

intrat, şefa de sală, o femeie plinuţă, a început să-mi explice tot ce trebuie să fac.

— Toţi ne schimbăm aici, o să-ţi dau un tricou imediat, a spus arătându-mi o uşă în spate, care dădea într-un mic depozit folosit şi pe post de vestiar. Va trebui să pontezi când ajungi şi când pleci. Dacă cineva îţi cere o băutură alcoolică, îmi spui mie sau uneia dintre colegele tale.

Am dat din cap mulţumită, pentru că în realitate slujba era foarte asemănătoare cu cea pe care o avusesem în Canada. M-a prezentat celorlalte trei ospătăriţe care lucrau în aceeaşi tură cu mine, de la şapte la zece seara. Nu era o tură foarte lungă, dar cu bacşişurile primite urma să mă descurc.

Timpul a trecut repede şi m-am bucurat să am o ocupaţie care să-mi distragă atenţia timp de câteva ore. Am început să muncesc imediat, luând comenzile şi servind clienţii. Cele trei ore parcă au zburat şi, exact când mai erau zece minute până la sfârşitul turei, pe uşă a intrat Mario.

I-am zâmbit, surprinsă că în cele din urmă se decisese să vină.

— Arăţi bine, a comentat uitându-se la uniforma mea, adică un tricou negru cu logoul barului şi un şorţ alb prins la mijloc.

— Mulţumesc, te servesc cu ceva? am întrebat cu amabilitate.

— O Coca-Cola ar merge, a răspuns cu un zâmbet poate prea larg.

— De ce râzi? l-am repezit în timp ce deschideam sticla şi îi turnam băutura într-un pahar din cristal.

— Pur şi simplu mă întrebam de ce lucrezi ca ospătăriţă când ştim foarte bine amândoi că n-ai nevoie de asta.

— Nu-mi place să-mi plătească alţii lucrurile, prefer s-o fac singură, am declarat, uitându-mă în spatele lui să văd dacă cineva avea nevoie de mine.

Localul era liniştit, aşa că am presupus că nu e nicio problemă dacă mai rămân puţin la taclale.

Îmi plăcea de Mario.

— Când termini? a spus după câteva minute, făcându-mă să râd.

M-am uitat la ceas.

— Păi... acum, am răspuns, în timp ce i-am luat paharul și i l-am spălat.

— Ce-ai zice dacă te-aș invita la un film?

Adevărul e că, după toate cele întâmplate în ziua aceea, singura mea dorință era să mă duc acasă și să mă bag în pat. L-am privit pe Mario. Era frumos, simpatic... nu era o idee rea să ies cu cineva care să nu-mi aducă probleme, care să nu fie nici fostul meu iubit, nici fratele meu vitreg...

— Azi nu e o zi bună, dar am putea stabili ceva într-un weekeud, ce zici?

Mario a zâmbit, ridicându-se de pe taburet.

— O iau ca pe o promisiune.

Am ieșit împreună din bar, eu cu cheile de la mașină în mână, iar el cu o cască de motociclist atârnată de braț, și jur că ultima persoană pe care mă așteptam s-o văd sprijinită de mașina mea era Nick.

M-am oprit câteva secunde și am văzut cum privirea sa trecea de la mine la persoana care-mi era alături. Tot trupul a părut să i se încordeze și, chiar și de la distanță, am văzut că ochii i se aprinseseră cu o furie pe care de multe ori o lăsase să iasă la lumină. A schițat un zâmbet forțat și s-a îndreptat spre noi.

Înainte de a putea reacționa, și-a trecut un braț peste umerii mei, m-a tras spre el și m-am văzut prinsă sub greutatea corpului său.

— Salut, frumoasa mea, a repetat și, fără să vreau, am dat ochii peste cap.

Mario ne-a privit cu multă curiozitate.

— Nick, i-a pronunțat numele în loc de salut, fără să-și ia ochii de la mine.

Am vrut să-i spun că nu era ceea ce părea nici pe departe, dar Nick s-a întors și m-a tras spre mașină, luându-și rămas-bun de la Mario cu un gest al mâinii.

— Regret, amice, dar eu și *iubita mea* avem planuri, s-a scuzat.

— Poți să-mi explici ce naiba faci? i-am reproșat, smulgându-mă din strânsoarea lui și remarcând că Mario deja ne întorsese spatele. Ai înnebunit?!

— Sunt nebun după tine, frumoasa mea, a repetat, scoțând o țigară și aprinzând-o ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

— Încetează să-mi mai spui „frumoasa mea", nu te prinde, l-am repezit, încrucișându-mi brațele la piept.

Nick a râs fără să-și ia ochii de la mine.

— Nu-i așa? Cred că sunt mai degrabă genul care spune „fato", a zis cu o mină gânditoare.

— De ce ai făcut asta? l-am întrebat, referindu-mă la comportamentul său din fața lui Mario.

— Nu asta voiai? Să mă prefac că sunt iubitul tău?

Am respirat adânc, încercând să mă calmez.

— În fața lui Dan, Nicholas.

— Ah! a exclamat plesnind din buze. Fii mai clară, Pistruiato, m-ai amețit.

Am strâns din buze cu putere și l-am privit fix.

— Acum o să creadă ceva ce nu e adevărat, am spus, simțind fără să vreau electricitatea care apărea între noi de fiecare dată când eram împreună.

Cuvintele mele au părut să-i stârnească interesul.

— Ceva de genul...?

— Ceva de genul că noi doi avem o relație.

— Și ce te interesează ce crede idiotul ăla?

Vorbise cu voce joasă și amândoi ne-am dat seama de asta.

— N-aș vrea să creadă cineva că noi doi avem o relație; chestia cu Dan era necesară, dar acum că a plecat...

— Încă n-a plecat, a răspuns, făcând un pas înainte spre mine și aruncând țigara pe jos. I-am cumpărat un bilet de avion care pleacă peste treișpe ore. Asta va fi călătoria cea mai lungă din istorie.

Mi-a fost puțin milă de Dan. Treisprezece ore în aeroport, plus cinci ore de zbor...

— Nu crezi c-am făcut bine? m-a întrebat, apropiindu-se și mai mult de mine. Dacă vrei, mă duc după el și mergem toți trei să mâncăm.

Sarcasmul lui m-a făcut să zâmbesc.

— Mulțumesc că m-ai ajutat să scap de el, am spus, uevenindu-mi încă să cred că Nicholas făcuse ceva pentru mine. Nu trebuia să...

— Încep să adun favorurile. În ritmul ăsta, o să te pot transforma în sclava mea înainte de a împlini douăzeci și doi de ani.

Nu m-a amuzat răspunsul său, dar, dintr-odată, nu mă puteam gândi decât la gura sa înlănțuită cu a mea, încasându-și răsplata pentru orice favoruri voia.

De ce trebuia să fie atât de incredibil de atrăgător?

— Nu poți face ceva în mod dezinteresat? m-am interesat, tulburată de apropierea sa.

Se lipise atât de mult de mine, încât am fost nevoită să dau capul pe spate pentru a-l putea privi în ochi.

Nick a râs, cu ochii țintă la buzele mele.

— Eu nu fac nimic dezinteresat, iubire.

Ultimul său cuvânt aproape că mi-a provocat un infarct, dar mai rău a fost când s-a aplecat, m-a prins de ceafă și și-a lipit buzele strâns de ale mele. M-a lăsat fără cuvinte, fără gânduri, fără nimic.

M-am trezit ridicând mâinile și trăgându-l spre mine. Prinsă din nou între el și mașina din spatele meu. Cu cealaltă mână m-a apucat de mijloc și m-a lipit de trupul său,

făcându-mă să-i simt mușchii puternici în contrast cu fragilitatea trupului meu. Respirațiile noastre au devenit întretăiate. Dintr-odată, voiam mai mult, aveam nevoie de mai mult. Nick trezea în mine senzații care până atunci fuseseră adormite.

I-am simțit presiunea genunchiului între picioare și o senzație minunată de căldură m-a străbătut din cap până în picioare...

În clipa aceea, chiar când credeam că mă teleportasem într-o lume paralelă, telefonul lui Nick a început să sune, trezindu-ne pe amândoi la realitate, surprinși de intensitatea pe care o căpătase un simplu sărut.

Nick s-a dezlipit de mine și și-a dus telefonul la ureche. Când privirile noastre nu s-au mai întâlnit, am revenit la realitate și mi-am dat seama cât de ușor era să mă las sedusă de el și de mângâierile sale. La naiba, eram într-o parcare publică!

— Ajung imediat, a spus pe un ton foarte diferit de cel pe care-l folosise cu câteva clipe în urmă pentru a mi se adresa.

Când a închis telefonul, atmosfera se mai relaxase.

— Trebuie să plec... mă întâlnesc cu cineva, m-a anunțat pe un ton calm.

Am consimțit dând din cap.

— Ne vedem acasă, a adăugat.

Oare ce se întâmplase de-mi vorbea acum pe un ton atât de distant?

— La revedere, Nicholas, mi-am luat rămas-bun și m-am urcat în mașină fără să mă uit înapoi.

Nu înțelegeam cum era posibil, dar, după toate cele întâmplate în ziua aceea, atitudinea sa a fost cea care m-a enervat mai mult decât orice altceva.

22

NICK

Nu fusese intenţia mea să mă sărut cu ea în parcarea barului; dimpotrivă, conversaţia pe care o avusesem cu idiotul de Dan în maşină, în drum spre aeroport, mă afectase destul de mult.

— Habar n-ai în ce te bagi, îmi trântise după o tăcere grea, întreruptă doar de dorinţa mea de a-l distruge. Noah arată foarte bine, dar e mai dusă decât noi doi la un loc.

Am respirat adânc, încercând să nu intru în jocul său, dar dorind în acelaşi timp să aflu la ce se referea. Nu intenţionam să am o relaţie cu Noah, dar nu puteam evita atracţia pe care o simţeam faţă de ea.

Am strâns volanul cu putere ca răspuns.

— Ţi-o spun din experienţă... fata asta ascunde mai multe decât pare la prima vedere şi...

— Şi de asta te-ai hotărât să vii aici, nu-i aşa? l-am întrerupt, trăgând de volan să iau o curbă.

— Presupun că fetele care nu ne dau totul din prima ni se par irezistibile.

Am continuat să conduc în timp ce analizam ceea ce spusese: „Fetele care nu ne dau totul din prima..." Nu cunoşteam prea multe fete de genul ăsta.

— Nu vreau să-ţi stric cheful, dar nu cred că eşti genul de tip dispus să aştepte... nu ştiu dacă mă înţelegi.

Am continuat să privesc fix spre maşinile care erau în faţa mea.

— Pot fi foarte răbdător... sau, din contră, ca acum, de exemplu: sunt nerăbdător să-ţi sparg faţa.

Dan a zâmbit şi jur că a trebuit să recurg la întreaga mea rezervă de autocontrol ca să nu mă las pradă furiei. Idiotul ăla vorbea fără niciun pic de respect despre fata cu care avusese o relaţie.

E adevărat că nici eu nu eram un cavaler rătăcitor, dar cel puţin nu încercam să pretind că sunt. Eu jucam cu cărţile pe masă, în timp ce dobitoeul ăla îi înşela pe toţi.

— Am vrut doar să te avertizez. Când îi permiţi să intre în viaţa ta, e foarte greu s-o mai laşi să iasă... cum ai spus şi tu. Am venit până aici, nu-i aşa? Dacă laşi garda jos, o să sfârşeşti prin a-i mânca din palmă şi nici n-o să-ţi dai seama ce s-a întâmplat.

Am oprit maşina la intrarea în aeroport.

— Dispari, i-am poruncit scrâşnind.

Dan şi-a luat valiza şi a coborât, nu înainte de a-mi mai spune ceva:

— Voiam să mă împac cu ea... Beth nu-i ajunge nici la degetul mic.

După ce a spus asta, mi-a întors spatele şi a plecat.

Restul zilei l-am petrecut la plajă. Nu puteam să-mi scot din minte cuvintele lui Dan şi uram faptul că, în ciuda avertismentului său, tot ce-mi doream era s-o văd şi să mă asigur că se simţea bine. Habar n-aveam cum să gestionez sentimentele pe care le aveam pentru ea.

Mi-am luat placa de surf şi am intrat în mare. Nu ştiam ce să fac: faptul că stăteam în aceeaşi casă era o autentică tortură. O doream cu disperare şi, de fiecare dată când o vedeam, imaginaţia începea să-mi zboare. Dacă tata afla ceva, m-ar fi omorât, nu puteam uita că Noah era cu cinci ani mai mică decât mine, fir-ar să fie.

Chiar şi aşa, am decis să o caut la barul unde hotărâse să lucreze din încăpăţânare. Nu înţelegeam de ce naiba voia să facă asta şi cu atât mai puţin să fie ospătăriţă. Barul 48 era

un club unde cântau diverse formaţii şi unde eu şi prietenii mei mergeam des. Băuturile şi tăria erau ieftine şi de aceea atrăgea o clieutelă foarte variată. Nu-mi plăcea deloc ideea că Noah lucra acolo noaptea şi mi-a plăcut şi mai puţin când am văzut-o ieşind cu Mario.

Noi doi aveam un trecut comun de care nu voiam ca Noah să afle vreodată. Chestiile pe care le făcusem când am plecat de acasă, felul în care m-am comportat după ce mama a plecat... Mario fusese martorul fiecăreia dintre etapele prin care trecusem până în prezent. Mă stresa ideea că secretele mele ar putea ieşi la lumină, mai ales în faţa unei persoane cu care acum trăiam sub acelaşi acoperiş.

De aceea nu am ezitat nicio clipă să mă apropii de ea şi să profit de farsa pe care o iniţiasem. Dacă Mario credea că sunt interesat de Noah, era foarte probabil să stea la distanţă.

Când m-am apropiat, am văzut că prezeuţa mea a făcut-o pe Noah să se încordeze aproape automat. Avea părul desfăcut şi părea obosită. Am strâns din dinţi, dorindu-mi să o pot duce departe de acel loc.

Trebuia să recunosc că joaca aceea de-a şoarecele şi pisica în care ne complăceam mă distra peste măsură. Era pe faţă, iar răspunsurile sale mă făceau s-o ironizez şi să mă distrez pe seama ei.

Nu fusesem în stare să stau departe, picioarele mele parcurseseră distanţa care ne separa până când practic ajunsesem să-i invadez tot spaţiul personal. Trebuia s-o sărut sau înnebuneam. Nici măcar nu eram conştient despre ce vorbeam, ceva despre favoruri sau despre intenţia de a o transforma în sclava mea...

Tot trupul mi s-a încordat doar imaginându-mi cum ar fi s-o am cu totul la dispoziţia mea. A trebuit s-o fac, chiar dacă ştiam că nu e bine ce fac, gura mea avea nevoie de ea ca de aerul pe care îl respiram.

Mi-am îngropat degetele în părul ei lung şi am tras-o spre mine, aproape cu disperare. Noah m-a prins de ceafă, iar trupurile noastre s-au lipit unul de altul aproape cu disperare. Am simţit gustul dulce al gurii ei, i-am dezmierdat limba

cu limba mea şi am simţit că mă prăbuşesc: nu era nimic mai plăcut decât s-o sărut. Voiam s-o fac să-mi tremure în braţe, s-o fac să simtă lucruri pe care nimeni, şi cu atât mai puţin idiotul de fostul ei iubit, nu o mai făcuse să le simtă. Dintr-odată, acesta a devenit principalul meu obiectiv: s-o fac să simtă plăcerea. M-am lipit de ea, strivind-o de portiera maşinii, şi mi-am vârât un genunchi între picioarele sale.

Oftatul întretăiat care a ieşit de pe buzele sale mi-a dat un fior în tot corpul, care s-a prelungit până când, brusc, a început să-mi sune telefonul şi nu am mai putut continua ceea ce începuserăm să facem în acel loc public.

Când m-am uitat la ea, am ştiut că eram pierdut...

„Dacă laşi garda jos, o să sfârşeşti prin a-i mânca din palmă şi nici n-o să-ţi dai seama ce s-a întâmplat."

Mi-am îndepărtat privirea de la obrajii ei îmbujoraţi şi de la buzele sale pline şi m-am concentrat la ce mi se spunea la telefon.

Trebuia să plec de acolo, trebuia să pun distanţă între noi... nu puteam permite ca Noah să pună stăpânire pe gândurile mele, pe viaţa mea...

— Trebuie să plec... mă întâlnese cu cineva, am spus, străduindu-mă să nu arăt cât de confuz eram. Ne vedem acasă, am adăugat, văzând că nu zice nimic.

Noah a strâns din buze cu putere şi a urcat în maşină.

Am văzut-o plecând, cu o senzaţie foarte neplăcută în stomac.

Oare era deja prea târziu?

23

NOAH

Trecuse deja o săptămână întreagă de la ultima mea discuţie cu Nicholas. O săptămână în care lucrasem şi prima săptămână în care nu primisem niciun mesaj din partea fostului meu iubit, Dan, şi mă bucuram de acest lucru. După cele întâmplate în parcarea barului, Nick mă evitase într-un mod aproape jignitor. Când mă trezeam, el deja plecase, iar când mă întorceam de la lucru, în jurul orei zece, mama mă informa că plecase cu puţin timp înainte. Era ca şi cum, dintr-odată, nu mai voia să mă vadă, iar cel mai rău era că eu sufeream din cauza acelei distanţări cum nu mi-aş fi putut imagina vreodată. Trupul meu îmi cerea să îl sărut din nou, să mă las din nou îmbrăţişată şi înnebuneam încercând să înţeleg cu ce greşisem sau din ce motiv se purta atât de rece cu mine după ce trăiserăm împreună momente atât de excitante.

Ştiam că venea acasă pentru că mama îl vedea aproape în fiecare zi, doar că venea când nu eram eu sau se întorcea târziu de tot, după ce făcuse Dumnezeu ştie ce. De aceea, în după-amiaza în care şeful meu m-a anunţat că sâmbătă nu trebuia să mă duc la muncă pentru că barul urma să fie închis timp de trei zile, mi-am propus să îl abordez o dată pentru totdeauna. Nu ştiam exact dacă urma să apară pe acasă şi nu eram sigură nici dacă voiam să dau din nou ochii cu el.

Încercând să ignor orice conflict emoţional care ar fi putut avea loc în mintea mea, m-am dus la bucătărie, pentru că în ziua aceea urma să mă uit cu mama la un film şi să luăm cina împreună în salon. Când stăteam în Canada, făceam asta aproape în fiecare seară, dar, de când ne mutaserăm, abia dacă

mai petreceam puţin timp împreună. Mama îl însoţea mereu pe William în călătoriile sale de afaceri, sau mergea la cumpărături, sau ajuta la pregătirea evenimentelor şi petrecerilor pe care Leister Enterprises le organiza în fiecare lună. Dar seara aceea urma să ne-o petrecem împreună: William intenţiona să rămână la birou până târziu şi, profitând de faptul că eu nu trebuia să mă duc la muncă, ne puseserăm de acord să facem asta.

Trecuse de ora opt seara şi mai dura până ajungea mama acasă, aşa că am decis să pregătesc carne la cuptor cu cartofi copţi. Îmi plăcea să gătesc; nu eram bucătar profesionist, dar mă descurcam destul de bine în bucătărie. Tăiam cartofii cu un cuţit care semăna cu cele ce se vând de obicei la televizor, când am auzit uşa de la intrare închizându-se. M-am încordat imediat; nu ştiam dacă era el, dar inima a început să-mi bată cu putere în timp ce auzeam paşii grei ai unei persoane apropiindu-se de bucătărie.

Am rămas amândoi tăcuţi când privirile noastre s-au întâlnit la distanţa mică dintre uşă şi insula din bucătărie, unde am lăsat cuţitul. Privirea sa a reflectat mai întâi surprindere, după care a afişat o indiferenţă studiată. Nu am avut prea mult timp să mă supăr din cauza acelei atitudini, pentru că am rămas ea hipnotizată când am văzut cum era îmbrăcat, elegant, cu un costum negru, cămaşă albă descheiată la gât şi părul răvăşit metodic, care îi încadra ochii aceia incredibili ce-mi făceau genunchii să tremure.

— N-ar trebui să fii la muncă? m-a întrebat o secundă mai târziu, când amândoi, sau cel puţin eu, ne-am revenit din şocul reîntâlnirii după şapte zile lungi.

A intrat în bucătărie, înconjurând masa unde găteam eu pentru a se îndrepta spre frigider cu un aer distant şi dezinvolt.

— Mi-au dat liber azi, am îngăimat, ameţită încă din cauza atracţiei irezistibile pe care o simţeam faţă de el.

Mă mâncau degetele de dorinţa de a-i răvăşi şi mai mult părul şi de a-i mototoli cămaşa călcată cu grijă.

— Mă bucur pentru tine, a spus pe un ton politicos.

— Unde ai fost? l-am întrebat o clipă mai târziu, mânuind cuțitul un pic mai energic decât ar fi fost necesar.

Cartoful s-a tăiat rapid și, fără să vreau, am lăsat un semn pe tocător, făcând un zgomot sec la contactul dintre metal și lemn.

— Pe ici, pe colo, mi-a răspuns din spatele meu.

Nu puteam să mă întorc cu fața la el, pentru că și-ar fi dat seama cât de agitată eram. Nu voiam ca Nicholas să își dea seama de obsesia îngrozitoare care pusese stăpânire pe mine în ultimele zile. Mă tulbura faptul că știam că mă observă, sprijinit de blatul din spatele meu, privindu-mă fără ca eu să mă pot întoarce.

— Te-ai ars pe spate, a comentat după o tăcere lungă și incomodă.

I-am simțit privirea sfredelindu-mi pielea și am devenit și mai tulburată.

— Am adormit la piscină, i-am explicat, tăind în continuare cartofi și concentrându-mă asupra acestei activități.

L-am simțit în spatele meu, i-am simțit respirația pe ceafă, iar apoi cu un deget mi-a mângâiat pielea arsă de la un omoplat la celălalt. Am simțit cum mă înfior și am rămas nemișcată ținând cuțitul în mână, când mă pregăteam să mai tai un cartof.

— Ar trebui să fii mai atentă, m-a avertizat și i-am simțit buzele calde între umeri, sub ceafă.

Am tresărit atât de violent și eram atât de agitată, încât a fost cât pe ce să scap cuțitul pe un deget. Reflexele lui Nick au fost mai rapide decât ale mele și a reușit să oprească mișcarea înainte de a mă răni. M-am înfiorat când mi-a strâns mâna cu putere. Am lăsat cuțitul să cadă și m-am întors pentru a-l privi în ochi.

— De ce m-ai evitat toată săptămâna? l-am întrebat fără ocolișuri.

Trăsăturile feței i s-au încordat, iar căldura care emana din corpul său m-a izbit ca un val.

— N-am făcut asta, a replicat scurt.

Am oftat.

— Ba da, nu te-am văzut toată săptămâna și trăim în aceeași casă, am spus privind în altă parte.

De ce mă afecta chestia asta? Trecusem deja printr-o situație dificilă cu Dan. De ce aș fi vrut să încep o nouă relație, când era clar că nu putea ieși nimic bun din ea?

— Nu am de ce să-ți dau raportul, am fost ocupat, a declarat, făcând un pas înapoi și lăsând un spațiu între noi, un spațiu pe care l-am apreciat și detestat în același timp.

Mi-am încleștat dinții, simțind cum sângele începe să-mi fiarbă în vene.

— Serios? Atunci sper să fii ocupat mult timp de acum înainte.

Am încercat să plec, dar m-a prins cu putere de braț, oprindu-mă.

— Ce vrei să spui cu asta?

L-am privit, conștientă că reacționam exact cum nu trebuia. N-avea decât să facă ce voia, pe mine nu trebuia să mă intereseze. Da, ne sărutaserăm de câteva ori; da, mă atrăgea mult și da, îmi fusese dor de el, dar toate astea nu anulau aspectele negative pe care le implica o relație cu Nicholas.

— Nimic, am răspuns cu ochii țintă la cămașa sa.

De ce lăsam situația asta să mă afecteze?

— Ar trebui să stai departe de mine, Noah, m-a avertizat câteva secunde mai târziu.

— Asta vrei? l-am întrebat, strângând cu putere din buze.

— Da, asta vreau.

Dacă aș spune că nu m-au durut cuvintele lui, aș minți. Nu a mai fost nevoie să spun nimic. M-am îndepărtat de el, jurându-mi să nu-i mai cad în plasă...

Și cât de puțin am reușit să-mi respect promisiunea!

Munca mă ajuta foarte mult să stau departe de casă și de încărcătura emoțională pe care o presupunea să-l ignor pe Nick douăzeci și patru de ore pe zi. În seara aceea mă sunase Jenna și mă invitase la cină la un restaurant mexican, așa că abia așteptam să se facă ora zece ca să pot pleca. Am făcut un duș rapid și m-am îmbrăcat cu niște pantaloni scurți și un tricou cu logoul echipei Dodgers, pe care îl primisem cu ceva timp înainte. Acum că stăteam în Los Angeles era ocazia ideală să îl port. Mi-am făcut o coadă în vârful capului și nici măcar nu m-am machiat.

Nu voiam să mă mai gândesc la timpul scurt care rămăsese până la începerea școlii, nici la cât de ciudat urma să mă simt înconjurată de persoane pe care nu le cunoșteam la o școală pentru copii de bani gata insuportabili. În seara aceea aveam de gând să mă distrez.

Exact când terminam să mă aranjez, cineva a bătut la ușă.

— Intră! am strigat în timp ce mă încălțam cu tenișii Converse, bănuind că era mama, care dorea să știe cum îmi petrecusem ziua.

M-am înșelat, pentru că în pragul ușii a apărut Nick. Am rămas cu un tenis în mână, față în față cu el. Era îmbrăcat în blugi, cu un tricou negru și adidași. Părul său închis la culoare era răvășit ca de obicei, iar ochii săi albaștri m-au privit cu răceală.

— Ce vrei? l-am întrebat, încercând din răspnteri să nu-i arăt cât de supărată eram pe el.

— Cum se face că ieșim împreună în seara asta? m-a întrebat pe un ton distant.

Mi-am încrucișat brațele în fața lui.

— Din câte știu, eu ies cu Jenna, nu cu tine.

Nicholas a oftat și mi-a analizat ținuta.

— Și eu ies cu Jenna... și cu Lion și cu Anna, m-a anunțat, accentuând ultimul nume.

La naiba, Jenna... De ce nu-mi spusese asta? Am simțit ghimpele geloziei în stomac.

— Planul era să ieşim şi să ne distrăm, aşa că din partea mea nu e nicio problemă, am răspuns, sătulă să mă cert tot timpul cu el sau să ne sărutăm şi pe urmă să ne supărăm din cauza asta.

Era epuizant şi trebuia să găsesc o modalitate de a ne înţelege bine.

— Aşa că hai să facem pace, am spus, reuşind să schiţez un zâmbet deloc convingător.

Încă mă dureau cuvintele sale şi faptul că nu voia să mă mai atingă.

M-a privit îndelung, cântărind oferta mea.

— Îmi propui un armistiţiu, surioară? m-a întrebat pe un ton straniu.

Am oftat în sinea mea, dar nu am putut să nu mă încrunt când am auzit cuvântul „surioară" ieşind de pe buzele sale.

— Exact, i-am răspuns, punându-mi şi cel de-al doilea tenis.

— Foarte bine, atunci mergem cu o singură maşină, a decis şi, înainte de a putea protesta, a continuat: Jenna mi-a spus că nu poate să treacă să te ia şi e o prostie să mergem cu atâtea maşini, dacă tot mergem în acelaşi loc.

— Dacă nu există altă soluţie... i-am spus, luându-mi geanta şi îndreptându-mă spre uşă.

— Un *mulţumesc* ar fi fost de preferat, a replicat, trecând pe lângă mine şi luându-o înainte pe scări.

I-am observat spatele, felul în care tricoul îi scotea în evidenţă muşchii puternici şi cum se mula pe braţe... De ce trebuia să arate atât de bine? De ce?

Când am ajuns în hol, mi-am dat seama că nu aveam bani la mine. M-am oprit, neştiind ce să fac. Încă nu fusesem plătită, pentru că nu era sfârşitul lunii şi, de când mă mutasem, cheltuisem din banii economisiţi până când practic nu mai rămăsesem cu nimic.

Nick cobora deja scările verandei pentru a ajunge la jeepul său, care era parcat la intrare, când şi-a dat seama că nu mai eram în spatele lui.

— Ce faci? m-a întrebat, privindu-mă încruntat.

Nu ştiam ce să fac şi, după câteva secunde de ezitare, am decis să inventez o mică minciună.

— Cred că mi-am pierdut portofelul, am declarat, prefăcându-mă că scotocesc în geantă.

Uram faptul că recursesem la acea farsă şi, dacă n-aş fi ştiut că e plin de bani, aş fi rămas pur şi simplu acasă, dar ăsta era ultimul lucru de care aveam chef în clipa aceea.

— Pentru asta mă faci să pierd timpul? a replicat, iar eu am ridicat privirea spre el.

— Nu am bani, i-am spus, temându-mă că nu înţelegea foarte bine situaţia.

A dat ochii peste cap.

— Deja m-ai făcut să pierd peste o sută de mii de dolari, nu cred că e o mare problemă dacă-ţi mai plătesc şi un hamburger. Haide, urcă în maşină, mi-a indicat, aşezându-se dintr-un salt pe scaunul şoferului şi pornind motorul.

M-am simţit un pic vinovată, dar nu a trebuit decât să-mi amintesc cât îmi era de insuportabil pentru ca acest sentiment să dispară.

M-am aşezat pe scaunul de lângă şofer şi mi-am dat seama că aveam de parcurs un drum de douăzeci de minute pentru a ajunge la restaurant. Am privit în tăcere cum schimba vitezele şi dădea drumul la radio. Nu mai fusesem singură cu el de când ne întorseserăm de la bar şi mi se părea foarte ciudat.

Postul de radio era unul care transmitea cele mai proaste melodii rap din istorie, dar el părea să ştie cuvintele tuturor, aşa că am decis să nu mă plâng de data asta. Am privit pe geam casele imense pe care le lăsam în urmă şi m-a surprins faptul că nu a ieşit pe autostradă, ci a virat spre nord, spre cartierul vecin cu al nostru.

— Unde mergem? l-am întrebat curioasă.

— Trebuie s-o iau pe Anna, mi-a răspuns, fără să întoarcă privirea spre mine.

Am avut o senzație neplăcută în stomac, dar am ignorat-o cât de bine am putut.

El a remarcat schimbarea mea. Tensiunea și disconfortul erau evidente și tot ce se întâmplase între noi mi-a revenit în minte.

— În legătură cu felul în care ne-am purtat unul cu altul în ultima vreme... a spus în acel moment pe un ton distant, dar calm.

Am simțit cum starea de tensiune mi se accentua. Nu voiam să vorbesc despre asta.

— Propun să încercăm să ne înțelegem mai bine, ca niște frați, și să uităm ce s-a întâmplat între noi.

M-am întors spre el ridicând din sprâncene.

— Ai pretenția să mă tratezi ca pe o soră după ce m-ai pipăit de mai multe ori? am replicat neîncrezătoare.

Am văzut cum i s-a încordat chipul, maxilarul i s-a încleștat, iar venele îi ieșeau în evidență sub piele.

— Atunci ca prieteni, la naiba, mi-a răspuns enervat. Ești imposibilă, vreau doar să ne înțelegem mai bine.

— Tratându-mă ca pe o soră, am repetat, simțind că mă aprindeam tot mai tare cu fiecare minut care trecea.

M-a săgetat cu privirea, iar eu am făcut același lucru. Preț de câteva secunde, ochii noștri s-au întâlnit, plini de furie și arzători din cauza unei emoții prea periculoase pentru a fi exprimată în cuvinte.

— Ți-am spus că vreau să fim prieteni, a ridicat vocea, iar felul în care mi-a spus asta m-a făcut să zâmbesc, având în vedere conținutul declarației sale.

Am fost bucuroasă că ochii săi erau din nou ațintiți asupra șoselei.

— Bine, am convenit după câteva clipe.

Am presupus că era mai bine să încerc să fiu prietena lui Nicholas decât să ne tragem de păr douăzeci și patru de ore

pe zi, dar nu puteam să am prea multă încredere în mine când era vorba despre a-mi reprima dorința ce mă cuprindea ori de câte ori îl vedeam.

— Deși „prieteni" nu cred că e cuvântul potrivit; eu aș zice că suntem „rude îndepărtate obligate să se suporte", am spus mai satisfăcută de acest termen, pentru că „prieteni" era un cuvânt prea mare.

Pentru ca cineva să aspire din nou la prietenia mea, trebuia să depună multe eforturi; nici măcar în Jenna nu aveam încă încredere, deși se purtase foarte frumos cu mine de când o cunoscusem.

Nicholas a schițat o urmă de zâmbet, ceva aproape imposibil de interpretat, dar l-am remarcat.

— Nici rude nu-mi place... Ce zici de „pseudorude îndepărtate obligate să se suporte și să se sărute din când în când"? a propus, luându-mă clar peste picior.

I-am dat una peste mână, iar zâmbetul i s-a lățit. A fost ciudat, dar în acele câteva minute până am ajuns, m-am simțit extrem de confortabil alături de el, ba chiar mi s-a părut amuzant, într-un fel ciudat și greu de înțeles.

Nicholas a oprit mașina în fața unei case destul de mari, nu chiar ca a noastră, dar suficient de mare pentru ca o persoană ca mine să rămână cu gura căscată. Nick și-a luat telefonul și a format grăbit un număr.

— Sunt la ușă, ieși, a spus pe un ton destul de rece, ținând cont de faptul că în ultimele minute fusese mult mai relaxat decât îl văzusem vreodată.

— Ești un adevărat cavaler, știai asta? am comentat, încruntându-mă fără să vreau în timp ce observam ușa casei.

— Prostii, a replicat punând la loc telefonul și pornind mașina în timp ce ușa se deschidea. Fetele sunt perfect capabile să iasă din casă fără să le escorteze cineva.

Am dat ochii peste cap în timp ce observam trăsăturile iubitei lui Nicholas. Nu era foarte înaltă – eu eram probabil aproape cu un cap mai înaltă –, iar ultimele dăți când o văzusem arăta atât de îngâmfată și plină de ea, încât

o trecusem deja pe lista dușmanilor mei. Încă îmi aminteam ultimul ei comentariu despre fostul meu iubit și îmi fierbea sângele în vene.

A fost amuzant să văd cum ochii i se făceau tot mai mari pe măsură ce se apropia și înțelegea cine era în mașină. Trăsăturile i s-au urâțit când s-a încruntat și m-a fulgerat cu privirea fără să încerce să disimuleze.

S-a oprit în fața geamului meu, cu intenția clară de a spune ceva. Ce păcat că n-aveam chef să cobor geamul ca s-o ascult! Alături de mine, Nicholas a oftat și probabil a apăsat pe unul dintre butoanele aflate la îndemâna lui, pentru că geamul meu a început să coboare împotriva voinței mele.

— Ce-i chestia asta? a întrebat Anna, privindu-ne neîncrezătoare.

— O mașină, i-am răspuns batjocoritor.

Am simțit imediat că cineva mă ciupește de picior și, când mă pregăteam să-i dau una peste mână lui Nick, mi-am dat seama că îl amuzase comentariul meu: deși își păstrase înfățișarea serioasă, ochii săi sclipeau și făcea eforturi să nu izbucnească în râs.

— Urcă în mașină, Anna, i-a poruncit și a ridicat din nou geamul de lângă mine.

Ea mi-a aruncat din nou o privire asasină, după care a deschis portiera din spate și s-a urcat. Era clar că nu era obișnuită să meargă pe bancheta din spate și m-a amuzat când am văzut-o prin oglinda retrovizoare arătând ca o fetiță îmbufnată.

Nick a pornit mașina și în sfârșit am ieșit pe autostradă. Mi-era cam foame și abia așteptam să ajungem. În plus, lăsând la o parte glumele, nu-mi plăcea deloc să stau în aceeași mașină cu ei doi.

Tăcerea a pus stăpânire pe noi, fiind întreruptă doar de zgomotul motorului și al autostrăzii, și de această dată eu am fost cea care a dat drumul la radio, după care m-am sprijinit de spătarul scaunului cu brațele încrucișate și am privit pe geam. Pentru prima dată, Anna părea să nu aibă nimic inteligent sau

stupid de spus, iar Nicholas părea căzut pe gânduri, fără să-şi dea seama cât era de incomod să merg în aceeaşi maşină cu idioata cu care se culca. Habar n-aveam ce fel de relaţie aveau, dar probabil nu era foarte serioasă din moment ce se sărutase cu mine de mai multe ori.

M-am bucurat când am ajuns la restaurant, care se afla în afara oraşului, pe o şosea înţesată de baruri şi plină de forfotă. I-am văzut pe Jenna şi pe Lion la uşă şi, de îndată ce Nicholas a oprit maşina, m-am îndreptat grăbită spre ei.

Jenna m-a îmbrăţişat, iar Lion mi-a zâmbit cu chipul său rece, dar mult mai prietenos decât al lui Nick. Lângă el, spre surprinderea mea, se afla Mario. Venise de mai multe ori să mă viziteze la bar şi stătuserăm de vorbă. Mi-a zâmbit, arătându-şi dinţii albi.

— Iat-o şi pe cea mai bună ospătăriţă! a strigat, făcându-mă să izbucnesc în râs.

Mi-a zâmbit larg, dar zâmbetul său a părut să se stingă când Nick şi Anna au apărut în spatele meu.

Am observat cum s-au privit şi am fost conştientă imediat de ostilitatea care plutea în aer.

— Ce cauţi aici? l-a întrebat Nicholas pe un ton răstit.

L-am privit încruntată. De ce trebuia mereu să se poarte ca un idiot?

— Ne-am întâlnit întâmplător şi i-am spus să rămână să ia masa cu noi, a explicat Jenna făcându-mi cu ochiul, fără să perceapă tensiunea dintre cei doi.

Am decis să intervin înainte ca fratele meu vitreg să sară la bătaie chiar acolo. Cunoscându-i antecedentele, nu m-ar fi mirat deloc.

— Minunat! am exclamat cu un zâmbet forţat.

În jurul nostru era multă lume care stătea la coadă să intre în restaurant. Din fericire, nu era un local elegant, motiv pentru care ţinuta mea era foarte potrivită, spre deosebire de cea a Annei, care purta tocuri şi o rochiţă minusculă.

— O să fii însoțitorul meu în seara asta, Mario, având în vedere că eu urma să fiu, se pare, a cincea roată la căruță, am spus pe un ton calm, privind spre cele două perechi.

Lui Mario i s-au luminat ochii și și-a trecut un braț peste umerii mei, trăgându-mă spre el.

— Super! a exclamat și s-a îndreptat spre recepția unde erau notate rezervările.

Înainte de a-i întoarce spatele lui Nicholas, am remarcat că trăsăturile sale erau desfigurate de un sentiment mai puternic decât mânia.

După câteva minute, am fost conduși la o masă rotundă într-un separeu izolat de forfota din jur. Am presupus că numele de Nicholas Leister sau Jenna Tavish aveau o anumită greutate în acel local.

M-am așezat între Mario și Jenna, care, la rândul lor, s-au așezat lângă Anna și Lion; în felul acesta, Nicholas era în fața mea. După câteva secunde, toată lumea a comandat băuturile și s-a lăsat o liniște incomodă. Nicholas era încordat și îl privea pe Mario cu o înfățișare serioasă, iar acesta încerca să-și păstreze cumpătul fără să se ia la barță cu el. Slavă Domnului, Jenna a inițiat o conversație.

— Știi ceva, Anna? i s-a adresat acesteia, zâmbind spre mine.

Anna părea să fie furioasă din cine știe ce motiv, pentru că privirea sa trecea de la Nick la mine și apoi la Mario, ca și cum ar fi încercat să înțeleagă ce se întâmplă.

— Noah o să meargă la St. Marie, ar trebui să i-o prezinți pe Cassie, pentru că probabil o să fim în aceeași clasă, a afirmat entuziasmată.

De când îi spusesem că urma să merg la același liceu, nu mai vorbea decât despre asta.

— Cine e Cassie? am întrebat, încercând să duc mai departe conversația, având în vedere că Anna nu părea prea entuziasmată de subiectul discuției.

A ridicat privirea din telefon şi m-a observat cu o sclipire nouă în ochii săi căprui. Am simţit un fior. Oare ce punea la cale în capul acela de păpuşă proastă?

— E sora mea mai mică, a răspuns privind spre Nick.

Acesta i-a întors privirea şi s-a aplecat peste masă, luându-i mâna şi ţinându-i-o strâns. Am simţit înţepătura geloziei.

— Mai mică? am repetat neîncrezătoare. Dar tu câţi ani ai?

Mi-a aruncat o privire superioară.

— Douăzeci, a răspuns privindu-l pe Nick, care acum îşi îndreptase privirea spre mine. Mai am un an şi termin facultatea, a declarat cu un aer de superioritate.

— N-aş fi crezut niciodată, am comentat fără să mă gândesc prea mult, ceea ce a făcut-o să mă privească indignată, iar pe Nick să dea din cap enervat.

Alături de mine, Jenna a râs nervos.

— Ia spune-mi, Noah, unde ai învăţat să conduci atât de bine? m-a întrebat Mario, schimbând complet subiectul.

Nicholas l-a fixat cu privirea, după care s-a uitat la mine. Ştiam că atingerea acelui subiect nu făcea decât să-l enerveze pe Nick şi să-i amintească faptul că din cauza mea îşi pierduse maşina.

— Nicăieri, a fost o întâmplare că am câştigat cursa, am explicat ridicând din umeri.

Am desfăcut un pachet de grisine şi am început să mănânc tulburată. Nu voiam să răspund la prea multe întrebări pe această temă. Să spunem că sunt lucruri pe care e mai bine să le ascunzi cât poţi de adânc şi să nu le laşi să iasă la suprafaţă.

— Ce spui? A fost extraordinar! a comentat Jenna de lângă mine. De mult nu îl mai învinsese cineva pe Rounie la o diferenţă atât de mare, nici măcar Nick... a început să spună, dar a tăcut văzând privirea persoanei din faţa mea.

— Chiar ai pretenția să credem că ai câștigat din întâmplare? s-a interesat Anna pe un ton de falsă amabilitate.

Nick s-a aplecat peste masă, sprijinindu-și coatele pe ea, și m-a fixat cu ochii săi albaștri.

— Cum ai învățat să conduci așa?

Întrebarea a fost atât de directă, încât nu admitea alt răspuns decât adevărul gol-goluț. M-am simțit nelalocul meu, nu voiam să vorbesc despre anumite lucruri din trecutul meu... Am preferat să mint.

— Unchiul meu participa la cursele Nascar, el m-a învățat tot ce știu, am afirmat privindu-l fix.

I-am citit pe chip surpriza și o oarecare îndoială, dar exact în clipa aceea ospătărița ne-a adus mâncarea comandată. Întotdeauna îmi plăcuse mâncarea mexicană, mai ales tacos, și am profitat de întrerupere pentru a iniția o conversație cu Mario, care imediat a început să pălăvrăgească cu mine așa cum eram obișnuiți. La un moment dat, am râs cu lacrimi la o replică a sa, pe care ceilalți nu o auziseră, pentru că fiecare vorbea despre altceva.

Când m-am liniștit și m-am aplecat să beau sucul care-mi mai rămăsese în pahar, ochii mei s-au întâlnit cu cei ai lui Nick, care, ignorând conversația pe care o avea cu iubita sa, cu Jenna și Lion, părea extrem de iritat dintr-un anumit motiv.

Nu înțelegeam ce se întâmpla cu el, dar nici nu aveam de gând să-l întreb. Armistițiul pe care îl stabiliserăm cu ocazia ultimelor noastre discuții părea fragil ca un fir de ață și știam că s-ar fi rupt foarte ușor dacă spuneam sau făceam ceva ce l-ar fi deranjat.

— Ultima petrecere de la tine a fost minunată, Nick, ar trebui să facem una și mai mare, să-i invităm pe toți ca să sărbătorim sfârșitul verii, a propus Jenna, vorbind cu toată lumea în general.

Toți au fost de acord, iar eu am simțit un fior pe gât și pe obraji amintindu-mi ce se întâmplase între mine și Nick la

petrecerea aceea. Fusese prima dată când ne sărutaserăm cu adevărat.

— Te-ai făcut roşie la faţă, Noah, a remarcat Jenna, izbucnind în râs.

Am murit de ruşine, mai ales pentru că privirea mea s-a întâlnit cu cea a lui Nick, care, preţ de o clipă, a părut că se gândeşte exact la acelaşi lucru.

— De la mâncarea picantă, m-am justificat, ascunzându-mi faţa.

Apoi am băut apa de la cuburile de gheaţă din pahar.

Câteva minute mai târziu, am cerut nota. Uitasem că Nick urma să îmi împrumute banii şi de aceea m-am simţit prost când Mario s-a oferit să mă invite.

Înainte de a putea spune ceva, Nicholas a intervenit.

— Eu plătesc pentru-ea, a spus privindu-l fix, fără să îi dea posibilitatea să obiecteze.

Am văzut că Mario intenţiona să protesteze, motiv pentru care am decis să intervin. Şi Anna părea deranjată, mai ales pentru că Nick nu se oferise să plătească şi pentru ea.

— Mi-am pierdut portofelul, i-am explicat lui Mario, încercând să par indiferentă.

— Cu atât mai mult; Nicholas, plătesc eu pentru Noah, a afirmat categoric, aruncându-i o privire provocatoare.

Nick şi-a încleştat maxilarul şi pe chip i-a apărut o sclipire întunecată.

— Eşti sigur că-ţi permiţi? i-a aruncat cu răutate. N-aş vrea să rămâi fără banii din bacşişuri pentru o simplă ieşire la masă.

Am făcut ochii mari, stupefiată de afirmaţia sa. S-a lăsat o tăcere incomodă, iar Mario s-a încordat ca un câine când e atacat. Mi-am dat seama că urma să aibă loc o confruntare şi n-aveam nici cea mai mică idee ce să fac ca s-o evit.

Înainte ca Mario să poată face ceva, m-am grăbit să-l iau de mână pe sub masă. Mi-am dat seama că a fost surprins, dar o secundă mai târziu mi-a strâns mâna cu putere.

— Plăteşte ce vrei, i-a spus, ridicându-se în picioare şi trăgându-mă după el.

A aruncat o bancnotă de douăzeci de dolari pe masă şi s-a întors spre mine. Mâinile noastre erau în continuare înlănţuite şi era clar că toată lumea îşi dăduse seama.

— Te invit la o îngheţată, vrei? mi-a propus pe un ton calm.

Mi-a plăcut că reuşise să nu se lase pradă furiei; Mario nu era un tip violent, chiar dacă nu îi lipsea forţa necesară pentru a-i face faţă lui Nick. I-am zâmbit mulţumită.

— Sigur că da! am acceptat, întorcându-mă spre ceilalţi.

Jenna părea stupefiată, dar mi-a zâmbit complice văzând mâinile noastre înlănţuite.

Ne-am luat rămas-bun, fără să-l privesc măcar pe Nick, şi am ieşit din restaurant.

24

NICK

Imaginea pumnului meu înfipt în mutra acelui idiot nu înceta să-mi apară în minte. Pe tot parcursul cinei îmi dorisem să îl lipesc de perete şi să-l folosesc pe post de sac de box. Nu-l voiam pe Mario alături de Noah şi cu asta, basta. De fapt, nu voiam pe nimeni alături de ea, dar încă nu îndrăzneam să analizez motivele acestei dorinţe. În timpul cinei uu-mi putusem lua ochii de la ea. Felul în care râdea, uşurinţa cu care părea să iniţieze o conversaţie cu el, spre deosebire de discuţiile cu mine, modul inconştient în care îşi mângâia partea inferioară a gâtului, unde avea tatuajul, gest care mă înnebunise toată seara...

După ce am privit-o plecând cu el, pur şi simplu mă ridicasem, o dusesem pe Anna acasă, iar acum mă îndreptam spre unul dintre barurile din oraş. Nici măcar nu rămăsesem acasă la Anna, aş fi fost insuportabil şi mi-am dat seama că petrecusem prea mult timp cu ea în ultimele săptămâni. Dacă nu voiam să creadă că îmi dorese o relaţie serioasă cu ea, trebuia să caut pe altcineva cu care să-mi petrec timpul. Cu aceste gânduri în minte, am intrat în localul în care petrecusem multe ore în ultimii ani. Era în partea inferioară a oraşului, iar persoanele care îl frecventau erau oricum numai respectabile nu. Paznicii de la uşă mă cunoşteau deja, motiv pentru care nu am fost nevoit să stau la coadă afară pentru a putea intra. Înăuntru muzica era asurzitoare, iar luminile care licăreau le dădeau un aer lugubru şi straniu celor care dansau cu trupurile asudate lipite unul de altul şi sub efectul cine ştie cărui tip de drog.

M-am apropiat de bar și am cerut un pahar de JB, observând persoanele din jurul meu. Din anul în care locuisem cu Lion în acest cartier departe de tata, de banii lui și de tot ceea ce însemna numele Leister, îmi făcusem un loc între toți acei oameni, care mă respectau și mă acceptau între ei, iar pentru mine fusese un adevărat colac de salvare, care mă ajutase să scap de toate chestiile pe care le detestam din viața pe care eram obligat *acum* s-o suport. Plecasem de acasă în momentul în care tata încetase să mai dețină custodia legală asupra mea. Relația mea cu el din clipa în care mama dispăruse fusese atât de fragilă, încât ajunsesem să cred că nimănui nu avea să-i pese dacă dispăream și îmi luam viața în propriile mâini. În cele din urmă, l-a trimis pe șeful serviciului său de pază, Steve, să mă caute. A fost comic să văd cum un bărbat înalt și îmbrăcat în costum și-a făcut apariția în casa care devenise noul meu cămin, dar și mai comic a fost să văd cum nu i-au trebuit decât trei minute să înțeleagă că, dacă voia să mă determine să mă întorc acasă, trebuia să vină după mine cu o armată întreagă.

Steve lucra pentru tata de când eram mic și mă cunoștea suficient de bine încât să știe că, dacă nu voiam să mă întorc, nimeni nu putea face nimic pentru a mă obliga s-o fac... evident, asta până când s-a întâmplat chestia cu sora mea și am avut nevoie de ajutorul tatei.

În ziua următoare toate cardurile de credit mi-au fost anulate, iar banii din contul curent blocați. Am fost nevoit să încep să lucrez la atelierul tatălui lui Lion pentru a-mi câștiga existența și niciodată nu m-am simțit mai liber și mai împlinit decât în acea perioadă.

Dar viața în cartierele acelea putea fi dură. Am încasat prima bătaie la scurt timp după ce ajunsesem acolo și atunci am înțeles că să fiu fiul unui milionar și să locuiesc în acea zonă nu era o idee bună decât dacă deveneam la fel ca ei. Am început să mă antrenez în fiecare zi: nimeni nu avea să mă mai lovească vreodată, cel puțin atât timp cât eram conștient pentru a putea răspunde tot cu o lovitură. Lion m-a învățat cum să mă apăr, cum să lovesc și cum să primesc o lovitură.

Prima bătaie serioasă a avut loc la două luni după ce începusem să mă antrenez, iar faptul că l-am lăsat pe un tip ca Ronnie întins pe jos plin de sânge m-a ajutat să câștig respectul tuturor celor care fuseseră de față. Cursele și pariurile au venit mai târziu, iar armistițiul încheiat între mine și Ronnie a devenit mai clar pe măsură ce oamenii optau pentru o bandă sau alta. Pe de-o parte, eram eu și Lion cu oamenii noștri, iar pe de alta, era Ronnie cu ciracii săi cu care se droga și cu delincvenții. Ronnie a înțeles că era mai avantajos pentru el dacă între noi exista o relație cordială, mai ales după ce tata ne scosese de la închisoare o dată, când fuseserăm arestați pentru provocarea unui scandal public.

Totul s-a schimbat însă un an mai târziu, când am avut uevoie de ajutorul tatei pentru prima dată: pur și simplu, nu puteam ignora faptul că aveam o soră pe care doream s-o cunosc. Tata s-a oferit să mă ajute cu procesul pentru a obține dreptul de a o vizita, dar mi-a cerut în schimb să mă întorc acasă, să merg la facultate și să stau cu el cel puțin încă trei ani. Am fost nevoit să accept, m-am întors la vila Leister și am descoperit că, în sfârșit, tata îmi arăta un oarecare interes. Relația dintre noi s-a îmbunătățit, dar viața mea a continuat să fie practic aceeași. Locuiam cu el, dar îmi petreceam cea mai mare parte a timpului cu Lion, îmbătându-ne, drogându-ne și intrând în tot felul de probleme... Atât timp cât dormeam acasă și mergeam la facultate, tata nu se amesteca în viața mea și nici eu în viața lui... și așa stătuseră lucrurile până acum.

Bătăile și cursele făcuseră parte din viața mea de zi cu zi, iar banda lui Ronnie și cea a lui Lion au început să se înfrunte tot mai mult. În ciuda faptului că în acea vreme niciunul dintre noi doi nu era ceea ce este acum, întotdeauna văzusem ranchiună în ochii lui Ronnie. Armistițiul pe care îl încheiaserăm trebuia să se prelungească, pentru că amândoi trăiam în aceeași zonă, iar persoanele cu care ne petreceam timpul erau practic aceleași. Ceea ce începuse însă ca o rivalitate prietenească a sfârșit prin a se transforma în două bande înfruntate pe viață și pe moarte, cu consecințe atât de periculoase și latente ca ultima dată când ne văzuserăm. Pumnul pe care i-l

dădusem la ultimele curse era o provocare lansată şi nu eram sigur în ce moment avea să dea curs acestei provocări. Faptul că fusese învins de Noah era cea mai mare umilinţă pe care ar fi putut-o suferi şi ştiam că nu peste mult timp urma să avem o confruntare pentru a soluţiona conflictul. Problema era că Ronnie renunţase de mult la bătăile de stradă şi la confruntările amicale. Faptul că trăsese în noi ultima dată îmi arătase cât de periculos devenise pe parcursul ultimului an şi nu-mi puteam scoate din minte posibilitatea unei întâlniri între Ronnie şi Noah la un moment dat în viitorul apropiat...

Afurisită să fie Noah pentru ce a făcut... şi afurisită să fic pentru că îmi întorsese lumea cu susul în jos! Trebuia să mi-o scot din minte, să îmi reiau obiceiurile, să mă distrez aşa cum ştiam eu s-o fac, să mă bucur de viaţa pe care o cunoşteam...

O blondă îmbrăcată cu un maiou minuscul şi pantaloni negri din piele s-a apropiat de mine la bar.

— Bună, Nick, m-a salutat şi, văzând-o mai de aproape şi remarcând dragonul tatuat pe care îl etala pe claviculă, mi-am amintit că avusesem o aventură cu ea la un moment dat.

Numele său începea cu S: Sophie, Sunny, Susan sau ceva de genul ăsta.

Am dat din cap în semn de salut. N-aveam chef să vorbesc, nu aveam dispoziţia necesară, dar aveam chef să fac altfel de lucruri. Văzând că s-a apropiat de mine fără pic de ruşine, n-a durat mult până când buzele noastre s-au întâlnit.

Am apucat-o de mijloc şi am tras-o spre mine; răsuflarea îi mirosea a votcă şi a ceva dulceag. Avea părul blond şi un corp plin de curbe care aşteptau să fie mângâiate. Era exact ce-mi trebuia pentru a elibera tensiunea acumulată în ultimele zile. Am luat-o de mână şi am tras-o spre o zonă întunecată a discotecii, într-unul dintre numeroasele separeuri libere.

Dar în clipa aceea, văzând cum luminile discotecii creau culori diferite în părul blond al lui Susan, mi-a apărut în minte Noah. Am înjurat printre dinţi şi am împins-o pe fată cu spatele de perete mai violent decât era necesar, dar oftatul de plăcere pe care l-am primit ca răspuns m-a încurajat să

merg înainte. Îi simțeam corpul lipit de al meu, dar buzele sale, care se mișcau prea insistent, nu erau cele pe care mi le doream... M-am îndepărtat și am sărutat-o pe gât. Mirosea a fum și a alcool. I-am dat părul la o parte și am văzut dragonul tatuat... Nu era tatuajul pe care voiam să-l sărut, nu era gâtul care îmi stârnea o dorință nestăvilită de fiecare dată când îl vedeam... Mi-am pus mâinile pe fața ei și n-am văzut niciun pistrui; ochii aceia albaștri nu erau de culoarea unierii și nu aveau gene dese...

M-am îndepărtat.

— Ce s-a întâmplat? m-a întrebat Susan, coborându-și mâinile pe picioarele unele și mângâindu-mă lasciv.

Am prins-o de încheieturi și i-am îndepărtat mâinile de pe mine.

— Îmi pare rău, dar trebuie să plec, m-am scuzat, întorcându-i spatele.

Nici măcar nu am stat să-i ascult protestele: trebuia să ies de acolo.

Când am ieșit din local, am cotit pe una dintre străduțe și am început să merg, încercând să ignor acel gând care nu înceta să mă avertizeze că nu mai aveam scăpare. Eram atât de iritat și atât de îngândurat, încât nu mi-am dat seama cine se afla la capătul străzii până când niște voci cunoscute m-au făcut să ridic privirea și să mă încordez automat.

Ronnie și trei dintre amicii lui traficanți stăteau sprijiniți de o mașină, mai exact de un Ferrari... Ferrari-ul *meu*. M-am oprit cu pumnii strânși pe lângă corp și o senzație de furie pe care eram sigur că avea să-mi fie greu s-o controlez.

— Ia te uită pe cine avem aici! a strigat Ronnie, coborând de pe capotă și venind spre mine. Băiatul de baut gata răsfățat, a spus izbucnind într-un hohot de râs.

Ceilalți l-au imitat. Știam cine erau: doi dintre ei erau afro-americani, plini de tatuaje și drogați până-n gât; celălalt, Cruz, era latino-american și mâna dreaptă a lui Ronnie.

— Ai venit să mă implori să-ți dau înapoi mașina? m-a întrebat Ronnie cu un rânjet larg.

Mi-ar fi plăcut la nebunie să i-l șterg cu un dos de palmă.

— Mașina pe care ai câștigat-o trișând? am replicat calm. Poate că, mergând cu o mașină adevărată, o să înveți să conduci cum trebuie... Doar nu vrei să pierzi din nou în fața unei copile de șaptespe ani, nu-i așa?

Am simțit o plăcere nespusă să constat cum l-a afectat comentariul meu; rânjetul i-a dispărut de pe față, iar venele de la gât îi ieșeau în evidență prin piele.

— O să te căiești pentru asta, m-a amenințat cu un calm prefăcut. Prindeți-l! a strigat.

Știam că asta urma să se întâmple, am știut din clipa în care i-am văzut și de aceea eram pregătit. Când cei doi traficanți s-au apropiat de mine, mi-am încleștat pumnul și am zâmbit văzând cum i-am spart nasul unuia dintre idioții ăia. Cineva m-a prins pe la spate, dar am ridicat cu putere cotul și am nimerit din nou în ceva tare, de data asta în gura cuiva. Cruz s-a apropiat să dea o mână de ajutor, nu înainte de a-mi da ocazia să îi mai trag un pumn primului dintre bătăuși în falcă. Atunci mi-a venit și mie rândul să sufăr. Cineva mi-a tras un pumn în ochiul drept, atât de tare încât m-am dezechilibrat, dar nu înainte de a mă întoarce și de a-i trage un șut celui care încerca să mă țină de brațe. Am încercat să rezist, dar trei contra unu era prea mult chiar și pentru mine, și cu atât mai mult când unul dintre ei era Cruz, care era la fel de bun ca Lion când se punea problema să împartă pumni. Dacă ne-am fi luptat unu contra unu, i-aș fi venit de hac, dar, cum ceilalți doi mă țineau de brațe, nu prea am mai avut ce face.

Cruz a început să-mi care o ploaie de lovituri în coaste, în timp ce eu îmi reprimam dorința de a striga și de a-l ucide cu propriile mâini. Ronnie s-a apropiat și m-am nitat fix în ochii lui, promițându-i din priviri că lucrurile nu aveau să rămână așa.

— Spune-i surioarei tale că n-am uitat ce s-a întâmplat la curse, mi-a zis, iar în minte mi-a apărut chipul inocent al lui Noah.

Ronnie m-a prins de păr şi şi-a apropiat faţa de a mea. Mirosea a bere ieftină şi a marijuana.

— Şi mai spnne-i că o să-mi încasez datoria când ne vedem, doar că într-un mod total diferit... a continuat.

Am văzut numai roşu în faţa ochilor. M-am scuturat violent. Aveam de gând să-l ucid pe ticălosul ăla.

— O să-mi fac de cap între picioarele ei, Nick, m-a asigurat, ţinându-mă cu putere şi împiedicându-mă să fac vreo mişcare cu capul, cu care aş fi vrut să-l pocnesc până i-aş fi îngropat nasul în creier. Şi, după ce o să fac asta, o să fie atât de murdară, încât nici tu n-o să mai vrei să te apropii de ea.

— Te omor, l-am avertizat.

Două cuvinte, o promisiune.

A izbucnit în râs, iar pnmnul i-a zburat spre stomacul meu. Am expulzat tot aerul din plămâni şi a trebuit să aplec capul ca să pot să tuşesc şi să scuip sângele din gură.

— Nu mai veni pe aici dacă nu vrei să te omor eu, pentru că eu chiar o s-o fac, m-a ameninţat, dându-mi drumul şi întorcându-mi spatele.

Am mai încasat nn pumn, de data asta în gură, şi a trebuit să scuip din nou ca să nu mă înec cu propriul sânge.

Ticăloşi nenorociţi!

Am ajuns până la maşină clătinându-mă şi, cu chiu, cu vai, am reuşit să ajung acasă. Toată lumea dormea, era trecut de ora unu dimineaţa, dar, când am urcat în camera mea, am constatat că pe sub uşa lui Noah nu se zărea nicio rază de lumină. Nu era posibil să nu fi ajuns încă... Am deschis uşa fără să mai bat şi am văzut că patul era intact.

Am înjurat printre dinţi şi am intrat în camera mea, unde mi-am smuls hainele de pe mine, încercând să nu leşin de durere. Nenorociţii ăia mă ciomăgiseră, de mult timp nu mai încasasem o astfel de bătaie, mai exact de patru ani. Fusesem un idiot să intru pe străduţa aia singur: îi uşurasem misiunea nenorocitului.

Am intrat la duş şi am lăsat apa să-mi spele sângele şi sudoarea de pe corp. Fusesem lovit mai ales în coaste şi în

stomac, aşa că puteam ascunde vânătăile sub tricou. Cu ochiul vânăt şi buza spartă era altă poveste şi trebuia să am grijă să găsesc o explicaţie credibilă când tata avea să mă ia la întrebări sau să-l evit până când dispăreau urmele. Nu se întâmpla des să fiu lovit în faţă, dar, când mă băteam cu cineva sau mă implicam în pariuri, mai încasam câte o lovitură.

Nu puteam să-mi scot din minte ameninţarea lansată de Ronnie la adresa lui Noah. Nu mă îndoiam că voia s-o strângă de gât cu mâinile sale după umilinţa publică pe care o suferise pierzând cursa, dar ideea că acel ticălos ar fi putut s-o atingă mă scotea din minţi în aşa hal încât cu greu m-am abţinut să nu dau un pumn în oglinda pe care o aveam în faţă.

M-am uscat rapid şi mi-am pus pantalonii de sport. Am renunţat la tricou pentru că una dintre răni sângera puţin. Mi-am clătit gura cu apă şi am constatat că nu aveam niciun dinte rupt, ci doar o buză spartă, care se oprise din sângerat şi devenise întâi roşie şi după aceea vânătă, la fel ca ochiul stâng, unde vânătaia avea să dureze mai mult.

Mi-am luat telefonul mobil şi am ieşit din cameră, intenţionând să aflu unde naiba era Noah şi să-mi pun gheaţă pe rană.

Cinci minute mai târziu, când ieşeam din bucătărie cu o pungă de mazăre congelată la ochi şi telefonul la ureche, uşa de la intrare s-a deschis cu un zgomot nşor al cheii în broască şi a apărut motivul proastei mele dispoziţii.

Telefonul său vibra, dar s-a oprit când am întrerupt apelul. Atunci a ridicat ochii şi m-a privit, mai întâi surprinsă, apoi îngrozită.

— Unde naiba ai fost? am întrebat-o, săgetând-o cu privirea.

25

NOAH

Ultimul lucru la care mă aşteptam când am intrat în casă era să-l găsesc pe Nick bătut măr. De la surprindere, când am văzut apelul de la el, am trecut la groază în mai puţin de o secundă.

— Unde naiba ai fost? m-a întrebat pe obişnuitul său ton intimidant.

Întrebarea sa m-a descumpănit preţ de o clipă, dar ceea ce m-a şocat cel mai tare a fost felul în care arăta. Avea ochiul stâng complet învineţit şi buza spartă, dar asta nu era cel mai rău: pe bustul său gol am întrezărit vânătăile care începeau să-i apară pe pielea bronzată, pe mnşchii abdominali. Pentru o clipă, am rămas paralizată la vederea acelor răni. Am simţit cum bătăile inimii mi se accelerau, iar panica m-a invadat, făcându-mă să mă simt ameţită. Nu-mi plăceau rănile şi sângele, iar urechile au început să-mi ţiuie, motiv pentru care am fost nevoită să mă sprijin o clipă de uşă.

— Ce-ai păţit? l-am întrebat cu vocea sugrumată.

Nicholas era nervos: îmi dădeam seama după felul în care îşi încleşta maxilarul cu putere şi după cum mă privea: ca şi cum eu aş fi fost într-un fel vinovată pentru rănile sale.

— Te-am întrebat ceva, a spus, aruncând supărat punga de mazăre congelată pe masa de la intrare.

Am clătinat din cap în timp ce închideam uşa fără să fac zgomot. Mama şi Will dormeau probabil şi nu voiam să-i trezesc, dar lui Nick nu părea să-i pese de asta, având în vedere tonul ridicat pe care mi se adresa.

— Eram cu Mario, i-am răspuns, apropiindu-mă de el.

În ciuda faptului că dorința mea cea mai mare era să o iau la fugă ca să nu-i mai văd rănile, nu puteam să ignor starea în care se afla.

— Lion și Jenna au venit și ei la puțin timp după ce am plecat să luăm înghețată; dar ce importanță are asta? Tu ai văzut cum arăți? am replicat, întinzând mâna și atingându-i fără să vreau una dintre vânătăile pe care le avea în dreptul stomacului.

A făcut un gest brusc pentru a-mi da la o parte mâna, dar, în loc să-mi dea peste mână, așa cum mă așteptam de la el, mi-a prins-o cu atâta forță, încât m-a durut. Am ridicat ochii spre el și am văzut furie și teamă în privirea sa.

— Vino la bucătărie, trebuie să vorbesc cu tine, mi-a cerut, trăgându-mă după el.

Fără să vreau, i-am privit cu atenție spatele gol. Dumnezeule, când mergea i se vedea fiecare mușchi! Iar această revelație a trezit în mine dorința de a-i mângâia pielea netedă. Se vedea cum o altă vânătaie începea să se formeze pe o coastă și, dintr-odată, am simțit o ură atât de intensă față de persoana care-i făcuse asta, încât mi s-a întunecat vederea.

Nick nu a aprins decât lampa în formă de clopot, care dădea doar o lumină slabă, și s-a așezat pe una dintre banchetele dîn dreptul insulei din bucătărie, fără să-mi elibereze mâna. Îmi era foarte greu să-l văd în starea aceea, îmi dădeam seama că ochii i se strângeau de durere la fiecare mișcare pe care o făcea, iar mintea mea nu înceta să-și imagineze diverse modalități de a-l face să se simtă mai bine.

— Ai observat ceva nelalocul lui azi pe unde ai fost? m-a întrebat cu îngrijorarea zugrăvită pe chip. Cineva care te urmărea sau ceva de genul ăsta?

Nu mă așteptam la asta. M-am forțat să-l privesc în ochi pentru a-i răspunde.

— Nu, evident că nu, de ce? am replicat neîncrezătoare.

A dat drumul mâinii mele şi şi-a îndepărtat privirea de la mine, frustrat. Mi-am dorit să mă atingă din nou, dar am preferat să nu mă mişc.

— Ronnie n-a uitat de păţania de la curse, m-a informat şi atunci am început să înţeleg unde bate. Vrea să se răzbune şi n-o să ezite să-ţi facă rău dacă te vede, a adăugat, privindu-mă drept în ochi cu ochii săi albaştri.

Am rămas descumpănită preţ de o clipă.

— El te-a bătut în halul ăsta? l-am întrebat, blestemându-l în sinea mea pe nenorocitul ăla.

— El şi trei amici de-ai săi, mi-a mărturisit.

— Dumnezeule, Nick! am exclamat, simţind o presiune ciudată în piept şi făcând ochii mari, îngrozită.

Fără să vreau, mâinile mele au urcat spre faţa lui, examinându-i rănile.

— Patru contra unu?

Am observat cum se încorda sub atingerea mea, dar după aceea s-a relaxat. Degetele mele abia i-au atins rănile, dar le-am lăsat să-mi alunece pe obrajii săi, simţind sub buricele degetelor pielea aspră şi nerasă care îi dădea acel aspect atât de înfricoşător şi, în acelaşi timp, seducător.

— Îţi faci griji pentru mine, Pistruiato? m-a întrebat pe un ton zeflemitor, dar l-am ignorat văzând că se strâmbă când i-am atins rana.

Mi-a prins mâinile între ale sale.

— Sunt bine, a adăugat şi am văzut cum ochii săi îmi scrutau faţa fără să vrea.

— Trebuie să-i denunţi, am spus ridicându-mă, pentru că privirea lui mă făcea să mă simt nelalocul meu.

M-am îndepărtat de el şi m-am dus la frigider. Am luat prima pungă congelată pe care am găsit-o şi m-am apropiat din nou. S-a strâmbat când i-am pus punga peste ochi.

— Indivizii ăştia nu pot fi denunţaţi, dar nu asta contează, a spus, luându-şi punga de pe faţă pentru a mă putea privi. Noah, de acum înainte, până nu se liniştesc un pic

lucrurile, nu vreau să mai mergi singură nicăieri, ai auzit? m-a avertizat pe un ton de frate mai mare.

M-am îndepărtat, privindu-l cu neîncredere.

— Oamenii ăştia sunt periculoşi şi au pus ochii pe tine... şi pe mine, dar mie nu-mi pasă dacă încasez o bătaie, ştiu să mă apăr, însă pe tine te vor mânca de vie dacă te prind singură şi lipsită de apărare.

— Nicholas, n-o să-mi facă nimic, n-o să-şi caute probleme doar pentru că am rănit orgoliul dobitocului ăluia, i-am răspuns, ignorând privirea ameninţătoare pe care mi-a adresat-o.

— Până nu se rezolvă situaţia, n-o să te scap din ochi, n-ai decât să te superi cât vrei, mi-a aruncat răstit.

Oare nu puteam să ne înţelegem bine niciodată?

— Eşti insuportabil, ştiai asta? l-am repezit.

— Mi s-a spus şi mai rău de atât, a afirmat, ridicând din umeri şi strâmbându-se imediat.

Am respirat adânc de câteva ori.

— Pune-ţi comprese cu apă caldă pe vânătăi şi ceva rece pe ochi şi pe buză, l-am sfătuit, simţind cum mi se face milă de el. Mâine o să te simţi groaznic, dar, dacă iei o aspirină şi stai în pat, o să-ţi treacă în două-trei zile.

S-a încruntat şi pe buze i-a apărut un zâmbet.

— Eşti cumva expertă în bătăi? m-a întrebat amuzat.

Am ridicat din umeri în loc de răspuns.

În seara aceea m-am dus direct la culcare... şi am avut coşmaruri.

În dimineaţa următoare m-am trezit prost dispusă. Nu dormisem aproape deloc şi tot ce voiam era să stau întinsă în camera mea. Un singur motiv m-a făcut să mă strecor afară din pat şi să mă îndrept spre baie. Indiferent dacă eram sau nu dispusă s-o admit cu voce tare, voiam să ştiu cum se simţea Nick. Nu ştiu de când, cum sau de ce mă simţeam dintr-odată îngrijorată pentru el, dar în ultimele zile reuşiserăm, se pare,

să stabilim un armistițiu plăcut între noi. După momentul în care mă mângâiase în bucătărie, iar eu aproape că-mi tăiasem un deget, nu mai încercase nimic, iar o parte din mine era deranjată de acest lucru. Doar în clipele acelea în care mă aflasem în brațele sale mă simțisem fericită. Mă făcea să uit orice altceva, dar am presupus că era preferabil să ne înțelegem bine și nu să ne sărutăm și să ne urâm de moarte apoi, cum se întâmplase de la venirea mea.

Am făcut un duș rapid în timp ce evocam întâmplările din seara precedentă. Fusesem foarte supărată pe Nick din cauza felului în care vorbise cu Mario la cină, dar toată furia mea a dispărut în clipa în care l-am văzut în starea aceea deplorabilă când am intrat în casă.

Mario se purtase cu mine ca un adevărat cavaler în seara precedentă. Mă invitase să ieșim chiar în seara aceea și fusesem de acord. Voiam să uit de fostul meu iubit și de obsesia ridicolă pe care o simțeam pentru Nicholas.

Nu mi-a luat mult să mă îmbrac și am coborât desculță în bucătărie să iau micul-dejun. Nick nu era de găsit, dar Will și mama erau așezați foarte aproape unul de altul la masă, discutând însuflețiți despre ceva.

— Bună dimineața, i-am salutat în timp ce mă îndreptam direct spre frigider ca să-mi torn un pahar cu suc.

Prett, bucătăreasa, pregătea ceva care mirosea delicios. M-am apropiat de ea și am văzut că în cratiță era ciocolată topită.

— Ce bunătate! Ce gătești? am întrebat-o.

Prett m-a privit zâmbind.

— Tortul pentru ziua de naștere a domnului Leister, mi-a răspuns veselă.

M-am întors automat spre Will.

— La mulți ani, nu știam că e ziua ta, l-am felicitat cu un zâmbet vinovat.

El s-a întors spre mine și a izbucnit în râs.

— Nu e ziua mea, ci a lui Nick, a spus amuzat.

Mama mi-a zâmbit și ea.

Deci așa, era ziua lui Nicholas... nu știu de ce, dar m-a deranjat că nu știam.

— E afară, du-te să-l feliciți, mi-a spus mama, după care a adăugat: Ieri s-a bătut cu un nenorocit care a vrut să-l jefuiască, așa că să nu te sperii când o să vezi cum arată.

Am dat din cap, apreciind ingeniozitatea fratelui meu vitreg când era vorba despre inventat minciuni. Am luat o brioșă de pe masă și am ieșit în grădină. L-am văzut întins pe un șezlong la umbră și cu ochelarii de soare pe nas. Era îmbrăcat în tricou și slip și părea că doarme. Am bănuit că, la fel ca mine, nici el nu se odihnise prea bine.

M-am apropiat de el fără să fac vreun zgomot.

— La mulți ani! am strigat din toți rărunchii și am izbucnit în râs văzând cum a sărit de pe șezlong, luat prin surprindere.

— Ce mama naibii! a exclamat, scoțându-și ochelarii și lăsând la vedere un ochi în nuanțe de verde, vinețiu și albăstrui.

Situația a fost atât de comică, încât uu m-am putut abține să nu râd în hohote.

M-a observat un moment, pe jumătate supărat și pe jumătate furios, dar, văzând că nu încetam să râd, un rânjet periculos i-a apărut pe buze.

— Te distrează? m-a întrebat pe un ton amenințător, lăsându-și alături ochelarii de soare și ridicându-se în picioare.

Zâmbetul mi-a dispărut și am început să mă retrag cu spatele, fără a-mi lua privirea de la chipul său.

— Îmi pare rău, m-am scuzat ridicând mâinile, dar fără să mă pot abține să nu râd din nou.

De fiecare dată când îmi aminteam cum sărise îmi venea să izbucnesc iar în hohote de râs.

— Cred și eu că o să-ți pară rău, mi-a spus și s-a năpustit asupra mea.

Am luat-o la fugă, dar nu m-a ajutat cu nimic. O secundă mai târziu, era în spatele meu, ținându-mă strâns și

ridicându-mă peste umăr. A scos un gcamăt de durere, dar țipetele mele l-au acoperit.

— Nu, Nick, te rog! am țipat, smucindu-mă din toate puterile.

M-a ignorat și a sărit în piscină cu mine în spate. Amândoi îmbrăcați.

M-am îndepărtat de el după ce am plonjat în apa călduță, specifică unei zile călduroase de vară. Când am ieșit la suprafață, i-am aruncat cu apă în față și am constatat că îl amuza teribil să mă vadă în acea situație. Rochia albă mi se lipise de piele și m-am bucurat că purtam lenjerie neagră pe dedesubt; altfel m-aș fi văzut într-o situație stânjenitoare.

El și-a scuturat părul cu o mișcare în stil Justin Bieber și s-a apropiat de mine. O secundă mai târziu, m-a împins într-un colț al piscinei.

— Poți să-ți ceri scuze pentru că din cauza ta era să fac infarct în ziua în care împlinesc douăzeci și doi de ani, mi-a cerut, apropiindu-se de mine atât de mult, încât corpurile noastre erau la mai puțin de doi centimetri distanță unul de altul.

Am încercat să-l îndepărtez, dar nu m-a lăsat.

— Nici să nu te gândești, am refuzat, distrându-mă acel joc.

Simțeam adrenalina în vene și mii de fluturi în stomac; senzația era asemănătoare cu cea de a conduce cu două snte de kilometri pe oră prin nisipul deșertului.

Și-a înclinat capul cu o privire calculată și i-am simțit mâinile în jurul mijlocului meu, peste rochia îmbibată de apă.

— Ce faci? l-am întrebat cu voce stinsă când m-a apropiat de el atât de mult, încât pieptul mi s-a lipit de al lui.

— Spune-mi că-ți pare rău, mi-a cerut cu voce răgușită.

Amuzamentul îi dispăruse de pe chip și în locul său apăruse dorința. Am simțit un val de plăcere și, în același timp, de teamă: puteam fi văzuți.

Am refuzat dând din cap, iar mâinile sale mi-au alunecat peste coapse. M-a privit îndelung în timp ce degetele

sale dădeau la o parte rochia udă şi mi-o ridicau puţin câte puţin pe picioare. Mi-a îndepărtat picioarele şi m-a forţat să le trec peste şoldurile lui.

— Nu mă opresc până n-o spui, m-a informat, lipindu-mă de marginea piscinei.

Apa îi ajungea până sub umeri, iar mie până la gât, ceea ce însemna că eram practic la dispoziţia lui. Când picioarele mele i-au înconjurat şoldurile, capetele noastre au ajuns aproape la aceeaşi înălţime. O parte din mine ştia că, dacă i-aş fi zis ce voia să audă, m-ar fi lăsat în pace, sau cel puţin aşa susţinea, dar oare voiam să facă asta?

– O să fim văzuţi, am comentat în şoaptă.

Îmi simţeam obrajii arzând şi, chiar şi sub apă, îmi simţeam tot trupul fierbinte.

— Mă ocup eu de asta, a spus, ridicându-mi şi mai mult rochia, care mi s-a lipit şi răsucit sub sâni pe măsură ce el o ridica.

Şi-a îndepărtat privirea de la faţa mea pentru a-mi scruta corpul distorsionat sub apă.

Privirea aceea şi degetele sale, care mă mângâiau pe spate, m-au făcut să mă înfior. Îi simţeam membrul excitat pe şold şi nu mă puteam gândi decât la momentul în care buzele noastre aveau să se unească din nou.

— Vrei să mă opresc? m-a întrebat, apropiindu-şi buzele de gura mea, dar fără s-o atingă.

Ochii săi erau atât de aproape, încât am putut să văd toate nuanţele de albastru din ei. Sub razele soarelui şi reflexele apei, am rămas complet fără cuvinte... felul în care mă privea, ca şi cum voiau să mă devoreze.

Am negat dând din cap şi m-am apropiat de el să mă sărute. Mâinile mele erau deja pe ceafa lui, fără să ştiu când au ajuns acolo, şi l-am tras spre mine, dar el s-a opus şi s-a smucit în direcţia opusă.

— Spune-mi că-ţi pare rău şi o să primeşti ce vrei, mi-a poruncit.

— Ce te face să crezi că vreau ceva ce-mi poți da tu? am replicat, arzând de dorință în brațele sale.

A zâmbit amuzat de răspuusul meu.

— Peutru că tremuri și nu-ți iei ochii de la buzele mele, de-aia, mi-a răspuns serios, dar în același timp lipindu-mă și mai mult de el.

— N-o să-ți spun că-mi pare rău, l-am avertizat.

A scos un sunet profund din gât.

— Ești exasperantă, a declarat și și-a lipit buzele de ale mele.

Senzația euforică pe care am simțit-o câștigând acel joc s-a transformat rapid în altceva. Am trecut într-o clipă prin mii de senzații și niciuna dintre ele nu putea fi exprimată cu voce tare. Și-a introdus limba in gura mea și m-a sărutat cu sălbăticie. Eram uzi leoarcă, iar trupurile noastre se lipeau unul de altul ca doi magneți. L-am tras de păr, apropiindu-l și mai mult de mine. Mi-a mușcat buza de jos și a fost o senzație atât de excitantă, încât simțeam că aveam să mă prăbușesc dintr-o clipă în alta.

M-a strivit de marginea piscinei, în timp ce mâinile sale coborau pe corpul meu, iar buzele sale făceau minuni cu buzele mele. M-am simțit ca și cum mă aruncam într-o prăpastie, iar fiorul din stomac s-a accentuat când mâna lui s-a apropiat de locul în care nu mai fusesem atinsă niciodată.

În clipa aceea însă am auzit cum se deschidea ușa glisantă. M-a împins atât de rapid și de brusc, încât a trebuit să mă prind repede de bordură ca să nu mă afund în piscină.

– Copii, plecăm! a strigat mama din casă.

Nicholas i-a făcut cu mâna, fără ca privirea să i se tulbure. Eu am fost nevoită să respir adânc câteva secunde înainte să ridic capul peste bordură.

— I-ai spus, Nick? l-a întrebat mama, spre surprinderea mea.

— Încă nu, a strigat spre ea cu un zâmbet amuzat.

Mama m-a privit întâi pe mine și apoi pe el.

— Bine, vorbim după-amiază, distrați-vă! și-a luat rămas-bun.

Imediat ce a intrat în casă, m-am întors spre Nick.

— Ce să-mi spui? l-am întrebat încruntată.

M-a tras din nou spre el. L-am lăsat să facă ce voia, în primul rând pentru că încă îmi tremurau picioarele și mi-era tot mai greu să mă mențin la suprafață când aveam în fața mea o asemenea desfătare pentru ochi.

— Am primit patru bilete să merg în Bahamas de ziua mea. Mi-au spus destul de clar că vor să te iau cu mine, știi tu, să ne consolidăm relația frățească, m-a anunțat cu un zâmbet malefic. I-am invitat pe Lion și pe Jenna și vreau să vii și tu, mi-a spus, privindu-mă cu atenție.

Era o propunere cât se poate de neașteptată, mai ales având în vedere ce discutaserăm. Să plec într-o călătorie cu Nick...

— Ce s-a întâmplat cu decizia de a fi prieteni? m-am interesat, încercând să înțeleg de ce se hotărâse să-și schimbe opinia.

— Rămâne valabilă... Cu atât mai mult acum, când ești în pericol din cauza mea, a răspuns pe un ton ferm.

— De-asta vrei să merg cu tine? Să mă ții la distanță de Ronnie? l-am întrebat, dezamăgită să aflu adevăratul motiv care îl determina să mă ia cu el.

Nick a strâns cu putere din buze.

— Ăsta este unul dintre motive, Pistruiato, dar nu principalul, a răspuns, apropiindu-mă de el și lipindu-și fruntea de a mea.

Felul în care m-a privit m-a paralizat.

— Nicholas, ce facem? l-am interogat confuză.

— Nu te ambala, OK? a replicat, ținându-mă de mijloc ca să nu mă scufund în apă. Nu vreau să rămâi aici în timp ce eu sunt plecat, vorbeam serios ieri, vor să-ți facă rău, a adăugat ținându-mă strâns.

— Nicholas... am început să protestez îndepărtându-mă de el.

Nu m-a lăsat.

— Viuo cu mine, o să ne distrăm, a spus, sărutându-mă ușor pe buze.

Gestul acela atât de afectuos m-a făcut să simt un fior.

— Și ce se întâmplă cu noi? am replicat, fără să mă pot gândi la altceva decât la nebunia care s-ar fi declanșat dacă aflau părinții noștri. Nu pot să fac asta cu tine, am afirmat privindu-l fix. E ridicol, nici măcar nu ne înțelegem, pur și simplu ne lăsăm pradă atracției fizice dintre noi...

— Tot ce știu e că, atunci când te văd, nu pot să mă gândesc la altceva decât să te ating și să te sărut peste tot, mi-a mărturisit, apropiindu-se și sărutându-mă sub ureche.

— Eu nu pot să am nicio relație în momentul ăsta, am mărturisit, împingâudu-l ușor.

El m-a privit supărat.

— Cine a vorbit de o relație? m-a întrebat. Nu mai analiza tot și bucură-te ce ne poate oferi experiența asta, mi-a poruncit cu ochii sclipindu-i furioși, dar pe un ton calm.

Se contrazicea, era evident, dar, gândindu-mă mai bine, era Nick, un afemeiat, și nu voia decât asta, corpul meu și nimic mai mult. Și de ce să nu profit și eu de situație, având în vedere că îl doream din același motiv?

— Trebuie să stabilim anumite condiții, am precizat, punându-mi mâinile pe umerii săi.

El m-a privit cu seriozitate.

— Fără constrângeri sau resentimente: tocmai am ieșit dintr-o relație și ultimul lucru pe care-l vreau e să retrăiesc experiența pe care am avut-o cu Dan, am declarat și am văzut cum i s-a încleștat maxilarul.

— O relație deschisă? m-a întrebat.

Am dat din cap afirmativ.

— Cred că ești prima femeie care îmi cere asta, dar e în regulă, sunt de acord; deci numai sex? a întrebat și am sesizat răceala din privirea sa.

Ultimul său comentariu m-a enervat.

— Imbecilule! l-am insultat, încercând să-l împing. Cum adică numai sex? Drept cine mă iei? Nu am douăzeci şi şapte de ani, ci şaptesprezece, n-am de gând să mă culc cu tine cât ai zice peşte!

El s-a încruntat, total descumpănit preţ de o clipă.

— Tocmai ai spus că vrei o relaţie deschisă. Ce naiba crezi că înseamnă asta? s-a interesat frustrat.

L-am privit oarecum derutată... În lumea mea, o relaţie deschisă însemna să ne facem de cap din când în când şi practic să facem ceea ce făceam acum... dar evident... Nick era mult mai experimentat, eu eram o copilă în comparaţie cu el şi nu puteam să mă joc aşa cu el. Nicholas nu avea de gând să se mulţumească doar cu atât, voia să mergem până la capăt, nu trebuia decât să-mi amintesc până unde reuşise să mă aducă în numai trei săptămâni; ajunsesem mult mai departe cu el decât în nouă luni de relaţie cu Dan.

— Ştii ceva? Uită ce-am zis, i-am spus, simţindu-mă în dezavantaj.

Mă jucam cu focul şi nu voiam să mă ard.

— Îmi place noua relaţie pe care o avem, cred că putem să ajungem să ne înţelegem bine şi de ce să ne complicăm?

El mă privea ca şi cum nu înţelegea absolut nimic din ce-i spuneam. Adevărul e că nici eu nu înţelegeam prea bine ce voiam, dar sexul fără obligaţii nu era stilul meu.

— Noah... n-o să facem nimic dacă tu nu vrei, a precizat pe un ton blând, care m-a topit cu totul.

Părea să fi înţeles ce voiam să spun şi m-a îngrijorat uşurinţa cu care îmi citise gândurile.

Am simţit cum mă îmbujorez şi, dintr-odată, mi-am dorit să mă înghită pământul.

— Prefer să fim prieteni, am explicat fără prea multă convingere.

— Eşti sigură? Doar prieteni?

Am dat din cap, privind fix apa.

— Bine, a convenit pe un ton care mi s-a părut destul de condescendent, dar vii cu mine să-mi sărbătoresc ziua de

naştere. Dacă eşti prietena mea, poţi să începi să te comporţi ca atare, a adăugat dându-mi drumul.

L-am observat cum înota şi cum s-a sprijinit în mâini să iasă din piscină. Ultimele sale cuvinte mi-au sunat mai degrabă a „Ştiu că ţi-e frică, aşa că o să aştept până vei fi pregătită".

Şi, dacă era aşa... oare de ce m-ar fi aşteptat Nick?

Mi-am petrecut restul zilei în camera mea citind şi scriind la una dintre povestirile pe care le începusem mai demult. Îmi plăcea mult să scriu şi să citesc, iar unul dintre visurile mele era să devin o scriitoare de succes. Uneori îmi imaginam că o să devin o scriitoare celebră la nivel mondial şi că voi vinde mii de exemplare în lumea întreagă, călătorind pentru a-mi prezenta cărţile şi dând naştere unor poveşti pe care lumea avea să şi le amintească mereu.

Mama nu reuşise să se realizeze pentru că rămăsese însărcinată cu mine la şaisprezece ani. Tata avea pe atunci doar nouăsprezece ani şi niciun fel de viitor academic, singura lui opţiune fiind cursele Nascar. Mama îmi amintea mereu cât de greu îi fusese să mă crească, având în vedere că şi ea era doar o copilă şi, din acest motiv, voia să-mi dea tot ce-şi dorise ea la vârsta mea. Universitatea, o şcoală bună... fusese întotdeauna visul ei, iar acum, în sfârşit, era posibil. De aceea încercasem mereu să obţin note maxime, mă înscrisesem în echipa de volei şi începusem să citesc şi să scriu de mică. O parte din mine era mereu pregătită să o facă să se simtă mândră.

În timp ce priveam pe fereastra uriaşă din camera mea, iar mintea mea divaga, cineva a bătut la uşă şi o secundă mai târziu a intrat. Era mama cu o pungă purtând blazonul şcolii St. Marie şi mi-am dat seama că ceea ce era în pungă avea să-mi strice tot restul zilei.

— Ţi-a venit uniforma, probeaz-o şi pe urmă coboară pentru ca Prett să-ţi facă toate ajustările, mi-a indicat lăsând punga pe pat. Apropo, în curând o să scoatem tortul să-l felicităm pe Nick. Ei nu sunt obişnuiţi să sufle în lumânări sau

să facă alte chestii pe care le facem noi de ziua noastră, dar e momentul ca cineva să schimbe obiceiul ăsta oribil, mi-a spus cu faţa luminată de un zâmbet.

— Mamă, nu cred că Nick o să aprecieze, am comentat, încercând să mi-l imaginez aşezat la masă şi punându-şi o dorinţă.

— Prostii, a replicat, închizând uşa înainte de a pleca.

M-am ridicat şi am scos uniforma din pungă. Era atât de oribilă cum îmi imaginasem. Fusta era verde în carouri, genul care se prinde la mijloc cu un fel de închizătoare într-o parte, şi plisată în spate. Era atât de lungă, încât îmi trecea de genunchi. Cămaşa era albă şi îmi venea destul de largă şi, spre groaza mea, mai era şi o cravată verde cu roşu, care se asorta cu jerseul colorat în gri, roşu şi verde. Şosetele erau tot verzi şi îmi ajungeau până la genunchi. Când m-am privit în oglindă, nu m-am putut abţine să nu mă strâmb dezgustată. Mi-am pus doar fusta şi cămaşa, singurele care se puteau ajusta, şi am ieşit din cameră să o caut pe Prett.

Exact când am ajuns pe palierul dintre scări a apărut Nick, cu telefonul la ureche. Când m-a văzut, a făcut ochii mari şi un zâmbet sarcastic i-a fluturat pe buze. L-am săgetat cu privirea, punându-mi mâinile în şolduri.

— Scuze, trebuie să închid, trebuie să mă iau de cineva, a anunţat, izbucnind într-un hohot de râs şi punându-şi telefonul în buzunarul blugilor.

— Te crezi foarte amuzant? am răbufnit, deşi îmi ardeau obrajii de ruşine.

S-a apropiat de mine cu rânjetul pe chip.

— Cred că ăsta e cel mai bun cadou pe care mi-l puteai face de ziua mea, Pistruiato, a recunoscut, privindu-mă de sus şi râzând de mine.

— Serios? Dar de cadoul ăsta ce zici? am replicat arătându-i degetul mijlociu şi dându-l la o parte din drum.

M-am dus în salon, unde mă aşteptau mama şi bucătăreasa.

Spre iritarea mea, a venit după mine.

— Dacă vii cu mine la cină în seara asta, îți promit că n-o să distribui pozele pe care tocmai ți le-am făcut, mi-a șoptit la ureche.

M-am întors enervată. Deja se întrecuse cu gluma.

— În seara asta iau cina cu Mario, așa că nu, mulțumesc, i-am răspuns, știind că o să-l deranjeze chestia asta.

A rămas tăcut până am ajuns în mijlocul salonului, unde era un fel de banchetă pe care mă puteam sui pentru a mi se lua mai bine măsurile.

Când m-am întors, am văzut că Nick era întins pe canapea, fixându-mă cu o privire gânditoare și rece.

— Ridică mâinile, Noah, mi-a spus mama, care o ajuta pe Prett să pună acele cu gămălie.

Am încercat să ignor prezența lui Nicholas, care nu-și îndepărta privirea de la trupul și chipul meu, dar mi-a fost extrem de greu. În plus, nu puteam să-mi scot din minte sărutul nostru din piscină și lucrurile despre care discutaserăm. Nu eram foarte sigură dacă puteam să rezist apropierii sau mângâierilor sale, dar un lucru mi-era clar: nu aveam de gând să-i permit să mă folosească dnpă bunul său plac. Acesta era motivul pentru care în seara aceea intenționam să ies cu Mario. Voiam să mă distrez în zilele de vară care mai rămăseseră, să mă bucur de compania mai multor băieți, să nu fiu legată de nimeni și, mai ales, să-l uit pe idiotul de Dan.

— Au! m-am văitat când am simțit înțepătura unui ac în coapsă.

Idiotul de Nick a rânjit de pe canapea.

— Vrei să stai potolită? mi-a cerut mama.

Nu mai era mult, îmi scurtaseră fusta peste genunchi și îmi strâmtaseră cămașa astfel încât să fie mai feminiuă.

Cinci minute mai târziu, eram pregătită să-mi scot hainele acelea și să i le dan lui Prett ca să înceapă să le ajusteze.

Imediat ce Nick s-a ridicat în picioare și se pregătea să mă urmeze pe scări în sus, mama ne-a prins pe amândoi de hrat și ne-a tras în bucătărie.

— Azi e ziua ta, Nick, o să sufli în lumânări la fel ca Noah și ca mine și ca restul lumii, i-a explicat mama cu un zâmbet amuzat pe față.

M-am întors spre Nick și am zâmbit când i-am văzut figura neîncrezătoare. Părea foarte matur pe lângă mine, având în vedere cum arătam eu...

— Nu e nevoie... a început să protesteze.

— Ba sigur că e, a replicat mama fără drept de apel.

William era în bucătărie cu laptopul în față și ochelarii pe nas, mai mult ca sigur lucrând. Când ne-a văzut intrând, ne-a zâmbit.

— Ești foarte nostimă, Noah, a comentat, observând uniforma mea plină de ace.

Trebuia să am grijă să nu mă înțep când făceam vreo mișcare.

— Sunt sigură, am spus pe un ton sarcastic.

Mama l-a forțat pe Nicholas să se așeze pe un scaun și a adus tortul de ciocolată pe care îl făcuse Prett. Nicholas părea atât de stânjenit, încât n-am putut să nu mă amuz pe seama lui, așa cum făcuse și el cu câteva minute mai devreme.

Pe tort era o lumânare cu numărul douăzeci și doi, iar mama s-a grăbit s-o aprindă. O clipă mai târziu, a început să cânte, dându-i un ghiont lui Will ca să i se alăture. Era atât de comic totul, încât m-am alăturat și eu corului, savurând felul în care Nick mă săgeta, mai ales pe mine, cu ochii săi albaștri precum cerul.

— Nu uita să-ți pui o dorință, i-am amintit înainte să sufle în lumânare.

M-a privit fix înainte de a sufla și nici după ce a suflat nu și-a luat ochii de la mine.

Oare ce dorință își pusese cineva care avea tot ce-și dorea?

26

NICK

Încă nu înţelegeam de ce o invitasem să petreacă un sfârşit de săptămână cu mine în Bahamas. Pur şi simpln, chipul său mi-a apărut în minte în secunda în care am văzut biletele şi am aflat de excursia plătită. Nici măcar nu a fost nevoie să-l ascult pe tata când mi-a spus s-o iau şi pe Noah cu mine... mă gândisem chiar eu la asta.

De când se relaxase, iar relaţia noastră devenise mai suportabilă, nu puteam să-mi iau gândul de la ea. Mă scotea din minţi ideea de a o lăsa singnră acum, când fusesè ameninţată, ca să nu mai zic de furia care punea stăpânire pe mine ori de câte ori mi-o imaginam alături de orice alt individ în afară de mine. Numai gândul că fusese cu Dan mă indispunea, voiam să-i sparg faţa pentru felnl în care se purtase cu ea. Dar nu era ăsta motivul principal, ci mai curând cele nouă luni în care se bucurase de compania ei, atingând-o, sărutând-o sau, Doamne fereşte, dezbrăcând-o...

Imaginea lui Noah dăruindu-se altcuiva decât mie mă chinuia zi şi noapte; nu mă considerasem niciodată o persoană geloasă, în primul rând pentru că niciodată nu pretinsesem să am o relaţie exclusivă cu cineva, dar chestia asta mă scotea din minţi. Felul în care zâmbea, atât de copilăresc... Ceea ce mă atrăgea cel mai mult la ea era faptul că era seducătoare fără să facă vreun efort. Nu conta cum se îmbrăca, nu conta dacă se machia sau dacă era nearanjată... de fiecare dată când o vedeam, mintea mea îşi imagina mii de metode diferite de a o face să geamă de plăcere. Ceea ce făcuserăm în piscină teoretic n-ar fi trebuit să se întâmple, îmi jurasem să

nu mă mai apropii de ea, dar ea îmi îngreuna mult situația. Cu o seară în urmă aș fi vrut s-o ucid peutru tot ce se întâmplase cu Ronnie din cauza ei și pentru că plecase cu Mario, dar, când o văzusem uitându-se îngrozită la rănile pe care le căpătasem și când îmi atinsese ușor pielea cu degetele sale calde... pur și simplu a trebuit să recurg la tot autocontrolul de care eram în stare ca să n-o devorez chiar acolo, pe blatul din bucătărie.

Și cel mai rău era că devenea tot mai dezinvoltă. Nu mai era în defensivă și nu se dădea înapoi să mă trezească din somn țipând la mine... Nici măcar nu mă respinsese când eu nu mai fusesem în stare să mă abțin și începusem s-o mângâi pe sub apă. Picioarele sale erau atât de lungi și avea curbe atât de seducătoare...

Iar în seara aceea ieșea cu imbecilul de Mario, un tip care nu stătea pe gânduri când își punea în minte să se culce cu o fată sau să o pipăie ori de câte ori avea ocazia... La naiba, era ca mine, dar nu-i puteam permite s-o atingă pe Noah, pe ea nu, era prea inocentă, era o copilă, o copilă care ar fi scos din minți pe orice bărbat.

Mă deranja faptul că ieșea cu el de ziua mea, o voiam pentru mine, voiam să-i arăt lucrurile frumoase din oraș; dintr-odată, voiam să-i schimb părerea pe care o avea despre mine, nu suportam să trăiesc cu impresia că nu o meritam.

În clipa aceea cineva a bătut la ușă. Tocmai terminam să mă îmbrac, așa că m-am mulțumit să-i strig persoanei respective să intre. În timp ce îmi încheiam nasturii de la cămașa pe care urma s-o port în seara aceea, ochii mei s-au întâlnit în oglindă cu niște ochi de culoarea mierii.

— Te-ai întors deja de la cină? am întrebat pe un ton sarcastic, în timp ce încercam să-mi înfrânez dorința de a mă întoarce spre ea și de a o obliga să rămână cu mine toată noaptea.

— Azi îți sărbătorești ziua de naștere? m-a întrebat la rândul său, ignorând întrebarea mea.

M-am întors spre ea, încercând să par indiferent.

— Te aşteptai să stau acasă să mă uit la un film, surioară? am replicat răutăcios, bucurându-mă să o văd încruntându-se.

Ochii ei păreau mai întunecaţi când făcea asta.

— Ai fi putut să-mi spui, Jenna şi Lion credeau că merg şi eu. Te aşteaptă jos, mi-a zis, încrucişându-şi braţele peste rochia neagră pe care o purta.

Era foarte mulată şi îi venea cam cu o palmă peste fund. Am simţit cum mă cuprinde din nou proasta dispoziţie la gândul că Mario şi-ar fi putut băga mâna pe sub rochia ei.

— Nu am timp de aşa ceva, dacă vrei să vii, vino, o să fii pe lista invitaţilor, am declarat, scuipând fiecare cuvânt, dar amicul tău drag nu, aşa că hotărăşte-te, am zorit-o, apropiindu-mă de ea.

Dacă tot nu puteam s-o ating, cel puţin puteam să-i miros parfumul excitant.

— Mă tratezi de parcă aş fi personajul negativ, dar eu am aflat că e ziua ta abia acum câteva ore. Mario m-a invitat înainte, nu pot să-l las cu ochii-n soare, a răbufnit supărată şi, în acelaşi timp, simţindu-se vinovată.

— Şi crezi că el nu ştia? am întrebat-o iritat, fiind convins că Mario pusese totul la cale în mod deliberat.

A închis ochii pe jumătate, surprinsă şi, în acelaşi timp, supărată, după care pe chipul ei s-a citit vinovăţia. Era adorabilă, se simţea vinovată că nu mergea la o petrecere despre care nici măcar nu ştia.

Nu am putut să mă abţin şi am prins-o cu o mână de mijloc, trăgând-o spre mine. Privirea sa a căutat-o pe a mea, exprimând ezitare, dar şi dorinţă.

— Haide, Pistruiato, vino la petrecerea de ziua mea, i-am cerut, dându-i la o parte părul şi sărutând-o uşor pe umăr.

Am zâmbit când am văzut că i se înfiorase pielea. Cel puţin, puteam fi sigur că o atrăgeam şi că aveam o oarecare influenţă asupra ei sau, mai degrabă, asupra trupului ei.

— Vrei să vin? m-a întrebat cu vocea întretăiată, în timp ce buzele mele urcau pe gâtul ei.

Voiam oare să vină? Era clar că nu o puteam atinge la petrecere, nimeni nu trebuia să afle ce era între noi, iar s-o am lângă mine şi să nu pot s-o sărut ca acum... urma să fie complicat.

— Sigur că vreau, am afirmat o clipă mai târziu.

Nu ştiam în ce mă băgam, dar era mai bine s-o am lângă mine decât să nu ştiu unde e sau ce face.

Şi-a întors faţa şi şi-a pus buzele catifelate peste ale mele, dar sărutul a fost prea rapid ca să-l pot savura.

— O să vin după cină, mi-a aruncat din mers, întorcându-se şi îndreptându-se spre uşă.

— CE? am exclamat pe un ton mai ridicat decât era cazul şi trăgând-o înapoi, ca s-o împiedic să plece.

— Nicholas, nu o să-l las baltă, o să vin puţin mai târziu; plus că îmi face plăcere să ies cu el, mi-e simpatic, mi-a spus.

Fiinţa asta avea să mă distrugă.

— Fă ce vrei, am murmurat, luându-mi cheile de pe masă şi ocolind-o pentru a coborî scările.

Dacă ea nu mă considera mai important decât idiotul de Mario, nici eu nu aveam de gând să-i mai dau atâta importanţă... În noaptea aceea aveam de gând să mă distrez şi să mi-o scot din minte.

Nici măcar eu nu am crezut ce-mi promisesem.

Petrecerea fusese organizată în casa unuia dintre amicii mei din cartier, Mike. Era băiat buu, coleg de facultate cu mine şi aproape întotdeauna se oferea să ne pună la dispoziţie casa sa de lângă lac pentru a organiza astfel de petreceri. Jenna şi Anna se ocupaseră de decorare, care însemna de la baloane roşii şi negre până la o mulţime de fleacuri decorative. Din fericire, de partea mai importantă se ocupase Lion, care, împreună cu ceilalţi băieţi, făcuse aprovizionarea cu alcool, mâncare şi iar alcool. Când am intrat pe uşă, am fost

întâmpinat cu un „La mulți ani" rostit la unison. I-am salutat pe toți și, în mai puțin de cinci minute, toată lumea dansa, se dădea în stambă, se arunca în lac și se îmbăta criță.

Partea bună la astfel de petreceri era că întotdeauna aveam femei la dispoziție, așa că am ales alcoolul pe post de tovarăș de distracție și le-am admirat pe cele două dansatoare care fuseseră aduse pentru petrecerea mea. O parte din mine se întreba în continuare când avea să vină Noah, dar era o parte neînsemnată, având în vedere că nu duceam lipsă de distracții.

Una din dansatoare, al cărei nume îl uitasem, nu se dezlipea de mine; cealaltă, o roșcată destul de tânără, dispăruse imediat ce-și terminase numărul. Adevărul e că nicio ființă al cărei ADN conținea cromozomul Y n-ar fi stat la distanță de femeia care acum încerca să mă convingă să o însoțesc în baie. Una dintre principalele mele reguli era însă să nu fac sex cu dansatoare, prostituate sau cu alte femei de acest gen, motiv pentru care am respins-o, încercând să nu par extrem de mitocan, și m-am îndreptat spre partea din spate a casei. De acolo se vedeau lacul Toluca și luna plină care se reflecta în apă. Mulți dintre prietenii mei se distrau aruncându-se în apă și trăgându-le pe fete după ei. În clipa aceea, Lion s-a apropiat de mine, și-a sprijinit coatele pe balustrada din lemn și m-a observat cu ochi scrutători. Îmi aminteam și acum prima dată când îl văzusem, era mult mai corpolent și intimida cu prezența sa, dar, din fericire, amândoi aveam aceeași înălțime, așa că am putut să-l privesc în ochi înainte să-mi tragă un pumn în față. Nici măcar nu mai știu de ce se supărase, cred că din cauză că mă cuplasem cu iubita lui sau cu fata pe care o agățase la petrecerea respectivă. Dar cel mai amuzant a fost că, din reflex, m-am aplecat înainte să mă lovească în față, iar pumnul său a lovit în schimb peretele din spatele meu.

Situația a fost atât de comică, încât nu am putut să nu izbucnesc în râs, în timp ce el mă înjura, cu durerea zugrăvită pe față. Se pare că i-am fost simpatic și de atunci deveniserăm buni prieteni.

— Mulţumesc pentru excursie, frate, nu am putut niciodată să merg undeva cu Jenna şi, în sfârşit, vom putea fi singuri aşa cum vrem, mi-a spus cu un zâmbet radiant.

Am dat din cap în timp ce trăgeam o duşcă din sticla cu bere. Excursia... de câte ori mă gândeam la ea îmi aminteam de Noah.

— Ştiu că e sora ta vitregă, dar... a continuat Lion, privindu-mă cu interes şi citindu-mi parcă gândurile. De ce ai invitat-o?

Mi-am cântărit răspunsul. Nici măcar eu nu eram foarte sigur, ştiam doar că ideea de a sta departe de ea două zile întregi îmi provoca nelinişte.

— Nu vreau să rămână aici atât timp cât Ronnie mai e supărat pentru cele întâmplate la curse. A ameninţat-o şi nu pot să permit să i se întâmple ceva, i-am răspuns, omiţând să menţionez că, dacă îndrăznea să se uite măcar la ea, aveam de gând să-l ucid cu propriile mâini.

Lion s-a întors cu spatele la lac şi m-a privit cu seriozitate.

— Nu ştiu exact ce urmăreşti, dar am văzut cum te uiţi la ea, Nick, a declarat pe un ton sec. Nu poţi să ai o aventură cu ea, e sora ta vitregă... Am stat de vorbă cu Jenna şi, Nicholas, Noah nu e ca celelalte fete... până la urmă, o s-o sperii, a adăugat, privindu-mă fix.

Am respirat adânc, încercând să-mi stăpânesc dorinţa de a-l înjura. Avea însă oarecare dreptate: Noah era diferită, vedeam asta în ochii săi, în felul său de-a fi, în faptul că nu-şi dădea seama ce reacţii stârnea în jurul ei... Era foarte naivă şi inocentă, iar eu puteam strica asta atât de uşor...

— Înţeleg ce vrei să spui, dar între noi nu va fi nimic, i-am răspuns, conştient de faptul că o parte din mine striga „E O MINCIUNĂ!", cu litere mari. Suntem doar prieteni, nici nu putea fi altfel: trăim în aceeaşi casă, avem aceiaşi părinţi... Ar fi insuportabil dacă ne-am detesta tot timpul, aşa că am decis să încercăm să ne înţelegem bine.

Lion a părut să accepte versiunea mea.

— Tu știi mai bine în ce te bagi, m-a avertizat, după care și-a scos tricoul dintr-o singură mișcare și a pornit în fugă spre locul unde se scăldau toți.

Nu m-ar fi deranjat să-l însoțesc, dar nu mă puteam abține să nu privesc întruna spre ușa de la intrare, așteptând ca Noah să vină de la întâlnirea ala ridicolă. În momentul acela am văzut-o apărând cu Jenna. Mergeau ținându-se de braț, iar pe chipul lui Noah a apărut un zâmbet când m-a văzut. Era radiantă când zâmbea așa, am vrut s-o trag spre mine și să-i sărut gropița care i se forma pe obrazul stâng.

— La mulți ani încă o dată! a exclamat fericită când a ajuns lângă mine.

Jenna ne-a privit curioasă, după care și-a îndreptat privirea spre lac, de unde Lion o chema să facă baie.

— Veniți? ne-a întrebat, privindu-ne pe rând.

Noah a privit în jos, spre hainele cu care era îmbrăcată, și a negat dând din cap.

— Nu am costum de baie, a spus ridicând din umeri.

— Nu mai fi așa de pudică, rămâi în lenjeria intimă, tot aia e, a replicat Jenna, luând-o de braț și trăgând-o după ea.

M-a cuprins neliniștea doar imaginându-mi-o în lenjerie intimă, ca să nu mai pomenesc de ideea că s-ar fi putut dezbrăca în fața tuturor acelor idioți beți care erau la petrecerea mea.

Noah s-a încordat, simțindu-se brusc nelalocul ei.

— Nici vorbă de așa ceva, am respins eu sugestia, trăgând-o spre mine.

Noah s-a izbit practic de pieptul meu.

— Dumnezeule, Nicholas! s-a plâns ea supărată, îndepărtându-se de mine, dar privind-o pe Jenna cu un zâmbet în colțul gurii. N-am chef, dar du-te tu, ne vedem pe urmă, a adăugat, iar Jenna a plecat.

Am clătinat din cap, fără să mă pot abține să nu zâmbesc. Jenna era nebună, dar îmi era prea dragă să mă supăr pe ea pentru că intenționase s-o dezbrace pe Noah în fața tuturor.

M-am întors spre Noah și i-am observat pistruii nostimi care abia se întrezăreau în lumina slabă de afară.

— Te-ai distrat la întâlnire? am întrebat-o, neputând evita tonul sarcastic.

Ea mi-a zâmbit dintr-un motiv inexplicabil.

— Foarte mult, dar nu asta contează, ți-am adus un cadou, m-a anunțat și am văzut că era emoționată.

Cât de mult îmi doream să-i muşc buzele!

M-am sprijinit de balustradă, privind-o lung și fără să pot alunga zâmbetul care-mi apăruse pe față.

— Serios? am întrebat-o, încercând să ghicesc ce ascundea sub atitudinea aceea atât de afectuoasă, care nu era obișnuită la Noah.

Mi-e frică să mă gândesc ce-ar fi putut să fie.

Am văzut-o schimbându-se la față... Se simțea oare tulburată? Curiozitatea mi-a sporit imediat.

— E un fleac, dar după tot ce s-a întâmplat și după chestia de aseară... s-a justificat.

Am privit-o fără să înțeleg, așteptând să-mi dea ce-mi adusese.

— Poftim, tocmai l-am cumpărat de la o prăvălie, a fost o întâmplare, dar e felul meu de a-ți cere iertare...

De a-mi cere iertare?

Am luat pachețelul și am rupt hârtia de culoare crem... Era un Ferrari în miniatură, negru, la fel ca al meu.

— Citește mesajul, mi-a cerut, arătând spre partea de jos a mașinii.

Acolo scria cu litere mici și rotunde: „Îmi pare rău pentru chestia cu mașina, serios; într-o zi o să-ți cumperi una nouă. La mulți ani! Noah".

Mesajul era atât de obraznic și de ridicol, încât, fără să vreau, am izbucnit într-un hohot de râs. Noah a râs și ea.

— Îți datoram un Ferrari, nu-i așa? m-a întrebat ridicând din umeri.

— Numai pentru asta și tot te arunc în lac, am amenințat-o, trăgând-o spre mine și ridicând-o în aer.

A început să țipe cât o ținea gura.

— Nu, Nick! a protestat râzând. Îmi pare rău, serios!

— Îți pare rău? am spus, lăsând-o jos cu grijă și lipind-o de mine, așa cum îmi dorisem să fac de când plecase cu Mario.

Am privit în jur și am văzut că nu era nimeni. Ceilalți erau fie la lac, fie în casă, iar noi ne aflam la jumătatea distanței. Am tras-o spre un copac și am lipit-o de trunchiul său.

— Chestia asta ți-ar fi putut aduce multe probleme dacă nu mi-aș fi dorit să te sărut încă din clipa în care ai intrat pe ușă.

Ea a devenit neliniștită, privindu-mă fix în ochi, și atunci mi-am amintit ce-mi spusese Lion despre ea: Noah nu era ca alte fete.

I-am pus o mână pe obraz și am mângâiat pistruii aceia care-mi plăceau atât de mult. Avea pielea netedă ca alabastrul și nu m-am putut abține să nu mă aplec și s-o sărut, pentru a-i simți pe buze textura mătăsoasă. Am sărutat-o pe obraz, apoi pe locul în care îi apărea gropița când zâmbea și, în cele din urmă, am sărutat-o pe scobitura gâtului, îngropându-mi fața în moliciunea sa și savurându-i dulceața pielii. A scos un oftat abia auzit și nu am mai rezistat. Buzele noastre s-au unit și, ca de fiecare dată când se întâmpla asta, mii de senzații diferite au pus stăpânire pe mine: neliniște, înflăcărare și o dorință profundă și obscură. Mi-am lipit corpul de al ei cât am putut de mult, strivind-o de scoarța copacului și simțind-o cum se topea în brațele mele.

Limba sa a început s-o caute pe a mea și, când s-au întâlnit, am crezut că o să mor de plăcere. Mâinile sale m-au tras de ceafă, apropiindu-mă și mai mult de ea, și nu mi-am mai putut controla mâinile, care au început s-o dezmierde fără încetare.

Ea a scos un strigăt înăbușit când degetele mele au început să-i urce pe coapse până la partea inferioară a lenjeriei intime. Dumnezeule, voiam s-o ating, voiam s-o fac să suspine

de plăcere, voiam s-o aud cum îmi rostește numele o dată și înc-o dată!

— Nick... mi-a pronunțat numele gâfâind.

— Spune-mi să mă opresc și asta o să fac, i-am spus privind-o în ochi, ochii aceia care păreau să fi venit din infern ca să mă tortureze și să mă facă să-mi pierd mințile.

N-a spus nimic, așa că mi-am continuat incursiunea. Degetele mele au îndepărtat materialul din care era făcută lenjeria, iar ea a scos un oftat întretăiat, cu capul pe umărul meu. Tremura și am ținut-o cu o mână, pe când cu cealaltă o făceam să simtă plăcerea. Am urmărit-o captivat în tot acest timp.

Un minut mai târziu, a trebuit să-i acopăr gura cu gura mea ca să n-o audă nimeni.

Era perfectă... și eram sigur că mă îndrăgosteam de ea ca un idiot.

27

NOAH

A trebuit să-l las să mă susțină. Tremuram, tremuram de plăcere. Nu-mi venea să cred ce se întâmplase, nici măcar nu anticipasem momentul, se petrecuse totul atât de repede... Îmi amintesc că îi dădeam cadoul și îl luam peste picior și, dintr-odată, m-a lipit de un copac, iar mângâierile sale m-au făcut să mă înfior. Aș fi vrut să-l opresc, Dumnezeule, ar fi trebuit să-l opresc, dar, când am simțit cum mă atingeau mâinile lui... Fusese incredibil.

— Ești frumoasă, mi-a șoptit la ureche după ce și-a lipit buzele de ale mele pentru ca țipătul care fusesc pe punctul de a-mi scăpa să nu ne dea de gol.

Îmi aminteam de toate momentele în care Dan încercase să facă același lucru cu mine: refuzul meu a fost atât de categoric, încât nici măcar nu reușise să mă atingă. Iar acum îl lăsasem pe Nick... Simțeam că-mi pierd mințile.

— Cred... că ar trebui să ne întoarcem, am comentat, aranjându-mi rochia.

De ce oare mă simțeam dintr-odată prost?

— Hei! a exclamat Nick, apucându-mă de bărbie și obligându-mă să ridic privirea. Ești bine?

— Da, doar că... nu mă așteptam la asta, am recunoscut privind în altă parte. Ne-am lăsat duși de val, m-am lăsat dusă de val și îmi pare rău... Poți să te întorci la Anna sau la cine vrei. N-ai niciun motiv să stai aici cu mine, i-am spus, încercând să-mi ascund tulburarea.

În ochii lui Nick a apărut o sclipire.

Volam să mă îmbrățișeze, de fapt, voiam să rămână cu mine, mi-ar fi plăcut să ne îndrăgostim unul de altul sau, cel puțin, să ne cunoaștem mai bine... Nick era un mister pentru mine și eu pentru el; nu puteam să-l las să creadă că o parte din mine dorea cu disperare să-mi spună că mă iubește sau să mă ducă într-un loc unde să putem fi cu adevărat singuri, nu în mijlocul unei petreceri, sprijiniți de un copac.

— Vrei să mă duc la Anna? m-a întrebat îndepărtându-se de mine, brusc supărat.

Poate că îl deranja că nu voiam să continuăm ceea ce începuserăm... Poate credea că voiam să fiu a lui... Doar gândul că m-aș fi putut culca cu el în mijlocul unei păduri mă îmbolnăvea.

— Da, du-te la ea, am răspuns, privindu-mi cu atenție degetele de la picioare, pentru a încerca să-i evit privirea. Nu trebuie să stai cu mine, ți-am mai spus: a fost o greșeală, am lăsat lucrurile să meargă prea departe și nu e bine.

Nicholas s-a îndepărtat și a dat cu piciorul într-o piatră care era în drum. L-am auzit înjurând printre dinți, iar apoi s-a întors spre mine cu trăsăturile crispate și cu o privire de gheață.

— Foarte bine, a afirmat, după care a ridicat un braț și, dintr-o singură mișcare, și-a scos tricoul.

Înainte să înțeleg ce face, mi-a întors spatele și, scoțându-și blugii, a alergat spre lac. Toată lumea l-a ovaționat și i-a strigat numele.

Buna mea dispoziție și încrederea în mine s-au scufundat odată cu el în apa aceea rece.

În următoarea oră și jumătate l-am evitat cât am putut de mult. Nu voiam nici să-l văd, mă cuprindea neliniștea numai la gândul ăsta, dar, când s-a făcut ora cinci dimineața și majoritatea invitaților au plecat, am mai rămas doar opt persoane, adică Anna, Lion, Jenna, Mike, proprietarul casei, o fată pe nume Sophie, Sam, un amic de-ai lui Nick, Nicholas și eu. Ne adunaserăm toți în salonul imens cu canapele mari

albe și eram așezați în cerc. Eu m-am așezat lângă Jenna și Sophie, care era o blondă ce părea cam toantă. Nicholas era la dreapta mea, Mike fiind așezat între noi; eram mulțumită că nu stătea în fața mea și astfel nu trebuia să-i înfrunt privirea.

După cele întâmplate lângă copac, nu se mai uitase la mine nici măcar o dată. Părea enervat sau ușurat că nu fusese nevoit să rămână cu mine. Eu simțeam un junghi în piept ori de câte ori privirile noastre se întâlneau întâmplător, iar el se uita în altă parte, chiar dacă mă simțeam ușurată. Preferam să mă ignore decât să trebuiască să vorbim despre ce se întâmplase.

— Ce-ar fi să jucăm jocul ăla care ne plăcea când eram mici? a propus Sophie, care stătea lângă mine.

— Adevăr sau provocare? a răspuns Jenna chicotind. Maturizează-te un pic, Soph.

— Ba nu, hai să jucăm, a spus Mike cu o privire poznașă.

Eu am devenit imediat neliniștită. Uram acel joc: odată alesesem provocare și a trebuit să dau pe gât un pahar cu untură. Oribil!

— Ia sticla de pe masă, i-a cerut Mike prietenului său.

Un minut mai târziu, stăteam cu toții în jurul unei sticle goale de bere. Mike a fost primul care a învârtit-o. Sticla s-a oprit în dreptul Annei.

— Adevăr sau provocare? a întrebat-o el cu un zâmbet răutăcios.

Nick, care stătea lângă ea, s-a foit neliniștit.

— Hm... Adevăr, a răspuns ea, întorcându-se spre Nick.

A trebuit să mă uit în altă parte și aș fi vrut să-mi astup urechile dacă n-ar fi fost ridicol.

— Spune-ne cum a fost ultima dată când ți-ai făcut de cap cu cineva, a cerut Mike râzând din toată inima.

Dumnezeule mare, vorbea serios?

Pe fața Annei s-a ivit un zâmbet larg. M-a deranjat că m-a fixat cu privirea când a început să descrie cum se culcase cu Nick.

— Pe bancheta din spate a unei mașini, a declarat râzând și privindu-l pe Nick, care nu-și lua ochii de la mine. Eu prefer patul, dar...

Mi-am îndreptat privirea în altă parte. De ce mă durea atât de mult să o ascult? De ce doar imaginându-mi mâinile sale pe trupul lui Nick îmi venea să mă ridic și s-o trag de păr?

M-am întins și am învârtit sticla. Nu-mi păsa dacă terminase sau nu ce avea de spus, nu voiam să aflu detaliile.

La naiba, gâtul sticlei ajunsese acum în dreptul lui Nick.

Privirile noastre s-au întâlnit.

— Adevăr sau provocare? l-am întrebat pe un ton ușor răstit.

— Provocare, evident, mi-a răspuns, mistuindu-mă cu ochii săi de culoarea cerului.

M-am gândit la ceva care să-l deranjeze cu adevărat... ca, de exemplu, să bea un pahar de grăsime urât mirositoare, dar, spre iritarea mea, Sophie mi-a luat-o înainte și i-a spus ea ce să facă.

— Scoate-ți tricoul, i-a poruncit ea și atunci mi-am dat seama cum îl sorbea din priviri.

Fără să vreau, mi-am dat ochii peste cap.

— Asta nu e o provocare adevărată, am replicat eu, săgetând-o cu privirea.

Nick zâmbea amuzat de situație.

— Învață să fii mai rapidă, surioară, m-a sfătuit și și-a scos repede tricoul.

Eram sigură că toate cele patru fete care erau în acea încăpere am rămas cu gurile căscate și complet uluite. În ciuda rănilor și a zgârieturiior căpătate după bătaia cu Ronnie, tot arăta demențial.

— Mulțumim că ne-ai delectat privirea, Nick, acum e rândul meu, a declarat Jenna, întinzând mâna să răsucească sticla.

La naiba, s-a oprit în dreptul meu. M-am îngrijorat doar gândindu-mă la ce ar fi putut să-mi ceară să fac.

Jenna a zâmbit malefic.

— Adevăr sau provocare? a întrebat cu o sclipire amuzată în ochi.

Întotdeauna preferam să aleg prima variantă.

— Adevăr, am răspuns ridicând din umeri.

— Spuue-ne care a fost cel mai rău lucru pe care l-ai făcut vreodată, a zis Jenna amuzată.

Ea credea că sunt o fată cuminte, care nu făcuse niciodată nimic ieșit din comun... Dac-ar ști ea...

Toți și-au aruncat priviri amuzate și am simțit nevoia să le deschid ochii, dar voiam oare să le povestesc ce mă măcina de când aveam unsprezece ani? Nu, adevărul e că nu.

— Când aveam nouă ani am furat un pachet de bomboane dintr-un magazin de la mine din oraș, iar când m-au prins, am încercat să fug și am răsturnat două rafturi pline cu mărfuri. Am fost pedepsită timp de o lună și de atunci n-am mai furat nimic, am explicat, amintindu-mi cu nostalgie ziua aceea... urmărirea fusese extrem de amuzantă.

Toți au râs.

Acum îi venise rândul să învârtă sticla celuilalt prieten al lui Nick, al cărui nume nu mi-l aminteam, dar care nu mă scăpase din ochi aproape toată noaptea.

Sticla s-a învârtit și s-a tot învârtit, până când încet-încet, spre disperarea mea, s-a oprit iar la mine.

— Adevăr sau provocare? m-a întrebat cu un zâmbet straniu.

Având în vedere că deja alesesem adevărul, nu puteam alege decât cealaltă opțiune.

— Provocare, am răspuns, simțind cum mi se formează un nod în stomac.

— Scoate-ți rochia, a poruncit și am simțit cum fața mi se golește de sânge.

Nu.

Nu puteam să fac asta, nu cu atâta lumină în jur și în fața tuturor, care mi-ar fi putut vedea pielea fără probleme.

Am remarcat că Nicholas s-a încordat. Acum nu mi-ar fi stricat dacă i-ar fi venit o idee care să mă scutească să fac asta.

— Pot să schimb? am întrebat cu vocea întretăiată.

Anna a părut amuzată de situaţie.

— Atât de complexată eşti de corpul tău? E doar un joc, mi-a spus, privindu-i pe ceilalţi şi râzând de mine.

— Poţi să schimbi, a mormăit Nick de lângă ea, iar ochii noştri s-au întâlnit.

Ceilalţi au protestat, dar, în cele din urmă, chipul de neclintit al lui Nick i-a făcut să cedeze.

— În cazul ăsta, având în vedere că n-ai dat curs provocării, va trebui să faci ceva mai îndrăzneţ, a intervenit Anna şi jur că se distra făcându-mă să sufăr.

Am vrut să mă ridic şi să-i dau cu sticla în cap.

— Trebuie să intri în dulapul ăla şi să te săruţi cu Sam, a spus cu un zâmbet triumfător.

Ce naiba mai era şi asta? N-aveam de gând să intru în niciun dulap pe întuneric... La naiba, ziua începuse prost şi se termina şi mai prost.

— OK! a strigat Sam.

Mi-a plăcut să constat cum Nick îl fulgera cu privirea, iar privirea sa devenea periculoasă. Chestia asta putea fi interesantă.

— O s-o fac, dar aici, n-am de gând să intru în niciun dulap, am declarat, sfidându-i pe toţi cei prezenţi.

— De ce? s-a interesat Anna deranjată.

— Îi e frică de întuneric, a trântit Nicholas.

Am ridicat ochii spre el, nevenindu-mi să cred că spusese asta aşa, fără niciо reţinere.

Toţi au râs de mine.

— Dumnezeule, ai patru ani? m-a luat Sophie peste picior.

Simţeam că mă îmbujorez: subiectul ăsta era sfânt pentru mine, doar cele câteva persoane care mă cunoşteau

cu adevărat erau la curent cu teama mea și nici măcar nu-mi amintcam să-i fi povestit asta fratelui meu vitreg.

— Nu-mi pasă unde, dar vreau să te sărut odată, a afirmat Sam, apropiindu-se de mine și râzând sincer.

Tipul ăsta nu avea nicio reținere.

De fapt, nu mă deranja foarte tare să-l sărut, era doar atât: un sărut. M-am ridicat fără să mă uit la cei care erau în jurul meu.

Sam era blond și cu ochi căprui. Jenna îmi povestise că e la aceeași școală cu noi. Mi-a amintit de Dan. S-a apropiat de mine și și-a pus o mână pe mijlocul meu. Ceilalți ne-au fluierat fără să se miște. M-am înroșit toată, eram sigură, dar era mai bine să terminăm odată cu prostia asta.

Mi-am apropiat gura de a sa, cu intenția de a-i da un sărut cast pe buze, dar șmecherul a împins cu putere până când buzele mele s-au întredeschis, iar limba sa mi-a invadat gura. Nu a obținut nicio reacție din partea mea, iar o secundă mai târziu l-am indepărtat împingându-l.

— E suficient, i-am spus, întorcându-i spatele și așezându-mă la locul meu.

Eram nervoasă și nu știam exact de ce.

— Săruți ca un înger, Noah, a declarat Sam râzând și întorcându-se la locul său.

Nick s-a ridicat. Părea să mediteze la ceva, încruntat și cu pumnii strânși pe lângă corp.

— E târziu, ar trebui să plecăm, a comeutat, privindu-mă doar pe mine. Jocul ăsta e stupid.

M-am ridicat în picioare, urmată de ceilalți, care au aprobat, obosiți deja după o petrecere atât de lungă. L-am văzut pe Nick punându-și din nou tricoul și am auzit-o pe Sophie oftând cu regret.

Ne-am luat rămas-bun de la Mike și Sophie și ne-am îndreptat spre mașini. Slavă Domnului, Anna venise cu mașina sa decapotabilă și nu a trebuit s-o ducem acasă. Am urcat în mașina lui Nick, după ce mi-am luat rămas-bun de la Lion și Jenna, care mi-a promis că mă sună a doua zi devreme ca

să facem bagajele pentru călătorie prin telefon. I-am zâmbit, închizând ochii pe jumătate și gândindu-mă că acea călătorie părea tot mai nepotrivită.

După ce și-a luat rămas-bun de la Anna, Nick s-a apropiat de mașină și a pornit-o în mai puțin de o secundă. Nu voiam să vorbesc cu el despre ce se întâmplase, așa că am întins mâna și am dat drumul la radio. Imediat ce a pornit spre casă și a ieșit pe autostradă, Nick a întins la rândul său mâna și l-a închis.

— Nu m-a amuzat deloc că te-ai sărutat cu Sam, a mărturisit și am remarcat că bătea nervos cu degetele pe volan.

— Era un joc stupid, ce voiai să fac? am replicat, amintindu-mi ce spusese Anna despre el.

Nici pe mine nu mă amuzase deloc.

— Să spui nu, a afirmat tăios.

— Spusesem deja nu la cealaltă provocare și, în plus, eu nu-ți cer explicații despre ce faci tu cu iubita ta sau cu sutele de fete pe care le pipăi în fața mea, i-am trântit ridicând tonul.

— Eu n-am făcut așa ceva, a replicat, făcându-mă să ridic din sprâncene, neîncrezătoare. Iar sute de fete e cam mult spus, Pistruiato, chiar și pentru mine.

— Dar despre Anna ce ai de spus?

— Relația mea cu Anna... e diferită, dar, dacă te simți mai bine, de câteva săptămâni n-am mai făcut cu ea chestiile alea, mi-a răspuns și mi-am dat seama că încerca să-și păstreze calmul.

— Dacă e adevărat, deși nu te cred, n-ai de ce să-mi dai explicații. Nu sunt geloasă, i-am spus, încrucișându-mi brațele și privind înainte, în întunericul nopții.

Adevărul e că eram geloasă, dar n-aveam de gând să recunosc asta cu voce tare.

— Eu sunt, a recunoscut el, întorcându-se cu fața spre mine. Sunt extrem de gelos și nici nu știu de ce naiba mă simt așa. În viața mea nu am fost gelos pe cineva, Nouh, și cu atât mai puțin din cauza unui idiot ca Sam.

Am făcut ochii mari, surprinsă de mărturisirea sa.

– N-ar trebui să te simți așa și cu atât mai puțin din cauza unui joc...

– Crezi că nu știu asta? m-a întrerupt supărat.

În clipa aceea am ajuns acasă. Nick a deschis portiera și între noi s-a lăsat tăcerea. Înainte să cobor, m-a prins de încheietură cu delicatețe și m-a obligat să-l privesc în ochi.

– Îmi pare rău că ceea ce s-a întâmplat în pădure nu a fost ce sperai... N-a fost intenția mea să te sperii sau să te fac să te simți incomod.

Am simțit cum mă topesc, după ce ridicasem în jurul meu în mod deliberat un zid de gheață.

– Mi-ai dat ocazia să te opresc, Nick, iar eu n-am făcut-o, am răspuns tulburată.

Mâna sa mi-a mângâiat ușor încheietura.

– Ți-aș face multe, Noah, știi asta... dar n-o să facem nimic până când nu o să-ți dispară din ochi teama cu care mă privești.

La naiba...

A coborât din mașină după ce mi-a spus asta, iar mie mi-a mai luat ceva timp până când am simțit că inima îmi bătea din non într-un ritm normal.

A doua zi, Jenna a venit să mă ia după-amiază, pe la ora trei, să mergem la cumpărături. În opinia ei, excursia în Bahamas era scuza perfectă pentru a ne reînnoi în totalitate garderoba. Mama, care era cât se poate de mulțumită că Nicholas mă invitase și pe mine, îmi dăduse cardul ei de credit și aproape m-a implorat să-mi cumpăr câte ceva. Era ciudat s-o văd pe mama atât de fericită doar pentru că eu și fiul său vitreg ne înțelegeam bine, mai ales pentru că, din perspectiva sa, toată acea pantomimă de bună înțelegere între noi avea la bază o relație frățească. Nici nu-mi puteam imagina ce față ar fi făcut ea și Will dacă ar fi aflat ce făcuserăm în ultimele săptămâni.

Cu aceste gânduri în minte şi întrebându-mă încă dacă să mă duc sau nu cu el în Bahamas, am aşteptat ca Jenna să defileze prin toate cabinele de probă cu o mie şi una de ţinute noi şi exclusive. Era atât de zveltă... O invidiam, iar pielea sa măslinie se potrivea de minune cu hainele pe care le proba. Eu nu mă decisesem încă la nimic şi nici nu eram prea entuziasmată să-mi cumpăr ceva, aveam deja acasă o mulţime de haine noi-nouţe.

În clipa aceea, în timp ce Jenna intra din nou în cabina de probă, mi-a sunat telefonul mobil. L-am scos din buzunarul de la spate.

— Alo, am spus, dar n-am primit niciun răspuns. Am privit ecranul: număr ascuns. Alo? am repetat mai tare.

Auzeam respiraţia apelantului şi, fără să ştiu de ce, un fior mi-a străbătut tot corpul. Am închis exact când Jenna ieşea din cabina de probă.

— Cine era? m-a întrebat, văzând că închideam şi îmi puneam telefonul în buzunarul de la spate al pantalonilor.

— Nu ştiu, era număr ascuns, i-am răspuns, luându-mi geanta şi îndreptându-mă spre ieşire.

— Ce porcărie! Odată m-a sunat şi pe mine cineva cu număr ascuns şi am aflat că era un idiot care era obsedat de mine, mi-a spus, captându-mi atenţia. Mă suna întruna, am fost nevoită să-mi schimb şi numărul... Lion era furios, a adăugat chicotind.

Ce prostie...! Cine ar fi vrut să mă hărţuiască pe mine? Atunci mi-am amintit de ameninţarea lui Ronnie despre care-mi spusese Nick şi de faptul că nu-i dădusem importanţa cuvenită. Dar nu era cazul nici să-mi pierd minţile pentru un simplu apel. Mi-am scos din minte acele gânduri şi am însoţit-o pe Jenna la casa de marcat.

Zece minute mai târziu, eram amândouă aşezate la una dintre mesele de pe terasa unui Starbucks. Eu fărâmiţam o brioşă cu afine, în timp ce ea îşi savura paharul cu frapuccino de căpşune.

— Pot să te întreb ceva? a spus după câteva minute de tăcere.

Am ridicat privirea de la brioşă şi am dat din cap în timp ce băgam o bucată în gură.

— Sigur, am răspuns, mestecând acea delicatesă.

— Simţi ceva pentru Nick? m-a întrebat, făcându-mă să mă înec.

La naiba... Nu mă aşteptam la asta şi... era atât de evident? Am încercat să înghit şi să mă opresc din tuşit, sorbind din sucul de portocale în timp ce mă întrebam ce naiba să-i răspund.

— De ce întrebi? am întrebat-o la rândul meu pentru a ocoli răspunsul.

Ea m-a privit cu atenţie.

— Ieri la ziua lui... nu ştiu... mi s-a părut că văd ceva, a explicat privindu-mă fix, atentă la reacţia mea. Niciodată nu l-am mai văzut pe Nick atât de fericit să vadă pe cineva şi, când te-a văzut, paf! Părea cu totul altă persoană... Nu ştiu dacă imaginaţia mea e de vină, dar, observându-vă apoi când ne jucam cu sticla, am văzut cum aţi reacţionat amândoi la ce a spus Anna şi la sărutul tău cu Sam.

Hm... Avea spirit de observaţie, nu glumă... Într-un fel, ne lăsaserăm duşi de val în noaptea precedentă, fără să ne mai gândim că erau şi alte persoane în jurul nostru, care şi-ar fi putut da seama imediat de ceea ce se petrecea între noi. Dar de fapt... Ce se întâmpla între noi?

— Jenna, e fratele meu vitreg, i-am răspuns, încercând să evit un răspuns direct.

Ea a dat ochii peste cap.

— Nu e fratele tău şi nimic de genul ăsta, aşa că nu mă lua cu prostii din astea, a spus brusc serioasă. Îl cunosc pe Nick şi e schimbat... nu ştiu... e ceva; poate că e adevărat că încercaţi să fiţi prieteni... Sau simţi într-adevăr ceva pentru el? a insistat privindu-mă fix, ca şi cum încerca să mă scaneze.

Oare simţeam ceva pentru Nick? Ceva simţeam, trebuia să recunosc cel puţin în sinea mea, dar ce simţeam mai

exact...? Habar n-aveam, nu ştiam decât că mai aveam puţin şi o luam razna.

— Încercăm să fim prieteni pentru a le face pe plac părinţilor noştri, i-am explicat, conştientă că era o minciună. Iar el nu-mi displace, cel puţin acum că am început să-l cunosc tot mai bine...

Jenna a părut să cântărească răspunsul meu, după care a dat din cap, ducându-şi din nou paiul la gură.

— Am înţeles, dar n-ar fi super dacă v-aţi cupla? a declarat cu un zâmbet poznaş. Ăsta nu se consideră incest, nu-i aşa?

Am fost nevoită să tuşesc din nou ca să nu mă înec cu ce-mi mai rămăsese din brioşă...

28

NICK

Hotelul Atlantis din Bahamas era considerat unul dintre cele mai bune hoteluri. Eu fusesem deja de două ori şi era magnific. O mare parte a hotelului fusese construită ca un acvariu prin care oaspeţii puteau admira rechini, peşti bizari şi tot felul de animale în timp ce străbăteau holurile în drum spre sala de mese sau spre cazinou. Noah era uluită şi m-am bucurat ştiind că era şi meritul meu. Aveam rezervate două camere, una pentru fete şi alta pentru noi.

Am ajuns la hotel în jurul orei cinci după-amiază, iar fetele au insistat să meargă direct la plajă. Abia aşteptam s-o văd pe Noah în costum de baie, aşa că, o jumătate de oră mai târziu, am ieşit sub soarele cald al după-amiezii. Pentru mine, să merg la plajă însemna să fac surfing, nu-mi plăcea să mă întind pe un prosop şi să mă prăjesc la soare, dar în ziua aceea nu mă deranja, dacă astfel mă puteam bucura de o privelişte pe cinste.

De aceea am fost dezamăgit când am ajuns la şezlonguri le de pe plajă, iar Noah şi-a scos rochia. Spre deosebire de Jenna, care purta un costum de baie alb din două piese extrem de provocator, ea avea un costum întreg negru. Îi venea foarte bine, dar aş fi vrut să văd mai multă piele, abdomenul săn suav şi plat, curba taliei...

Jenna şi Lion s-au dus direct în apă; ea cocoţată în cârca lui, iar el ameninţând-o că o aruncă în apă cu capul înainte. M-am întors spre Noah, care îşi întindea pe corp crema de protecţie solară.

— Ne-am întors în secolul trecut sau ţi-ai uitat costumul de baie acasă? am întrebat-o luând-o peste picior.

Imediat am simţit-o încordându-se, dar o secundă mai târziu m-a fulgerat cu ochii săi frumoşi.

— Dacă nu-ţi place, nu te uita la mine, mi-a răspuns, întorcându-mi spatele şi continuându-şi activitatea.

M-am încruntat când i-am auzit răspunsul. Se pare că tot timpul reuşeam să calc în străchini când era vorba despre ea.

Când a terminat de aplicat crema de protecţie, s-a întins şi şi-a scos din geantă o carte. Am observat-o amuzat. Tot timpul când eram acasă citea; m-am întrebat ce-i plăcea atât de mult la Thomas Hardy, dar am renunţat: era clar că gusturile mele literare nu se potriveau deloc cu ale ei. Am continuat s-o observ pe furiş, întrebându-mă ce avea de mă făcea să mă comport atât de diferit... De vină erau oare ochii săi de culoarea mierii, dulci şi, în acelaşi timp, reflectând un caracter de nestăpânit, capabil să scoată pe oricine din minţi? Erau pistruii săi, care îi dădeau un aer copilăresc şi, în acelaşi timp, seducător? Habar n-aveam, dar, când a ridicat ochii din carte şi m-a fixat cu privirea, fiorul pe care l-am simţit în tot corpul m-a făcut să-mi dau seama că, dacă n-aveam grijă, puteam ajunge la fel de prostit cum era Lion de Jenna.

— Hai cu mine în apă, i-am cerut, întinzând mâna şi smulgându-i cartea.

S-a uitat la mine urât.

— De ce?

Am zâmbit amuzat.

— Am câteva idei...

S-a înroşit la faţă fără să vrea.

— Cum ar fi să înotăm, să căutăm scoici... la ce credeai că mă refer, Pistruiato? am spus, distrându-mă pe seama ei.

Culoarea din obrajii săi a trecut de la un roz adorabil la un roşu intens.

— Eşti un idiot şi nu merg cu tine în apă, dă-mi cartea înapoi, mi-a poruncit întinzând mâna.

Am prins-o de mână şi am tras de ea cu putere.

— O să citeşti când o să fii bătrână. Haide.

La început s-a opus, dar am luat-o în braţe şi am dus-o până pe ţărm.

— Lasă-mă jos! a ţipat, agitându-se ca o meduză.

Am lăsat-o, aruncând-o în apă şi râzând când a ieşit la suprafaţă să respire ca un peştişor. A venit spre mine, iar eu mi-am petrecut următoarele zece minute băgând-o cu capul la fund şi râzând în hohote.

După-amiaza a trecut fără incidente. Mi-am dat seama că, dacă îmi ţineam mâinile departe de ea, Noah se relaxa şi era în stare să se distreze cu mine şi cu ceilalţi. Petrecuserăm ceva timp la plajă, bând cocktailuri Margarita şi bucurându-ne de apa cristalină. Adormisem pe şezlong, într-nnul dintre momentele în care Jenna şi Lion dispăruseră să facă Dumnezeu ştie ce şi, când am deschis ochii o oră mai târziu şi m-am întors spre Noah, am constatat că nu era acolo. Am început s-o caut pe mal şi în apă. Nu era nicăieri. Atunci am auzit-o râzând. M-am uitat în stânga, unde un grup de studenţi jucau volei pe plajă. Acolo era şi Noah, în costumul ei de baie negru şi pantalonii scurţi minusculi. Juca volei cu ei şi cei mai mulţi dintre studenţi o sorbeau din priviri când sărea şi lovea mingea cu măiestrie. Cei mai mulţi erau cu cel puţin un cap mai înalţi decât ea şi erau într-o formă foarte bună. Am simţit cum mă cuprinde furia când unul dintre ei a îmbrăţişat-o şi a învârtit-o în aer după ce a marcat un punct.

Afurisită treabă! M-am îndreptat spre ei călcând apăsat. Nu ştiam ce aveam de gând să fac, dar eram orbit de furie. În clipa aceea ea m-a văzut şi mi-a adresat un zâmbet care mi-a paralizat gândurile şi mişcările. Era fericită... foarte fericită.

— Nick, hai să joci! a strigat la mine, în timp ce îi întindea mingea unuia dintre noii săi prieteni şi alerga spre mine.

Avea obrajii îmbujorați de soare și de efort, iar în ochi avea o strălucire.

— Ai văzut cum am marcat? m-a întrebat mândră.

Am dat din cap afirmativ, neștiind prea bine ce să fac cu furia care încă mă măcina.

— Nu știam că joci volei, am comentat și până și eu am sesizat cât de dură sunase vocea mea.

Ea a părut să ignore acest detaliu.

— Joc de la zece ani, ți-am mai spus, eram căpitanul echipei mele din Toronto, mi-a amintit.

Treptat, am reușit să mă controlez și i-am zâmbit la rândul meu.

— E minunat, n-am știut că ești atât de bună, dar ar trebui să plecăm acum, i-am spus, în primul rând pentru că nu-mi plăcea felul în care toți indivizii ăia se uitau în direcția noastră, ca și cum ar fi fost fascinați de ea.

— Haide, Noah! a strigat-o unul dintre ei, cel care o îmbrățișase cu mai puțin de un minut în urmă.

Privirea mea a fost atât de glacială, încât a amuțit.

— Îmi pare rău, nu mi-am dat seama ce târziu e, mă duc să-mi iau rămas-bun de la ei, a spus întorcându-se și lăsându-mă acolo, de unde o observam.

M-am simțit nelalocul meu când toți au început să vorbească cu ea, iar unul a protestat zgomotos pentru că decisese să plece. L-aș fi băgat cu capul în nisip dacă n-aș fi știut că asta mi-ar fi creat probleme cu Noah.

După câteva minute, a revenit lângă mine.

— A fost minunat, sunt cel puțin trei luni de când n-am mai jucat. A fost ca și cum m-aș fi întors acasă, serios, a început să-mi povestească emoționată.

Atunci am înțeles cât de greu era totul pentru ea, care fusese nevoită să lase în urmă absolut tot pentru a se muta cu mama ei: prietenii, liceul, iubitul...

— Băieții ne-au invitat azi la o discotecă din hotel, mi-au spus că e foarte frumoasă, ar trebui să mergem, a comentat bucuroasă.

Aș fi vrut să-i spun categoric că nu, că indivizii ăia nu voiau decât un lucru de la ea și că nu eram dispus să-mi petrec toată noaptea uitându-mă la ei cum o sorbeau din priviri. Dar, văzând cât era de fericită, o fericire pe care nu o mai văzusem niciodată în privirea ei de când o cunoscusem, n-am putut s-o refuz.

— Foarte bine, dar mai întâi trebuie să luăm cina și să facem un duș, i-am spus. Jenna și Lion sunt deja înăuntru, am vorbit cu ei.

— Foarte bine, a aprobat cu un zâmbet.

Situația era oricum, numai bună nu.

Când ne-am întâlnit cu ele în fața lifturilor, a trebuit să-mi reprim impulsul de a o trimite pe Noah înapoi în cameră. Cine îi sugerase să se îmbrace așa? Noah purta o rochie albă, cu bretele fine care i se încrucișau pe spate. Contemplarea pielii sale lăsate la vedere nu putea fi benefică pentru sănătatea mea... Am fost nevoit să înghit în sec pentru a-mi ține în frâu impulsul de a o mângâia și de a o duce în cameră s-o admir ore întregi. Picioarele sale păreau și mai lungi și zvelte datorită pantofilor albaștri cu toc.

Cine o convinsese să renunțe la tenișii Converse și la blugi? Răspunsul la întrebarea asta se afia alături de ea: afurisita de Jenna.

29

NOAH

Nici măcar nu știam de ce mă lăsasem convinsă să-mi pun rochia aceea. Era extrem de nepotrivită, cu atât mai mult ținând cont de faptul că-mi lăsa tot spatele la vedere. Fusesem nevoită să-mi pun un sutien special și, chiar și așa, mă simțeam complet dezbrăcată. Dar Jeuna era insuportabilă când își punea ceva în minte, iar o părticică din mine, una bine ascunsă, voia să vadă reacția lui Nick la rochia aceea. Toată ziua se comportase ca și cum am fi fost cu adevărat prieteni. Își ținuse mâinile la distanță de mine și, oricât de ciudat și de contradictoriu ar părea, nu-mi plăcuse chestia asta.

De aceea n-am înțeles prea bine privirea sa nemulțumită când ne-am intâlnit în fața lifturilor. Mă privise de sus până jos încruntat și, pentru o clipă, am crezut că nu-i plăcea cum arătam.

— S-a întâmplat ceva? am întrebat decepționată când i-am văzut privirea.

Nu era reacția la care mă așteptam.

— Nu ți-e frig? mi-a răspuns cu o sclipire ciudată în ochi.

— Mi-e bine, am afirmat și am intrat în lift imediat ce s-au deschis ușile.

Jenna, care mergea alături de mine, era îmbrăcată cu niște pantaloni scurți minusculi negri și un maiou roz foarte provocator. Era mult mai dezgolită decât mine și nu-l vedeam pe Lion să o privească încruntat.

Băieţii ne-au urmat. Când am ajuns la etajul unde era restanrantul, am rămas din nou uimită de amenajarea şi proporţiile acelui loc.

Nick ne-a condus spre restaurantul aflat lângă piscină. Era foarte elegant, în ton cu vestimentaţia noastră, şi eram încântată să mă bucur de toate acele lucruri alături de prietenii mei şi de Nicholas. Accsta era unul dintre avantajele faptului că mama se căsătorise cu un milionar: luxul era asigurat.

Am fost aşezaţi la o masă foarte confortabilă, în apropierea aleii care ducea spre grădini şi piscină. Priveliştea din acel loc era spectaculoasă şi, în scurt timp, ni s-a servit cina şi ne-am putut bucura de o conversaţie agreabilă şi de o masă rafinată.

În clipa aceea telefonul meu a început să sune, întrerupând conversaţia. În ultima vreme fusesem sunată de mai multe ori cu număr ascuns, iar cineva asculta de la celălalt capăt al firului.

— Alo, am zis şi imediat o voce cunoscută mi-a răspuns.

Era unul dintre băieţii cu care jucasem volei pe plajă; dacă nu mă înşelam, îl chema Jess. Mi-a explicat cum se numeşte discoteca şi mi-a spus să mergem acolo când terminăm cina.

Când le-am comunicat vestea, Jenna a sărit bucuroasă, iar Nick m-a privit din nou ciudat. Ce naiba i se întâmpla?

Mi-am luat telefonul şi i-am trimis un mesaj. Ştiam că era ridicol, dar, dacă nu înceta, până la urmă avea să-mi strice seara.

Ce naiba ai? Te uiţi la mine urât de când am ieşit din cameră.

M-a amuzat cum a făcut ochii mari când i-a sunat telefonul şi a citit mesajul. Privirea sa a căutat-o pe a mea exact când telefonul a început să-mi vibreze în mână.

Cred că-mi placi mai mult atunci când îţi alegi singură hainele. N-ar trebui să te îmbraci cu ceva cu care nu te simţi comod.

Cum își dăduse seama că Jenna fusese cea care mă sfătuise cum să mă îmbrac? Atât de evident era că mă simțeam ridicolă îmbrăcată așa? Jenna arăta incredibil... Sunt sigură că, pe lângă ea, păream o marionetă grotescă.

Au început să mă usture ochii la gândul că mă făceam de râs. Voiam să-l las pe Nick cu gura căscată și obținusem efectul total opus.

Am lăsat telefonul pe masă, nu aveam de gând să-i răspund. Niciodată nu fusesem genul de fată care să se aranjeze excesiv, dar nici nu dădusem importanță părerilor pe care cei din jur, și cu atât mai puțin băieții, le aveau despre mine. Faptul că făcusem asta pentru Nick în zadar mă făcea să mă simt ca o idioată.

Telefonul mi-a sunat din nou, făcând mai mult zgomot de data asta, întrucât vibrase pe tăblia mesei.

Am citit mesajul și am simțit un fior.

Ești frumoasă, Noah.

Ochii ni s-au întâlnit și o căldură mi-a străbătut corpul. Dacă vorbea serios, avea o manieră foarte ciudată de a o arăta.

M-am supărat pe mine însămi văzând că trei cuvinte banale mă afectau atât de mult. Nu aveam de ce să mă îmbrac pentru a-i face plăcere lui, n-ar fi trebuit să renunț la ceea ce dorisem să port la început...

— Hei, copii! ne-a strigat Lion de la locul său.

Amândoi ne-am întors spre el.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic, a răspuns Nicholas, după care a luat o înghițitură din paharul său de cristal fără să-și ia ochii de la mine.

— Ar trebni să plecăm, a rămas să ne vedem cu Jess peste un sfert de oră și n-aș vrea să-l fac să aștepte, i-am răspuns, dorind să ne puncm în mișcare.

Dacă Nick se aștepta să-i mulțumesc pentru ultimul său mesaj, se înșela amarnic.

Am ieşit din restaurant şi ne-am îndreptat spre zona unde erau discotecile şi barurile. Un tip blond cu ochi albaştri s-a apropiat de noi când ne-a văzut: era Jess.

— Uau... Noah! Arăţi... incredibil! a exclamat, făcându-mă să zâmbesc.

Vedeţi? Asta era atitudinea pe care o aşteptam.

L-am prezentat celorlalţi şi mi-am ţinut respiraţia când am văzut că Nick a întârziat câteva secunde înainte de a-i întinde mâna şi de a i-o strânge cu putere.

— Discoteca e chiar aici, iar atmosfera e extraordinară, ne-a spus noul meu prieten în timp ce ne conducea spre un local impresionant, cu doi bodyguarzi la uşă şi o grămadă de lume care aştepta să intre. Sunt cu mine, l-a informat Jess pe portar, iar acesta ne-a măsurat cu privirea de sus până jos, după care a dat din cap şi ne-a lăsat să intrăm.

Înăuntru, atmosfera era apăsătoare. Ringul era plin de persoane care dansau şi se mişcau în ritmul muzicii. Luminile erau destul de supărătoare, dar în general era locul perfect pentru a petrece o noapte pe cinste.

— Avem un separeu acolo, ne-a anunţat, arătând spre o zonă aflată la o oarecare distanţă de ringul de dans, dar situată în cel mai bun loc din discotecă. Urmaţi-mă, ne-a cerut, încercând să-şi facă drum printre oameni.

Am încercat să-mi ţin echilibrul: pantofii pe care-i purtam erau o capcană mortală şi începuseră să mă cam doară picioarele. Când am ajuns la separeu, cei patru băieţi care ne aşteptau şi pe care îi cunoscusem în acea după-amiază pe plajă mi-au aclamat numele şi ne-au salutat cu însufleţire. Am râs amuzată de situaţie. Majoritatea celor prezenţi acolo erau însoţiţi de iubitele lor, dar ne-au urat bun-venit în grupul lor entuziasmaţi şi asta mi i-a făcut şi mai simpatici decât îmi erau deja. Nu mi-a scăpat neobservat detaliul că Jess s-a aşezat lângă mine şi că Nick s-a aşezat în partea cealaltă. Situaţia era extrem de incomodă.

— Spune-mi, Noah, de cât timp joci volei? Eşti de zece ori mai bună decât oricare dintre prostănacii ăştia! a comentat Jess emoţionat, întinzându-mi un pahar cu ceva înăuntru.

M-am încruntat puţin înainte de a-l duce la gură. După cele întâmplate cu Nick în seara în care îl cunoscusem, nu aveam încredere în ce mi se dădea de băut.

— Nu are nimic, m-am uitat la el când ţi l-a turnat, mi-a şoptit o voce la ureche.

Am simţit un fior, dar, când m-am întors să-i mulţumesc, am văzut că o fată înaltă şi extrem de frumoasă s-a apropiat şi s-a aşezat lângă el.

Nicholas mi-a întors spatele şi a început să vorbească cu ea. Am simţit cum mă cuprinde furia.

— Vrei să dansăm, Jess? l-am întrebat exact în clipa în care Jenna îl trăgea după ea pe iubitul ei pe ringul de dans.

— Sigur, mi-a răspuns el emoţionat.

Nici măcar nu m-am uitat la Nicholas când l-am luat de mână pe Jess şi l-am lăsat să mă ducă spre locul în care toţi dansau frenetic pe ritmul muzicii.

Îmi plăcuse întotdeauna să dansez şi mă descurcam binişor. Trebuia să-i mulţumesc mamei şi spiritului său tânăr, pentru că dădea muzica la maximum când făcea treabă în casă. Nu mi-era ruşine să îmi unduiesc şoldurile sau să mă mişc în ritmul muzicii. Mă distra să dansez, dar în momentul acela nu cu Jess aş fi vrut s-o fac, ci cu o cu totul altă persoană. Când l-am văzut că apare cu fata cealaltă de braţ, am simţit că-mi fuge pământul de sub picioare.

Era extrem de seducător când dansa. Nu-l mai văzusem niciodată dansând, dar felul în care o strângea în braţe pe fata cea blondă mă umplea de o invidie şi de o gelozie pe care nu le mai simţisem niciodată. Când şi-a pus mâinile pe fundul ei, a trebuit să mă întorc cu spatele şi să respir adânc ca să nu ies de acolo şi să fug în camera mea. Ştiam că între noi nu era nimic, dar îmi era greu să accept cât de mult detestam să-l văd cum o atingea pe fata aia, cu atât mai mult cu cât făcea asta chiar sub nasul meu. Jess m-a prins de mijloc şi m-a lipit cu spatele

de pieptul său, postură ce mă lăsa complet expusă privirii lui Nick, care în clipa aceea era fixată asupra noastră.

Am vrut să-l îndepărtez pe Jess, pentru că nu mă simțeam confortabil în clipa aceea, dar Nicholas mă provoca cu fiecare gest pe care-l făcea. Am observat ținându-mi respirația cum obrazul lui Nick se sprijinea de cel al blondei, cum întorcea încet capul și îi spunea ceva la ureche...

Într-un fel, chiar dacă simțeam că mă prăbușesc, atitudinea lui mi-a alimentat dorința de a-i întoarce gestul și l-am lăsat pe Jess să-și miște mâna până când m-a înconjurat cu brațul, strângându-mă la piept. Am început să-mi mișc șoldurile în ritmul muzicii și mi-am dat seama că mă jucam cu focul.

Nick m-a fulgerat cu ochii săi albaștri, în timp ce o mușca ușor de ureche pe fata cu care dansa. I-am văzut buzele lipite de pielea ei și am înțeles perfect ce simțea ea.

Pentru mine a fost suficient.

M-am desprins de Jess și i-am spus să mă aștepte în separeu, că urma să vin și eu într-o clipă. A dat din cap, după ce m-a întrebat dacă mă simt bine. L-am liniștit și m-am îndreptat spre balustrada care înconjura ringul. Acolo era mai puțină lume, deși și acolo se dansa, motiv pentru care abia dacă aveam loc să mă sprijin și să încerc să mă liniștesc.

În clipa aceea Nick a apărut în fața mea. Ochii săi i-au căutat pe ai mei și m-a tras de mâini peutru a mă apropia de el. Am simțit cum inima îmi bate să-mi sară din piept când și-a pus o mână pe spatele meu gol.

— De ce mă obligi să fac ceva ce nu vreau? m-a întrebat la ureche.

Nu i-am răspuns. Eram supărată pe mine însămi pentru că încercam să fiu ceva ce nu eram și enervată pe el pentru că mi-o confirma.

— Mă înnebunești, Noah, a mărturisit, atingându-mi ușor urechea cu buzele.

M-am înfiorat. Am ridicat privirea spre el. Ochii săi străluceau în suferință, dar am văzut ascunsă în ei și dorința.

Mă dorea... şi îl înnebuneam... Un zâmbet mi-a înflorit pe chip.

— Dansezi foarte bine, i-am răspuns, întinzând braţele şi luându-l de gât.

I-am simţit părul între degete şi i-am mângâiat ceafa cu o mişcare lentă şi provocatoare.

— Nu face asta, mi-a cerut, dar eu am repetat gestul. O să mă obligi să fac ceva ce nu pot să fac aici, m-a avertizat, privind spre dreapta mea.

M-am întors şi i-am văzut pe Jenna şi pe Lion observându-ne în timp ce dansan. O parte din mine dorea să-i mărturisească prietenei mele ce se întâmpla, dar cealaltă striga la mine că sunt complet nebună. Nimeni nu ar fi văzut cu ochi buni acea relaţie.

— Ar trebui să mă întorc în separeu, am comentat dezamăgită.

— Nici vorbă de aşa ceva, a refuzat, strângându-mă şi mai tare în braţe.

Buzele sale mi-au atins din nou urechea şi au muşcat-o uşor. Mâinile sale mi-au mângâiat spatele şi, fără să vreau, am închis ochii şi mi-am reprimat un oftat de plăcere.

— Ar trebui să te opreşti, am murmurat.

L-am auzit înjurând încet şi apoi, dintr-odată, i-am simţit buzele peste ale mele. A fost un sărut absolut neaşteptat, în primul rând pentru că eram în văzul lumii şi ne dădeam de gol, dar mai ales pentru că a fost un sărut pasional, spontan şi extrem de excitant.

L-am apucat strâns de umeri când a aprofundat sărutul, iar el m-a lipit de trupul său excitat.

— Nick... i-am spus respirând greu, Nick, opreşte-te, i-am poruncit când mâinile sale au început să mă atingă peste tot.

Dacă avea de gând să continue aşa, riscam să mă dezbrace în mijlocul acelei mulţimi.

Atunci și-a pus ambele mâini pe umerii mei și m-a îndepărtat, lăsând o distanță între noi. Ochii săi i-au întâlnit pe ai mei.

— Hai să mergem în camera mea, mi-a cerut, lăsându-mă fără grai, nu suport să te văd aici, înconjurată de atâta lume care ar vrea să facă exact același lucru ca mine... Te rog, Noah, vino cu mine, vreau să fim singuri.

Părea cu adevărat îngrijorat... ori asta, ori o luase razna cu totul. Mi-era milă de el să-l văd atât de chinuit. După acel sărut, adevărul este că nu-mi surâdea prea tare să fiu înconjurată de atâta lume... pe deasupra, pantofii mă strângeau îngrozitor.

— Bine, să mergem, am acceptat, lăsându-l să mă ia de mână.

Mi-a zâmbit ușurat și m-a condus spre Jenna și Lion, care ne priveau cu gurile căscate.

Când ne-am apropiat, ea m-a tras de mână și m-a săgetat cu ochii ei negri.

— Mincinoaso! a strigat, dar pe urmă a chicotit. Ați înnebunit de tot? ne-a certat pe amândoi.

Lion părea că a amuțit; mai mult chiar, îl privea pe Nick încruntat.

— Noi plecăm, i-a anunțat Nick, ignorând-o pe Jenna și privirea prietenului său.

— Așa repede? a întrebat Jenna cu o privire rugătoare.

Eram sigură că intenționa să mă interogheze în cele mai mici detalii, dar în clipa aceea nu-mi păsa.

— Mă dor rău picioarele, pantofii ăștia sunt o tortură, i-am spus și chiar era adevărat.

Nick m-a privit îngrijorat și m-a tras de mână spre ieșire.

— Transmite-le salutări celorlalți din partea mea! am strigat către Jenna, încercând să acopăr muzica.

Am reușit: a dat din cap, privindu-mă încă uluită.

Când am ieșit, zgomotul muzicii a fost înăbușit de pereții izolați fonic. Era deja destul de târziu, dar lumea încă stătea la coadă să intre.

— Te dor picioarele? m-a întrebat Nick.

Am dat din cap și m-am așezat câteva secunde pe o bancă. Nicholas a îngenuncheat în fața mea și a început să-mi scoată pantofii cu un gest hotărât.

— Ce faci?! am exclamat râzând.

— Nu știu cum ai rezistat cu ei, dar mă doare pe mine doar privindu-te, mi-a mărturisit, scoțându-mi pe rând pantofii.

— Mnlțumesc, e mult mai bine, i-am spus și nu mă refeream doar la tocuri.

Zece minute mai târziu, eram în camera lui. Fără să apese pe întrerupător, la lumina care intra pe fereastra deschisă, m-a lipit de perete, a dat drumul pantofilor mei pe jos și m-a sărutat din nou, dar de data asta mai profund și cu o dorință reînnoită.

Nu știu ce mi se întâmpla, dar de fiecare dată când eram în brațele sale nu puteam să mă gândesc la altceva în afara trupurilor noastre contopite într-unul singur și a mâinilor mele mângâindu-l peste tot. Exact asta făcea el în clipa aceea. Mâinile sale mă țineau lipită de perete, imobilizându-mă. Eu am început să-i mângâi părul. L-am tras spre mine și m-am bucurat să constat cum pielea i se înfiora când degetele mele îi atingeau urechea sau ceafa.

A scos un sunet profund și seducător și s-a desprins de mine, luându-mi mâinile și punându-mi-le deasupra capului.

— Stai cuminte, m-a rugat sărutându-mă pe gât, mușcându-mă și simțindu-mi pulsul care zvâcnea înnebunit și sărutându-mi clavicula, urechea și scobitura gâtului.

Am scos un oftat de plăcere când cu mâna cealaltă a început să-mi mângâie piciorul și coapsa, ridicându-mi rochia pe măsură ce înainta. În clipa aceea mi-am dat seama că era prea multă lumină și, prin urmare, putea să mă vadă dezbrăcată dacă-i permiteam.

M-am mișcat neliniștită.

— Oprește-te, te rog, i-am cerut, dar nu mi-a dat atenție. Oprește-te, am repetat pe un ton mai ferm, iar el mi-a eliberat mâinile.

Mâna mea dreaptă s-a îndreptat direct spre a sa, care rămăsese nemișcată în dreptul șoldului meu.

— De ce? m-a întrebat privindu-mă fix, implorându-mă să nu-l fac să se oprească.

Dumnezeule...! Ochii aceia încărcați de dorință erau lucrul cel mai atrăgător pe care-l văzusem vreodată. Voiam să-l cuprind cu brațele și să-l rog să nu se oprească, să mă ducă în pat și să fiu a lui, dar nu puteam... nu încă.

— Nu sunt pregătită, am răspuns, știind că era doar pe jumătate adevărat.

El și-a apropiat fruntea de a mea, până când respirațiile noastre s-au liniștit și au revenit la normal.

— Am înțeles, mi-a spus un minut mai târziu, dar nu pleca.

L-am privit fix, încercând să ghicesc ce-i trecea prin minte.

— Mi-ai spus înainte că nu ne cunoaștem suficient de bine și aveai dreptate; vreau să te cunosc, Noah, serios, niciodată nu mi-am dorit ceva atât de mult și vreau să rămâi cu mine în noaptea asta.

Când am văzut cum își deschidea sufletul... Nicholas, tipul dur care își făcea de cap cu sute de fete fără nicio remușcare, m-a emoționat profund, sinceră să fiu.

— Bine, să stăm de vorbă, am acceptat.

Și eu voiam să-l cunosc mai bine.

Eram în baia din camera lui Nick. Îmi scosesem rochia albă și mă priveam în oglindă, îmbrăcată doar cu lenjeria intimă. Îmi dăduse un tricou de-ale lui ca să mă simt comod cât vorbeam cu el, dar ochii mei erau ațintiți asupra cicatricei de pe abdomen, pe care o priveam îngrijorată și încruntată.

Cicatricea aceea fusese întotdeauna o problemă pentru mine. Din cauza ei nu-mi puneam costum de baie din două piese și nu lăsam pe nimeni să-mi vadă burta. Doar gândui că cineva mi-ar fi văzut acel semn îmi dădea fiori.

Încercând să uit de toate astea, mi-am udat fața cu apă rece și mi-am pus tricoul. Îmi venea practic ca o rochie, așa că nu trebuia să-mi fac griji că aș fi fost prea expusă. M-am spălat pe picioare tot cu apă rece și m-am simțit ușurată să constat cum mi se relaxau mușchii după ce suferisem tortura acelor tocuri nenorocite.

Când am ieșit din baie, l-am văzut pe Nicholas stând pe terasă. Își scosese blugii și cămașa și își pusese niște pantaloni de pijama și un tricou gri. Arăta bestial, dar m-am forțat să nu mă uit la trupul său impresionant când am ieșit pe terasă.

S-a întors spre mine și mi-a zâmbit amuzat.

— Îți stă bine cu hainele mele.

— Noroc că ești înalt; altfel, momentul ăsta ar fi fost extrem de jenant, i-am spus apropiindu-mă de el, dar chiar în clipa aceea a început să-i sune telefonul.

Fiind chiar lângă el, am putut să văd cine era înainte să răspundă și înainte de a se îndepărta de mine pentru a putea vorbi fără să-l aud. Îl suna o oarecare Madison.

M-a privit o secundă înainte de a intra în cameră. Am simțit cum îmi revine gelozia și nu m-am putut abține să nu încerc să trag cu urechea la conversația sa.

— Ce faci, prințesă? a spus cu voce dulce.

M-am încordat. De când Nicholas îi spunea cuiva „prințesă"? Brusc, am simțit impulsul de a o lua la fugă din camera aceea.

— Mă distrez foarte bine, da, și am primit multe cadouri de ziua mea... Încă îl aștept pe al tău, o să-mi dai o îmbrățișare și un pupic?

Situația se înrăutățea tot mai mult. Voiam să plec. Nu aveam de ce să stau și să ascult asta, nu voiam să văd cum flirta cu alta în fața mea. Dar, de fapt, nu puteam face nimic... eu fusesem cea care insistase să nu dea niciun fel de explicații, eu

eram cea care nu voia să aibă o relaţie serioasă şi exclusivă... Cu ce scuză aveam de gând să plec?

— Ştii bine că da, scumpa mea, dar acum trebuie să închid, o să te sun mâine, OK? şi-a contiuuat convorbirea telefonică pe un ton mult prea drăgăstos.

Era ca şi cum ascultam o cu totul altă persoană.

— Şi eu te inbesc, prinţesă, pa.

Şi a închis telefonul.

Mi-am încrucişat braţele şi m-am întors să privesc oceanul. Nu voiam să creadă că discuţia lui mă deranjase, ar fi însemnat să creez un precedent nedorit. M-am încordat când s-a apropiat prin spatele meu.

— Îmi pare rău, dar trebuia să răspund, s-a scuzat, sărutându-mă pe gât, acolo unde aveam tatuajul.

— Rămăsese să stăm de vorbă, i-am amintit.

Mi-a dat drumul şi s-a aşezat pe unul din scaunele de pe terasă.

— Foarte bine, să stăm de vorbă, a convenit pe un ton calm.

Nu avea niciun fel de remuşcare pentru ceea ce tocmai se întâmplase. Am simţit cum iritarea mea creştea.

— Ce-ai zice să ne pnnem unul altuia câte zece întrebări? Trebuie să răspundem sincer şi avem dreptul să refuzăm să răspundem la una dintre ele.

Am dat din cap afirmativ, contemplându-i chipul amuzat.

— Începi tu? m-a invitat zâmbind.

Am respirat adânc şi i-am pus prima întrebare.

— Cine naiba e Madison? am răbufnit fără să mă pot abţine.

El nu a părut foarte surprins de întrebarea mea, dar s-a încruntat şi şi-a dus o mână la părul care şi-aşa era răvăşit.

— Dacă îţi povestesc, trebuie să accepţi răspunsul meu şi să nu mă mai întrebi nimic despre asta, m-a avertizat, iar eu am dat din cap, încercând să înţeleg despre ce era vorba.

A oftat adânc. E sora mea mai mică, are cinci ani şi e fiica mamei mele şi a noului său soţ.

OK... la asta chiar că nu mă aşteptam.

— Ai o soră? l-am întrebat neîncrezătoare.

— Da, iar tu tocmai ai irosit o întrebare şi nu-ţi mai rămân decât opt.

Am clătinat din cap. Mama ştia asta? Will ştia?

— Cum de n-am ştiut chestia asta? Nu înţeleg, nimeni nu mi-a spus nimic, ai o soră de cinci ani! am exclamat surprinsă, aşezându-mă pe masă în faţa lui.

S-a sprijinit cu coatele pe genunchi şi s-a aplecat spre mine.

— Nu ştiai pentru că aproape nimeni nu ştie şi vreau ca lucrurile să rămână aşa, a afirmat privindu-mă fix.

Am respirat adânc. Orice ar fi fost la mijloc, sigur avea legătură cu mama lui... Ştiam că plecase de acasă şi că divorţase de tatăl lui când el era mic, dar nu ştiam nimic mai mult.

— Eşti în relaţii bune cu ea? l-am întrebat, încercând să mi-l imaginez cu o fetiţă de cinci ani jucându-se şi smiorcăindu-se pe lângă el.

Nu era deloc genul lui.

— Foarte bune, o ador, dar nu o văd suficient de des, mi-a răspuns şi în ochii săi am citit tristeţea.

Era clar că povestea asta, oricare ar fi fost ea, îl afecta. Iar acum mi-o relata mie.

M-am dat jos de pe masă şi m-am aşezat pe genunchii lui. A fost surprins, dar nu m-a îndepărtat, ci m-a cuprins cu braţele.

— Îmi pare rău, i-am spus şi nu mă refeream doar la sora lui, ci şi la ce se întâmplase cu mama lui, orice ar fi fost.

— Uneori mi-ar plăcea să o iau la mine, dar legea nu-mi permite decât s-o văd de trei ori pe lună... Sora mea nu primeşte toată atenţia de care are nevoie şi e bolnavă, are

diabet, ceea ce nu face decât să înrăutățească situația, mi-a mărturisit, strângându-mă tare la piept.

Cine ar fi crezut? Dintr-odată, mă simțeam ca o idioată... Nu numai că-l judecasem greșit, ci de când îl cunoscusem crezusem că are o viață perfectă, fără niciun fel de greutăți sau probleme. Mă simțeam ca o idioată.

— Ai vreo poză cu ea? l-am întrebat curioasă.

Nu-mi imaginam cum putea să arate.

El și-a scos iPhone-ul din buzunar și a căutat printre poze. O secundă mai târziu, imaginea lui alături de o fetiță blondă mititică și frumoasă a apărut pe ecran. Am zâmbit.

— Are ochii tăi, am comentat amuzată.

„Și privirea lui poznașă", am gândit, dar am ținut-o pentru mine.

— Da, asta e singura asemănare dintre noi, în rest seamănă leit cu mama.

M-am întors cu fața la el să-l privesc. Știam că îmi ascundea ceva, știam că se întâmplase ceva cu mama lui, dar nu îndrăzneam să-l întreb nimic. Am preferat să schimb subiectul.

— E rândul tău să mă întrebi, l-am anunțat o clipă mai târziu.

El a părut să reflecteze.

— Care e culoarea ta preferată?

Am izbucnit în râs.

— Din tot ce ai putea întreba, asta e prima ta întrebare?

El a zâmbit, așteptând răbdător răspunsul meu.

Am oftat.

— Galben, am răspuns, privindu-l lix.

A dat din cap.

— Mânearea ta preferată? a continuat.

Am zâmbit.

— Macaroanele cu brânză.

— Deja avem ceva în comun, a declarat, mângâindu-mă pe braţ cu mâna dreaptă.

Să stau aşa cu el... era minunat, minunat şi complet nou.

— De ce îţi place Thomas Hardy? m-a întrebat în clipa aceea.

Întrebarea m-a surprins, însemna că fusese atent la ce făceam şi ce citeam.

De ce-mi plăcea Hardy? Of...

— Presupun... că îmi place faptul că nu toate cărţile lui an un final fericit; sunt mai realiste, la fel ca viaţa... Fericirea trebuie căutată, nu e ceva ce se obţine cu uşurinţă.

A părut să cântărească răspunsul meu câteva secunde.

— Nu crezi că ai putea ajunge să fii fericită? m-a întrebat încruntat.

Întrebările astea se apropiau de terenul personal şi am sesizat cum trupul mi se încorda.

— Cred că aş putea ajunge să fiu mai puţin nefericită, dacă preferi să vezi lucrurile aşa.

Mi-a căutat ochii din priviri. Mă privea de parcă încerca să afle ce-mi trecea priu minte. Nu mi-a plăcut privirea lui.

— Eşti nefericită? a formulat o nouă întrebare, în timp ce mă mângâia cu un deget pe obraz.

— În clipa asta, nu, i-am spus şi un zâmbet trist i-a apărut pe chip.

— Nici eu, a convenit el, iar eu i-am întors zâmbetul.

Mi se părea mie sau tocmai traversaserăm o linie invizibilă în privinţa sentimentelor noastre?

— Ce vrei să studiezi când o să termini liceul?

Asta era o întrebare uşoară.

— Literatură engleză la o universitate din Canada, vreau să fiu scriitoare, i-am răspuns, deşi în clipa aceea Canada nu mi se mai părea o idee atât de bună.

— Scriitoare... a repetat gânditor. Ai scris ceva până acum?

Am dat din cap.

— Mai multe chestii, dar nu le-a citit nimeni niciodată...

— Îmi dai să citesc ceva din ce-ai scris?

Am negat imediat clătinând din cap. Aş fi murit de ruşine; în plus, ceea ce scrisesem era mai mult un fel de jurnal decât o poveste pe care aş fi vrut s-o împărtăşesc şi altora.

— Următoarea întrebare, am spus înainte să poată protesta.

M-a observat atent, ezitant la început, dar hotărându-se în cele din urmă.

— De ce ţi-e frică de întuneric...?

Trupul mi-a devenit rigid în braţele sale. Nu voiam să răspund; de fapt, nu puteam. Mii de amintiri dureroase mi-au năvălit în minte.

— Refuz întrebarea, am anunţat cu voce tremurândă.

30

NICK

I-am observat cu atenție reacția. De când o văzusem albindu-se la față când ne jucaserăm cu sticla și i s-a cerut să intre într-un dulap întunecat mă tot întrebasem ce naiba i se întâmplase de îi era atât de frică de întuneric. Iar acum situația se repeta. Tot trupul i se încordase și era palidă, ca și cum o amintire o măcina pe dinăuntru.

— Liniștește-te, Noah, i-am spus, strângând-o la piept.

Să o țin în brațe fusese un vis împlinit, dar acum, că reușisem s-o fac să se relaxeze, stricasem totul punându-i întrebarea aceea nepotrivită.

— Nu vreau să vorbesc despre asta, a insistat și am sesizat cum tremura în brațele mele.

Ce naiba i se întâmplase?

— Bine, nu-i nimic, am aprobat, mângâind-o pe spate.

În ziua aceea nu mă putusem abține să nu o sărut, trecuse deja prea mult timp de ultima dată, iar mâinile mele nu puteau sta departe de ea. Noah mă captivase și descoperisem că exista un nou Nicholas, care nu putea să și-o scoată din minte nici dacă se străduia.

— Cred că ar trebui să plec, a comentat câteva minute mai târziu.

M-am blestemat în sinea mea pentru că provocasem acea reacție. Nu-mi plăcea să văd cum se îndepărta de mine de fiecare dată când lucrurile deveneau serioase sau când ne apropiam prea mult unul de altul.

— Nu, mai stai, am protestat, îngropându-mi fața în gâtul ei, simțindu-i magnifica aromă, captivantă, dulce și extrem de seducătoare.

— Sunt obosită, azi a fost o zi lungă, a comentat, scuturându-se și ridicându-se în picioare.

Am prins-o de mâini, încercând s-o opresc.

— Rămâi aici să dormi, i-am cerut și mi-am dat seama cum a sunat asta imediat ce mi-au ieșit cuvintele din gură.

M-a privit cu ochii mari. Fir-ar să fie, lucrurile mergeau din rău în mai rău. Cu Noah trebuia să fiu cu mare băgare de seamă.

— Doar să dormim, am precizat, conștient de tonul meu rugător.

Ea a părut să-mi analizeze propunerea pentru o clipă.

— Prefer să dorm în patul meu, a declarat, dându-mi mâinile la o parte.

Părea să regrete că îmi spunea asta, dar o parte din mine a înțeles-o: după ce îi trezisem amintiri neplăcute, era firesc să nu vrea să rămână cu mine.

— Bine, te conduc în camera ta, m-am oferit, ridicându-mă în picioare.

Ea a chicotit, iar inima mi-a tresărit de bucurie. Asta era Noah care-mi plăcea mie.

— Nicholas, camera mea e lângă a ta, nu e nevoie să mă însoțești, mi-a amintit, intrând în cameră și adunându-și lucrurile.

Arăta atât de bine îmbrăcată cu tricoul meu... Îi venea un pic peste fund și abia îmi stăpâneam impulsul de a-i da la o parte tricoul și de a o contempla ore întregi.

— Nu-mi pasă.

Ea a zâmbit.

— Mulțumesc, a spus simplu.

I-am luat pantofii din mână și i-am deschis ușa să iasă. Nu știu de ce făceam asta, dar ea îmi trezea dorința de a mă purta ca un cavaler.

Am traversat holul spre ușa ei și am privit-o cum scotea cardul din geantă și îl punea în locașul său. O luminiță verde a apărut și ușa s-a deschis eu un zgomot sec.

S-a întors spre mine. Părea tulburată sau speriată. Nu înțelegeam foarte bine ce se întâmplase după ce îi pusesem întrebarea aceea, dar, dintr-odată, o simțeam mult mai departe de mine. Înainte de a se întoarce din nou și de a intra în cameră, am prins-o de mijloc și am apropiat-o de mine. Mi-am lipit buzele de ale ei într-un sărut pasional și excitant, care m-a făcut să-mi doresc mai mult. Mi-a răspuns la sărut, dar câteva secunde mai târziu s-a desprins de mine și mi-a luat pantofii din mână.

— Noapte bună, Nick, și-a luat rămas-bun cu un zâmbet timid.

— Noapte bună, Noah.

În dimineața următoare nu știam prea bine care avea să fie situația, dar, când ne-am întâlnit cu fetele în fața liftului, nu mi-a păsat că Jenna și Lion ne observau. M-am apropiat de Noah și am sărutat-o pasional pe buze. Nu se aștepta la asta, dar nici n-a întors capul. Spre deosebire de noaptea anterioară, era îmbrăcată cu pantaloni scurți de blugi, un tricou și adidași. Analizându-i ținuta tinerească și informală, m-am gândit fără să vreau că Noah era total diferită de toate fetele cu care ieșisem. Era simplă, ce-i drept, dar pe dinăuntru era la fel de complexă ca un puzzle cu o mie de piese și nu știam încă unde mă situam eu în acel puzzle.

— Luați-vă o cameră, ne-a spus Jenna chicotind.

M-am desprins de Noah și i-am zâmbit, iar ea mi-a răspuns la fel, din fericire.

— Taci, Jenna, i-am cerut fără ca măcar s-o privesc. Arăți foarte bine, am adăugat, privind-o cu atenție pe Noah.

În noaptea trecută mi s-a părut că i-am rănit sentimentele când i-am trimis acel mesaj și nu mai voiam să provoc aceeași reacție.

— Şi tu, mi-a răspuns ea, ca şi cum era lucrul cel mai natural din lume.

Am intrat toţi în lift şi ne-am dus să luăm micul-dejun. Conversaţia s-a învârtit în jurul celor întâmplate în noaptea anterioară, iar Jenna a fost de părere că suntem duşi cu capul. Noah aproape că n-a deschis gura, aşa că sarcina de a ne apăra cauza a căzut asupra mea.

În ziua aceea aveam de gând să dăm o tură prin oraş, să mergem prin magazine şi să mâncăm la un restaurant. În ziua următoare ne întorceam acasă, iar o parte din mine se temea că tot ceea ce se întâmplase între noi avea să dispară în clipa în care intram pe uşa casei. Nu puteam nega că temperamentele noastre intrau în conflict extrem de frecvent. Majoritatea amintirilor pe care le aveam cu Noab erau discuţii în contradictoriu sau sărutări furate, iar lucrul ăsta mă speria: nu voiam s-o pierd, ci să continui relaţia care se înfiripase între noi, oricare ar fi fost ea.

După-amiaza parcă a zburat, am luat masa la un restaurant cochet şi m-am bucurat să îi cumpăr tot ce îşi dorea, ceea ce era foarte puţin în comparaţie cu Jenna, care nu ratase niciun magazin din zonă.

M-am oprit lângă Noah, care admira nişte coliere cu pietre de toate culorile. Erau nişte fleacuri, dar era primul lucru care îi captase interesul de când plecaserăm de la hotel, făcând abstracţie de entuziasmul pe care l-a arătat pentru oraş şi împrejurimile sale.

— Daţi-mi-l pe ăsta, vă rog, l-am semnalat vânzătoarei.

Noah a tresărit auzindu-mi glasul şi s-a întors spre mine.

— Nu trebuie să mi-l cumperi, doar mă uitam, a comentat încruntată.

— Vreau să ţi-l cumpăr, am declarat în timp ce vânzătoarea îmi întindea colierul, care avea o pietricică de culoarea mierii. Se asortează cu ochii tăi, am afirmat, punându-i-l la gât.

— Mulţumesc, a spus ea, mângâind piatra cu degetele.

— Cu plăcere, i-am răspuns zâmbind.

Îmi plăcea să-l văd la gâtul ei și îmi plăcea că eu fusesem cel care i-l pusese la gât.

Apoi am mâncat toți înghețată pe malul mării și, puțin după aceea, ne-am decis să ne întoarcem la hotel. Fetelor le era foame și nu peste mult timp era ora cinei. Jenna ne-a spus că avea bilete pentru o discotecă din oraș și că era un plan foarte bun pentru seara aceea.

— Ne vedem în curând, ne-am luat rămas-bun.

Am intrat în camera mea, însoțit de Lion.

— Nu știu ce faci, dar ar fi bine să ai grijă, mi-a spus, privindu-mă cu neîncredere. Te-am observat, Nick, și ești îndrăgostit lulea de fata asta.

— Doar ne distrăm, Lion, nu-mi strica cheful, i-am răspuns, scoțându-mi tricoul și întorcându-i spatele.

— Ești obișnuit cu un anumit gen de fete, Nicholas, și cred că, în cele din urmă, o să aveți amândoi de suferit. Nu am văzut niciodată două persoane atât de diferite ca tine și Noah.

M-am întors spre el. Reușise să mă enerveze.

— Vezi-ți de treaba ta, Lion, sau vrei să-mi spui că tu și Jenna aveați ceva în comun când v-am făcut cunoștință?

A rămas tăcut câteva secunde.

— Eu doar te-am avertizat, a spus el și a ieșit.

Am rămas singur în cameră, cu gândurile acelea care-mi dădeau târcoale. Da, era adevărat, Noah nu semăna deloc cu mine și poate că exact de asta aveam nevoie. Niciodată până atunci nu simțisem nevoia să cunosc pe cineva în profunzime. Noah era ca o enigmă pe care trebuia s-o descifrez.

Am făcut duș și mi-am pus un tricou negru și blugi. Când am fost gata, m-am îndreptat spre lifturi. Lion era deja acolo cu Jenna și Noah. De data asta ea purta niște pantaloni negri mulați și o bluză albastră: arăta spectaculos.

Știam că, de când ajunseserăm aici, relația noastră se schimbase complet. Aproape că nu ne certaserăm deloc, ceea ce era o realizare, dar mă neliniștea distanța care părea să

existe în continuare între noi; era ca și cum făceam doi pași înainte și cinci înapoi.

Când am ieșit din hotel, temperatura era plăcută, iar soarele apusese deja de ceva timp. Am mers pe jos până la discotecă și abia când am ajuns la ușă și i-am văzut, mi-am dat seama că seara aceea nu avea să se încheie cu bine. Toți jucătorii de volei de pe plajă ne așteptau afară. Am înțeles că fusesem un prost să nu-mi dau seama că Jenna primise probabil biletele de la ei cu o zi în urmă, după ce noi plecaserăm.

Noah s-a apropiat de ei să-i salute. A trebuit să recurg la tot autocontrolul de care dispuneam să nu-i smulg brațele lui Jess când a îmbrățișat-o și a ridicat-o în aer, așa cum făcuse și cu o zi în urmă.

— Ieri ai plecat fără să-ți iei rămas-bun! i-a reproșat el, ținând-o încă strâns.

Am făcut un pas în față, dar, slavă Domnului, i-a dat drumul. Noah părea să se distreze și avea obrajii îmbujorați. Îi plăcea oare de idiotul ăla? Dacă era așa, nu răspundeam de acțiunile mele.

Și ceilalți jucători au salutat-o, iar câțiva dintre ei au rămas cu ochii țintă la ea, fermecați. Arăta spectaculos, pantalonii aceia negri și sandalele cu toc o făceau să semene cu un fotomodel. Își prinsese părul într-un coc lejer, din care se desprinseseră șuvițe subțiri ce îi încadrau chipul angelic.

Am intrat în discotecă și mi-am dat seama că era și mai multă lume decât în seara precedentă. Era, se pare, petrecerea sărutului. La intrare toată lumea primea niște brățări colorate; dacă erai singur, primeai o brățară verde, dacă ți-era indiferent, primeai una galbenă, iar dacă erai cuplat cu cineva, primeai o brățară roșie. Cu greu m-am stăpânit când am văzut că Noah a luat o brățară verde. Aproape că i-am smuls-o din mână. Dar în jocul ăsta puteam să intru și eu.

Ne-am așezat într-un separeu mai mic, dar aflat în apropierea barului. Am văzut cum Jenna a tras-o pe Noah după ea spre bar și cum li s-au servit băuturi. Lion s-a apropiat cu două pahare pline cu o băutură extrem de tare. Și-a ciocnit paharul de al meu și mi-a zâmbit.

— Pentru cei douăzeci și doi de ani împliniți, prietene! a exclamat, făcându-se cu greu auzit peste zgomotul muzicii.

Fetele s-au apropiat de noi la scurt timp.

— Azi trebuie să ne îmbătăm! a țipat Jenna, iar Noah a râs.

M-am încruntat, dar n-am spus nimic.

Pe măsură ce treceau orele, iritarea mea a crescut tot mai mult. Afurisitele de brățări dădeau cale liberă oricărui individ să se dea la fetele care purtau brățară verde sau galbenă. De pe locul meu din separeu am văzut cum Noah dansa cu un tip mult mai în vârstă decât ea. Era extrem de seducătoare când își unduia șoldurile în felul ăla și începeam să mă enervez când o vedeam dansând cu toți, numai cu mine nu.

Am dat peste cap cel de-al patrulea pahar și m-am apropiat de ea exact în momentul în care tipul cu care dansa a tras-o spre el și și-a lipit buzele de ale ei.

Brusc, am văzut roșu în fața ochilor.

Am dat-o la o parte pe Noah și l-am prins pe imbecil de cămașă. Următorul lucru pe care mi-l amintesc e că eram pe jos și mă băteam cu idiotul ăla. Puțin îmi păsa câți pumni îi cărasem, când îl văzusem peste Noah îmi pierdusem mințile.

— Nicholas, oprește-te! a urlat o voce prea cunoscută ca s-o pot ignora.

Niște brațe m-au prins pe la spate și l-am auzit pe Lion înjurând în timp ce mă împingea afară din local. Încasasem un pumn în ochi; în același ochi care nu se vindecase încă de tot după ultima bătaie în care fusesem implicat.

— Ce dracu' faci, frate? a strigat Lion la mine când am ieșit.

— Unde e Noah? am întrebat, căutând-o în jur.

Era plin de lume și n-o vedeam nicăieri. În clipa aceea a apărut și m-a fulgerat cu ochii ei migdalați.

— Ai înnebunit?! s-a răstit la mine scoasă din sărite.

Când a ajuns lângă mine m-a îmbrâncit, fără să reușească însă să mă clintească.

Tot ea era supărată? Dintr-odată, furia a pus din nou stăpânire pe mine.

— Îţi place ca toţi tipii să te pipăie în faţa mea? am acuzat-o ca răspuns la întrebarea sa.

Eram surescitat.

Ea a făcut ochii mari, parcă nevenindu-i să creadă ce auzea.

— Dansam! a strigat exasperată. Asta e tot!

M-am apropiat de ea, încercând să-mi stăpânesc impulsul de a o scutura.

— Şi îl laşi să te sărute?! am întrebat, accentuând furios fiecare cuvânt.

În momentul acela eram prea nervos să îmi controlez cuvintele şi prea beat să cântăresc consecinţele.

— Dacă laşi pe oricine să pună mâna pe tine, n-ar trebui să mai fii atât de cu nasul pe sus şi să-ţi dai aere de sfântă care...

Palma a venit atât de rapid, încât nici nu m-a durut în primele secunde.

Am prins-o de umeri imediat, cu un gest reflex.

— Îndrăzneşte să mai faci asta o dată, am provocat-o, strângând-o de umeri.

Mi-au trebuit câteva secunde să-mi dau seama ce făceam. Privirea ei îngrozită m-a determinat să fac un pas înapoi. A respirat profund, iar ochii i s-au umezit.

— Noah.

S-a îndepărtat, privindu-mă îngrozită.

— Nu pot să fiu cu tine, Nicholas, a recunoscut şi fiecare cuvânt al ei a fost ca un pumnal. Reprezinţi tot ce am încercat să evit de când mă ştiu.

Am încercat s-o opresc, dar s-a smuls din braţele mele în timp ce ochii săi căprui aruncau flăcări.

— Să nu mai pui niciodată mâna pe mine! a strigat. Faptul că modul tău de a soluţiona lucrurile e să te baţi de fiecare dată e problema ta, dar n-o să faci asta în faţa mea!

Am vrut să spun ceva, dar mi-a întors spatele și a pornit spre hotel.

— Ești idiot, Nick, mi-a spus Jenna săgetându-mă cu ochii ei negri și a alergat după Noah.

O mână mi s-a așezat pe umăr și a trebuit să fac un efort să n-o îndepărtez cu un gest violent.

— Ai dat-o în bară, frate, a afirmat Lion pe un ton abătut.

— Lasă-mă în pace!

31

NOAH

Nu-mi venea încă să cred că lucrurile scăpaseră de sub control în asemenea măsură. Acum dansam cu un băiat, iar în clipa următoare m-am trezit împinsă în spate, în timp ce băiatul care sperasem să mă invite la dans se luase la bătaie cu idiotul care mă sărutase fără consimţământul meu. L-aş fi trimis chiar eu la plimbare dacă aş fi avut timp, dar Nicholas apăruse cu o falcă-n cer şi una-n pământ.

Uram violenţa mai presus decât orice altceva. Văzusem prea multă violenţă în jurul meu ca să ştiu că aceasta nu e niciodată soluţia, ci doar problema. Iar en nu voiam să am alături o persoană violentă. Nicholas îmi demonstrase deja că nu ezita să sară la bătaie, dar, ca proasta, uitasem acest detaliu fiindcă, în sfârşit, simţeam ceva mult mai puternic pentru altcineva în afară de Dan. Ultimele zile în compania lui Nick fuseseră minunate, mă bătuse chiar gândul să-mi deschid inima în faţa lui, dar nu şi după cele întâmplate în seara asta. Nicholas îmi demonstra că era un bătăuş gelos şi posesiv, iar mie chestia asta nu-mi plăcea deloc. Când mă apucase de umeri, văzusem furia întipărită pe chipul său şi mi se făcuse frică... Nu puteam să fiu cu cineva care-mi inspira frică, în niciun caz.

Când am ajuns în camera mea însoţită de Jenna, care, deşi îl făcuse albie de porci pe Nick, mă ruga să îl iert, nu mai voiam decât să-mi pun pijamaua şi să mă bag în pat. Ziua nu se terminase aşa cum plănuisem şi singurul lucru pe care mi-l doream în acel moment era să mă întorc acasă cât mai curând posibil şi să analizez situaţia din altă perspectivă.

O oră mai târziu, am auzit un zgomot de cealaltă parte a uşii. Ştiam că Nicholas nu se întorsese şi mă simţeam oarecum îngrijorată pentru el. M-am ridicat şi m-am dus la uşă, am deschis-o pentru a vedea ce se întâmplă pe hol, iar ceea ce am văzut m-a lăsat stană de piatră.

Nick nu era singur... o fată se afla între el şi uşă, se sărutau, iar mâinile lui îi mângâiau trupul...

Nu ştiu dacă am scos vreun sunet, dar Nicholas a părut să-mi simtă prezenţa. A întors faţa şi m-a văzut. Şi-a retras mâinile de pe trupul fetei şi, înjurând printre dinţi, s-a îndepărtat de ea acoperindu-şi ochii cu mâna şi întorcându-se spre mine o secundă mai târziu.

— Fir-ar să fie, Noah... a început el, venind spre mine.

Rujul fetei îi rămăsese pe buze.

I-am întors spatele şi i-am închis uşa în nas.

N-am dormit toată noaptea.

În dimineaţa următoare eram atât de obosită, încât mă simţeam rău şi aveam o durere puternică de cap. Abia dacă am dat atenţie felului în care arătam. De când ajunsesem încercasem să arăt bine pentru Nick şi la ce mă ajutase? În cele din urmă, se întâmplase ceea ce era evident că se va întâmpla. Nicholas era violent şi era un afemeiat nenorocit. Mă înşelase ca pe o idioată. Nici nu voiam să-l văd la faţă în dimineaţa aceea.

Nu ştiam ce se întâmplase după aceea, dar nu-mi puteam scoate din minte cum mâinile sale îi mângâiau trupul, iar buzele lor erau împreunate. Am strâns din dinţi cu putere. El îmi reproşase că mă sărutasem cu altul la discotecă, un sărut pe care nici nu-l iniţiasem eu şi nici nu-l dorisem, iar el făcuse ceva şi mai rău.

Jenna se aranja, conştientă de tăcerea mea, şi încerca să-mi distragă atenţia cu prostii şi comentarii ridicole despre vreme sau despre traficul aerian. Nu ştiam ce să fac ca să-l evit pe Nicholas pe tot parcursul călătoriei, dar eram hotărâtă să reuşesc.

Când am ieşit din cameră trăgând după noi valizele şi am ajuns la lift, am constatat că el era deja acolo. Avea părul răvăşit, ca şi cum şi-ar fi trecut mâinile prin el nervos... Îşi privea fix mâinile şi stătea pe un fotoliu cu coatele sprijinite de genunchi. Când ne-a auzit venind, a ridicat ochii şi m-a privit cu atenţie.

— Noah... a spus el şi simplul fapt că îmi pronunţase numele aproape că m-a făcut să plâng.

— Stai departe de mine, i-am poruncit clar şi răspicat.

De lângă mine, Jenna ne privea cu gura căscată, fără să ştie ce să facă sau să spună. Lion nu era nicăieri.

Nick s-a apropiat de mine până am putut să-i văd cearcănele.

— Te rog, Noah, îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat aseară, eram beat şi n-am mai ştiut ce fac, mi-a spus luându-mi mâna, dar eu mi-am retras-o.

A rămas cu ochii aţintiţi asupra mea, fără să ştie cum să reacţioneze. Chiar şi cu expresia aceea pe chip, arăta foarte bine şi m-am detestat că încă simţeam ceva pentru el. Trebuia să pun capăt acelei poveşti.

— Nu vreau să te mai apropii de mine; indiferent ce a fost între noi, s-a terminat. N-ar fi trebuit niciodată să începem aşa ceva, de la început mi-am dat seama că e o greşeală.

Ochii săi i-au întâlnit pe ai mei şi i-am citit pe chip toate sentimentele: supărare, remuşcare, durere, regret...

— Eram beat, Noah... nu ştiam ce fac, s-a scuzat.

L-am observat impasibilă.

— Eu însă ştiu ce fac în clipa asta şi vreau să fim din nou fraţi vitregi, doar asta eşti pentru mine: fiul noului soţ al mamei mele, atât şi nimic mai mult.

În clipa aceea a venit liftul şi am intrat. Jenna a intrat şi ea în lift, dar Nick ne-a întors spatele şi a plecat. Nu ştiam ce avea să se întâmple între noi din acel moment, voiam doar ca acel weekend să se termine. Pentru prima dată în mult timp voiam să o văd pe mama, voiam să mă îmbrăţişeze şi să-mi spună că totul urma să fie bine...

Zborul până acasă mi s-a părut interminabil, nu știu ce se citea pe fața mea, dar toți trei, inclusiv Nick, m-au lăsat în pace aproape tot drumul. După ce i-am lăsat pe Jenna și pe Lion acasă, în mașină s-a lăsat o tăcere stânjenitoare. Eu priveam pe geam: nu voiam să fiu acolo, voiam să îl știu cât mai departe de mine, mă simțeam trădată cum nu mă mai simțisem niciodată, preț de câteva clipe crezusem că am găsit fericirea, că am atins-o cu degetele, crezusem că întrevăd un viitor cu Nick, dar totul se prăbușise la fel de rapid cum se înfiripase. Mă usturau ochii din cauză că îmi venea să plâng; încă vedeam în fața ochilor imagini cu Nick lovindu-l cu pumnii pe băiatul ăla, le vedeam ca pe niște fotograme dintr-un film de groază. Și, pe deasupra, aveam înregistrată pe retină imaginea lui Nick cu fata aia. Am înțeles în clipa aceea că ceea ce simțeam pentru el era mult mai puternic decât crezusem la început. Să-l văd cu altă fată a fost mai rău decât când l-am văzut pe Dan cu cea mai bună prietenă a mea.

Am simțit cum o lacrimă mi se prelingea pe obraz și, înainte de a mi-o putea șterge, i-am simțit degetele pe piele, însușindu-și din nou ceva ce nu-i aparținea. I-am dat peste mână.

— Nu mă atinge, Nicholas! i-am poruncit, mulțumită că ochii mei nu mai aveau lacrimi.

M-a privit la rândul lui și am văzut pe chipul său durerea provocată de respingerea mea, dar era o minciună: Nicholas nu simțea nimic pentru mine, îmi demonstrase asta.

În clipa aceea a oprit mașina. Am privit pe geam și am constatat că încă nu ajunseserăm.

— Ce faci? l-am întrebat dezorientată, supărată și ametită.

Toate sentimentele dăduseră năvală, trebuia să pun distanță între noi.

În momentul următor s-a întors spre mine.

— Trebuie să mă ierți, mi-a cerut pe un ton rugător.

Am negat clătinând din cap. Nu aveam de gând să-l mai ascult, nu voiam să mai stau în aceeași mașină cu el.

Mi-am desfăcut centura și am coborât, fără să-mi pese că ne aflam pe autostradă.

L-am auzit alergând după mine. Am încercat să mă îndepărtez, dar m-a tras și m-a întors cu fața spre el.

— Îmi pare rău, Noah, s-a scuzat. N-am vrut să fac asta, nu sunt obișnuit cu așa ceva, a spus arătând spre noi doi. Nu înțelegi? Niciodată n-am mai avut astfel de sentimente pentru nimeni, ieri când am văzut că... Aproape că mi-am pierdut mințile, iar când idiotul ăla te-a sărutat...

— Și ce crezi că am simțit eu când am văzut cum l-ai luat la pumni?! am strigat, încercând să mă eliberez din strânsoarea lui. Admirație? Recunoștință? Nu! Mi-a fost frică! Ți-am mai spus: nu-mi place violența și, pe deasupra, te-am mai văzut și sărutându-te cu alta practic la ușa mea!

Auzind ce spun, Nick mi-a dat drumul ca și cum s-ar fi electrocutat.

— Ți-e frică de mine? m-a întrebat îndurerat.

Știam că eram pe punctul de a mă prăbuși, dar am dat din cap afirmativ.

Nicholas a expirat adânc.

— Nu te-aș atinge nici măcar cu un deget... m-a asigurat, încercând să mă convingă. Noah, nu știu ce-ai pățit, dar, orice-ar fi fost, trebuie să mă crezi că eu nu ți-aș face niciodată rău.

Am negat dând din cap, evitând să-l privesc în ochi.

— Deja ai făcut-o, Nicholas.

A încercat să mai spună ceva, dar l-am întrerupt.

— Te rog, du-mă acasă.

Restul drumului l-am parcurs cufundați într-o tăcere tristă. Imediat ce am scos valizele din mașină, m-am dus direct în camera mea, după ce i-am salutat pe mama și pe William. Nicholas nici măcar n-a rămas acasă, și-a scos lucrurile și a urcat din nou în mașină. Nu-mi păsa, nu-mi mai păsa, niciodată nu mi-a păsat, sau asta încercam să-mi tot repet.

În dimineața următoare a sosit o scrisoare pentru mine. Stabilisem să mă întâlnesc cu Jenna, Lion și Mario și am lăsat-o pe scaunul de lângă mine în timp ce conduceam spre locul întâlnirii. Nu avea expeditor și am deschis-o în timp ce coboram din mașină și așteptam să sosească și ceilalți.

Conținutul scrisorii era ultimul lucru pe care mi l-aș fi putut imagina; când am început să citesc, inima a început să-mi bată mai tare și mi-am dat seama că tot sângele mi se scursese din obraji:

Îți scriu această scrisoare pentru că te disprețuiesc mai mult decât îți poți imagina. Păzește-ți spatele, Noah.

A.

M-am schimbat la față. Cuvintele scrise mi s-au întipărit adânc în minte, niciodată nu mi se spusese ceva de genul ăsta și am simțit cum mâinile încep să-mi tremure; nu-mi imaginasem niciodată că aș fi putut să citesc așa ceva.

Scrisoarea fusese pusă la cutia poștală cu numele meu pe plic. A.? Cine naiba era A.? Primul nume care mi-a venit în minte a fost Anna, dar nu putea fi ea. Era o scorpie, dar nu o credeam în stare să scrie așa ceva, nu era posibil. Apoi m-am gândit la Ronnie și la amenințarea pe care mi-o transmisese prin intermediul lui Nicholas, dar nu avea sens inițiala A. Nu aveam nicio prietenă sau prieten ale căror nume să înceapă cu litera A. Era ridicol. Am simțit cum mă cuprinde teama în fața acestei amenințări, dar am ales să o consider o glumă, în ciuda mesajului. Nimeni nu avea să-mi facă rău, nu în acel oraș, nu acolo unde trăiam.

— Ce-ai pățit? m-a întrebat o voce cunoscută: era Mario.

Îl invitasem eu, pentru că îmi trimisese o mulțime de mesaje de când plecasem în Bahamas. Eu și Mario avuseserăm un *moment* împreună, ca să-i spun așa, ne sărutaserăm și se pare că însemnase mai mult pentru el decât pentru mine. Intenționasem să pun capăt oricărei posibile relații amoroase cu el, dar, după cele întâmplate cu Nicholas, nu mai eram atât de sigură. Mario era simpatic, amabil și afectuos, mă respecta

și îmi demonstra că era cu adevărat interesat de mine. Pe de-o parte, știam că mă amăgeam singură, că nu avea să iasă nimic din acea relație cu el, dar, pe de altă parte, tânjeam după o relație cu o persoană normală măcar o dată în viață. Îmi doream din tot sufletul să găsesc o persoană care să mă facă fericită și să mă respecte, iar Mario părea alegerea perfectă.

M-am întors spre el și i-am răspuns cu un zâmbet. Știam că nu eram foarte convingătoare, în primul rând pentru că nu-mi puteam scoate din minte mesajul din acea scrisoare, dar m-am grăbit să pun hârtia în buzunarul de la blugi și să încerc să mă prefac că nu s-a întâmplat nimic.

— Nimic, sunt bine, i-am răspuns îmbrățișându-l.

Stabiliserăm să mergem la o sală de bowling. Nu eram expertă, dar intenționam să încerc să mă simt bine, să mă distrez și să uit de Nick.

În clipa aceea au sosit Lion și Jenna. Ea m-a îmbrățișat pentru că știa că trec printr-un moment dificil și înțelegea că nu voiam să vorbesc despre asta. Lion, în schimb, nu părea să știe cum să se poarte.

I-am zâmbit și am intrat toți patru în local. Era foarte mare și plin de lume care juca și mânca. Zgomotul pe care-l făcea bila când lovea popicele răsuna la intervale regulate în toată sala și m-am simțit imediat înviorată în mijlocul acelei mulțimi entuziaste și prinse în febra jocului.

În timp ce așteptam pantofii de bowling, Mario s-a apropiat de mine.

— Chiar nu știi să joci? a spus râzând de mine.

— Nu râde, că nu poate fi atât de greu să arunci o bilă pe jos.

El a zâmbit amuzat.

— Mă bucur că ai acceptat să vii, mi-a mărturisit, privindu-mă fix.

Ochii săi căprui erau foarte diferiți de ai lui Nick.

— Știu că s-a întâmplat ceva între tine și Nicholas... a spus, iar eu i-am ocolit privirea.

Nu voiam să vorbesc despre fratele meu vitreg și cu atât mai puțin cu el.

— Dar nu-mi pasă, Noah, eu nu vreau decât să-mi dai o șansă. Nick nu e persoana potrivită pentru tine, nu-ți spun asta pentru că e în interesul meu, ți-o spun sincer. Nu e făcut să fie cu o singură femeie, iar tu meriți ceva mai bun decât un tip ca el.

Pe de-o parte, știam că avea dreptate și că el nu era ceea ce-mi trebuia mie, dar, pe de altă parte, voiam să-i iau apărarea, voiam să-l conving că se înșela, că Nicholas putea să se schimbe, cel puțin pentru mine.

Ce naivă eram!

— Acum nu pot să mă implic în nicio relație, nu vreau să te rănesc, dar am nevoie să înțelegi asta, am declarat, detestându-mă pentru că nu eram în stare să mă îndrăgostesc de cineva potrivit pentru mine.

El s-a apropiat și mi-a mângâiat obrazul cu un deget. Am simțit o căldură acolo unde m-a atins.

— Mă mulțumesc să fim prieteni... *deocamdată*, a adăugat, făcându-mi cu ochiul și luându-și încălțările.

L-am urmat și mi-am luat și eu pantofii, fără să știu prea bine cum să reacționez la afirmația lui.

Jocul de bowling s-a dovedit mult mai complicat decât îmi imaginasem. La început m-am mulțumit să observ cum jucau ei, până când am îndrăznit să lansez și eu bila. E inutil să menționez în ce direcție a luat-o, cert e că nu am dărâmat nici măcar un popic. Toți au râs de mine, iar eu am început să mă enervez tot mai tare: nu m-am putut abține, sunt foarte competitivă.

Când am început să prind spilul jocului, se poate spune că m-am ambalat prea tare. În momentul în care eram pe punctul de a lansa bila, mi-am luat prea mult avânt, am alunecat și am căzut pe spate pe pistă. Dar asta n-a fost tot, pentru că bila mi-a rămas prinsă de degete și mi-a căzut pe burtă.

Nu mai e nevoie să spun cât de tare m-a durut și ce rușine mi-a fost. M-am lovit atât de tare cu bila aia nenorocită, încât mi-a venit să vomit și, când m-am ridicat, m-a luat amețeala. Ceilalți au râs la început, dar, văzând că nu mă ridicam, s-au apropiat de mine să verifice dacă mă simțeam bine. Nu aveam să mor din asta, dar îmi venea să plâng din cauza durerii intense pe care o simțeam în șold.

— Mergem la spital, repeta Mario înnebunit.

— Noah, te-al lovit la cap când ai căzut pe spate, trebuie să te vadă un doctor, mă îndemna Jenna.

— Sunt bine! am strigat supărată pe toată lumea.

Adevărul e că mă durea rău, dar în mai puțin de o oră începeam munca la bar și lipsisem deja o zi din cauza afurisitei de excursii în Bahamas, așa că trebuia să mă duc neapărat.

Ceilalți au renunțat să mai insiste când și-au dat seama că mă scoteau din sărite.

— Ești sigură că nu vrei să te duc eu? m-a întrebat Mario pentru a opta oară în uitimul minut.

L-am fulgerat cu privirea.

El a izbucnit în râs și a ridicat mâinile, arătându-mi că se preda.

— OK, OK! a exclamat râzând. Dar pune-ți gheață pe locul ăla și, dacă ai amețeli sau alte probleme, te rog, sună-mă și o să vin să te duc la spital.

Of... simțeam nevoia să plec de acolo cât mai repede.

— Mulțumesc, Mario, am spus sărutându-l pe obraz și urcându-mă în mașină.

O jumătate de oră mai târziu, intram în bar. Nu era că nu-mi plăcea să muncesc, dar în ziua aceea Barul 48 era ultimul loc unde aș fi vrut să fiu. În plus, mințisem, nu mă simțeam bine, mă durea foarte tare într-o parte, unde mă lovisem, iar capul îmi zvâcnea ca și cum ar fi fost pe punctul de a-mi exploda.

— Salut, puştoaico, mi s-a adresat Jenni, una dintre ospătăriţele care lucrau în aceeaşi tură cu mine.

Era foarte simpatică, deşi nu aveam prea multe în comun.

— Eşti neagră, nebuno, mi-a spus fără să se oprească din mestecat guma.

Înţelegeţi ce vreau să spun?

Mi-am pus tricoul pe care eram obligată să-l port şi am început să muncesc. Era o zi de joi, motiv pentru care localul era plin ochi. Programul meu se termina la zece şi abia aşteptam să pot pleca acasă.

— Hei, Noah! m-a strigat şeful meu, care nu mai prididea cu servitul băuturilor. Poţi să stai până mai târziu? Aşa recuperezi orele pe care le-ai pierdut în urmă cu câteva zile.

Nu, te rog! mi-a venit să strig, dar nu puteam face nimic. M-am strecurat o clipă în sălita rezervată personalului. Am luat un pic de gheaţă dintr-una din pungile pe care le-am găsit acolo şi mi-am trecut-o peste frunte. Durerea aceea înţepătoare nu-mi trecea şi mă simţeam rău.

Am continuat să muncesc şi a trebuit să ies de două ori ca să vomit în baia rezervată personalului. Era clar că acea căzătură nu fusese un fleac şi am început să mă întreb dacă nu cumva trebuia să merg la spital. Când am ieşit după ce mi-am clătit gura, era să fac infarct: Ronnie era acolo.

Era la o masă din colţ, cu nişte prieteni. Am simţit că mă cuprinde ameţeala. Scrisoarea pe care o mai aveam şi acum în buzunar a început să mă ardă şi a trebuit să-mi stăpânesc impulsul de a o lua la fugă. Încă îmi aminteam când trăsese în noi cu pistolul pe la spate.

— Du-le asta celor de acolo, mi-a ordonat şeful meu, întinzându-mi o tavă cu o mulţime de pahărele de tărie.

La naiba! Nici măcar nu aveam voie să servesc alcool, dar era prea multă lume şi, când se întâmpla asta, nu se mai ţinea cont de reguli.

Nici măcar n-am putut să apelez la ajutorul lui Jenni, pentru că era chiar mai ocupată decât mine.

Am luat tava și m-am pregătit să le servesc rapid băuturile, dar evident că nu a fost posibil.

— Nu-mi vine să cred, a spus apucându-mă de braț înainte de a mă putea îndepărta de el și de amicii săi.

— Dă-mi drumul, i-am zis, încercând să mă controlez.

— Ei, haide, mai stai, a replicat, strângându-mă și mai tare de braț.

Simțeam ura sa față de mine, știam că mă disprețuia, îl umilisem și pentru o persoană ca el nu era ceva peste care să poată trece.

Amicii lui au râs cu poftă. Nu știam ce să fac, era atâta lume, încât șeful meu cu siguranță nici nu mă vedea.

— Ce vrei, Ronnie? am întrebat printre dinți.

— Să ți-o trag până nu mai poți. Ce zici? a răspuns și toți amicii lui au început să râdă.

— Zic că cel mai bun lucru pe care-l poți face e să-mi dai drumul, dacă nu vrei să-l chem pe agentul de pază să te dea afară în șuturi de aici, l-am amenințat, adunându-mi tot curajul și încercând să scap din strânsoarea lui.

— Ce mai face iubitul tău? s-a interesat, ignorându-mi amenințarea. Ultima dată când l-am văzut plângea ca o fetișcană și ne ruga să-l lăsăm în pace.

Mi-am amintit de loviturile pe care le căpătase Nick, și pe deasupra din cauza mea, iar greața care mă chinuise toată după-amiaza și-a făcut din nou apariția.

— Dă-mi drumul, mă doare, i-am cerut, răsucindu-mi mâna pentru a scăpa din strânsoarea de fier a mâinii lui.

Am citit în privirea lui hotărâre, nu știam ce avea de gând să facă și am simțit un nod în stomac.

— Ascultă bine ce am să-ți spun, a zis trăgându-mă și apropiindu-mi fața de gura lui scârboasă: spune-i lui Nicholas că...

Dar chiar în acel moment un braț mi-a cuprins mijlocul, o lovitură scurtă l-a îndepărtat pe Ronnie de mine, obligându-l să se dea înapoi cu scaunul, și următorul lucru de care am fost conștientă a fost că Nicholas se afla în fața mea, protejându-mă cu corpul său.

— Ce să-mi spună? a întrebat pe un ton calm.

Ronnie a zâmbit amuzat și s-a ridicat în picioare, înfruntându-l.

Inima a început să-mi bată nebunește. Nu din nou!

— Că ne lipsești, frate, a răspuns zâmbind, dar cu o sclipire întunecată în ochi, care m-a înfricoșat și pe mine. Nu mai vii... parcă ești prostit, a comentat privind spre mine.

Toți mușchii lui Nicholas s-au încordat.

— Las-o în pace pe Noah, a șuierat strângând pumnii.

— Sau ce-o să faci? l-a provocat, făcând un pas înainte și lipindu-și nasul de al său.

L-am prins pe Nicholas de mână cu putere.

— Nicholas, nu face asta, i-am cerut cu voce joasă, dar mi-am dat seama că m-a auzit perfect.

Și Ronnie m-a auzit, iar, când s-a apropiat de Nicholas, acesta i-a pus o mână în piept cu hotărâre.

— Dispari din fața mea, Ronnie. Ultimul lucru pe care ți-l dorești e să îți cauți probleme. Aici sunt prea mulți martori ca să riști să te întorci la închisoare.

Ronnie și-a încordat maxilarul cu putere și a zâmbit din nou forțat.

Chiar atunci a apărut lângă noi șeful de sală, însoțit de șeful pazei.

— Voi doi, a spus arătând spre el și spre Nick, ieșiți! Imediat!

Tremuram. Nu puteam să mă opresc din tremurat.

I-am urmat pe paznici afară. Nicholas s-a îndreptat spre mașina sa, iar Ronnie s-a dus direct la mașina lui, care nu era alta decât Ferrari-ul lui Nick.

Ronnie s-a urcat fără ca zâmbetul să-i dispară de pe față, a trecut prin fața lui Nicholas și a dispărut.

M-am apropiat de locul în care se afla Nicholas, cu o senzație foarte ciudată în piept.

— Ești bine? m-a întrebat, luându-mă de bărbie și scrutându-mi chipul cu îngrijorare.

— Da, sunt bine... numai că... am răspuns, dar în clipa aceea am simțit niște furnicături ciudate din cap până în picioare.

Imaginea lui Nick a devenit neclară și totul s-a întunecat.

32

NICK

Am prins-o înainte să cadă. Înjurând printre dinți, am luat-o în brațe și am așezat-o pe scaunul de lângă șofer.

Dumnezeule, leșinase. I-am strigat unuia dintre paznici să aducă o sticlă de apă și, când a venit cu sticla, Noah începuse să-și revină încet-încet.

— Noah... hei, am strigat-o, mângâindu-i obrazul și apropiindu-i sticla de buze. Bea, Noah... haide.

A deschis ochii și a luat sticla pe care o țineam la gura ei.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat, privind de jur împrejur. Și Ronnie?

Am oftat ușurat, văzând că își recăpătase cunoștința.

— A plecat, am răspuns, sprijinindu-mi capul de spătar. Fir-ar să fie, Noah... M-ai speriat de moarte.

Ea s-a întors spre mine, paiidă ca o fantomă.

— Sunt bine, a afirmat, luând o înghițitură de apă din sticlă și privind în față.

— La naiba, nu ești bine, am spus ridicând tonul. Lion mi-a zis că ai căzut în sala de bowling, că te-ai lovit la cap și n-ai vrut să mergi la spital.

— N-am vrut să merg la spital pentru că știu foarte bine ce o să-mi spună. Trebuie doar să mă odihnesc.

Am privit-o enervat.

— Ar putea fi un cheag.

— Nu, nici vorbă de așa ceva.

Nu aveam de gând s-o ascult. Am pornit mașina și m-am îndreptat spre autostradă.

— Ce naiba faci?

— Te duc la urgențe. Te-ai lovit la cap și ți-ai pierdut cunoștința. Dacă vrei să te joci cu viața ta, te privește, dar eu nu o să te las.

Noah n-a zis nimic. Când am ajuns la spital, a coborât fără să mă aștepte și a intrat singură în sala de așteptare de la urgențe. Spre deosebire de ultima dată când fusesem acolo cu ea, a rămas tăcută, a completat hârtiile și a așteptat să fie chemată.

— Nu vreau să intri cu mine, așteaptă-mă aici.

— Nu te prosti, Noah.

— Vorbesc serios.

M-a deranjat că a trebuit să rămân afară. Eram conștient că o dădusem în bară cu Noah, dar mă scotea din minți faptul că știam că ar putea avea o problemă, iar eu nu puteam să fiu alături de ea pentru a o ajuta să se simtă mai bine. Ronnie nu avea să înceteze până nu obținea ce dorea și mă temeam că lucrurile s-ar fi putut înrăutăți și mai mult.

M-am gândit să-l sun pe Steve, șeful echipei de pază a tatălui meu, și să-i explic situația, dar asta ar fi însemnat să dezvălui prea multe lucruri. Tata ar fi aflat ce se întâmplase și mă temeam că, dacă scoteam adevărul la lumină, ar fi vrut să meargă la poliție. Dacă ajungea la urechile lui Ronnie zvonul că decisesem să recurg la mijloace legale, avea să fie de trei ori mai periculos decât era acum. Disputele dintre bande se soluționau în stradă, dar habar n-aveam cum să fac asta fără să o pierd pe Noah. Îmi fusese extrem de greu să nu-l pocnesc chiar acolo, dar știam că, dacă făceam asta, Noah nu m-ar fi iertat niciodată.

Dacă doream s-o recuperez, trebuia să mă gândesc serios la problema violenței. Noah își deschisese în sfârșit sufletul în fața mea, în sfârșit ajunseserăm să ne apropiem unul de altul; îi povestisem despre sora mea, vorbisem cu ea, înțelesesem ce înseamnă să iubești pe cineva, știam asta,

știam că o iubeam, aveam nevoie de ea ca de aerul pe care-l respiram... Cum putusem să fiu atât de imbecil?

Noah era ultima persoană pe care aș fi vrut s-o văd plângând, ultima persoană căreia aș fi vrut să-i fac rău. Nu știu când se schimbaseră atât de mult lucrurile, nici când trecusem de la ură la ceea ce simțeam acum pentru ea, dar știam doar că nu voiam s-o pierd.

În cele din urmă, a ieșit din cabinet și a venit spre mine. M-am ridicat neliniștit.

— Am o contuzie minoră, a spus fără să mă privească, fără prea multă convingere.

„Știam eu, fir-ar să fie."

— Dar nu e grav, medicul mi-a spus să revin dacă mai am amețeli sau îmi pierd din nou cunoștința, dar că, după ce mă odihnesc, sigur mă voi simți mai bine. Mi-a dat o scutire medicală să nu mă duc mâine la muncă și niște analgezice pentru durerea de cap.

Am vrut să o mângâi pe obraz, ușurat să aflu că n-avea nimic grav, dar Noah s-a îndepărtat înainte ca degetele mele s-o atingă.

— Poți să mă duci la bar? Vreau să-mi iau mașina, mi-a cerut fără să mă privească.

Mi-am încleștat maxilarul cu putere, dar am decis că era mai bine să-mi țin gura. Am dus-o la bar și am urmat-o cu mașina până m-am asigurat că a ajuns cu bine acasă. Știam că nu avea de gând să mă lase să mă apropii de ea, cu atât mai puțin după cele întâmplate, așa că am decis să trec pe la Anna.

Îmi scrisese de câteva ori de când plecasem și am înțeles că trebuia să fiu sincer cu ea; mă lăsasem dominat de ura pe care o simțeam față de mama, băgând toate femeile în aceeași oală, când de fapt existau femei incredibile, în cazul meu o femeie incredibilă, pe care trebuia să o câștig cu orice preț.

Când am oprit mașina în fața casei ei, am văzut-o apropiindu-se cu prudență și privindu-mă neliniștită.

S-a aplecat să mă sărute pe buze, dar mi-am întors imediat fața. Buzele mele nu voiau să sărute decât o persoană, iar acea persoană nu era Anna.

— Ce se întâmplă, Nick? m-a întrebat, afectată de atitudinea mea.

Nn voiam s-o rănesc pe Anua, ne cunoșteam de ani buni. Nu eram atât de idiot precum păream.

— Nu putem să ne mai vedem, Anna, am afirmat privind-o în ochi.

S-a schimbat la față și am văzut cum îi dispărea culoarea din obraji. S-a făcut liniște, până când, în cele din urmă, a deschis gura.

— E diu cauza ei, nu-i așa? a spus și am văzut cum i se umezeau ochii.

Fir-ar să fie, oare îmi propusesem să le rănesc pe toate fetele din cartier?

— Sunt îndrăgostit de ea.

Să mărturisesc asta cu voce tare nn a fost atât de oribil precum crezusem la un moment dat. Era o senzație de eliberare, de satisfacție, era uu adevăr cât casa.

S-a încruntat și și-a șters energic o lacrimă.

— Tu ești incapabil să iubești pe cineva, Nicholas, a declarat, trecând de la tristeţe la supărare. De ani buni aștept să te îndrăgostești de mine, făcând tot posibilul să-mi găsesc un locșor în viața ta, dar nu ți-a păsat de sentimentele mele, m-ai folosit, iar aeum îmi spui că te-ai îudrăgostit de puștoaica aia răsfățată?

Știam că nu putea să fie ușor.

— Nu am vrut niciodată să-ți fac rău, Anna, am afirmat, dar ea a clătinat din cap.

Câteva lacrimi i se prelingeau pe obraji.

— Știi ceva? a declarat, privindu-mă furioasă. Sper să nu obții niciodată ce-ți dorești, nu meriți să te iubească cineva, Nicholas. Dacă Noah e deșteaptă, o să stea la distanță de tine.

Crezi că poți să ai o viață ca a ta, să ai un trecut ca al tău și să o faci pe o fată ca ea să se îndrăgostească de tine?!

Mi-am strâns pumnii cu putere... nu aveam chef să ascult așa ceva, chiar dacă pe de-o parte știam că Anna avea perfectă dreptate; m-am îndepărtat de ea, încercând să mă controlez.

— La revedere, Anna, mi-am luat rămas-buu, ocolind mașina și deschizând ușa dinspre locul șoferului.

M-a observat supărată în timp ce porneam mașina și plecam.

Știam că trebuia să o fac pe Noah să mă ierte, dar habar n-aveam cum. Când am ajuns acasă în seara aceea, nu voiam decât s-o văd, dar n-am găsit-o în camera ei. M-a cuprins neliniștea, până când am intrat în salon și am găsit-o dormind cu capul pe picioarele mamei ei, care era trează și se uita la un film, dezmierdând cu delicatețe părul lung al lui Noah. Părea relaxată, iar când am văzut-o, am simțit o apăsare în piept pe care nu o mai simțisem de zece ani. Mă simțeam extrem de vinovat peutru că mă luasem la bătaie atunci, pentru că mă sărutasem cu fata aia, iar ea mă văzuse și pentru că o rănisem. Dar am simțit și o tristețe profundă văzând cum o mângâia mama ei.

Scena aceea mi-a trezit amintiri vechi, pe care le păstram bine ascunse într-un cotlon al minții. Mama mea făcuse și ea același gest cu mine. Când aveam opt ani, așa mă liniștea după un coșmar: mâna sa mângâindu-mi părul era leacul perfect pentru a mă simți în siguranță, liniștit; încă îmi aminteam toate acele nopți în care adormisem plângând, speriat, așteptând-o pe mama să se întoarcă, să intre în camera mea și să mă liniștească așa cum o făcuse întotdeauna. Am simțit o durere profundă în piept, o durere care nu dispăruse în întregime decât alături de Noah. O iubeam, aveam nevoie de ea ca să fiu o persoană mai bună, ca să uit acele amintiri neplăcute, aveam nevoie de ea pentru a mă simți iubit.

Raffaella și-a mutat privirea de la ecranul televizorului la mine și mi-a zâmbit afectuos.

— La fel ca atunci când era mică, mi-a șoptit, referindu-se la Noah.

Am dat din cap observând-o și dorind să fiu eu cel care o mângâia până adormea.

— Nu ți-am spus niciodată asta, Ella, dar mă bucur că ești aici, că sunteți aici amândouă, i-am mărturisit fără să stau prea mult pe gânduri.

Cuvintele mi-au țâșnit pur și simplu din gură, dar erau complet adevărate. Noah îmi schimbase viața, o făcuse mai interesantă, mă făcuse să-mi doresc să lupt pentru ceva, ceva ce-mi doream din tot sufletul să obțin: pe ea, o doream pe ea.

Începând din acel moment intenționam să mă schimb, să fiu o persoană mai bună, intenționam să o tratez cum merita și nu conta cât de greu avea să-mi fie, dar nu aveam de gând să mă opresc până nu reușeam.

În dimineața următoare am coborât să iau micul-dejun și am văzut-o așezată ca de obicei, cu un castron de cereale și o carte alături, deși nici nu citea, nici nu mânca. Învârtea lingura prin castron, cu mintea în altă parte. Când m-a auzit intrând, privirea i s-a îndreptat spre mine rapid, după care s-a concentrat asupra cărții. Raffaella era și ea acolo, cu ochelarii de citit pe nas și cu ziarul întins pe masă.

— Bună dimineața, am salutat, mi-am pus o ceașcă de cafea și m-am așezat în fața ei.

Voiam să se uite la mine, voiam să aibă o reacție la prezența mea, fie ea și de supărare sau de orice altceva, dar nu voiam să mă ignore: asta era mai rău decât dacă ar fi strigat la mine sau m-ar fi insultat.

— Noah, vrei să mănânci? a întrebat-o mama ei pe un ton puțin mai ridicat decât de obicei.

Ea a ridicat privirea tresărind, dar a împins castronul cu cereale și s-a ridicat.

— Nu mi-e foame.

— Lasă prostiile, trebuie să mănânci, aseară nu ai mâncat nimic, i-a poruncit Ella, privind-o supărată.

La naiba, acum Noah nu voia să mănânce şi numai eu eram de vină.

– Lasă-mă, mamă, i-a cerut ea, după care a ieşit din bucătărie, fără să se mai uite la mine.

Raffaella mi-a aruncat o privire iritată.

– Ce s-a întâmplat, Nicholas? m-a întrebat, analizându-mi chipul în timp ce-şi scotea ochelarii.

I-am ignorat întrebarea şi m-am grăbit să mă ridic.

– Nimic, nu-ţi face griji, am răspuns înainte de a ieşi.

Am ajuns-o pe Noah din urmă pe scări.

– Hei, tu! am strigat-o, oprind-o din drum şi tăindu-i calea.

– Dă-te la o parte, mi-a poruncit pe un ton glacial.

– Acum nu mai vrei să mănânci? am răbufnit şi, privind-o cu atenţie, am văzut că arăta rău, că era trasă la faţă. Cum te simţi, Noah? Să nu mă minţi, dacă nu te simţi bine, trebuie să mergi din nou la spital.

– Sunt doar obosită, uu am dormit prea mult, a răspuns, încercând să mă dea la o parte.

Am mers alături până am ajuus în dreptul camerei ei.

– Cât timp ai de gând să nu vorbeşti cu mine? am vrut să ştiu.

Ochii săi i-au căutat pe ai mei.

– Acum vorbesc cu tine, nu-i aşa? a replicat, aşteptâud să mă dau la o parte din dreptul uşii.

– Să vorbeşti, nu să te răsteşti, că numai asta ai făcut de când ne-am întors din excursie, am răspuns, încercând din răsputeri să refac relaţia pe care o avusesem cu ea până atunci.

– Ţi-am spus că asta s-a terminat, Nicholas. Acum mişcă-te din drum ca să pot intra în camera uea.

„La naiba!"

33

NOAH

Știam că fusesem o proastă să mă neglijez astfel. Lucrurile scăpaseră de sub control și se acumulaseră prea multe probleme deodată. Problema cu Nick, scrisoarea, afurisitul de leșin, toate mă copleșiseră. Relația cu Nicbolas nu îmi adusese decât probleme și suferință, mai muită suferință decât cea pe care o simțeam deja. Și mi-am dat seama că trebuia să renunț la Nicholas, eu nn eram potrivită pentru el și nici el pentru mine. Deși mă durea nespus de mult să știu că nu putea fi al meu, am înțeles că asta era decizia corectă, era ceea ce trebuia să fac dacă doream să îmi construiesc o viață nouă in acel loc, dacă voiam să mă adaptez în acel oraș și să-mi lipesc la loc bucățelele în care mi se frânsese inima de-a lungul vieții.

Prin urmare, m-am ridicat din pat dispusă să las în urmă tot ce era rău. Vorbisem cu Jenna să ne întâlnim în după-amiaza aceea și să mergem la cumpărături; mai era doar o zi până începeau cursurile și, deși eram neliniștită și speriată, mă bucuram că se terminase vara, voiam un nou început, voiam să fac lucrurile mai bine și să-mi recuperez identitatea.

Slavă Domnului, Jenna era genul de persoană care îți acapara toată atenția când erai cu ea, așa că am putut să mă gândesc la altceva și să încerc să mă concentrez asupra cursurilor pe care urma să le încep a doua zi la St. Marie. Jenna îmi povestise că era o școală elitistă, în care găseai tot felul de persoane, dar toate aveau ceva în comun: erau pliue de bani. Nu știam ce să fac să mă integrez, dar, până să mă dumiresc

mai bine, era deja ora şapte dimineaţa şi ceasul deşteptător suna pentru a-mi ura bun-venit în prima mea zi de şcoală.

Uniforma ajustată pe măsura mea mă aştepta pe scaunul de la birou şi, când am ieşit din baie şi am început să mă îmbrac la lumina slabă a dimineţii, m-am simţit fără să vreau ca o străină. Cel puţin, fusta fusese scurtată, iar acum îmi venea cu cinci degete peste genunchi, iar cămaşa nu mai era imensă, ci se mula acolo unde trebuia. Mi-am pus pantofii negri şi m-am privit în oglindă. Dumnezeule, ce oroare şi, pe deasupra, mai era şi verde, verde mucegai. Singura problemă era că nu ştiam să-mi fac nodul la cravată. Am luat cravata şi geanta şi am ieşit din cameră, cu emoţiile caracteristice primei zile de şcoală; doar că normal era să le simţi la şase ani, nu la şaptesprezece.

În bucătărie am găsit-o pe mama, deja îmbrăcată, dar cu o faţă adormită şi o ceaşcă de cafea în mână, iar la masă stătea Nicholas. De când venisem de la spital abia dacă-l văzusem, cu excepţia unei ocazii în care a intrat să vadă cum mă simţeam, dar m-am prefăcut că dorm. Trecuseră deci trei zile de când nu mai vorbisem cu el, deşi, potrivit spuselor mamei, nici măcar nu petrecuse noaptea acasă. M-am oprit fără să vreau o clipă la uşă înainte de a avea curajul să îl privesc din nou în faţă. Avea părul răvăşit, dar era îmbrăcat aşa cum îmi plăcea mie: în blugi şi cu un tricou nu foarte mulat de culoare neagră. Am oftat în sinea mea înainte să-mi amintesc tot ce se întâmplase.

Ochii săi m-au analizat de sus până jos şi mi-a fost ruşine că m-a văzut îmbrăcată cu hainele acelea ridicole. Dar, spre surprinderea mea, n-a râs şi n-a făcut niciun fel de comentariu, ci doar m-a observat câteva clipe, după care s-a concentrat din nou asupra ziarului. M-am întors spre mama.

— Habar n-am cum se pune chestia asta ridicolă, trebuie să mă ajuţi, i-am spus, conştientă de faptul că îi vorbisem pe un ton dur.

Mama m-a privit.

— Eşti foarte drăguţă, Noah, a comentat înveselită.

Eu m-am uitat urât la ea.

— Arăt ca un elf, nu mai râde, i-am spus, așezându-mă pe unul dintre scaune în fața lui Nicholas, care continua să citească ziarul, în ciuda faptului că pe buze îi apăruse un zâmbet mic, aproape imperceptibil.

— O să-ți pregătesc micul-dejun, spune-i lui Nick să te ajute cu cravata, mi-a indicat, ridicându-se și întorcându-ne spatele.

L-am privit stânjenită pe Nicholas, care încetase să mai citească și mă observa cu sprâncenele ridicate.

Mama a dat drumul la muzică, așa că numai eu îmi puteam auzi bătăile inimii. Nu voiam să mă apropii de Nick, dar nu știam cum să-mi pun chestia aia și adevărul e că nu aveam chef să pierd o jumătate de oră căutând un tutorial pe YouTube care să-mi explice cum se face. M-am ridicat în picioare și m-am apropiat de el, privind în oricare altă parte mai puțin spre el.

Nick s-a întors cu scaunul și, fără să se ridice, și-a pus o mână pe mijlocul meu până când am ajuns față în față, eu în picioare între picioarele lui desfăcute.

— Îți stă bine uniforma, a comentat, încercând să-mi atragă privirea.

— Arăt ridicol și nu vreau să vorbești cu mine, m-am răstit la el, incordându-mă când degetele sale lungi mi-au mângâiat pielea pentru a-mi ridica gulerul cămășii albe.

În cealaltă parte a bucătăriei, mama gătea și cânta, ignorând ceea ce se întâmpla la trei metri distanță.

— Nu o să încetez să vorbesc cu tine, o să te fac să-ți schimbi părerea, m-a asigurat, apropiindu-și fața de a mea mai mult decât ar fi trebuit. Vreau să fii a mea, Noah, și n-o să mă opresc până nu reușesc.

Ce mai era și asta? Își pierduse mințile cu totul? Vorbeam despre Nicholas Leister, el nu aparținea nimănui și nimeni nu îi aparținea, chestia asta era ridicolă.

Degetele sale mi-au dezmierdat din nou gâtul, de data asta cu un gest deliberat și senzual. Am simțit un fior și, preț de o clipă, a trebuit să închid ochii pentru a mă putea concentra

la ceea ce gândeam şi doream cu adevărat. Şi nu voiam ca Nicholas sau orice alt băiat să mă mai rănească.

— Ai terminat? l-am întrebat.

Degetele sale s-au oprit şi m-a privit fix. Cu o mişcare rapidă, mi-a urcat nodul de la cravată până a ajuns unde trebuia şi a devenit serios.

— Da, succes în prima zi, mi-a urat, după care s-a ridicat şi, din senin, m-a sărutat rapid pe obraz.

Am simţit furnicături în locul unde buzele sale îmi atinseseră pielea, iar o parte din mine voia să-i strige să mă îmbrăţişeze, să mă însoţească la liceul ăla nenorocit şi să mă sărute până mi-aş fi pierdut cunoştinţa. Am rămas însă pe loc până l-am auzit ieşind pe uşă.

— Noah! m-a strigat mama din partea cealaltă a bucătăriei.

Se pare că rămăsesem căzută pe gânduri şi nici n-o auzisem.

M-am întors, iar ea mi-a pus în faţă o ceaşcă de cafea şi o scrisoare fără expeditor.

M-am încordat imediat.

— A sosit în dimineaţa asta, m-a informat ea în timp ce-şi termina cafeaua. Probabil e de la cineva din zonă, nu are timbru sau adresă. Ştii de la cine ar putea fi? m-a întrebat, privindu-mă cu atenţie.

Am negat clătinând din cap în timp ce o apucam cu mâinile tremurânde şi o deschideam. Mama a ridicat din umeri şi s-a întors la ziarul său. M-a bucurat lipsa ei de interes, pentru că eram absolut sigură că mă făcusem albă ca hârtia.

Când am scos-o din plic, am văzut că scrisul era acelaşi ca în cealaltă scrisoare. Mesajul era următorul:

Sunt cu ochii pe tine; n-ar trebui să fii aici, n-ar fi trebuit să vii niciodată.

P.S. Succes la noua şcoală.

T.A.

Am lăsat scrisoarea să cadă pe masă, simțind un gol uriaș în stomac. Inima a început să-mi bată mai tare, iar teama mi-a străbătut tot corpul. Scrisorile acelea începeau să mă îngrijoreze. Cine putea fi atât de josnic încât să mă amenințe în felul ăsta? Oricine ar fi fost, probabil că mă cunoștea bine, având în vedere că știa că începeam școala în ziua aceea. Nu mă puteam gândi decât la Ronnie, iar singura persoană la care puteam apela dacă era vorba despre el era și ultima persoană căreia i-aș fi cerut ajutorul.

Mi-am băgat scrisoarea în buzunarul puloverului și m-am ridicat.

— Nu-ți termini mic-dejunul? m-a întrebat mama încruntându-se.

— Sunt agitată, o să mănânc ceva mai târziu, i-am spus ieșind din bucătărie și alergând spre camera mea.

Am luat prima scrisoare, pe care o ascunsesem în noptieră, și am pus-o alături de cealaltă. Da, era într-adevăr același scris și erau aproape la fel de concise, dar era o diferență între ele, semnătura: T.A. Asta însemna oare că erau mai multe persoane implicate și semnau cu inițialele? Dumnezeule! Cum de îmi făcusem dușmani într-un timp atât de scurt? Am ascuns scrisorile în sertar și am încercat să nu mă mai gândesc la toate astea. Era prima mea zi de școală și nu voiam să mă îngrijorez pentru așa ceva. Dacă mai soseau și alte scrisori, intenționam să vorbesc cu cineva; Nicholas m-ar fi ajutat, deși preferam să nu fiu nevoită să apelez la el.

Am ieșit din cameră, mama mă aștepta, am ieșit amândouă din casă, ne-am urcat în mașina ei și am pornit spre școală. Insistase să mă ducă ea, iar acum îmi părea rău că acceptasem. Aș fi preferat să merg cu mașina mea, ca să mă concentrez la condus și să nu fiu nevoită să gândesc.

La intrare erau o mulțime de elevi îmbrăcați în verde. Mulți dintre ei erau instalați comod pe băncile de afară, în timp ce alții intrau deja în impresionanta clădire. Mi-am dat seama că unii rămâneau afară pentru a putea fuma o ultimă țigară sau pentru a prelungi cu orice chip ultimele minute înainte de a fi nevoiți să intre în plictisitoarea rutină.

Mi-am amintit că același lucru se întâmpla și la fostul meu liceu și, uitându-mă mai bine la cei din jur, am constatat că toți păreau mulțumiți să-și vadă prietenii după vacanța de vară.

— Să ai o zi bună, scumpa mea, mi-a urat mama și, când m-am întors spre ea să-mi iau rămas-bun, am văzut că era emoționată.

— Ce naiba ai? am întrebat-o izbucnind în râs.

Ea a încercat să disimuleze, dar evident că n-a reușit.

— Taci, mă bucur că poți studia aici, asta e tot, a recunoscut, ștergându-și o lacrimă.

Am clătinat din cap și am sărutat-o pe obraz.

— Ești nebună, dar te iubesc, i-am spus coborând din mașină, fără să mă pot abține să nu râd.

Mama mi-a făcut cu mâna și apoi a plecat. În timp ce mă apropiam de intrare, traversând toată curtea și trecând prin fața mai multor elevi care stăteau pe bănci, cineva a apărut brusc lângă mine și m-a speriat.

— Arăți oribil, sora mea! a comentat Jenna, îmbrâncindu-mă ușor.

Când am văzut-o îmbrăcată în felul acela pe ea, care era mereu extrem de seducătoare, am izbucnit într-un hohot de râs. În ciuda uniformei oribile și a acelei dezgustătoare culori verzi, tot atrăgătoare era. Picioarele ei lungi erau descoperite și arătau elegant în șoscte și cu fusta extrem de scurtă pe care o purta. Nici a mea nu era prea lungă, dar era clar mai decentă decât a ei și decât a majorității fetelor, din câte îmi dădusem seama.

— Taci! i-am poruncit zâmbind.

— Vino, o să te prezint prietenilor mei, mi-a spus trăgându-mă spre o bancă pe care erau așezate patru persoane, doi băieți și două fete.

Uitându-mă mai bine, am văzut că prietenul lui Nick și al Jennei, Sam, era și el acolo alături de Sophie.

— Ce faci, Noah? m-a salutat Sam de pe bancă.

Sam era cel cu care fusesem nevoită să mă sărut în jocul stupid de adevăr sau provocare. Era blond, iar ochii săi căprui erau blânzi, dar în acelaşi timp se putea distinge în privirea lui acel aer răutăcios pe care îl au copiii mici. M-a privit de sus până jos cu interes.

— Arăţi bestial îu uniformă.

Nu m-am putut abţine să nu dau ochii peste cap. Nimeni nu putea să arate bestial cu hainele alea oribile, deşi băieţii, îmbrăcaţi în cămăşi şi pantaloni negri, arătau destul de bine. Sophie, cea care îl sorbea pe Nick din priviri la petrecere, m-a observat cu interes şi, fără să vreau, m-am întrebat ce-i trecea prin minte. Alături de ea, o fată brunetă cu ochi albaştri, ale cărei trăsături mi se păreau relativ familiare, mă urmărea cu o privire ostilă.

— Noah, ţi-i prezint pe Sam, pe care îl cunoşti deja, a spus Jenna privindn-mă amuzată, dar i-am ignorat tonul sarcastic, Sophie, Cassie, sora Annei, despre care ţi-am vorbit atunci la cină.

Am dat din cap, înţelegând de ce mi se părea cunoscută. Surioara Annei nu părea să mă placă mai mult decât sora sa mai mare. Mă observa de sus până jos cu o privire de gheaţă. Mi-am luat ochii de la ea şi m-am uitat spre ceilalţi doi băieţi. Unul era brunet cu ochelari, foarte atrăgător, iar celălalt, tipicul golan blond cu ochi albaştri, mai mult ca sigur jucător de fotbal american.

— Iar ei sunt Jackson şi Mark, a terminat Jenna prezentările.

— Bună, i-am salutat cu un zâmbet prietenos.

— Deci tu eşti noua soră vitregă a lui Nicholas Leister? m-a întrebat cu interes Jackson, băiatul cu ochelari.

— Da, eu sunt, am răspuns, încercând să nu oftez.

— Habar n-ai cât te invidiez, a mărturisit Sophie.

Era clar că era îndrăgostită lulea de el şi m-am detestat pentru dorinţa pe care am simţit-o de a-i explica răspicat că niciodată nu avea să fie al ei.

Un minut mai târziu, în timp ce Jenna și băieții își terminau țigările, a sunat clopoțelul.

— Să înceapă tortura, a anunțat Mark, tipul blond, în timp ce își stingea țigara și își atârna pe umăr rucsacul cu o mișcare dibace. Ne vedem înăuntru, Noah, mi-a spus și mi-a zâmbit.

I-am zâmbit la rândul meu, mai mult din instinct decât din alt motiv, și, în timp ce ei se îndreptau spre clasele lor, eu m-am pregătit să mă îndrept spre secretariat pentru a afla la ce clasă trebuia să merg și pentru a primi documentele de care aveam nevoie.

În timp ce mă îndreptam spre o altă clădire, diferită de cea unde se țineau orele, nu m-am putut abține să nu mă uit în jur. Mă simțeam privită de undeva. M-am grăbit să intru, pentru că aveam o senzație ciudată în piept.

Ziua a trecut fără incidente. Jenna era foarte populară în școală și mi-a prezentat o mulțime de persoane pe măsură ce treceau orele. Eram cu ea în clasă aproape la toate materiile, mai puțin la spaniolă și matematică, dar la fiecare dintre acestea erau fie Mark cel chipeș, fie Sophie, fata îndrăgostită de Nick. Mă nimerisem și cu Cassie la aproape toate orele și, pe măsură ce trecea timpul, mi-am dat seama că mă ura profund. Tot timpul încerca să mă ia în zeflemea sau dădea ochii peste cap de fiecare dată când spuneam ceva. Jenna era foarte populară, dar și Cassie era și, spre surprinderea mea, popularitatea ei se datora tocmai faptului că sora sa fusese o legendă, la fel ca Nick, în liceul acela de miliouari. Toți mă întrebau de el, ce făcea sau cum era viața alături de el, alții fuseseră prezenți în ziua cursei și văzuseră bătaia pe care o provocase intervenția mea, motiv pentru care se simțeau îndreptățiți să se uite urât la mine sau să se poarte ca și cum nu existam. Afurisit să fie Nicholas Leister, chiar și când nu era de față trebuia să-mi complice existența! Toată lumea vorbea și despre petrecerea de început de an școlar, care urma să aibă loc vineri, ocazie cu care urma să li se ureze bun-venit și noilor elevi. Habar n-aveam ce însemna asta, dar de fiecare

dată când era menționat subiectul, toți mă fixau cu privirile într-o manieră misterioasă și neliniștitoare.

În sfârșit, a venit și momentul plecării acasă, iar la ieșire mă aștepta mama în mașină. Mi-a pus o mulțime de întrebări despre tot și toți, dar eram complet epuizată, așa că am vorbit foarte puțin pe drumul spre casă. Nu m-am putut odihni decât puțin și m-am bucurat că în ziua aceea nu trebuia să merg la bar. M-am culcat imediat ce am ajuns acasă, dar m-a trezit o voce cunoscută, care m-a făcut să sar din pat.

— Haide, trezește-te! mi-a zis și mi-am dat seama că era Jenna.

— Ce vrei? am întrebat, deschizând ochii după cel mai lung somn de după-amiază din viața mea.

— Jackson și Mark ne-au invitat la o mică reuniune la ei acasă, o să fim aproape toți cei din ultimul an... Trebuie să vii! m-a îndemnat cu un zâmbet radiant.

— E luni, Jenna, mâine avem ore, am protestat, știind foarte bine că mă plângeam în zadar.

— Și ce dacă? a replicat dându-și ochii peste cap. Petrecerile de la începutul anului școlar sunt cele mai tari. Serios, Noah, știi cât de greu o să fie să devii populară?

Am scuturat din cap și m-am ridicat din pat.

— Nu mă interesează să fiu populară, am răspuns privind-o fix.

— Uneori parcă ești picată de pe Marte. Haide, fă un duș, că îți aleg eu ținuta.

M-a dat jos din pat și am încercat s-o ignor cât am putut de mult în timp ce făceam un duș cald.

— Haide odată, ce faci?! m-a zorit din partea cealaltă a ușii.

Am ieșit înfășurată într-un prosop și cu părul șiroind. Jenna putea fi foarte insistentă când își propunea ceva. În timp ce-mi uscam părul în fața măsuței de toaletă, am deschis unul dintre sertare pentru a scoate ustensilele de machiaj și am văzut din nou plicurile ascunse acolo. Blestematele alea de scrisori îmi făceau viața amară, nu puteam să mi le scot din

minte, voiam să povestesc cuiva totul, dar nu îndrăzneam, de frică să nu provoc şi mai multe probleme. Deşi eram foarte supărată pe Nick, nu voiam să se ia din nou la bătaie cu cineva, cu atât mai puţin din cauza mea, şi ştiam că exact asta avea să se întâmple dacă îi povesteam despre scrisori. Am închis sertarul cu hotărâre şi mi-am repetat din nou în gând că era o glumă de prost gust, că Ronnie nu era atât de idiot încât să mă ameninţe printr-o scrisoare şi că erau mii de fete care mă urau doar pentru că eram noua soră vitregă a lui Nick.

M-am privit în oglindă şi mi-am propus să mă gândesc la orice altceva, nu voiam să mă mai frământ atât, aveam nevoie să fac orice altceva care să mă ajute să uit de acea problemă. Am început să mă machiez, iar Jenna a plecat să se aranjeze la ea acasă. Mi-am petrecut o grămadă de timp în faţa oglinzii, nu voiam să am nicio secundă liberă în care să mă gândesc la ce se întâmpla; după ce m-am machiat, mi-am prins părul într-un coc, lucru care mi-a luat cel puţin o jumătate de oră, iar dnpă ce am terminat cu asta, am început să probez aproape toate rochiile pe care mi le cumpărase mama şi care mă aşteptau în dressing cu eticheta pe ele. M-am oprit la o fustă cloş şi un maiou mulat de culoare neagră.

Exact când intenţionam să o sun pe Jenna ca să văd la ce oră avea de gând să vină după mine, am auzit ţipete venind din partea cealaltă a uşii. Desculţă şi cu pantofii cu toc în mână, am scos capul să văd care era problema.

Strigătele veneau din camera mamei şi a lui William. Am ieşit pe hol să aud mai bine... Se certau.

— Ce voiai să fac?! striga mama extrem de nervoasă.

Când ţipa aşa însemna că era furioasă. Mă întrebam ce făcuse William de o supărase în aşa hal.

— Trebuia să-mi spui! a urlat William şi mai enervat decât ea. Eşti soţia mea, pentru Dumnezeu! După atâta vreme... Cum ai putut să-mi ascunzi aşa ceva?

Erau multe lucruri pe care mama i le-ar fi putut ascunde, dar numai unul putea scoate pe ciueva din sărite în asemenea hal.

– Nu puteam...! a replicat ea.

În timp ce ciuleam urechile pentru a auzi mai bine, cineva m-a prins de șolduri, făcându-mă să tresar și să scap pantofii pe jos. M-am întors rapid, speriată.

– Ce faci?! am strigat la Nicholas, care era în spatele meu cu sprâncenele ridicate și mă privea curios.

– Asta ar trebui să te întreb eu pe tine, a replicat, studiindu-mi cu nerușinare ținuta.

Nici eu nu m-am putut abține să nu-i privesc pieptul și cămașa albă fără cravată care îi stătea atât de bine... Dumnezeule, arăta nemaipomenit în alb, iar contrastul cu părul său închis la culoare era incredibil!

– Știi de ce se ceartă? l-am întrebat ușor ametită.

El a privit spre un punct situat în spatele meu, unde țipetele se auzeau mai înăbușit, deoarece ușa camerei fusese închisă.

– Nu, a răspuns scurt, cuprinzându-mi fața în mâini și forțându-mă să mă lipesc de perete.

Dintr-odată, am simțit că n-am aer să respir.

– Acum vorbești cu mine? a spus.

Gura sa mi-a atras atenția, buzele sale, răsuflarea sa pe fața mea...

– Dă-te la o parte, Nicholas, i-am poruncit, încercând să-mi controlez sentimentele.

Aș fi vrut să-l îndepărtez cu mâinile, dar refuzam să-l ating, nu aveam de gând s-o fac, nu voiam să-i mai ating trupul nici măcar cu un deget.

– Cât timp ai de gând să te mai porți așa? s-a iuteresat frustrat, țintuindu-mă în continuare cu mâinile împotriva voinței mele.

Am respirat adânc.

– Până o să înțelegi că nu te vreau în preajma mea.

Un zâmbet i-a apărut pe față, dar nu i s-a reflectat și în privire.

– Arzi de dorința de a mă săruta.

Am simțit un disconfort în stomac, nu suportam senzația aceea de neliniște și detestam faptul că stricase ceea ce se înfiripase între noi.

— Ard de dorința de a-ți trage un șut.

A zâmbit, iar eu mi-am încrucișat brațele indignată.

— Ieși undeva? a adăugat o secundă mai târziu.

— Da.

— Cu Jenna?

— Nu. Cu tatăl tău, am comentat pe un ton sarcastic. Cunosc oare pe altcineva?

Atunci și-a luat mâna de pe perete și m-a atins pe obraz. Ceva pe fața lui se schimbase și mi-a aruncat o privire diferită, prea intensă pentru a o putea suporta.

— Nu îngreuna și mai mult lucrurile, i-am cerut supărată.

Nu-l mai voiam aproape de mine, oricât m-ar fi durut distanța, oricât aș fi vrut să uit cele întâmplate, nu puteam și nu aveam încredere în el.

Tristețea sa mi-a rămas întipărită pe retină. Nu știam prea bine ce fac uegându-mi sentimentele față de el, dar mi-era frică să mă apropii, mi-era frică să-mi deschid din nou inima și cu atât mai mult în fața unei persoane ca el. Era mai bine să fiu singură, așa nimeni nu mă putea controla, nu-mi putea spune ce să fac și nu mă putea face să sufăr.

În seara aceea aveam de gând să uit de toate, de scrisoare, de persoana care mă hărțuia și de Nicholas. În seara aceea intenționam să mă îmbăt și să las alcoolul să-mi spele toate suferințele pe care le îndurasem.

34

NICK

Dormeam dus când vibraţiile telefonului au reuşit să mă trezească. Mi-am trecut mâna peste faţă şi mi-a dispărut brusc somnul când am văzut că cea care mă suna era Jenna.

— Sper că ai un motiv important să mă trezeşti la ora trei dimineaţa, am mormăit, închizând ochii şi punând din nou capul pe pernă.

— Nick, trebuie să vii aici. Noah nu se simte bine, mi-a spus şi am simţit cum tot trupul mi s-a încordat.

M-am ridicat bâjbâind după întrerupător pentru a aprinde lumina.

— Ce-a păţit? E rănită? am întrebat, străbătând camera şi căutând ceva cu care să mă îmbrac.

— Vomită de mai bine de o jumătate de oră, e beată criţă.

Am înjurat printre dinţi şi am luat cheile maşinii.

— Dă-mi adresa, Jenna.

Mi-a luat un sfert de oră să ajung. Era lume peste tot şi m-am strecurat în casă îmbrâncindu-i pe cei care îmi stăteau în cale. Am căutat-o pe Jenna în salon şi în bucătărie şi, când puneam mâna pe telefon s-o sun ca să-mi spună unde naiba era, am văzut-o coborând scările.

— Unde e? am întrebat furios.

Jenna nu era vinovată, dar, fir-ar să fie, nu se presupunea că ar fi trebuit să aibă grijă una de alta? Ea nu avea nimic; de fapt, era complet trează.

— Am dus-o în camera de sus, m-a informat, iar eu am început să urc câte două trepte deodată. Mi-am dat seama că se întrece cu gluma, dar n-a vrut să mă asculte, Nick, mi-a spus ea, dar am ignorat-o până am ajuns în cameră.

Am intrat și am îngenuncbeat lângă Noah. Avea fața palidă și umedă de transpirație, probabil de efort după ce vomitase atât de mult.

— De cât timp e așa? m-am interesat și, văzând că nimeni nu-mi răspunde, m-am întors spre Jenna furios. De cât timp?

— A vomitat mai bine de o jumătate de oră, iar acum cinci minute și-a pierdut cunoștința... sau poate că a adormit... Nu știu, Nicholas, îmi pare rău, i-am spus să se oprească, dar...

— Termină, Jenna, am redus-o la tăcere și în clipa următoare l-am văzut cu coada ochiului pe Lion intrând în cameră.

Cealaltă fată care era lângă Jenna m-a privit cu hotărâre.

— Sunt studentă la medicină, liniștește-te, are pulsul stabil. Pur și simplu a întrecut măsura, are nevoie de somn. Máine o să aibă o mahmureală pe cinste, dar n-are nimic.

— Cum poți să spui că n-are nimic? aproape că am țipat la ea, luând în mâini capul lui Noah și cercetându-i fața extrem de îngrijorat.

— Nu are, ia-o acasă și ține-o sub observație în noaptea asta, m-a sfătuit fata și mi-am propus să-i urmez sfatul.

— Îmi pare rău, Nick. Nu m-am gândit că o să se termine așa, a recunoscut Jenna cu un aer vinovat.

— Acum nu mă interesează ce ai de spus, am replicat pe un ton glacial, aplecându-mă peste Noah și luând-o în brațe fără nicio dificultate.

M-a speriat faptul că n-a scos aproape niciun sunet, deși respirația ei era normală. Și-a culcat capul pe umărul meu, iar eu mi-am reproșat că nici de data asta nu fusesem

în stare s-o protejez. Era așa din cauza mea, dar mai era ceva ce nu pricepeam: în timp ce coboram scările cu ea în brațe, n-am putut să nu mă întreb ce naiba se întâmplase de luase hotărârea să se îmbete în asemenea hal.

Când am parcat la intrare și m-am întors s-o privesc pe Noah, am avut fără să vreau o senzație de *deja vu* extrem de neplăcută. În seara în care o cunoscusem pe Noah, ea ajunsese exact în aceeași stare, doar că din cauza unui drog care-i fusese pus în băutură. Întâmplarea respectivă fusese tot din vina mea, iar când mi-am amintit cum o abandonasem pe autostradă am înțeles cât de urât mă purtasem cu ea din prima clipă în care o văzusem. Nu o meritam, dar acum nu mai puteam face nimic, mă prinsese în mrejele ei.

Am coborât din mașină și am scos-o cu grijă. Era în continuare complet inconștientă și a trebuit să mă grăbesc să intru în casă și să urc scările. Era destul de târziu și nu voiam ca Raffaella s-o vadă pe Noah în starea aceea deplorabilă. M-am îndreptat direct spre camera mea, fără să stau pe gânduri vreo clipă. În noaptea aceea nu aveam de gând s-o pierd din ochi până nu vedeam că și-a recăpătat cunoștința. Când am așezat-o cu grijă pe patul meu, m-am gândit că dorisem să o văd întinsă pe pernele acelea încă de prima dată când o văzusem îmbrăcată cu o rochie, iar acum fusesem nevoit s-o aduc în acele condiții. I-am scos pantofii cu grijă și am aprins lămpița de pe noptieră. Era atât de inconștientă, încât nici măcar nu remarcase că încăperea era cufundată într-un întuneric total, iar asta m-a făcut să simt o presiune în piept care nu mă lăsa nici să respir. Și dacă era într-o stare mai proastă decât părea? Dacă ar fi trebuit s-o duc la un spital s-o consulte? Mi-am scos din minte această ultimă posibilitate, pentru că Noah era minoră și ar fi avut probleme serioase dacă se afla că băuse prea mult alcool.

Avea hainele pătate de vomă și pielea de găină. Păstrându-mi calmul, am început să-i scot fusta și ciorapii. M-am dus să iau un tricou de-ale mele și, înainte de a i-l băga pe cap, ceva mi-a atras atenția: Noah avea o cicatrice lungă care se întindea pe aproape tot abdomenul. Am rămas cu ochii la

ea, neştiind ce să cred. Cum o căpătase? Nu era o cicatrice obişnuită, era mare şi, cu siguranţă, fuseseră necesare multe copci. Cu nn deget am atins acel semn fin care strica perfecţiunea celui mai spectaculos trup pe care-l văzusem vreodată. Noah s-a mişcat în somn, iar eu mi-am retras imediat mâna. Din cauza asta nu o văzusem niciodată în costum de baie din două piese? Din cauza cicatricei? În clipa aceea numeroase momente şi detalii mi-au revenit în minte, dobândind în sfârşit un sens: de ce purta numai costum de baie întreg şi de ce devenea neliniştită când se punea problema să se dezbrace; sau de ce se schimbase la faţă când, în timp ce jucam adevăr sau provocare, i se propusese să-şi scoată rochia.

Am înţeles atunci că Noah se afla la mii de kilometri distanţă de mine, că erau multe lucruri pe care nu le ştiam despre ea şi am simţit nevoia să o protejez de orice problemă care i-ar fi provocat îngrijorare sau teamă. I-am trecut tricoul peste cap şi am acoperit-o cu pătura mea.

„Oare ce păţise? Cine era de fapt Noah Morgan?"

Cu aceste gânduri în minte, m-am culcat lângă ea, strângând-o la piept şi dorind s-o protejez de tot şi de toţi, pentru că ceva i se întâmplase, iar eu intenţionam să aflu ce.

35

NOAH

Era foarte cald. Nu vedeam nimic în jur și mă simțeam de parcă cineva mă asfixia. Nu mi-a luat decât o secundă să înțeleg de ce mi se părea că temperatura atinsese patruzeci de grade. Niște brațe mă înconjurau și mă strângeau, ținându-mă lipită de un trup masiv și cald. Eram complet ametită când ochii mi-au căzut asupra lui Nicholas, care dormea profund.

Cum ajunsesem acolo? Și ce naiba căutam în pat cu el?

M-am analizat de sus până jos și am văzut că eram îmbrăcată, dar cu un tricou care nu-mi aparținea și care era atât de mare, încât îmi venea ca o cămașă de noapte.

Mi s-a tăiat respirația: cineva mă dezbrăcase.

Panica a pus stăpânire pe mine și m-a copleșit. Respirația mi s-a accelerat și m-am ridicat cum am putut, sprijinindu-mă de tăblia patului. Nicholas a deschis ochii când mi-a simțit mișcarea, inițial ametit, dar o secundă mai târziu s-a ridicat în capul oaselor și m-a privit circumspect.

— Ești bine? m-a întrebat, cercetându-mi chipul cu atenție și prudență.

— Ce naiba caut aici? l-am întrebat, sperând că nu fusesem atât de beată încât să nu mă fi putut schimba singură la baie.

— Jenna m-a sunat să vin după tine. Erai inconștientă, mi-a explicat privindu-mă ciudat.

Avea părul răvășit și se culcase îmbrăcat cu hainele pe care le purtase ieri.

— Şi pe urmă ce s-a întâmplat? m-am interesat, încercând să-mi păstrez calmul.

El m-a analizat câteva secunde, cântărindu-şi cuvintele. Inima a începnt să-mi bată mai tare.

— Ţi-am scos hainele pătate de vomă şi te-am băgat în pat, a răspuns, iar atuuci tot autocontrolul meu s-a dus pe apa sâmbetei.

M-am ridicat din pat şi m-am dus în capătul celălalt al camerei. L-am privit, nevenindu-mi să cred ce făcuse.

— Cum ai putut să faci asta? am strigat la el, scoasă din sărite.

Nu era posibil ca Nicholas să-mi fi văzut cicatricea, nu se putea. Asta deschidea o uşă spre un trecut la care nu puteam şi nu voiam să mă întorc.

El s-a ridicat în picioare şi s-a apropiat de mine cu precauţie.

— De ce te enervezi aşa? mi-a spus îndurerat şi supărat; eu abia îmi mai puteam controla respiraţia. Oricare ar fi motivul îngrijorării tale, trebuie să ştii că mie nu-mi pasă şi că n-o să spun nimănui... Noah, te rog, nu mă mai privi aşa, sunt îngrijorat pentru tine.

— Nu! am ţipat furioasă. Nu poţi să fii îngrijorat pentru ceva ce nu înţelegi şi n-o să afli niciodată!

Simţeam nevoia să ies din camera aceea, simţeam nevoia să fiu singură, lucrurile nu ieşeau aşa cum sperasem eu, nimic nu ieşea aşa cum îmi doream. Am simţit un nod în stomac şi mi-a venit să plâng.

L-am privit fix; părea că nu ştia ce să facă, dar în acelaşi timp i se citea pe chip hotărârea.

— N-am de gând să-ţi repet să stai departe de mine.

S-a schimbat la faţă, s-a înfuriat şi s-a apropiat, luându-mi faţa în mâini. Am rămas nemişcată, încercând să-mi controlez respiraţia şi tulburarea care mă măcina pe dinăuntru.

— Înțelege odată, n-am de gând să plec nicăieri, o să fiu alături de tine și, când o să fii în stare să-mi povestești ce naiba ai pățit, o să vezi că ai comis o mare greșeală ținându-mă la distanță de tine.

L-am îmbrâncit și m-am bucurat că s-a îndepărtat.

— Te înșeli, nu am nevoie de tine, am răspuns, adunându-mi lucrurile de pe jos.

Am ieșit trântind ușa.

Îmi venea să plâng, voiam să plâng fără oprire, să dau afară din mine toată suferința pe care o simțeam în clipa aceea. Nicholas îmi văzuse cicatricea: acum știa că se întâmplase ceva, ceva ce nu voiam să iasă la lumină, ceva de care mă rușinam, ceva ce hotărâsem să îngrop în adâncul ființei mele.

Cu mâinile tremurânde, mi-am scos hainele de pe mine și m-am băgat în apa fierbinte, lăsându-mi corpul să se încălzească, încercând să imi reglez temperatura, pentru că mă simțeam înghețată pe dinăuntru și pe dinafară. Când am ieșit din baie și am văzut un plic alb pe pat, am simțit că mă prăbușesc. Nu din nou, nu altă scrisoare, Dumnezeule, nu, uu și azi!

Am luat plicul cu mâinile tremurânde. Asta era deja hărțuire, trebuia să o denunț, trebuia să spun cuiva. Am scos hârtia din plic și, cuprinsă de teamă, am început să citesc:

Îți amintești ce mi-ai făcut? Eu nu pot să uit momentul în care ai distrus tot, absolut tot. Vă urăsc, pe tine și pe mama ta. Vă credeți importante pentru că locuiți în casa unui milionar? Sunteți doar niște târfe care se vând pentru bani, dar asta n-o să dureze: o să mă asigur eu de asta și, după ce voi face ce trebuie să fac, o să rămână departe zilele în care mergeai la o școală elegantă îmbrăcată în uniformă.

A.T.A.

Situația era tot mai gravă, trebuia să vorbesc cu cineva, trebuia să-i spun mamei, dar o parte din mine mă îndemna să n-o fac. Mama era ocupată cu Will, în ziua anterioară se

certaseră, iar ultimul lucru pe care îl doream era s-o îngrijorez şi să-i spun că deja îmi făcusem duşmani în oraşul ăsta... Nu, nu puteam să-i povestesc despre Ronnie, pentru că i-aş fi creat probleme lui Nicholas. Ce se întâmplase la curse era ilegal şi, dacă mergeam la poliţie, ar fi trebuit să povestesc tot ce se petrecuse. Nicholas avea douăzeci şi doi de ani, putea face închisoare şi, dacă Ronnie era vinovat şi era arestat, nu ar fi ezitat să spună tot ce ştia despre Nicholas şi despre prietenii mei.

Lucrurile se puteau sfârşi rău dacă nu aveam grijă.

Mi-era frică să ies singură, mă simţeam atât de copleşită, mă cuprinsese o tristeţe atât de profundă, încât nu voiam decât să uit din nou de toate, aşa cum făcusem cu o noapte în urmă. Să beau până la pierderea cunoştinţei suna oribil, iar acum, după ce mă trezisem, aveam o mahmureală îngrozitoare, dar nu-mi părea rău. Da, făcusem asta pentru că eram atât de împovărată de probleme, de demoni interiori, încât nimic nu părea să mai aibă sens, totul în jurul meu ameninţa să mă distrugă, iar eu nu voiam decât să aleg calea mai uşoară.

M-am aşezat pe un scaun şi m-am uitat la ceas. În mai puţin de patruzeci şi cinci de minute trebuia să fiu la liceu pentru a doua zi de şcoală şi uimic nu suna mai ridicol în clipa aceea. Ca şi când aş fi fost controlată de altcineva, mi-am pus uniforma, simţindu-mă prost că o purtam... Cuvintele acelei persoane mă afectaseră profuud, era adevărat că nu meritam să trăiesc acea viaţă, nu-mi aparţinea.

Când am coborât la micul-dejun, în bucătărie nu erau decât Nicholas şi tatăl lui, prinşi într-o discuţie care a încetat când am intrat eu.

— Şi mama? am întrebat, în timp ce, fără să-i privesc, mă apropiam de frigider şi scoteam laptele.

— Se odihneşte, azi te duc eu la şcoală, dacă nu te deranjează, mi-a spus William cu un zâmbet crispat.

Ieri după-amiază maşina mea scosese nişte sunete ciudate şi o dusesem la service. L-am privit pe William şi am remarcat că era mai serios decât de obicei. Orice s-ar fi întâmplat între ei doi cu o zi în urmă, probabil că o afectase

foarte mult pe mama dacă nu voia să se ridice din pat. L-am observat încruntată şi am dat din cap afirmativ, propunându-mi să aflu ce naiba se întâmplase între ei.

Nicholas abia dacă se uita la mine şi i-am fost recunoscătoare pentru asta. Nu puteam să-l privesc în ochi, ştiind ce descoperise despre mine.

William a luat încă o înghiţitură de cafea şi s-a întors spre mine.

— Eşti gata, Noah? m-a întrebat.

— După ce-mi faci nodul la cravată putem pleca, i-am răspuns, iar el a zâmbit.

Era prima dată când îi ceream ceva direct şi a fost ciudat. Fără să-mi dau seama, căpătasem încredere în el şi adevărul e că mă simţeam suficient de confortabil încât să nu mă tem să merg cu el singură în maşină.

Ziua a trecut repede, slavă Domnului: Jenna şi-a cerut o mie de scuze că mă lăsase să beau atât de mult, deşi nu avea de ce să-şi ceară scuze, pentru că fusese numai vina mea, şi o mulţime de fete pe care nici măcar nu le cunoşteam mă abordaseră să mă întrebe cum era viaţa alături de Nicholas Leister. Se pare că devenisem subiectul preferat de bârfă al întregii şcoli şi toţi fie mă criticau, fie voiau să fie prieteni cu mine. Jenna îmi spunea că ăsta e preţul popularităţii, că aveam să mă obişnuiesc, dar eu nu voiam decât să mă ascund undeva şi să trec neobservată. Mai ales pentru că, pe lângă fraierele îndrăgostite de Nick, mai erau şi invidioasele care mă urau pentru că îmi puteam petrece timpul alături de el; printre ele, lucru care nu mă surprindea deloc, era şi Cassie, sora Annei. Nu ştiam ce era în capul ei, dar de fiecare dată când privirile ni se întâlneau începea să şuşotească împreună cu fetele de lângă ea, după care izbucnea în râs. Era un comportament extrem de infantil, dar eu n-aveam chef să suport aşa ceva. Le-am ignorat pe ea şi pe amicele ei şi mi-am petrecut ziua cu Jenna şi cu prietenii ei, care, spre surprinderea mea, îmi erau simpatici. Mereu făceau planuri şi puneau la cale petreceri fără niciun motiv clar.

Când am terminat orele, n-am văzut maşina mamei aşteptându-mă, dar, pe măsură ce lumea pleca, am remarcat o siluetă la pândă lângă un copac, care nu-şi lua ochii de la mine.

Ronnie.

Inima a început să-mi bată cu putere şi am simţit adrenalina străbătându-mi corpul. Dacă el era cel care trimisese scrisorile, aveam probleme serioase. Mi-a zâmbit când şi-a dat seama că îl observam şi mi-a făcut semn să mă apropii. Era destul de departe, dar nu suficient încât să-mi poată face vreun rău fără să vadă cineva. Nu mai erau mulţi elevi, dar erau destui încât să mă simt în siguranţă apropiindu-mă de el. Unde naiba era mama?

Mi-am spus în sinea mea că trebuia să rezolv acea problemă cât mai curând posibil şi m-am îndreptat spre el, încercând să par cât mai sigură pe mine. Când m-am aflat în faţa lui, privirea mea s-a aţintit din nou asupra părului său negru tuns foarte scurt şi asupra nenumăratelor tatuaje care îi acopereau braţele şi o parte din claviculă.

— Ce vrei? l-am întrebat fără ocolişuri, sperând ca vocea să nu-mi trădeze tulburarea.

El a izbucnit în râs auzindu-mi întrebarea.

— Nu te grăbi, frumoasa mea, mi-a spus, scrutându-mi trupul cu o privire lascivă, din vârful degetelor de la picioare până în albul ochilor. Eşti foarte sexy cu uniforma asta de fată de bani gata, ar fi distractiv să ţi-o scot, a comentat, desprinzându-se de trunchiul copacului şi privindu-mă de sus.

— Eşti dezgustător şi, dacă asta e tot ce ai să-mi spui... am răbufnit şi m-am întors cu spatele să plec, dar m-a apucat de braţ şi m-a apropiat de el.

— Crezi că poţi să mă umileşti cum ai făcut-o şi să scapi basma curată? m-a întrebat, apropiindu-şi gura de urechea mea.

Am încercat să mă desprind, dar mă ţinea strâns; în plus, voiam să aud ce avea să-mi spună, voiam să ştiu dacă el era autorul scrisorilor.

— Nu știi să pierzi, în loeul tău mi-aș găsi altă ocupație, i-am spus, făcând uz de întregul autocontrol de care eram în stare și eliberându-mă cu un gest bruse din strânsoarea lui.

Ochii săi erau ațintiți asupra bluzei mele.

— Ești bătăioasă ea o pisicuță și suficient de apetisantă încât să-mi trezești interesul, dar, dacă mai deschizi gura să mai spui o tâmpeuie, jur că...

— Ce? Ce-o să-mi faci? l-am întrerupt privind înapoi și dorind să-i demonstrez că în acel loc nu putea să mă atingă nici măcar cu un deget.

El m-a analizat din uou, dar era îngândurat și încerca să păstreze coutrolul asupra situației.

— O să-ți fac tot ce vreau, poți să fii sigură de asta, dar la momentul potrivit, m-a asigurat zâmbind, ca și cum ar fi vorbit despre vreme. Am ceva pentru tine, ceva la care sigur nn te aștepți.

În clipa aceea am văzut-o: altă scrisoare. Era el, Ronnie era cel care mă amenința.

— Gluma ta proastă nu mai e așa de proastă ca la început, ce mă împiedică să te denunț pentru hărțuire? i-am spus, observându-l cu răceală și cu o liniște falsă.

El a izbucnit în râs.

— Eu nu sunt decât mesagerul, frumoaso, a comentat, atingându-mi obrazul stâng cu hârtia. Se pare că nu sunt singurul care vrea să pună mâna pe tine.

Am rămas tăcută, fără să înțeleg ce voia să spună. Dacă nu era el autorul scrisorilor, atunci cine naiba era?

Exact în momentul în care am întins mâna să apuc scrisoarea, o mașină a oprit lângă mine.

— Pleacă de lângă ea! a strigat Nicholas.

A coborât din mașină trântind portiera și a apărut în spatele meu. M-a tras de mână și s-a așezat în fața mea.

Ronnie nu a părut impresionat, ba chiar zâmbea ca un idiot care tocmai aflase că a câștigat la loterie.

Mi-am băgat rapid scrisoarea în geantă, înainte ca Nicholas s-o vadă.

— Ce dracu' faci aici? s-a răstit la el amenințător.

Ronnie l-a observat câteva secunde.

— Văd că nu m-am înșelat... Și tu ai vrut să ajungi între picioarele ei, nu-i așa, Nick? a comentat râzând.

Nicholas a făcut un pas în față, dar eu m-am grăbit să-l apuc de braț și să trag de el.

— Nu face asta, i-am cerut.

Ultimul lucru pe care mi-l doream era ca Nicholas să se bată din nou cu ticălosul ăla.

Nick și-a coborât privirea spre mine și s-a uitat fix în ochii mei. Pe chipul său se citea furia, dar și teama, teama să nu mă rănească.

— Ascult-o pe surioara ta, Nick, nu cred că vrei să te bați cu mine, nu aici, a spus el, privind spre un punct situat în spatele nostru, unde mai mult ca sigur atrăseserăm deja atenția.

— Ai grijă să nu te mai văd vreodată cu ea sau jur pe ce am mai sfânt că n-o să mai vezi lumina soarelui, a spus el, făcând un pas înainte.

Ronnie a zâmbit din nou, mi-a făcut cu ochiul și apoi s-a urcat în mașina sa. Eu am început să tremur în secunda în care s-a făcut nevăzut. Nu știam că îmi ținusem respirația în tot acest timp.

Nick s-a întors spre mine și și-a pus mâinile pe obrajii mei.

— Spune-mi că nu ți-a făcut nimic, mi-a cerut, analizându-mi chipul.

Am negat clătinând din cap, în timp ce încercam să-mi controlez emoțiile. Nu puteam să par slabă, nu în fața lui.

Am făcut un pas înapoi. Nick și-a retras mâinile de pe fața mea.

— Sunt bine, am afirmat pe un ton calm. Du-mă acasă.

În mașină am reușit să mă liniștesc. Am putut să respir normal, iar tulburarea pe care o simțeam era trădată doar de tremurul mâinilor, pe care le-am băgat sub genunchi să nu se vadă. Muream de curiozitate și de teamă să deschid scrisoarea, deși îmi spuneam că nu era o idee bună s-o citesc, că ceea ce scria acolo urma să mă cufunde într-o disperare și mai mare decât cea pe care o simțeam deja.

— Ce ți-a spus, Noah? m-a întrebat Nicholas după mai multe minute de tăcere.

N-am știut prea bine ce să-i răspund.

— M-a amenințat, am spus în cele din urmă, lucru care era adevărat.

Mâinile sale au strâns cu putere volanul.

— Cum mai exact? s-a interesat.

Eu am clătinat din cap.

— Nu contează asta, ceea ce contează însă este că vrea să se răzbune pentru chestia de la curse, am afirmat, constatând că vocea îmi tremura ușor.

— N-o să te atingă nici măcar cu un deget, a jurat el privind în față.

Îi eram recunoscătoare că-și făcea griji pentru mine, dar nu era nevoie: știam să am grijă singură de mine.

— Evident că n-o s-o facă, am aprobat eu...

Dar oare spuneam adevărul?

Când am ajuns acasă, m-am dus direct în camera mea. William era în salon cu o mulțime de avocați și, când m-a văzut intrând, a închis ușa fără ca măcar să mă salute. A fost un gest ciudat, dar cel puțin nu a trebuit să vorbesc decât cu mama când am ajuns acasă.

Spre deosebire de alte dăți, arăta obosită și încercănată. Când m-a văzut, m-a îmbrățișat. Oricare ar fi fost motivul discuției în contradictoriu, fără îndoială, era mai grav decât credeam.

— Ești bine, mamă? am întrebat-o fixând-o cu privirea când, în cele din urmă, mi-a dat drumul.

— Sigur, a răspuns pe un ton nu foarte convingător.

— E totul bine între tine și Will? Poți să-mi povestești, am comentat, încercând să scot ceva de la ea.

Ea a negat clătinând din cap și afișând zâmbetul cel mai fals pe care îl văzusem în ultimul timp.

— Totul e în regulă, scumpa mea, nu-ți face griji, a afirmat.

Am dat din cap cu îndoială, dar nu puteam să mai zăbovesc și să încerc să obțin informații, trebuia să citesc scrisoarea pe care mi-o dăduse Ronnie.

Am urcat în camera mea și am scos-o din geantă extrem de tulburată.

Scrisoarea conținea o singură frază:

Mi-ai răpit tot ce aveam mai de preț, iar acum vei suporta consecințele.

T.A.T.A

Scrisoarea mi-a căzut din mână. Iar amintirile au revenit:

Autobuzul școlii tocmai mă lăsase în fața casei. Aveam doar opt ani și în mână țineam un desen. Câștigasem un premiu, premiul întâi, și voiam să le povestesc părinților mei. Am intrat în fugă, cu zâmbetul pe buze, și atunci am văzut scena.

Mama era pe jos, înconjurată de cioburi. Spărseseră din nou măsuța din salon. Din obrazul stâng al mamei țâșnea sânge și avea buza spartă și un ochi vânăt, dar, când m-a văzut intrând, s-a ridicat cu greu în picioare.

— Bună, scumpa mea, m-a salutat printre lacrimi.

— Iar n-ai fost cuminte, mami? am întrebat-o, apropiindu-mă de ea cu pași nesiguri.

Ea a dat din cap, iar în acea clipă un bărbat înalt și puternic a apărut în pragul ușii.

— Du-te să te speli, mă ocup eu de ea, a ordonat tata.

Mama m-a privit câteva clipe și apoi a dispărut în camera sa.

M-am întors spre el cu desenul în mână.

— Ce a făcut azi fetița mea frumoasă?

Am simțit cum respirația mi se accelerează din cauza amintirilor. M-am așezat lângă pat și mi-am cuprins genunchii cu brațele. Nu putea să mi se întâmple așa ceva...

O ajutam pe mama să gătească, dar ea era neliniștită: în ziua aceea nimic nu părea să-i iasă cum trebuie. Pâinea i s-a ars, iar pastele i s-au lipit. Știam ce urma să se întâmple și îmi simțeam corpul paralizat de frică. Eram doar o copilă, dar înțelegeam că, dacă nu te purtai frumos, așa cum făcuse mama, erai pedepsită.

— Ce naiba e asta? a spus el și s-a ridicat, răsturnând masa cu o mișcare violentă.

Farfuriile și paharele s-au făcut țăndări pe jos. Eu m-am ridicat și am fugit din cameră. Ca de fiecare dată când se întâmpla asta, mi-am astupat urechile cu mâinile și am început să îngân un cântec. Mama îmi spusese să fac asta, iar eu aveam de gând s-o ascult.

Dar țipetele și loviturile se auzeau și așa.

Am simțit cum lacrimile încep să-mi curgă pe față... Trecuse atâta vreme de când nu mă mai gândisem la asta...

Tata mirosea urât, aceea urma să fie o zi proastă. De fiecare dată când tata emana acel miros amar lucrurile se terminau rău. Țipetele au început câteva minute mai târziu și au fost însoțite de zgomotul puternic produs de un obiect care se spărsese. Am alergat în camera mea și m-am închis acolo. M-am acoperit cu păturile și am stins lumina. Întunericul avea să mă protejeze, întunericul era aliatul meu...

Am revenit la realitate şi am simţit cum inima îmi bătea nebuneşte în piept. Nu-mi venea să cred că mi se întâmpla din nou. Dintr-odată, am simţit că-mi vine să vomit şi asta am şi făcut. Am alergat în baie şi am dat afară puţinele alimente pe care le ingerasem pe parcursul zilei. M-am sprijinit de chiuvetă şi mi-am vârât mâinile între genunchi. Trebuia să mă calmez, trebuia să-mi recuperez stăpânirea de sine. Tata era la închisoare, tata era la închisoare... Nu putea să-mi facă rău, era închis, în altă ţară, la mii de kilometri distanţă, departe, foarte departe, dar atunci cine îmi putea face aşa ceva?

Nimeni nu-mi cunoştea trecutul, absolut nimeni, doar mama, angajata de la Protecţia Copilului şi instanţa care judecase cazul şi care îl condamnase pe tata la închisoare. Pentru că era în continuare închis, nu-i aşa?

Mi-am dat cu apă pe faţă, încercând să mă liniştesc. N-aveam de gând să mă prăbuşesc, n-aveam de gând să fac asta, n-aveam de gând să fac asta, n-aveam de gând să fac asta... Aveam nevoie de ceva care să-mi distragă atenţia...

Am luat telefonul şi am format numărul.

— Jenna? am spus o clipă mai târziu. Am nevoie de ajutorul tău.

36

NICK

Ceva se întâmpla. Noah era diferită: se comporta ciudat. De când ne întorseserăm de la școală în după-amiaza aceea nu mai coborâse; voiam să mă duc s-o văd, pentru că știam că ceva nu era în regulă. De când văzusem cicatricea de pe trupul ei, toate alarmele începuseră să sune, ceva i se întâmplase și ceva i se întâmpla chiar acum care o făcea să se comporte în felul acela: să se îmbete până la pierderea cunoștinței... Noah nu era așa, nu cea pe care o cunoșteam eu, nu cea de care mă îndrăgostisem.

Abia dacă vorbea cu mine, o rănisem și meritam să stau departe de ea, dar nu puteam permite să i se întâmple nimic rău, trebuia s-o protejez de ticălosul ăla și, dacă era nevoie s-o urmăresc sau s-o supraveghez pe ascuns, intenționam s-o fac.

În clipa aceea mi-a sunat telefonul. Am răspuns și am vorbit cu sora mea. Nu puteam să fiu lângă ea în prima zi de școală și mi se rupea inima din cauza asta, dar nu puteam s-o las de izbeliște pe Noah. Mă simțeam vinovat, dar ceva îmi spunea că trebuia să rămân aici alături de ea. Am asigurat-o pe sora mea că, de îndată ce voi putea, o voi vizita și i-am urat o primă zi de școală minunată. Mi-o imaginam cu uniforma ei minusculă și ghiozdanul imprimat cu personajele din *Mașini*[1] și am simțit cum mă roade remușcarea.

Zilele au trecut, iar joi s-a întâmplat ceva care m-a nedumerit profund: când am urcat în camera mea după ce ajunsesem epuizat de la facultate, am auzit zgomote și râsete

1 Film de animație cu titlul original *Cars* (n. red.).

provenind din camera lui Noah. Fără să stau pe gânduri vreo clipă, am deschis brusc uşa şi am găsit-o cu trei fete şi doi băieţi. Fumul care plutea în cameră şi mirosul intens demonstrau că fumau marijuana. Jenna era şi ea acolo, alături de imbecilul de amic al său care se sărutase cu Noah în ziua jocului cu sticla. Era şi Sophie, care era îmbrăcată doar cu fusta de la uniformă şi un sutien roşu din dantelă.

— Ce naiba se întâmplă aici? am urlat când am văzut acel spectacol.

Slavă Domnului, Noah era complet îmbrăcată, dar avea între degete o ţigară din care ieşea un nor de fum alb ce o învăluia.

— Nicholas, ieşi! a strigat ea la mine, ridicându-se în picioare.

M-a orbit impulsul de a o scutura şi de a-i da afară de acolo în şuturi pe toţi cei care îi ţineau companie.

Am făcut cinci paşi până la ea şi i-am smuls din mână ţigara cu marijuana.

— De ce fumezi mizeria asta? am întrebat-o, săgetând-o cu privirea.

Ea m-a privit câteva clipe, după care a ridicat din umeri cu indiferenţă. Avea ochii roşii şi pupilele dilatate. Era sub efectul drogului.

— Toată lumea afară! am strigat către ceilalţi.

Fetele au tresărit, iar cei doi băieţi m-au privit sfidător.

— Ce vrei, frate? Ne distrăm şi noi puţin! a exclamat unul dintre ei, ridicându-se în picioare şi înfruntându-mă.

I-am aruncat o privire asasină.

— OK, OK, calmează-te, frate, mi-a spus şi a început să-şi adune lucrurile.

Noah avea mâinile în şolduri şi o atitudine cu adevărat provocatoare.

— Care-i problema ta? a răbufnit ignorându-i pe prietenii ei, care ieşeau pe uşă.

Am aşteptat până au dispărut, inclusiv idioata de Jenna, şi am trântit uşa.

— Lasă-mă în pace! a spus ea, ocolindu-mă şi îndreptându-se spre uşă.

Am prins-o imediat de un braţ şi am obligat-o să se uite la mine.

— Poţi să-mi explici ce naiba ai? am întrebat-o furios.

Ea m-a privit, iar în ochii săi am citit că îmi ascundea ceva obscur şi profund. Totuşi, mi-a zâmbit fără umbră de bucurie.

— Asta e lumea ta, Nicholas, mi-a răspuns calmă. Nu fac altceva decât să trăiesc viaţa ta, să mă bucur de compania prietenilor tăi şi să simt că nu am nicio problemă. Asta este ceea ce faceţi voi şi asta se presupune că trebuie să fac şi eu, a declarat, făcând un pas înapoi pentru a se îndepărta de mine.

Mie nu-mi venea să cred ce auzeam.

— Ţi-ai pierdut complet controlul, i-am spus coborând glasul.

Nu-mi plăcea ce vedeam, nu-mi plăcea persoana în care se transforma treptat fata de care credeam că m-am îndrăgostit. Dar, dacă mă gândeam mai bine... tot ce făcea şi modul în care se comporta... era exact ce făcusem şi eu înainte de a o cunoaşte; eu o târâsem după mine în toate astea: fusese vina mea. Era vina mea că acum se autodistrugea.

Într-un fel, făcuserăm schimb de roluri. Ea apăruse în viaţa mea şi mă scosese din abisul întunecat în care mă scufundasem, dar până la urmă ajunsese să-mi ia locul.

— Pentru prima dată în viaţă cred că sunt eu cea care deţine controlul şi îmi place chestia asta, aşa că lasă-mă în pace, a declarat, îmbrâncindu-mă şi ieşind din cameră.

Am rămas nemişcat. Ce puteam face? Noah ascundea ceva şi nu avea de gând să-mi povestească; eu pierdusem încrederea ei cu mult timp în urmă şi să o redobândesc însemna să intru în jocul ei... Voiam s-o protejez, voiam s-o scot din abisul în care se adâncea, dar cum să fac asta dacă nici nu voia să stea în aceeaşi cameră cu mine...?

Dragostea mea pentru fata asta avea să-mi distrugă și puțina răbdare pe care o mai aveam.

În seara aceea tata și Raffaella se duceau la o reuniune și urmau să petreacă noaptea la hotelul Hilton din centru. Eu intenționam să rămân acasă și s-o supraveghez pe Noah, încercând s-o împiedic să mai intre în alte necazuri. Nu știam prea bine de când devenisem garda ei de corp, dar avea ceva în ea care mă împiedica s-o las singură. Cu greu puteam sta sub același acoperiș cu Noah fără să vreau să mă apropii de ea și s-o cuprind în brațe.

Mă îngrijorau comportamentul ei și, mai aies, faptul că ajunsese să semene cu persoanele din anturajul meu. Prospețimea, naturalețea, inocența sa mă făcuseră să-mi dau seama că în afara universului în care trăiam existau multe lucruri de care eu n-aveam habar. Iar s-o văd pe Noah transformându-se într-o persoană ca mine era ceva care mă ucidea pe dinăuntru.

Trecuse de miezul nopții când am auzit ușa casei deschizându-se. Noah ieșise cu Jenna și nu știam unde se duseseră, pentru că atunci când mă pregăteam s-o întreb, deja plecaseră în mașina decapotabilă a iubitei lui Lion. M-am apropiat de ușă și am privit-o intrând. Era beată din nou. Nici măcar nu mi-a remarcat prezența când a intrat clătinându-se în casă. Era desculță, cu pantofii într-o mână și geanta în cealaltă.

— De unde vii? am întrebat-o rupând tăcerea.

Când m-a văzut s-a speriat, dar imediat s-a îndreptat și mi-a aruncat o privire neprietenoasă.

— Ce faci aici? M-ai speriat! mi-a răspuns, încercând să-și păstreze echilibrul.

Frustrat de încercările sale zadarnice de a sta dreaptă, m-am apropiat de ea și am luat-o pe sus, fără să dau atenție reproșurilor sale. Am dus-o direct în baie, am așezat-o pe chiuvetă și am pornit robinetul de la duș.

— Ai un fel foarte ciudat de a încerca să te culci cu mine, știai? mi-a spus, rămânând liniștită acolo unde o lăsasem.

Cel puțin, în ziua aceea nu țipa și nu încerca să fugă de mine. Avea privirea pierdută, în timp ce eu îi scoteam pardesiul și îi priveam cu atenție chipul. Părul despletit și răvășit îi încadra fața. Obrajii îi erau îmbujorați, iar buzele păreau mai cărnoase decât de obicei. Chiar și beată fiind, tot mă atrăgea și a trebuit să-mi păstrez tot sângele rece pentru a nu o duce în patul meu, așa cum făcusem ultima dată când o găsisem într-o asemenea stare. Eram iritat și îngrijorat de atitudinea sa.

— Când o să mă culc cu tine o să fie oricum, numai ciudat nu, am declarat pe un ton categoric, în timp ce îi scoteam bluza și îi observam sutienul negru din dantelă pe care îl purta.

M-am forțat să rămân calm.

— În clipa asta nu m-ar deranja să o faci. Mi-ai văzut deja cicatricea și nu ți-a fost silă, nici măcar nu te-ai speriat, deși mie îmi dă fiori. Îmi trezește niște amintiri dureroase, știai? a comentat neatentă, în timp ce eu renunțam s-o mai dezbrac.

Nu puteam s-o văd goală, iar chestia asta mă înfuria, uram efectul pe care trupul său îl avea asupra mea, dar am ascultat cu și mai multă atenție ce spunea. Beții spun adevărul... de ce să nu profit de starea ei?

Am încetat s-o mai dezbrac și am privit-o în ochi. I-am prins fața în mâini și m-am uitat fix la ea.

— Noah, de ce ți-e frică? am întrebat-o și am văzut cum se înfioară la atingerea mea.

Respirația sa era întretăiată și i-a luat câteva secunde să-mi răspundă cu o voce tremurândă:

— În clipa asta, de tine.

Am rămas tăcut și nemișcat. Tremura și mi-am dat seama că era din cauza contactului mâinilor mele pe fața sa. O atrăgeam, știam asta și mai știam că simțea ceva pentru mine, oricât de mult ar fi negat și ar fi evitat să accepte situația.

Gura ei era la mai puțin de un centimetru de a mea și singurul lucru la care mă puteam gândi în clipa aceea era să-i

muşc buza de jos, care se cerea în mod imperios sărutată. Dar nu aveam de gând s-o fac. Nu atât timp cât era în starea aceea.

Am luat-o în braţe şi am pus-o direct sub jetul de apă rece al duşului. Experienţa a fost la fel de stimulatoare şi pentru mine. A scos un ţipăt înăbuşit când apa i-a atins pielea, dar era atât de beată, încât nici măcar nu s-a luat de mine. A rămas acolo, paralizată şi în tăcere sub apa care cădea peste trupul ei pe jumătate gol.

— Uite ce păţeşti dacă te comporţi prosteşte, i-am spus.

Îmi trecea prin minte să intru şi eu sub duş. Adevărul e că nu mi-ar fi prins prea rău...

După ce şi-a revenit, am înfăşurat-o într-un prosop şi am condus-o în camera ei. Păstra o tăcere desăvârşită şi ştiam că motivul acelei tăceri era că, într-un fel, se ruşina de comportamentul său sau, cel puţin, aşa speram eu.

— Te simţi mai bine? am întrebat-o când s-a întins pe pernele de pe pat şi m-a privit în ochi.

— De ce faci asta? m-a întrebat o secundă mai târziu. De ce faci în aşa fel încât să-mi fie atât de greu să te urăsc?

Am observat-o cu ateuţie.

— De ce vrei să mă urăşti?

A rămas tăcută câteva clipe.

— Pentru că nu voi fi în stare să-mi revin dacă permit cuiva să-mi facă rău din nou, a şoptit şi am simţit un junghi în piept.

— N-o să-ţi fac niciun rău, am replicat şi mi-am dat seama că era o promisiune pe care mi-o făceam mie însumi.

Ea m-a observat şi, înainte de a-mi întoarce spatele, a rostit câteva cuvinte care s-au înfipt în inima mea ca nişte aşchii de lemn.

— Deja ai făcut-o.

37

NOAH

Scrisorile încetaseră să mai vină, dar pe ultima o aveam încă întipărită pe retină. Cuvântul *„tata"* provocase în creierul meu o reacție automată de apărare împotriva amintirilor din copilărie pe care mă străduisem atât de mult să le uit. Trecuseră șase ani de când nu mai știam nimic de el, nici măcar nu-i mai auzisem numele. Pe măsură ce trecuseră zilele, săptămânile, lunile și anii, mintea mea crease un scut care mă proteja de orice suferință cauzată de amintirile, emoțiile sau situațiile din acea etapă a vieții mele pe care încercam s-o dau uitării. Nu voiam să mă întorc de unde plecasem, depășisem un punct de cotitură. Și mama depășise un astfel de prag după acei primi ani. Iar acum întreaga poveste revenise în forță.

Simplul fapt că îmi aminteam tot ce se întâmplase în acea perioadă îmi provoca o reacție de teamă foarte greu de gestionat și de aceea preferasem să merg la petreceri, să recurg la alcool și la toate celelalte, care îmi ofereau o evadare. Pur și simplu, nu eram în stare să suport situația în acest moment. Nu eram suficient de puternică, nu încă; încă eram o copilă, încă nu trecuse timpul necesar, iar acea perioadă întunecată trebuia să rămână ascunsă în cel mai profund cotlon al minții mele și de aceea mă comportasem prostește toată săptămâna. Eram conștientă de ce făceam, iar orele acelea în care mintea mea era încețoșată din cauza efectelor alcoolului erau singurele în care inima și creierul meu aveau parte de liniște.

Din fericire, noilor mei prieteni nu li se părea ciudat să te îmbeți aproape în fiecare zi, motiv pentru care n-a trebuit să

depun eforturi prea mari pentru a obține ce doream. Singurul obstacol fusese Nick.

De când ne întorseserăm din călătoria aia stupidă nu încetase să se comporte ca un adevărat frate mai mare. Mă certa dacă beam, avea grijă de mine când eram beată, ba chiar cu o seară în urmă mă dezbrăcase și mă băgase sub duș, încercând să mă trezească din beție. Știu, era ridicol, ridicol și foarte deconcertant. Nu voiam să-și facă griji pentru mine, pur și simplu simțeam nevoia să înfrunt singură și în felul meu situația. O văzusem de nenumărate ori pe mama bând până nu mai știa de ea, după ce în sfârșit am scăpat de tata. Dacă pe ea o ajuta, eu de ce să mă abțin?

Cu aceste gânduri, m-am întors în ziua următoare la școală. Abia dacă dădusem atenție la ce spuneau profesorii și nu înghițisem nimic din seara trecută. Stomacul meu refuza hrana, iar mintea îmi era adormită, pentru că era singura cale de a-mi ține demonii interiori la distanță. În ziua aceea mă dusese Jenna acasă; mama era din nou plecată cu William și se întorceau de-abia peste două zile. Nici măcar nu știam unde se duseseră, dar nici nu mă interesa. Uneori pe parcursul zilei, când lăsam garda jos, îmi aminteam amenințările tatei, iar teama punea stăpânire pe mine, aproape împiedicându-mă să respir. Dar el era departe, la închisoare, nu avea cum să pună mâna pe mine. Atunci de unde avea Ronnie scrisorile pe care mi le dădea?

Mi-am lăsat geanta pe canapeaua de la intrare și m-am dus direct în bucătărie. Nicholas era acolo cu Lion. Amândoi m-au privit când am intrat.

— Bună, Noah! m-a salutat Lion cu un zâmbet crispat.

Nick a rămas cu ochii țintă la mine câteva secunde.

— Bună! Iubita ta tocmai a plecat, l-am anunțat, apropiindu-mă de frigider și scoțând sticla cu suc de portocale.

Pe masă rămăseseră resturi probabil aie unor sendvișuri cu brânză. Thor, câinele lui Nick, și-a făcut apariția dând din coadă.

— Thor, pleacă, i-a ordonat Nick pe un ton dur.

M-am întors spre el.

— Lasă-l, Nicholas, nu mă deranjează, am răspuns.

El m-a privit încleștându-și maxilarul și s-a apropiat de locul în care era câinele. L-a prins de zgardă și l-a scos din bucătărie, ignorând comentariul meu.

— Pe mine da, a afirmat tăios.

Lion a izbucnit în râs.

— Tensiunea poate fi tăiată cu cuțitul, a afirmat ridicându-se în picioare.

L-am săgetat cu privirea în timp ce mă așezam și duceam o boabă de strugure la gură.

— Trebuie să te avertizez, Noah, că azi e ziua inițierii... ai grijă, m-a sfătuit, iar eu l-am privit în tăcere.

— Poftim? am întrebat, fără să-i dau prea multă atenție.

Despre ce vorbea oare?

El l-a privit pe Nick, pe care comentariul său nu părea să-l amuze deloc.

— Azi e prima zi de vineri din prima săptămână de școală. Li se urează bun-venit noilor elevi și tu ești unul dintre ei, voiam doar să te avertizez, a răspuns râzând. Jenna o să mă omoare că ți-am spus, dar mi-e milă de tine.

— Nu o să meargă la prostia aia, așa că n-ai de ce să-ți faci griji, l-a informat Nicholas.

— Nu știu despre ce vorbiți, dar știu că e o petrecere în seara asta și evident că o să merg, Nicholas, l-am asigurat privindu-l fix.

El mi-a susținut privirea, dar a negat clătinând din cap.

— Mama ta mi-a spus că în seara asta nu ai voie să ieși din casă, a zis că nu vrea să umbli de nebună când nu e ea acasă, așa că eu nu fac altceva decât să-i urmez indicațiile, a relatat pe un ton indiferent.

Eu am izbucnit într-un bohot de râs ironic.

— Și de când te ascult eu pe tine? am replicat, înghițind încă o boabă din strugurii delicioși.

— De când am rămas aici să te supraveghez. Nu o să mergi nicăieri, așa că nu te mai obosi să te certi cu mine, mi-a spus foarte sigur pe el.

Situația era ireală. De când trebuia să fac ce-mi spunea Nicholas Leister?

— Dacă vrei să știi, Nicholas, eu fac ce vreau și când vreau, așa că lasă aerele de bodyguard, pentru că n-am de gând să stau închisă în casă într-o seară de vineri.

M-am ridicat de la masă, hotărâtă să plec. Lion părea amuzat.

— E ca și cum m-aș uita la un meci de tenis, a comentat râzând, dar a tăcut când Nicholas i-a aruncat una dintre acele priviri care spuneau: dacă nu taci, îți sparg fața.

Am trecut prin fața lor și m-am dus direct la mine în cameră. Trebuia să mă hotărăsc cu ce să mă îmbrac.

Jenna m-a sunat pe la ora șapte seara. Petrecerea inițierii era o tradiție la St. Marie și cel mai interesant era că avea loc chiar la St. Marie. Urma să ne strecurăm în liceu și să organizăm cea mai tare petrecere din istorie. Bobocii din primul an erau cei care se ocupau de mâncare, de băutură și la sfârșit făceau totul lună, motiv pentru care niciodată nu fuseseră prinși. Pe mine, pentru că intrasem direct în ultimul an, mă invitaseră pur și simplu să particip la partea distractivă. Potrivit spuselor Jennei, trebuia să mă îmbrac cu haine comode, dar elegante, așa că am optat pentru niște blugi negri și un maiou. M-am încălțat cu o pereche de sandale cu toc mic și mi-am lăsat părul despletit. Arătam destul de bine, dar pregătirile mi-au luat mai puțin timp decât credeam, motiv pentru care mai aveam de așteptat o jumătate de oră până să vină după mine.

Am coborât în bucătărie să-mi pregătesc cina și, înainte de a ajunge la scări, m-am întâlnit cu Nick, care mă aborda de fiecare dată când ieșeam din cameră.

— Pleci undeva? m-a întrebat, fulgerându-mă cu ochii săi albaștri.

Era foarte atrăgător şi-mi venea să-l sărut până aş fi rămas fără vlagă, dar mintea mea voia cu totul altceva: voiam să-l urăsc, să-l urăsc şi să-i fac viaţa imposibilă şi asta era strategia pe care o aplicam.

— Ai de gând să mă urmăreşti toată noaptea? i-am răspuns deranjată.

Tocmai ajunsesem în capătul scărilor, iar el era cu câteva trepte mai jos, motiv pentru care privirea mea era chiar la înălţimea lui.

— Lasă-mă în pace, Nicholas, i-am cerut.

Am intrat în bucătărie şi am început să-mi fac un sendviş. Dacă aveam de gând să beau în noaptea aceea, era mai bine să am ceva solid în stomac. Dar n-am putut să termin de tăiat pâinea, pentru că nişte mâini mi-au prins braţele pe la spate, un trup s-a lipit de mine şi m-a strivit de blatul din bucătărie. Să-l simt aproape de mine după atâta vreme m-a făcut să scap cuţitul pe care îl aveam în mână.

Am simţit nişte buze pe umărul gol şi, fără să vreau, m-a străbătut un fior.

— Dă-mi drumul, Nicholas, i-am cerut cu voce întretăiată.

Trupul meu tânjea după atingerea sa, dar mintea mea striga: „Pericol, pericol!"

I-am simţit buzele atingându-mi urechea şi apoi gâtul. Mi-a dat la o parte părul de pe faţă şi simpla atingere a degetelor sale pe pielea mea m-a făcut să închid ochii de plăcere.

— Sunt sătul de jocul ăsta stupid, mi-a spus, apăsându-mă pe abdomen şi lipindu-mă de el. Nu te-am minţit când ţi-am spus că ce s-a întâmplat în Bahamas n-o să se mai întâmple. O să fiu aici dacă ai nevoie de mine, Noah. Te doresc şi tu mă doreşti pe mine.

Când a început să mă sărute cu insistenţă pe gât, de sus în jos, mi-am pierdut şirul gândurilor. Era adevărat că îl doream şi, în timp ce mă săruta, mi-am dat seama că toate gândurile cu privire la tata sau la viaţa mea anterioară

dispăruseră. Nicholas Leister îmi paraliza simțurile în aceeași măsură sau chiar mai mult decât orice pahar cu alcool.

Mi-am întins brațul spre spate și mi-am împletit degetele în părul său, atrăgându-i capul spre scobitura gâtului meu. În clipa aceea m-a prins de mijloc și m-a răsucit cu o mișcare rapidă și bruscă.

Ne-am privit câteva secunde și m-a speriat, dar m-a și excitat dorința care se reflecta în ochii săi albaștri.

— Vrei să te sărut? m-a întrebat.

Ce întrebare idioată mai era și asta?

— Rămâi acasă și o să facem mai mult decât să ne sărutăm, îți promit, a afirmat, apropiindu-și buzele de ale mele.

Promisiunea sa m-a făcut să simt furnicături în tot corpul.

— Mă șantajezi? m-am interesat, surprinsă și deranjată.

În ultimele zile se purtase foarte frumos cu mine și nu se certase cu Ronnie când mi-a dat ultima scrisoare. Cu toate acestea, nu știam încă dacă eram dispusă să-l iert.

— E un cuvânt foarte urât, eu aș spune că te seduc, a răspuns, apropiindu-și gura de a mea.

Am profitat de acest avantaj: am redus distanța care era între noi și am lăsat ca buzele sale să le întâlnească pe ale mele. A fost o senzație amețitoare și, în același timp, minunată. De fiecare dată când ne atingeam, experimentam mii de senzații diferite, iar de data aceasta se întâmplase la fel. Ceva era însă diferit: acum Nicholas mă săruta cu disperare. M-am speriat, dar, constatând că își apăsa buzele peste ale mele, iar limba sa îmi explora gura în profunzime, nu am putut decât să-i răspund cu același entuziasm.

— O să rămâi? m-a întrebat în clipa aceea, dezlipindu-se de mine.

Amândoi gâfâiam, încercând să ne recăpătăm ritmul normal al respirației.

Mi-am pus mâinile pe pieptul său.

— O să mă duc la petrecere, Nicholas, l-am anunțat. Mulțumesc că mi-ai distras atenția.

Am terminat ce am avut de spus și am ieșit.

Când am ajuns la școală, a trebuit să oprim radioul din mașina decapotabilă a Jennei și să intrăm pe furiș. Petrecerea avea loc în spate, în sala de sport, unde era piscina, pentru ca muzica să nu se audă. A fost distractiv și foarte palpitant modul în care ne-am strecurat, sărind gardul împreună cu alți elevi care soseau odată cu noi. Câteva felinare așezate din loc în loc dădeau o lumină slabă, care făcea ca întunericul să nu fie total, așa că n-am avut de ce să-mi fac griji în timp ce traversam curtea și ajungeam în zona unde era piscina. Era enormă și era mărginită de tribune și de un spațiu de antrenament, cu greutăți și aparate de făcut exerciții. Majoritatea elevilor de liceu erau acolo și toți aveau în mână pahare din plastic. Mulți dintre ei intraseră în piscină, iar muzica era asurzitoare. M-am întors spre Jenna și am zâmbit.

— Asta e o petrecere adevărată.

Pe măsură ce orele se scurgeau, au început să se întâmple chestii ciudate, care nu mi-au plăcut deloc. Se pare că ritualurile de inițiere pentru nou-veniți erau glume foarte proaste. De exemplu, o fată a fost legată de mâini și de picioare, după care a fost aruncată în piscină. Am fost nevoită să privesc cum biata fată încerca să înoate și să se dezlege, până când un băiat a sărit în apă și a scos-o ca să nu se înece. Când am văzut-o plângând, mi-am dat seama că petrecerea aceea nu era așa cum îmi imaginasem la început. Unui băiat cu acnee și care părea să nu știe ce caută acolo i-au luat hainele, l-au lăsat în chiloți și l-au umilit râzând de el. Pe altul l-au obligat să mănânce nu știu ce mâncare dezgustătoare, până când bietul de el a trebuit să alerge la baie să vomite.

Ce naiba aveau oamenii ăștia?

Pe măsură ce orele treceau în acest fel, am decis că vreau să plec. Jenna, spre deosebire de mine, se distra de minune,

nici măcar nu era conștientă de ce se întâmpla în jurul său, pentru că Lion o dusese într-o încăpere pentru o partidă de sex. În concluzie, eram singură și înconjurată de imbecili. Mi-am luat telefonul mobil și, fără să stau pe gânduri, i-am trimis un mesaj lui Nick.

Mi-ai spus mai devreme că o să fii lângă mine dacă o să am nevoie de tine... poți să vii să mă iei?

După un minut, am primit răspunsul.

Te aștept în parcarea liceului.

Se pare că știa foarte bine unde avea loc petrecerea inițierii și mi-am spus în sinea mea că, dacă aflam că Nicholas participase la astfel de ritualuri în trecut, chiar că nu mai voiam să știu nimic de el. Atmosfera nu-mi plăcea deloc și voiam să plec de acolo cât mai repede.

Exact când am ajuns la ușa sălii de sport, patru băieți împreună cu imbecila de Cassie și amicele ei mi-au ținut calea.

I-am observat o clipă, întrebându-mă ce naiba voiau.

— Vreau să trec, i-am anunțat, văzând că nu se dădeau la o parte.

Cassie a zâmbit amuzată.

— Și tu ești nou-venită.

„Oh, nu", m-am gândit.

— Trebuie să fii și tu supusă ritualului ca toți ceilalți, Noah, îmi pare rău, a spus unul dintre băieții solizi.

— Nici să nu vă treacă prin minte să mă atingeți, i-am amenințat, deși simțeam cum mă cuprinde panica.

M-am răsucit și am văzut că fusesem înconjurată și nu aveam pe unde să plec.

— Cineva ne-a șoptit că ți-e frică de întuneric, a strigat Cassie pe un ton care mi-a amintit de sora ei.

Oare o fi fost ideea ei?

– Cred că ți-ar prinde bine să-ți confrunți temerile, ești deja fetiță mare.

Inima mi-a stat în loc. Doar nu se gândea...

Mi-am dat seama că intrasem în propriul coșmar când doi băieți de trei ori mai masivi decât mine m-au prins pe la spate.

– Dați-mi drumul! am răcnit din toți rărunchii pentru că panica pusese stăpânire pe tot trupul men. Dați-mi drumul! am repetat când m-au dns spre unul dintre dulapurile în care erau depozitate toate acareturile pentru piscină.

– Nu o să dureze mult, mi-a spus unul dintre băieții care mă țineau cu putere, pentru că eu nu încetam să mă zvârcolesc și să încerc să mă eliberez, ca și cum viața mea ar fi depins de asta.

– NU, VĂ ROG! am țipat cât m-au ținut puterile.

În spatele meu, toți zâmbeau și râdeau.

În clipa aceea m-au închis.

Iar eu mi-am pierdut controlul.

Mama plecase. În seara aceea urma să fiu singură cu tata. Știam că lucrurile nu aveau să iasă bine; tata mirosea urât, mirosea ca sticla aia pe care o vărsase odată fără să vrea. Mă înspăimânta absența mamei, pentru că, dacă mama nu era, el avea să se supere pe mine; nu-mi făcuse niciodată rău, dar de mai multe ori mă amenințase.

Când a venit, cina era pe masă, mâncarea pe care mama o pregătise, iar eu avusesem sarcina s-o încălzesc. Dar, când a dus furculița la gură, am știut că ceva nu era în regulă. Trăsăturile feței i s-au transformat, a închis pe jumătate ochii și, dintr-odată, a răsturnat masa și toate farfuriile și paharele împreună cu tot ce conținea s-au împrăștiat pe podea, murdărind totul în jur. M-am dus într-un colț și m-am ghemuit; mi-era frică, acum urmau țipetele și loviturile și apoi sângele. Dar, dacă mama nu era... Ce avea să se întâmple în cazul ăsta?

– ELLA! a început să țipe. Ce e mizeria asta?

M-am făcut și mai mică, amintindu-mi brusc că uitasem să condimentez friptura și cartofii cu sosul care era în frigider. Uitasem, iar acum tata avea să se supere.

— Unde mama dracului ești? a continuat să țipe, iar teama a pus stăpânire pe întregul meu corp.

Când începea să spargă obiecte și să țipe așa, eu trebuia să mă ascund în camera mea. Am luat-o la fugă și, fără să-mi dau seoma, am trântit ușa când am închis-o. M-am băgat sub pătură.

Tata a continuat să țipe și, cu fiecare secundă care trecea, se înfuria tot mai tare. Probabil uitase că mama nu era acasă în seara aceea, că plecase la muncă la noua sa slujbă, iar el trebuia să aibă grijă de mine până se întorcea. Îmi dădeam seama că se apropie de camera mea pe măsură ce auzeam ușile trântindu-se. M-am ghemuit și mai mult sub pătură și în clipa aceea am auzit scârțâitul ușii care se deschidea.

— Aici erai... Azi vrei să te joci pe întuneric?

38

NICK

Când am ajuns la liceu şi n-am văzut-o, mi-am dat seama că ceva era în neregulă. Nu ştiu dacă a fost instinctul sau o voce din capul meu care m-a avertizat că ceva se întâmpla, dar am coborât din maşină dintr-un salt şi m-am dus direct spre gard. Am remarcat un grup numeros de elevi în jurul sălii de sport. Am sărit gardul şi m-am dus direct spre ei. Mulţi dintre cei aflaţi acolo au făcut ochii cât cepele când m-au văzut. Alţii au început să-şi dea coate şi să mă arate cu degetul. Atunci i-am văzut pe Jenna şi pe Lion, care veneau diuspre tribunele de pe terenul de atletism şi mergeau în direcţia sălii de sport.

— Ce faci aici? m-a întrebat prietenul meu când m-a văzut îndreptându-mă spre ei.

— Aţi văzut-o pe Noah? i-am întrebat fără ea măcar să-i salut.

Aveam o presimţire rea.

Jenna a ridicat din umeri.

— Am lăsat-o înăuntru acum un sfert de oră.

I-am întors spatele şi m-am îndreptat spre sală, în timp ce ei veneau în urma mea.

Când am intrat, toţi ochii s-au aţintit asupra mea, dar nu am fost conştient decât de strigătele care veneau din capătul încăperii. Erau sfâşietoare. Când i-am auzit ţipetele, am simţit cum mă cuprinde panica în aşa hal, încât mi-am pierdut autocontrolul.

— Unde e? am urlat şi m-am ghidat după strigătele sale păuă la uşa unui dulap aflat în spate. Era înăuntru, o

închiseseră acolo, iar ea țipa și lovea în ușă cu disperare, încercând să iasă.

— SCOATEȚI-MĂ DE AICI!

Îmi tremurau mâinile, dar am încercat să-mi păstrez calmul. Am încercat să deschid ușa, dar era încuiată. M-am întors spre ei mai furios decât fusesem vreodată.

— Cine dracu' are nenorocita aia de cheie?!

Cei care erau în apropierea mea s-au crispat când mi-au auzit strigătele, dar eu nu puteam să aud decât vocea sfâșietoare a lui Noah din dulap.

Cassie și-a făcut apariția dintr-o parte a încăperii, părând înspăimântată de moarte. Mi-a întins cheia și aproape că i-am smuls brațul când i-am luat cheia din mână.

— A fost doar...

— Taci! am urlat la ea, in timp ce introduceam cheia în broască și deschideam ușa.

Nu am văzut-o decât o secundă înainte ca brațele sale să mă cuprindă și să-și îngroape capul în gâtul meu, suspinând întretăiat și tremurând de groază.

Noah plângea... *plângea* în hohote. De când o cunoșteam nu o văzusem vărsând nicio lacrimă, nici când iubitul ei a înșelat-o, nici când ne-am certat in Bahamas, nici când se supăra pe mama ei, nici când am abandouat-o pe autostradă... Nu o văzusem niciodată plângând cu adevărat, iar persoana pe care o țineam acum în brațe vărsa un șuvoi de lacrimi amare.

Aveam numai spectatori în jur.

— Plecați de aici! am strigat, luând-o în brațe pe Noah.

Tremura atât de tare, că abia mai putea respira. Toți au rămas pe loc.

— V-am spus să plecați! am țipat și mai tare.

O încuiaseră. Nemernicii ăia o închiseseră într-un dulap, pe întuneric.

— Nick, eu... mi s-a adresat Jenna, privind-o pe Noah cu îngrijorare.

— Pleacă, mă ocup eu de ea, i-am spus, strângând-o pe Noah la piept.

După ce au plecat, m-am așezat pe o bancă din tribune și am pus-o pe genunchii mei. Era atât de palidă și de înlăcrimată... Asta nu era Noah pe care o cunoscusem eu, cea pe care o priveam acum era complet distrusă.

— Nick... a început să-mi spună printre snspine.

— Liniștește-te, i-am zis, fără s-o îndepărtez de pieptul meu.

Eram îngrozit, văzând-o așa și auzindu-i strigătele de groază și mi se dusese pe apa sâmbetei și puțina rațiune pe care o mai aveam. Toate temerile mele deveniseră realitate și abia îmi mai puteam controla eu însumi tremuratul. Nu voiam decât s-o îmbrățișez și s-o știu în siguranță în brațele mele... Pentru câteva secunde crezusem că o găsise Ronnie și o rănise sau chiar mai rău...

Avea fața îngropată în gâtul meu și nu se oprea din plâns.

— Vreau să dispară, mi-a cerut printre gemete, tremurând în continnare ca o frunză.

— Cine, scumpa mea? am întrebat-o, mângâindu-i părul.

— Coșmarurile, mi-a răspuns, separându-se de mine și ațintindu-și ochii în ochii mei.

— Noah... ești trează, i-am spus, luându-i fața în mâini și ștergându-i lacrimile care continuau să-i cadă pe obraji.

— Nu... a spus ea clătinând din cap. Vreau să uit... vreau să uit ce s-a întâmplat... ajntă-mă să uit, Nick... ajută-mă să...

În clipa aceea și-a apropiat fața de a mea și m-a sărutat. A fost un sărut umed, din cauza lacrimilor, și încărcat de tristețe și de groază.

Am luat-o de umeri și am îndepărtat-o de mine.

— Noah, ce-i cu tine? am întrebat-o, îmbrățișând-o strâns și mângâindu-i obrazul fără încetare.

— Nu mai suport...

Am dus-o la mașina mea când s-a oprit din plâns. Acum era tăcută și tristă, cufundată în gânduri, niște gânduri care mai mult ca sigur erau la fel de intense și de oribile precum cele care o făcuseră să tremure de frică în acel dulap.

Nu mi-am luat mâinile de pe ea: o țineam lipită strâns de mine cu un braț și îi mângâiam umărul în timp ce conduceam cu o singură mână. Ea nu m-a dat la o parte, ci s-a ghemuit la pieptul meu ca și cum aș fi fost salvatorul ei. Eu îmi stăpâneam impulsul de a-i lua la pumni pe toți cei care fuseseră la petrecerea aia stupidă, pentru că mai întâi trebuia să mă asigur că Noah se simțea bine.

Când am ajuns acasă, am dus-o direct în camera mea. Nu părea să aibă chef să se certe cu mine, așa că am aprins lumina și i-am luat fața în mâini.

— Azi m-ai speriat rău de tot, i-am mărturisit, privind-o intens.

— Îmi pare rău, s-a scuzat și am văzut că ochii i se umpleau din nou de lacrimi.

— Să nu-ți pară rău, Noah, am liniștit-o, strângând-o la piept. Dar trebuie să-mi povestești ce-ai pățit... pentru că mă ucide faptul că nu știu și vreau să te apăr de orice te înspăimântă.

Ea a negat clătinând din cap.

— Nu vreau să vorbesc despre asta, mi-a spus cu fața îngropată în cămașa mea.

— Bine, o să-ți aduc un tricou. Azi dormi cu mine.

Nu a protestat, nici măcar când am ajutat-o să-și scoată tricoul și să-și pună un tricou de-ale mele. Și-a scos singură pantalonii și s-a apropiat de mine. I-am pregătit patul și s-a băgat în el. Am făcut și eu același lucru și am tras-o la pieptul meu, ceea ce voiam de mult să fac. Luptasem împotriva sentimentelor mele, ba chiar mă mințisem singur încercând să înlocuiesc ce simțeam pentru ea cu aventuri de o noapte sau s-o evit. Mă temeam că ceea ce simțeam ar fi putut deveni atât de inteus, încât să mă simt lipsit de apărare dacă lucrurile nu

icşeau bine. Dar nu mai rezistam, eram îndrăgostit de ea, nu puteam ignora ceea ce simţeam, nu puteam înota împotriva curentului. Am decis să-i spun tot, să-mi asum riscul şi să-mi deschid inima după doisprezece ani lungi.

I-am luat mâna şi i-am pus-o pe pieptul meu, exact în dreptul inimii.

— Simţi? am întrebat-o, văzând că mă privea cu ochii larg deschişi. Niciodată n-a mai bătut aşa pentru nimeni, nu bate aşa decât când eşti tu lângă mine.

A închis ochii şi a rămas nemişcată.

— De fiecare dată când te văd, mor de dorinţa de a te săruta, de fiecare dată când te ating nu ştiu decât că aş vrea să fac asta toată noaptea, Noah. Sunt îndrăgostit de tine, te rog, nu te mai îndepărta de mine, nu faci decât să ne răneşti pe amândoi.

Ea a deschis din nou ochii şi am văzut că erau umezi şi că avea o privire rugătoare.

— Mi-e frică să nu-mi faci rău, Nicholas, a şoptit cu voce sfâşietoare.

I-am prins în mâini capul cu putere şi cu hotărâre.

— Îţi promit că n-o s-o fac, niciodată n-o s-o mai fac, i-am răspuns şi am sărutat-o.

Am sărutat-o aşa cum dorisem întotdeauna s-o fac: cu toată pasiunea şi sentimentele pe care le nutream; am sărutat-o aşa cum orice bărbat ar trebui să sărute măcar o dată o femeie, am sărutat-o până când amândoi am început să tremurăm întinşi în pat.

M-am îndepărtat puţin, doar pentru a-i atinge gâtul cu buzele, doar pentru a o savura aşa cum voiam, aşa cum îmi dorisem de atâta vreme.

— Mă înnebuneşti, Noah, i-am mărturisit sărutând-o fără încetare, trăgând-o cu dinţii de ureche şi sărutându-i tatuajul.

În clipa aceea ea a făcut ceva la care nu mă aşteptam: mi-a prins faţa în mâini şi şi-a lipit fruntea de a mea.

— Dacă mă iubești, mai întâi trebuie să auzi toată povestea, a spus privindu-mă în ochi.

Culoarea mierii sclipea sub genele ei, iar pistruii presărați pe obraji și pe nas erau adorabili.

— Povestește-mi, orice-ar fi, o să trecem împreună peste asta.

M-a privit fix, încercând să decidă dacă să continue sau nu. A respirat adânc și mi-a spus:

— Când aveam unsprezece ani, tata a încercat să mă omoare.

39

NOAH

Știam că era momentul să fiu sinceră, dar mi-era frică să dezgrop acele amintiri; doar gândul că m-aș fi putut prăbuși din nou așa cum mi se întâmplase în acel dulap mă aducea în pragul disperării. Dar Nicholas tocmai îmi mărturisise că e îndrăgostit de mine și nu puteam rezista în fața unei astfel de declarații.

— Tata era alcoolic, așa a fost aproape mereu. Era șofer de curse Nascar – nu unchiul meu, ci el – și, după ce și-a fracturat piciorul într-un accident, a fost nevoit să renunțe. Chestia asta l-a schimbat, n-a mai mâncat, n-a mai zâmbit, a lăsat furia și durerea să îl macine și a suferit o transformare. Eu aveam doar opt ani când a bătut-o prima dată pe mama. Îmi amintesc pentru că eram în locul și la momentul nepotrivit când s-a întâmplat asta. Am căzut de pe scaun din cauza uneia dintre loviturile sale și am ajuns la spital, dar până la unsprezece ani nu m-a mai atins. Pe mama o bătea aproape în fiecare zi: era ceva atât de obișnuit, încât ajunsese să mi se pară normal... Ea nu putea să-l părăsească pentru că n-avea unde să se ducă și nu avea un salariu bun din care să mă poată întreține. Tata încasa o subvenție de la organizatorul cursei și cu ajutorul ei ne întreținea, dar, după cum ți-am spus, era ahtiat după băutură. Când se întorcea târziu beat, mama plătea oalele sparte. De două ori a fost cât pe ce să moară din cauza bătăilor, dar nimeni n-a ajutat-o, nimeni n-a vrut să-i dea un sfat, iar ei îi era teamă că, dacă l-ar fi denunțat, ar fi putut pierde custodia mea. Am învățat să trăiesc așa și, de fiecare dată când auzeam loviturile sau

țipetele mamei, alergam în camera mea și mă ascundeam sub pătură. Stingeam toate luminile și așteptam ca țipetele să înceteze. Dar o dată strategia mea nu a funcționat. Mama a trebuit să plece două zile la muncă în alt oraș și m-a lăsat cu el, crezând că, din moment ce nu mă lovise niciodată, nu eram în pericol.

Parcă văd și acum ce s-a întâmplat. A venit beat și a răsturnat masa dintr-o lovitură. M-am ascuns, dar în cele din urmă m-a găsit.

Când am auzit acele cuvinte, mi-am dat seama că tata urma să-mi facă rău. Am vrut să-i explic cine sunt, că sunt Noah, nu mama, dar era atât de beat, încât nu înțelegea. Totul era cufundat în întuneric, nu se vedea nicio rază de lumină...

— Vrei să ne jucăm de-a v-ați ascunselea? a țipat la mine, iar eu m-am ghemuit și mai mult sub pătură. De când te ascunzi de mine, târfă?

Prima lovitură a venit imediat, urmată de a doua și de a treia. Fără să-mi dau seama, am ajuns pe podea și, printre lovituri, am început să țip și să plâng. Tata nu era obișnuit cu asta și s-a enervat și mai tare. Unde era mama? Așa se simțea și ea atunci când el se supăra?

M-a lovit în burtă și am rămas fără aer.

— Acum o să vezi ce te așteaptă pentru că nu te-ai purtat frumos cu stăpânul casei.

Am auzit cum își scotea cureaua. Mă amenințase de multe ori că mă bate cu cureaua, dar nu o făcuse niciodată. Atunci am avut ocazia să constat cât de rău durea. Într-una dintre tentativele mele de a scăpa m-am ridicat, iar el a spart cu pumnul geamul din camera mea. Mi-am dat seama că erau cioburi peste tot pentru că mi-am tăiat palmele și genunchii încercând să mă târăsc afară din cameră...

Asta l-a enervat și mai tare: părea că nu mă recunoștea, că nu-și dădea seama că persoana pe care o lovea era o fetiță de unsprezece ani.

— Nu m-a omorât, dar nici mult n-a lipsit. Am reușit să scap din mâinile lui și am sărit pe geam... Cicatricea pe care o am e de la un ciob care mi s-a înfipt în burtă, i-am spus, conștientă că ochii îmi erau din nou plini de lacrimi, doar că de data asta plângeam pe tăcute. Țipetele mele i-au alertat pe vecini, iar poliția a ajuns la timp... Am stat două luni în grija statului, pentru că autoritățile nu credeau că mama era în stare să aibă grijă de mine după cele întâmplate. Ironia face că în cele două luni am mâncat mai multă bătaie decât în toate zilele petrecute alături de tata... În cele din urmă, am putut să mă întorc la mama, iar pe tata l-au băgat la închisoare. Ultima dată l-am văzut când a trebuit să depun mărturie împotriva lui. M-a privit cu o ură atât de profundă... De atunci nu l-am mai văzut.

Am rămas tăcută, așteptând un răspuns... care nu venea.

— Spune ceva, am șoptit, sesizând că nu zicea nimic.

Atunci și-a coborât privirea și am văzut că încerca să ascundă ceva.

— Din cauza asta ți-e frică de întuneric, a afirmat.

— Întunericul reînvie toate amintirile și mă cuprinde panica... Dacă n-ai fi ajuns la timp, cu siguranță aș fi avut o criză mai puternică. Mi s-a mai întâmplat o dată, când eram la centrul de plasament. N-a fost deloc plăcut, am spus, încercând să zâmbesc.

El n-a zâmbit, m-a observat câteva clipe, după care mi-a mângâiat obrazul cu un deget.

Eu am expirat profund. Încă îmi aminteam momentul în care fusesem pe punctul de a-i povesti tot lui Dan. Rămăsese atât de năucit, încât nu mă lăsase să îi povestesc decât până la partea în care tata o bătea pe mama.

— Mi-am trimis propriul tată la închisoare. Asta nu te face să-ți schimbi părerea despre mine?

El m-a privit neîncrezător.

— Noah, ai făcut ce trebuia, ai luptat, ai supraviețuit... singurul lucru pe care vreau să-l fac e să te acopăr cu trupul

meu și să te apăr cu prețul vieții... asta e ceea ce simt acum... și îți jur că o să-i ucid pe imbecilii care te-au băgat în dulap, o să-i ucid cu mâinile mele...

— Nicholas... sunt defectă, i-am spus tremurând.

El mi-a prins capul în mâini și m-a privit serios.

— Să nu mai spui asta, ai înțeles? mi-a poruncit, îndreptându-și furia asupra mea.

Mi-am dat seama că lacrimile îmi acoperiseră fața, pentru că am simțit umezeala pe obraji și pe buze.

— Nick... probabil că nu voi putea avea copii, i-am mărturisit cel mai mare secret al meu, cel care mă afecta cel mai mult. Cea mai gravă consecință a acelei nopți fatidice. Din cauza loviturilor... medicii nu cred că voi putea rămâne însărcinată... *vreodată*, l-am informat cu un suspin abia auzit.

El m-a strâns la piept.

— Ești femeia cea mai curajoasă și mai incredibilă pe care am cunoscut-o vreodată, mi-a mărturisit, ținându-mă strâns și sărutându-mă pe creștetul capului. O să poți avea copii, sunt sigur... Și, dacă nu, o să adopți un copil, pentru că nimeni nu ar putea fi o mamă mai bună decât tine... m-ai auzit?

S-a așezat deasupra mea și m-a privit în ochi.

— Te iubesc, Noah, a spus în clipa aceea, iar eu am rămas mută. Te iubesc mai mult decât pe viața mea și, când va veni momentul, o să facem cei mai frumoși copii din lume, pentru că ești frumoasă și pentru că știu că până la urmă vei trece peste toate mizeriile astea... Eu o să fiu alături de tine să te ajut.

— Nu știi ce spui, am răspuns, simțindu-mă speriată și ușurată în același timp.

— Știu foarte bine ce spun, a replicat, sărutându-mă pe buze. Vreau să fiu cu tine, vreau să te sărut când am chef, vreau să te apăr de oricine ar vrea să-ți facă rău, vreau să ai nevoie de mine în viața ta...

L-am privit fascinată de cuvintele sale.

— Te iubesc, Nick, am declarat, fără să fiu conştientă că aveam de gând să spun asta. Dar era adevărul gol-goluţ. Am încercat să te evit şi să ascund ce simt pentru tine... dar te iubesc... te iubesc din tot sufletul şi vreau să faci tot ce mi-ai spus, vreau să fii alături de mine şi să mă iubeşti pentru că am nevoie de tine, am nevoie de tine mai muit decât de aer.

— Vreau să te sărut, mi-a spus ca şi cum mi-ar fi făcut o mărturisire foarte importantă.

I-am zâmbit ridicând privirea.

— Atunci fă-o, i-am răspuns amuzată.

El era în continuare serios şi mă observa cu atenţie.

— Nu înţelegi, vreau să te sărut peste tot... vreau să te ating, vreau să-ţi simt pielea, vreau să fii a mea, Noah... în toate sensurile.

Această mărturisire m-a ţintuit in loc. Inima a început să-mi bată cu putere. M-au năpădit mii de seuzaţii diferite, dar nu ştiam dacă eram pregătită să fac acel pas...

Mi-a prins faţa în mâini şi m-a fixat cu privirea.

— Niciodată n-am mai simţit aşa ceva pentru cineva şi mă sperie, mă sperie pentru că am impresia că-mi pierd minţile.

I-am cuprins la rândul meu faţa cu mâinile şi l-am tras spre mine. Era pierdut, o vedeam în ochii lui. Nicholas nu fusese niciodată cu o femeie mai mult de câteva ore. Nu ştia ce înseamnă să-ţi asumi un angajament, dar, de când îmi mărturisise dragostea sa, părea altă persoană. Şi eu îl iubeam, simţeam asta în suflet şi în modul în care corpul meu reacţiona la mângâierile sale, la apropierea sa, la simpla sa atingere... Eram îndrăgostită şi era înfricoşător, aşa cum spusese şi el, pentru că, în plus, senzaţia asta nu avea nicio legătură cu ce simţisem alături de Dan. Acum sentimentul era mult mai puternic, mult mai satisfăcător şi mult mai intens.

M-a apucat de talie şi m-a atras spre el. Mă strângea atât de tare, că mă durea, dar nu mi-a păsat, pentru că în clipa aceea buzele sale le-au întâlnit pe ale mele şi m-a sărutat cu ardoare. Îl simţeam cu fiecare fibră a corpului, iar braţele sale

erau puternice şi mă ţineau cu grijă, cu delicateţe, de parcă aş fi fost o amforă pe punctul de a se sparge.

Am tras de el, dându-i de înţeles că eram de acord. Zâmbetul care i-a apărut pe buze mi-a tăiat răsuflarea, dar imediat i-a luat locul o dorinţă intensă, care m-a făcut să tremur. Mi-a scos repede tricoul, iar eu am fost străbătută de un fior când a început să-mi sărute buricul şi abdomenul. Să-l văd aşa şi să-i simt mângâierile mă înnebunea... Mâinile sale mi-au mângâiat spatele, iar apoi i-am simţit degetele şi după aceea buzele atingându-mi cicatricea. M-am scuturat fără să vreau şi l-am îndepărtat.

— Nu, a spus el, căutându-mi privirea, apoi mi-a mângâiat cicatricea şi m-a privit. Nu trebuie să-ţi fie ruşinc, Noab. Semnul ăsta înseamnă că eşti mai curajoasă decât oricine, că eşti puternică...

Am dat din cap, fără să pot rosti vreun cuvânt. Amândoi respiram întretăiat şi îmi simţeam bătăile inimii în piept.

— Eşti perfectă, a adăugat, sărutându-mă cu pasiune peste tot.

Mâinile mele i-au urcat lent pe spate, i-am simţit toţi muşchii sub pielea fierbinte şi am vrut să-l ating peste tot. Mâna sa a început să-mi mângâie piciorul stâng şi să urce lent, dezmierdându-mi pielea, făcând-o să se înfioare. Respiraţia a început să mi se accelereze, nu doar pentru că eram tulburată, ci pentru că îl aveam alături pe acel bărbat, care mă atingea cum numai el ştia s-o facă. Mă innebunea. Gura sa a căutat-o din nou pe-a mea, buzele sale s-au lipit de ale mele, o dată, de două, de trei ori, înainte de a-şi introduce limba şi de a mă savura de parcă ar fi fost predestinat să facă asta toată viaţa.

Când degetele sale s-au apropiat de centrul trupului meu, mi-am dat seama că trebuia să-i mărturisesc un mic detaliu: niciodată nu mai făcusem dragoste, nici măcar cu Dan. Sinceră să fiu, nu trecuserăm nici măcar de a doua fază, dar simţeam că trebuia să-i spun asta. El avea experienţă din belşug şi, dintr-odată, m-am simţit cuprinsă de teamă.

— Nick... i-am pronunţat numele, iar el mi-a căutat privirea. Înainte de a merge mai departe...

— Spune-mi că nu ai mai făcut-o până acum și cu atât mai puțin cu imbecilul de fostul tău iubit, m-a întrerupt și, fără să vreau, am râs nervos.

— De fapt... am spus, savurându-mi gluma.

Tot trupul i s-a încordat.

— E o glumă, Nicholas! am exclamat câteva secunde mai târziu. Sunt virgină...

Când i-am dezvăluit asta, m-am îmbujorat la față.

El mi-a zâmbit și m-a sărutat ușor în colțul gurii.

— Cred că am știut asta din prima clipă când te-am văzut... a recunoscut râzând de mine.

I-am dat un ghiont în umăr, dar mi-am dat seama că glumea pentru a detensiona atmosfera. În elipa aceea a devenit serios.

— Putem să ne oprim dacă nu ești încă pregătită, mi-a spus cu sinceritate, dar am văzut cât de greu îi era să-mi ofere această posibilitate.

— Sunt, am afirmat. Vreau s-o fac... dar mai întâi promite-mi ceva.

M-a privit cu atenție.

— Orice.

N-am putut să mă abțin să nu zâmbesc.

— Promite-mi că o să fie memorabil.

În ochii săi am citit afecțiunea și o iubire infinită.

— De asta să nu te îndoiești.

Buzele sale s-au separat de ale mele și au început să-mi coboare delicat pe gât până la umăr. Mi-a lins pielea fierbinte, ceea ce mi-a provocat un fior de plăcere care s-a transmis către interiorul coapselor. El era încă îmbrăcat, iar mâinile mele au coborât pentru a-i scoate tricoul. S-a dezlipit de mine și s-a tras în sus, cu o mișcare seducătoare care mi-a tăiat respirația. Mi-a privit chipul cu ochi arzând de dorință, iar picioarele mele i-au înconjurat șoldurile pentru a-l apropia de mine. Nu știu ce urmăream, dar nu voiam decât ca trupul său să fie în contact cu al meu, să nu existe între noi nici măcar aer.

Şi-a împins uşor şoldurile peste ale mele şi am simţit un fior de plăcere, care m-a făcut să închid ochii şi să-mi arcuiesc spatele.

— Eşti frumoasă, a declarat, coborându-şi degetele pe abdomenul meu.

Le-a apropiat cu grijă de marginea lenjeriei mele intime, cu ochii aţintiţi în continuare asupra lor mei.

— Dacă vrei să mă opresc, poţi să-mi spui, Pistruiato, pentru că, oricât de mult mi-aş dori să te pătrund în clipa asta, nu vreau s-o fac dacă nu eşti pregătită.

N-aveam de gând să dau înapoi, voiam să fac asta; mai mult decât atât, aveam nevoie de el, aveam nevoie să-mi fie alături, aveam nevoie să mă scape de acea presiune pe care o simţeam în mine de luni bune, acea presiune care renăştea când ne sărutam, când ne atingeam sau chiar când ne certam şi ţipam unul la altul.

— Sunt, Nick, am spus cu voce joasă.

Mi-a privit picioarele goale, din vârful degetelor până la coapse, apoi abdomenul, sânii... până când s-au oprit din nou asupra ochilor mei.

— Ai fost creată să mă torturezi, a declarat, acoperindu-mă din nou cu trupul său şi atingând zone care nu fuseseră niciodată atât de fierbinţi ca acum.

Îi simţeam bătăile puternice ale inimii şi respiraţia accelerată. Degetele mele tremurânde au coborât spre cureaua lui şi întregul trup i s-a încordat când am încercat să-l fac să-şi scoată pantalonii.

În clipa aceea totul a devenit foarte intens, iar ritmul lent în care ne dezmierdaserăm s-a transformat într-un vârtej de senzaţii. Nick m-a întors şi m-a aşezat peste el. Eu i-am tras blugii în jos până a rămas în boxerii negri. M-a surprins să văd umflătura tare ascunsă sub ţesătură, dar el nu mi-a dat timp să mă gândesc prea mult la asta. Cu mâinile pe şoldurile mele, m-a aşezat peste membrul său în erecţie. Trupurile noastre, acoperite încă de lenjeria intimă, s-au lipit unul de altul, făcându-ne să gemem. Mâinile mi-au coborât de pe umerii săi spre abdomen, mângâindu-i muşchii. Buzele mele au urmat

același drum; dintr-odată, tot ce voiam era să-i ling trupul, să-l muşc, să-l savurez cu gura şi cu limba şi mi-am urmat impulsul. Fiecare geamăt care îi ieşea de pe buze mă îndemna să nu mă opresc. L-am muşcat uşor de gât şi l-am tras de lobul urechii, în timp ce el îşi împingea şoldurile în sus, provocându-mi plăcere la simpla atingere a trupurilor noastre.

— La naiba, Noah, a exclamat, răsucindu-se din nou până a ajuns deasupra mea.

Mâna sa mi-a urcat pe coapsă, obligându-mă să-mi trec piciorul peste mijlocul lui.

— Atinge-mă, Nick... am nevoie să mă atingi, am spus, cerând ceva ce nu înţelegeam, ce nu puteam să pricep.

În clipa aceea degetele sale şi-au croit drum pe sub lenjeria mea intimă, iar eu mi-am arcuit spatele înnebunită când au început să traseze cercuri uşoare chiar în locul acela care mă durea de plăcere.

— Noah... ştii că nu vreau să-ţi fac rău, nu-i aşa? mi-a spus şi am văzut prin ceaţa plăcerii pe care mi-o oferea că era îngrijorat, dar voi fi nevoit s-o fac, dragostea mea.

— Ştiu, am răspuns şi atunci am simţit cum degetele sale coborau mai jos, până când unul dintre ele s-a strecurat înăuntrul meu. Dumnezeule... Nick! am exclamat când a început să mă tatoneze, deschizându-mă pentru ceea ce urma.

— Sunetele pe care le scoţi mă înnebunesc, a comentat şi am simţit cum încă un deget îşi făcea loc lângă primul.

Gura sa a pus stăpânire pe a mea pentru a-mi opri strigătul înăbuşit care mi-a scăpat de pe buze. Cealaltă mână a urcat pe spatele meu şi mi-a desfăcut sutienul. Dumnezeule, avea să-mi vadă sânii...! Nu mi-i văzuse nimeni niciodată, dar eram atât de absorbită, încât abia dacă am avut timp să mă gândesc la asta. Şi-a pus mâna pe sânul meu stâng şi am gemut când gura sa mi-a cuprins sfârcul, apucându-l cu buzele şi dezmierdându-l cu limba.

— La naiba, eşti perfectă, eşti făcută pentru mine, Noah, a spus şi în clipa aceea am simţit cum îşi trăgea boxerii în jos.

Își scosese degetele din interiorul meu și m-am simțit dintr-odată pustie și decepționată. Am deschis ochii și l-am privit cum stătea gol în fața mea. Am rămas practic cu gura căscată.

— Fir-ar să fie, nu te uita la mine așa! mi-a cerut cu voce răgușită în timp ce se întindea să deschidă sertarul noptierei și scotea ceva, probabil un prezervativ.

Eram uluită de ceea ce vedeau ochii mei inocenți, dar mă excita tot ce făcea, cum se mișca, cum se încrunta, iar respirația lui sacadată îi scotea în evidență pieptul și mușchii. Dumnezeule, voiam s-o fac, voiam să-l simt înăuntrul meu, nu exista nimic care să-mi doresc mai mult.

Când și-a făcut loc între picioarele mele și s-a așezat deasupra, trupul meu era un mănunchi de senzații pe punctul de a exploda, amândoi eram atât de încordați, încât ne durea.

— Te iubesc, Noah, a declarat, cu gura la numai câțiva centimetri de a mea.

Ochii săi albaștri m-au privit într-un fel în care nu mă mai privise nimeni până atunci... Cuvintele sale m-au umplut de fericire și mi-am dat seama că făceam ceea ce trebuia, că așa trebuia să se întâmple, că Nicholas mă iubea, în ciuda tuturor întâmplărilor prin care trecuserăm, în ciuda urii pe care ne-o juraserăm unul altuia, era aproape evident că, în cele din urmă, avea să se întâmple asta.

Mâinile mele au urcat spre umerii săi și l-au îndemnat să continue.

S-a așezat cu grijă peste mine și am simțit cum intra treptat în mine. Toți mușchii mei interni s-au încordat și am gemut când, cu o mișcare mai puternică, a intrat și mai adânc. Încerca să nu-mi facă rău, transpirația îi șiroia pe spate, iar corpul său era încordat din cauza efortului.

— Fă-o rapid, Nick, i-am spus, împingându-l cu picioarele.

— Ești sigură? mi-a șoptit la ureche.

Am dat din cap și m-a sărutat după ureche. Și-a sprijinit mâinile de o parte și de alta a capului meu și am simțit că respirația i se îngreunează.

În clipa aceea a făcut o mișcare hotărâtă, traversând acea barieră care ne separa, ultima harieră care se ridica între noi, pentru că toate celelalte fuseseră dărâmate. Am simțit o durere ascuțită, intensă și arzătoare, care m-a făcut să scot un strigăt înăbușit și, în clipa aceea, m-a pătruns în totalitate. Eram o singură persoană, stabiliserăm o conexiune unică și puternică, iar valul uriaș de senzații care m-a copleșit a făcut să-mi scape o lacrimă când ochii săi i-au căutat pe ai mei, încurajându-mă să-l privesc.

— Noah... Noah, a spus speriat, pe când cu o mână mă mângâia pe față cu delicatețe. Îmi pare rău... îmi pare rău, iubita mea.

— Nu... l-am întrerupt, trecându-mi brațele în jurul gâtului său, îmbrățișându-l și apropiindu-l de mine. Sunt bine, nu te opri acum.

M-a observat câteva clipe, după care a început să se miște. Durerea nu mă părăsise, dar numai văzând plăcerea întipărită pe chipul lui Nick reușeam să uit de ea; voiam să-i fac acest dar, voiam să-și amintească mereu acest moment.

— Dumnezeule, Noah... habar n-ai cât de bine mă faci să mă simt, a comentat, ieșind din mine și intrând din nou cu mai mult elan.

Am scos un strigăt pe jumătate de plăcere, pe jumătate de durere și am închis ochii strâns.

— Nu, nu, Noah, uită-te la mine, mi-a cerut, apucându-mă cu degetele de bărbie și obligându-mă să mă uit la ce-mi făcea, simt că mor înăuntrul tău, Noah, a spus împingând din nou și reușind de data asta să facă să dispară orice senzație de durere.

Mi-am arcuit spatele când am intrat în ea din nou, iar geamătul de plăcere care i-a scăpat de pe buze m-a înnebunit cu totul. Mă plăcea, se simțea bine cu mine, eu reușisem să îl aduc în starea aceea, doar eu, nimeni altcineva.

Mi-am înfipt mâinile în părul său.

— Mai repede! am cerut, iar el s-a conformat, mișcările sale s-au intensificat, iar trupul meu a luat-o razna, nu-l mai

puteam controla și un val de senzații magnifice a început să mă năpădească, amenințând să dărâme tot în calea lui.

— Acum ești a mea, mi-a spus, iar mâinile mele s-au înfipt cu putere în părul lui, făcându-l să scoată un geamăt întretăiat între durere și plăcere. Doar a mea... spune-o, Noah, spune-o.

— Sunt a ta, am zis, zgâriindu-l pe spate.

Atunci totul a părut să stea în loc, toate simțurile mi-au explodat in mii de forme diferite și nimic din jur nu mai avea importanță pentru mine, în afară de persoana aflată peste mine, doar el, doar Nick. Am țipat când orgasmul ne-a cuprins pe amândoi, lăsându-ne epuizați, asudați și respirând agitat. Și-a sprijinit fruntea de umărul meu, iar degetele mele au încetat să i se mai înfigă în piele. M-am relaxat, savurând ultimele izbucniri de plăcere care îmi străbăteau trupul, și mi-am lăsat degetele să coboare pe spatele lui, într-o mângâiere delicată.

Și-a dezlipit fruntea de umărul meu și în locul ei și-a pus buzele, m-a sărutat tandru și și-a ridicat fața pentru a mă privi în ochi.

— Ești incredibilă, a spus, lipîndu-și fruntea de a mea, te iubesc... te iubesc din prima clipă în care mi-ai spus că mă urăști.

Am râs de comentariul său, dar mi-am simțit inima dilatându-se în mod îngrijorător.

— Nu uram decât faptul că nu erai al meu.

— Acum sunt al tău. Îți aparțin cu totul, trup și suflet... sunt în întregime al tău.

40

NICK

Să mă culc cu Noah fusese experienţa cea mai uimitoare din viaţa mea. Încă nu-mi venea să cred că se întâmplase, încă credeam că totul era un vis. Mă gândeam la asta de când o văzusem prima dată cu o rochie mulată şi îmi dădusem seama cât e de frumoasă, dar să vrea să facă dragoste cu mine? Încă mă simţeam în al nouălea cer. Să o simt sub mine şi să o pot mângâia după bunul meu plac îmi provocase o plăcere mai mare decât cea pe care o trăisem în atâţia ani de relaţii cu femei. Acum era a mea, a mea pentru totdeauna, pentru că nu aveam de gând s-o las să-mi scape.

Având în vedere tot ce se întâmplase şi tot ce-mi povestise, nu ştiam cum fusese posibil să ajungem în acest punct, dar în sfârşit reuşisem să dărâm zidul care ne separase de la început. Noah avusese o copilărie oribilă, atât de traumatizantă, încât chiar şi după şase ani se confrunta cu urmări şi neajunsuri în viaţa de zi cu zi, iar eu abia îmi puteam stăpâni impulsul de a-l căuta pe nemernicul de taică-său şi de a-l ucide pentru ce-i făcuse. Eram supărat şi pe mama ei. Ce idioată îşi lasă fiica de unsprezece ani cu un agresor? Nu voiam ca Noah să ştie, dar o consideram la fel de vinovată pe Raffaella ca pe tatăl ei şi abia aşteptam să am ocazia să i-o spun. Chiar şi aşa, după toate mărturisirile pe care mi le făcuse, aveam senzaţia că îmi mai ascunde ceva. Nu ştiam prea bine despre ce ar fi putut fi vorba, dar am văzut o urmă de îngrijorare în ochii săi şi voiam să aflu care era motivul.

Acum dormea în braţele mele. În minte mi s-a derulat tot ceea ce se întâmplase şi aproape că am dorit s-o trezesc ca

să începem din nou de unde rămăseserăm. La lumina slabă din cameră am putut să admir cât era de frumoasă. Arăta incredibil, pur și simplu îți tăia răsuflarea. Despre trupul ei nici nu mai vorbesc... faptul că o atinsesem și o făcusem să simtă plăcerea fuseseră două dintre cele mai importante lucruri pe care le făcusem vreodată... și cât de bine se simțise!

În clipa aceea mi-am auzit telefonul în timp ce vibra. Nu voiam s-o trezească pe Noah, așa că l-am luat de pe noptieră și l-am lăsat să vibreze fără zgomot. Oricine ar fi fost putea să mai aștepte...

Am îmbrățișat-o cu putere, strângând-o la pieptul meu, iar ea a deschis ochii ușor adormită.

— Bună, m-a salutat pe tonul acela plăcut pe care începuse să-l folosească pentru a mi se adresa exact cu o zi în urmă.

— Ți-am mai spus cât de incredibil de frumoasă ești? am întrebat-o, așezându-mă deasupra și bucurându-mă că se trezise.

Tânjeam să o sărut de cel puțin o oră.

Mi-a răspuns la sărut cum numai ea știa s-o facă și m-a îmbrățișat strângându-mă de umeri.

— Te simți bine? am întrebat-o cu îndoială.

Adevărul e că avusesem cea mai mare grijă, niciodată nu mă temusem atât de mult că i-aș putea face rău cuiva, dar, după ce auzisem ce pățise în trecut, nu voiam să sufere nici măcar o zgârietură.

— Mi-e foame, a comentat râzând, cu buzele lipite de ale mele.

Am analizat-o pe îndelete; obrajii săi aveau o culoare rozalie, păreau febrili, dar era normal având în vedere că nu-i dădusem drumul toată noaptea în timp ce dormea liniștită lângă mine.

— Și mie, am aprobat, sărutând-o pe obraz și pe gât în punctul acela care știam că o înnebunește.

A izbucnit în râs și m-a prins cu delicatețe de păr pentru a mă determina să mă uit la ea.

— Foame de mâncare, a precizat zâmbind.

De ce un zâmbet de-ale ei avea darul de a mă face să-mi pierd complet mințile?

— Bine, hai să mâncăm, am propus, trăgând-o după mine spre duș.

Ne-am băgat amândoi sub duș, ne-am spălat și i-am împrumutat un tricou de-ale mele, în timp ce eu mi-am pus niște pantaloni de trening.

Le eram extrem de recunoscător părinților noștri că plecaseră de acasă în acel weekend.

— De ce ai poftă? am întrebat-o când am ajuns în bucătărie, iar ea s-a așezat în fața insulei.

— Știi să gătești? s-a interesat cu îngăduință, nevenindu-i să creadă.

— Sigur că da, ce credeai? am răspuns zâmbind și i-am prins tot părul în mână ca într-o coadă.

În felul acela o puteam trage spre mine și o puteam săruta după bunul meu plac.

— Mă refer la ceva comestibil, a precizat râzând.

Era cel mai frumos sunet din lume; muzica perfectă pentru o dimineață perfectă.

— O să fac clătite, ca să nu te mai plângi, i-am spus, forțându-mă să-i dau drumul.

— Te ajut, s-a oferit sărind de pe scaun și îndreptându-se spre frigider.

Am gătit împreună: eu am făcut aluatul, iar ea a făcut milkshake de căpșune pentru amândoi. Apoi ne-am așezat la masă și am mâncat unul de la celălalt. A fost minunat să vărs pe ea siropul, după care să-l ling de pe trupul său. Nu mai făcusem așa ceva cu nimeni niciodată și mi-am dat seama că astfel mâncarea era mult mai gustoasă. În sfârșit, lucrurile se aranjaseră cum trebuia: Noah era a mea și părea fericită. Și eu eram fericit; după mulți ani în care nu avusesem încredere în nicio femeie, găsisem una atât de complexă, dar în același timp perfectă, care mă putea ajuta să îmi

redobândesc încrederea și iubirea ce îmi fuseseră răpite la o vârstă atât de fragedă. Analizând mai bine situația, eu și Noah aveam multe în comun. Ea își pierduse tatăl la unsprezece ani, iar eu o pierdusem pe mama la doisprezece. Amândoi avuseserăm parte de suferințe la o vârstă fragedă, iar acum ne aveam unul pe celălalt pentru a ne ajuta reciproc să le depășim.

— Vreau să fac ceva, m-a anunțat în clipa aceea, în timp ce înghițea ultima bucățică de clătită. Dă-mi telefonul tău.

Nu știam ce voia să facă, dar i l-am întins fără nicio ezitare.

— Acum că ești iubitul meu... a spus privindu-mă cu precauție, iar eu i-am zâmbit.

Îmi plăcea apelativul ei. Da, eram iubitul ei, iar ea era iubita mea; *a mea*. Îmi plăcea cum suna.

— O să șterg numerele tuturor fetelor din agenda telefonului tău, cu excepția mea și a Jennei, m-a informat, iar eu am început să râd.

— Tu râzi, dar eu vorbesc serios, a replicat, deblocându-mi telefonul și accesând agenda.

— Poți să faci ce vrei, nu-mi pasă, am afirmat, dar nu șterge nnmerele lui Anne și Madison... Cred că o să am voie să mai vorbesc cu sora mea, nu-i așa? am întrebat, apoi m-am ridicat și am pus farfuriile în chiuvetă.

— Cine e Anne? a întrebat ea strâmbând din nas.

Eram conștient că numele semăna prea mult cu Anna, de aceea m-am grăbit să-i explic.

— Anne e asistenta socială care mi-o aduce pe Madison când mă duc s-o văd. Mă ține la curent cu ce se întâmplă în viața ei și mă sună dacă e vreo problemă.

Ea a dat din cap, după care s-a încruntat.

— Ai un apel ratat de la ea, de acum o oră, m-a informat; în clipa aceea ecranul s-a luminat și, de parcă ne-ar fi auzit, numele lui Anne a apărut pe ecran. Sună iar, m-a anunțat, iar eu i-am luat telefonul din mână cu adevărat îngrijorat.

Era foarte devreme să mă sune Anne.

— Nicholas? s-a auzit vocea sa de la celălalt capăt al firului.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat cu o senzație de teamă în stomac.

— E vorba despre Madison, a răspuns pe un ton calm, dar am sesizat în vocea sa un semnal de alarmă. E internată în spital, se pare că au uitat să-i administreze insulina în ultimele douăzeci și patru de ore și a avut o recidivă. Cred că ar trebui să vii aici.

Aproape că am spart telefonul de cât de strâns îl țineam.

— E grav? am întrebat, simțind o teamă mai mare decât simțisem vreodată în toată viața mea.

— Nu știu nimic mai mult, a recunoscut, iar eu am dat din cap și am închis telefonul.

Noah mă privea albă la față. S-a ridicat în picioare și a venit lângă mine auzind discuția.

— Ce s-a întâmplat? s-a interesat alarmată.

— E vorba despre sora mea, e internată, nu știu ce are, am înțeles că nu i-au dat insulina... am răspuns poticnit, în timp ce mă gândeam ce să fac în continuare. Trebuie să plec, am hotărât și am luat-o la fugă spre camera mea.

Noah m-a urmat, dar în clipa aceea nu mă puteam gândi decât la sora mea, care avea cinci ani și căreia vreun imbecil uitase să-i administreze medicamentul.

— Vin cu tine, a afirmat, așezându-se în fața mea.

M-am uitat lung la ea câteva secunde, după care am dat din cap. Da, voiam să fie alături de mine. Mama urma să fie acolo, iar eu nu o mai văzusem de mai bine de trei ani.

41

NOAH

Nu-l mai văzusem niciodată atât de îngrijorat. De fapt îl mai văzusem, dacă luam în calcul noaptea trecută, când mă găsise țipând închisă în dulap. Acum era la fel. Arăta trist și încruntat. Eram în mașina sa. Cu o mână conducea, iar cu cealaltă îmi strângea mâna sprijinită pe schimbătorul de viteze. Era incredibil cum grijile sale mă puteau preocupa și afecta atât de mult. Aș fi vrut să-i șterg tristețea de pe chip și să-l fac să zâmbească așa cum o făcuse în ultimele ore, dar știam că ar fi fost inutil. Erau puține persoanele pentru care Nicholas Leister s-ar fi putut prăbuși și pentru care ar fi făcut orice și știam sigur că sora lui era una dintre ele. În ciuda faptului că îmi vorbise foarte puțin despre mama lui, mi-era clar că o ura sau, cel puțin, nu voia să știe nimic de ea. Faptul că nu-i dăduseră insulina surorii lui, ținând cont că era diabetică, era un motiv extrem de puternic s-o urască și mai mult.

Am mers aproape tot drumul în tăcere. Îmi părea rău că, după ce fuseserăm atât de apropiați și de fericiți, lucrurile luaseră o astfel de turnură, dar cel puțin el îmi săruta mâna din când în când sau se întorcea să-mi mângâie obrazul cu mâinile noastre înlănțuite. Era foarte tandru și fiecare mângâiere a sa îmi provoca o durere profundă în pântece. Culcându-mă cu el se crease un precedent, iar acum nu mă mai puteam gândi la altceva când mă atingea în felul acela.

Nu ne-am oprit nici măcar să mâncăm. Când am ajuns în Las Vegas, șase ore mai târziu, ne-am dus direct la spital.

Madison Grason se afla la etajul patru, la secția de pediatrie, și, de îndată ce am obținut această informație, ne-am îndreptat în fugă spre salon. Când am ajuns în sala de așteptare, n-am văzut decât un cuplu și o femeie plinuță, care s-a apropiat de ușă când l-a văzut pe Nick, rămas ca paralizat, privind spre femeia aflată în spatele ei.

— Nicholas, nu vreau să te dai în spectacol, l-a avertizat femeia, privindu-ne pe rând.

Lângă mine, Nick se încordase și avea maxilarul încleștat.

— Unde e? a întrebat luându-și ochii de la femeie, care se ridicase și îl privea pe Nick cu îngrijorare.

— Doarme. I s-a administrat insulină pentru a-i diminua nivelul ridicat al glicemiei. E bine, Nicholas, o să-și revină, a spus, încercând să-l liniștească.

I-am strâns mâna cu putere, voiam să se calmeze, dar aproape tremura.

A trecut prin fața lui Anne, asistenta socială, și s-a îndreptat direct spre cealaltă femeie. Era blondă și drăguță și, când am văzut-o de aproape, mi-am dat seama imediat că era mama lui.

— Unde naiba erai de s-a putut întâmpla așa ceva? a răbufnit fără ca măcar s-o salute.

Bărbatul chel care stătea lângă ea s-a interpus între ei doi, dar femeia l-a ignorat.

— Nicholas, a fost un accident, s-a scuzat ea privindu-l cu tristețe în ochi, dar păstrându-și calmul.

— Las-o în pace pe soția mea, suntem destul de îngrijorați ca să mai vii și tu să...

— Pe dracu'! a exclamat el, fără să dea drumul mâinii mele.

Mă ținea atât de strâns, încât mă durea, dar n-aveam de gând să-mi eliberez mâna: în clipa aceea avea nevoie de mine.

— Are nevoie de insulină de trei ori pe zi, e simplu, orice idiot ar înțelege, dar e înconjurată de bone tâmpite și inepte, în timp ce voi stați liniștiți!

— Madison știe că trebuie să i se facă injecția și n-a spus nimic, Rose a crezut că deja i-o făcuseră... a explicat chelul, dar Nick l-a întrerupt din nou.

— Are cinci ani, fir-ar să fie! a strigat scos din sărite. Are nevoie de mama ei!

Aceea nu era doar o discuție despre sora lui Nicholas. Era clar. Reproșurile pe care i le făcea pentru ea erau valabile și pentru el. Nu-mi dădusem seama cât de mult suferise până în clipa aceea, dar probabil că îi fusese foarte greu să rămână fără mama lui la o vârstă atât de fragedă. Eu îmi pierdusem tatăl... De fapt, fusesem salvată din mâinile lui, dar mama fusese tot timpul alături de mine; Nicholas nu avusese un tată care să-l iubească, ci unul care îi dădea bani... Am urât-o pe femeia aceea pentru că-l rănise și l-am urât pe William pentru că nu își arătase sentimentele față de fiul său.

L-am tras de mână când un medic a intrat în sală.

— Sunteți rude cu Madison Grason?

Toți patru ne-am întors spre el.

Medicul a venit spre noi.

— Fetița răspunde la tratament, o să-și revină, dar trebuie să rămână internată peste noapte, vreau să-i controlez concentrația de glucoză și să o țin sub observație.

— Ce are, domnule doctor? a întrebat Nick, adresându-i-se doar lui.

— Dumneavoastră sunteți...?

— Sunt fratele ei, a răspuns cu răceală.

Medicul a dat din cap.

— Sora dumneavoastră suferă de cetoacidoză diabetică, domnule...

Toți l-am privit, așteptând să explice.

— Aceasta se întâmplă când corpul, neavând suficientă insulină, utilizează grăsimile ca sursă de energie. Grăsimile

conţin cetone, care se acumulează în sânge şi, când nivelul lor e ridicat, produc cetoacidoză, a continuat medicul, în timp ce eu încercam să înţeleg toate acele cuvinte ciudate.

— Şi ce trebuie făcut când se întâmplă asta? a întrebat Nicholas.

— Sora dumneavoastră avea un nivel destul de ridicat al glicemiei, peste trei sute, pentru că ficatul său a produs glucoză pentru a încerca să contracareze problema. Cu toate acestea, celulele nu pot absorbi glucoza fără insulină. I-am administrat dozele necesare şi se pare că îşi revine. Trebuie să-i facem mai multe analize, dar nu e cazul să vă speriaţi. Am fost îngrijorat când a fost adusă pentru că pierduse multe fluide vomitând, dar o să se facă bine. Ce-a fost mai rău a trecut, iar copiii sunt puternici.

— Pot s-o văd? a întrebat Nicholas.

— Da, s-a trezit şi, dacă sunteţi Nick, vă rog să intraţi, a tot întrebat de dumneavoastră.

Am văzut cum Nick şi-a încleştat maxilarul. Faptul că sora lui fusese pe punctul de a suferi nişte consecinţe mult mai grave din cauza părinţilor ei probabil că îl scotea din minţi.

— Vino cu mine, vreau s-o cunoşti, mi-a spus, trăgându-mă din nou după el.

Pentru o clipă, crezusem că intenţiona să intre singur, dar, văzând că voia să cunosc pe cineva atât de important pentru el, am simţit cum îmi creşte inima de bucurie.

Ne-am îndreptat împreună spre salonul lui Madison şi, când am intrat, privirea mi s-a oprit asupra fetiţei mititele, cea mai frumoasă copilă pe care o văzusem vreodată, care era întinsă pe patul de spital.

Când l-a văzut pe Nick, a ridicat mânuţele spre el, iar pe buzele sale cărnoase a apărut un zâmbet.

— Nick! l-a strigat, strâmbându-se de durere, pentru că în braţ avea o branulă şi mai muit ca sigur o duruse când ridicase braţul.

Nicholas mi-a dat drumul pentru prima dată în ultimele ore şi a alergat spre sora sa. L-am privit curioasă cum o îmbrăţişa pe micuţă şi se aşeza lângă ea pe patul imens.

— Ce faci, prinţesă? a întrebat-o, iar eu am simţit un junghi în inimă.

Faptul că îl văzusem atât de supărat mă afectase într-un fel pe care nu eram în stare să-l explic.

Copila era frumoasă foc, dar foarte micuţă pentru vârsta de cinci ani. Era palidă şi avea cearcăne. Mi-a fost atât de milă de ea, încât m-am simţit uşurată când a zâmbit.

— Ai venit, a comentat zâmbitoare.

— Sigur că am venit... Ce credeai? a replicat Nick, luând-o în braţe şi aşezând-o cu grijă pe genunchii săi, în timp ce el se sprijinea cu spatele de perete.

Fetiţa a ridicat imediat o mână şi a început să-i răvăşească părul.

Am zâmbit văzând această imagine. Nu-mi trecuse niciodată prin minte că Nicholas se putea purta cu un copil aşa cum se purta cu Madison; ca să fiu mai exactă, nu mi l-aş fi imaginat niciodată cu un copil alături. Nick era genul de bărbat pe care îl asociai automat cu femei frumoase, droguri şi distracţii.

— Maddie, vreau să-ţi prezint o persoană specială, ea e Noah, a spus arătând spre mine.

Abia atunci fetiţa a părut să mă vadă. Până atunci nu avusese ochi decât pentru fratele ei mai mare şi era de înţeles, dar acum şi-a aţintit asupra mea ochii albaştri, identici cu cei ai lui Nick.

— Cine e? a întrebat privindu-mă încruntată.

Înainte să îi pot răspunde că sunt o prietenă, Nicholas m-a întrerupt:

— E iubita mea, a declarat şi, auzind acest cuvânt ieşind de pe buzele sale, am simţit nişte furnicături plăcute în stomac.

— Tu nu ai iubite, a replicat ea, privindu-mă în continuare preocupată.

— Mulțumesc că ești aici, a șoptit și, remarcându-i vocea sfâșiată, mi-am pus mâinile pe obrajii săi și i-am căutat privirea. Cred că n-o să pot trece niciodată peste faptul că m-a lăsat și a plecat fără să se uite înapoi. Dar acum că ești aici, acum că ești a mea și știu ce simte o persoană îndrăgostită... Nu mă interesează ce-a făcut, Noah, nu mă mai interesează. Tu ai reușit să închizi o rană care încă sângera și te iubesc și mai mult pentru asta.

Am simțit că ochii mi se umpleau de lacrimi, iar pe buzele sale a apărut un zâmbet trist.

— Vino aici, a murmurat înainte de a mă săruta.

A fost a doua oară când am făcut dragoste. Și a fost sub semnul amintirilor dureroase din trecut.

După aceea ne-am dus să mâncăm ceva. Mai erau câteva ore până la următoarea vizită, așa că am făcut un tur rapid prin Las Vegas în calitate de turiști. Eu nu mai fusesem niciodată și mi s-a părut ia fel de impresionant cum se vedea în filme. Oriunde priveai erau clădiri imense, hoteluri impresionante și spectacole care asigurau distracția. Nu voiam nici să-mi imaginez cum arăta totul noaptea, dar nu aveam cum să stau până atât de târziu...

— Mâine o externăm, evoluează mai bine decât mă așteptam, ar putea pleca chiar și azi dacă n-aș vrea s-o mai țin câteva ore sub observație, ne-a informat medicul.

Era ora cinci după-amiază și, dacă voiam să ajungem în Los Angeles înainte de miezul nopții, trebuia să plecăm. Nicholas nu părea dispus să o abandoneze, dar mama sa era acolo și acum știam cât de greu era totul pentru el.

— Mă întorc săptămâna asta, a asigurat-o pe copilă, căreia i se umeziseră ochii. Miercuri o să fiu aici și o să-ți aduc un cadou să ne distrăm, a spus, îmbrățișând-o cu grijă și cu afecțiune.

— Peste două zile? a întrebat ea îmbufnată.

— Doar două, a aprobat Nick, sărutând-o pe creștetul capului acoperit de părul blond.

Când am ieşit din spital, mi-am dat seama că era copleşit şi epuizat şi avea şi motive să se simtă aşa. Fusese o zi plină de emoţii şi de senzaţii, şi nu doar ziua aceea, ci şi cea dinainte. Amândurora ne-ar fi prins bine câteva ore de somn bun.

— Vrei să conduc eu? m-am oferit când am ajuns la maşină.

El m-a privit cu un zâmbet amuzat şi m-a lipit de portiera din dreptul şoferului.

— Îmi amintesc că ultima maşină în care te-ai urcat am pierdut-o din motive de forţă majoră, a comentat privindu-mă fix.

— O să-mi aminteşti asta tot timpul, nu-i aşa? am replicat, dându-mi ochii peste cap.

— Tot timpul, Pistruiato, a declarat el, sărutându-mă grăbit pe buze.

M-am separat de el şi m-am urcat pe scaunul de alături. Drumul a fost presărat cu numeroase opriri ca să bem multă cafea şi cu muzică din belşug la radio ca să ne ţină treji.

Când am ajuns acasă, nici măcar nu ne-am mai gândit că părinţii noştri se întorseseră. Nicholas avea un braţ pe după umerii mei, iar eu îl ţineam de mijloc când am urcat epuizaţi scările verandei.

Când am văzut-o pe mama a fost ca şi cum m-aş fi întors la realitate. Amândoi am tresărit şi ne-am separat ca doi magneţi de acelaşi pol.

— În sfârşit aţi ajuns, începusem să mă îngrijorez, a comentat ea, apropiindu-se şi îmbrăţişându-mă strâns.

Nu o mai văzusem de două zile şi, având în vedere tot ce se întâmplase, amintirile despre tata şi toată povestea cu Nick, fără să vreau am îmbrăţişat-o mai strâns decât ar fi trebuit.

— Ţi-a fost dor de mine, nu? a întrebat chicotind.

După ce l-a salutat pe Nick, am intrat în casă şi am fost supuşi unui interogatoriu cu privire la sora lui Nick. Se pare că el îi sunase să le spună unde eram, iar William fusese foarte îngrijorat de starea de sănătate a lui Maddie.

— Mă bucur că e bine, a declarat, ridicându-se de pe canapea.

Nick era în celălalt capăt al camerei în faţa mea, iar eu în partea opusă. Era atât de ciudat să nu fim aiături şi să nu ne atingem, încât brusc am simţit un gol în piept. Mă obişnuisem să îl ştiu lipit de mine în ultimele patruzeci şi opt de ore, iar acum aveam nevoie să-l am aproape. El mă observa din capătul celălalt cu o privire intensă şi plină de promisiuni.

— Sunt obosită, dacă nu vă deranjează, eu o să urc în cameră... mâine am ore, am spus privindu-l fix înainte să urc.

Mama se uita la un film cu Will, motiv pentru care intenţionau să se culce mai târziu.

— Rămâi şi tu, Nick? l-a întrebat mama şi n-am putut să n-o săgetez cu privirea din locul unde eram.

Bine că nu şi-a dat seama.

Nicholas, în schimb, a schiţat un zâmbet amuzat.

— Şi eu ar trebui să urc. E târziu şi am şi eu ore. Noapte bună, a spus, apoi a ocolit canapeaua ca să ajungă lângă mine.

Ne-am îndreptat împreună spre scări şi nu ştiu dacă a fost din cauza senzaţiei că făceam ceva rău sau pentru simplul motiv că părinţii noştri erau jos şi ar fi luat-o razna dacă aflau de relaţia noastră, dar, când Nick m-a împins cu spatele la perete lângă uşa camerei mele şi a început să mă pipăie cu nerușinare, întreaga situaţie mi s-a părut, fără să vreau, extrem de excitantă.

— Vino în patul meu, dormi cu mine, mi-a şoptit la ureche.

În timp ce vorbea mă săruta, mă lingea şi mă muşca pe gât.

— Nu pot, am răspuns, apoi am lăsat gâtul pe spate şi am scos un sunet slab de plăcere.

— Nu poţi să scoţi astfel de sunete şi să pretinzi să nu te duc în pat, mi-a reproşat, apăsându-mă cu şoldurile într-un mod care mă înnebunea.

Am izbucnit într-un râs înăbuşit şi am închis ochii strâns.

— Mama poate urca oricând, Nicholas, l-am avertizat, în timp ce mâna sa îmi urca pe picior şi îmi mângâia cu dibăcie coapsa stângă. Nu vreau... să facă infarct, am spus, expirând tot aerul brusc.

— Clar vii cu mine, a decis, târându-mă după el.

— Nu! am ţipat printre râsete şi mi-am înfipt călcâiele în podea.

Nu ştiam cum urma să procedăm acum că eram împreună, iar părinţii noştri locuiau sub acelaşi acoperiş, dar trebuia să stabilim nişte reguli sau să ne controlăm într-un fel sau altul.

S-a oprit şi, auzind zgomote la parter, a părut să înţeleagă că aveam dreptate.

— Te iubesc, a declarat, sărutându-mă rapid pe gură. Dacă ai vreo problemă, ştii unde mă găseşti.

— A doua uşă pe stânga, ştiu, i-am spus, luându-l peste picior.

În secunda următoare, m-am răsucit şi am intrat în camera mea.

Era momentul să procesez tot ce se întâmplase. Aveam nevoie de o pauză.

Tot ce se întâmplase în ultimele zile mă aruncase într-un vârtej de gânduri şi de sentimente amestecate. Pe de o parte, eram fericită că eram cu Nick: nu ştiam dacă relaţia avea să dureze, având în vedere că temperamentele noastre aveau tendinţa de a intra în conflict destul de des, dacă iuam în calcul cele întâmplate în ultimele luni. Cu toate acestea, eram clar îndrăgostită lulea de el. Îmi ascunsesem extraordinar de bine sentimentele chiar şi faţă de mine însămi, iar acum, că totul ieşise la iveală, nn puteam să nu mă gândesc că se afla la mai puţin de şapte metri distanţă. A trebuit să-mi controlez impulsul de a mă duce să-l caut, având în vedere că abia puteam dormi, dar m-am forţat să n-o fac. Trebuia să învăţ să stau departe de el; problema era că, atunci când nu

eram cu el, toate gândurile mele se duceau spre tata și spre scrisorile sale de amenințare. Încă nu știam dacă trebuia să povestesc totul cuiva... De ce? Tatăl meu era la închisoare și nici măcar nu eram sigură că erau de la el. Ronnie ar fi putut afla despre tata și ar fi putut folosi informația împotriva mea. În consecință, am decis să nu spun nimănui, cel puțin până nu primeam o nouă scrisoare, lucru care, ținând cont de mersul lucrurilor, era puțin probabil.

În dimineața următoare m-am trezit rapid, știind că trebuia să mă grăbesc dacă nu voiam să întârzii. Eram și neliniștită, pentru că trebuia să îi văd din nou pe toți cei implicați în ritualul de inițiere de la petrecere. Toți mă auziseră strigând cu disperare și niciunul uu fusese în stare să mă ajute.

Mi-am pus uniforma și am coborât scările în fugă. Ca în fiecare dimineață, William plecase deja, iar Nick și mama luau micul-dejun așezați în fața insulei din bucătărie. Când am intrat, privirea lui a întâlnit-o pe a mea și a trebuit să mă controlez ca să nu mă apropii de el și să-l sărut în loc de bună dimineața. Mama s-a ridicat și a început să-mi pregătească micul-dejun, ca de fiecare dată. Eu am profitat de ocazie și, sub pretextul că voiam să mă ajute cu cravata (căreia știam deja foarte bine cum să-i fac nod), m-am apropiat de Nick și, când mama nu era atentă, l-am sărutat rapid pe buze.

— În clipa asta am în minte o mulțime de imagini cu tine și cu mine și cu uniforma asta într-o cameră de la etaj, mi-a mărturisit în șoaptă în timp ce-mi făcea nodul și profita de ocazie să mă mângâie pe gât și să mă sărute ușor pe buze.

M-am îndepărtat și m-am întors să mă asigur că nu ne vedea nimeni. Mama era cufundată în prepararea unei omlete, iar muzica pe care o punea mereu răsuna în boxe.

Trebuia să recunosc: jocul acela era periculos, dar mă excita la culme.

Mâinile sale au coborât cu grijă și s-au strecurat sub fusta mea. A început să-mi mângâie picioarele până a ajuns la fund.

— Ai întrecut măsura, i-am spus cu un zâmbet dezaprobator.

— Ai dreptate, a recunoscut, retrăgându-şi mâinile exact când mama s-a întors cu omleta pe farfurie.

Pentru prima dată, m-am aşezat lângă Nick la micul-dejun şi, fără să vreau, m-am gândit la prima noastră dimineaţă împreună, când am mâncat clătite şi am băut milkshake. Era o amintire foarte plăcută, mai ales tot ce făcuserăm cu câteva ore înainte de a lua micul-dejun.

Mama abia dacă a vorbit cu noi, fiind cufundată în propriile gânduri, şi mi-am reproşat că nu arătasem mai mult interes pentru căsnicia sa şi nu încercasem să aflu dacă era mulţumită de noua noastră viaţă.

— Mamă, eşti bine? am întrebat-o, în timp ce o priveam cu îngrijorare.

Era a cincea oară când o surprindeam căzută pe gânduri şi cu privirea pierdută.

A revenit la realitate şi a afişat un zâmbet fals.

— Da... da, bineînţeles, mă simt perfect, a răspuns, luându-şi farfuria şi punând-o în chiuvetă. Nick a spus că nu-l deranjează să te ducă azi la liceu; îmi pare rău, dar pe mine mă doare puţin capul... Cred că o să mă culc, a comentat, apoi m-a sărutat în creştetul capului şi l-a strâns afectuos de umăr pe Nicholas.

Imediat ce a ieşit, m-am întors spre el.

— Nu ţi se pare că se poartă cam ciudat? am comentat în timp ce el şi-a terminat sucul, după care s-a întors spre mine şi a tras spre el scaunul pe care stăteam.

— Puţin, dar nu cred că e ceva important, a răspuns, punându-şi mâinile pe genunchii mei şi aplecându-se spre mine. Eşti gata de plecare? m-a întrebat cu o voce seducătoare.

Am simţit furnicături în locul în care mâinile sale îmi atingeau pielea şi am dat din cap afirmativ. Faptul că maşina mea era în continuare la service nu era un lucru atât de rău cum păruse la început.

Cinci minute mai târziu am ieşit din casă, dar el s-a oprit la un colţ unde nu ne vedea nimeni şi mi-a prins faţa

în mâini pentru a mă săruta intens. Când mi-a dat drumul, a trebuit să respir profund pentru a-mi trage sufletul.

— Ce te-a apucat? am exclamat în timp ce el, cu un zâmbet amuzat, pornea din nou maşina.

— Mi-am dat seama că au trecut şapte ore şi douăzeci şi cinci de minute fără să ne sărutăm, a spus liniştit.

— Ţineai socoteala? am comentat râzând şi într-o dispoziţie foarte bună.

— Mintea mea se plictiseşte când nu sunt cu tine, ce să fac...

Un sfert de oră mai târziu, am ajuns la poarta liceului St. Marie şi, fără să vreau, m-am crispat.

Alături de mine, Nick devenise şi el serios, iar mâinile sale au strâns volanul cn pntere.

— O să vii să mă iei? l-am întrebat, întorcându-mă spre el şi obligându-l să-şi mute privirea de la clădirea şcolii.

Mi-a zâmbit şi m-a mângâiat pe obraz cu un deget.

— Evident, sunt iubitul tău, e datoria mea, a răspuns plin de el.

Eu am izbucnit în râs.

— Asta nu e o obligaţie a unni iubit... N-ai avut niciodată o iubită, nu-i aşa? am spus şi mi-a plăcut faptul că ştiam că am dreptate şi că eu eram prima.

— Te aşteptam pe tine, a recunoscut, sărutându-mă uşor pe buze.

Mi-au plăcut atât de mult cuvintele sale, încât l-am obligat să aprofundeze sărutul. Când ne sărutam aşa nu puteam să nu-mi amintesc ocaziile în care merseserăm mai departe... şi cât de mult îmi doream să repet experienţa.

— Ar fi mai bine să pleci acum, dacă nu vrei să te răpesc toată ziua, m-a avertizat, dar continua să mă ţină strâns cu o mână aşezată pe mijlocul meu.

Am zâmbit cu gura aproape de gura lui.

— Ne vedem la patru, am afirmat, forțându-mă să mă desprind de el.

Relația noastră era una de adicție.

— Te iubesc, i-am zis coborând din mașină.

— Și eu! La revedere, frumoasa mea, și-a luat rămas-bun, iar eu mi-am dat ochii peste cap și am clătinat capul.

Când m-am apropiat de poartă, multe perechi de ochi s-au ațintit automat asupra mea, dar, înainte de a mă îngrijora, a apărut Jenna și a sărit să mă îmbrățișeze.

— Îmi pare foarte rău, Noah, s-a scuzat, strângându-mă cu putere în brațe. Nu știam ce au de gând să facă, ar fi trebuit să fiu acolo să te ajut: sunt niște imaturi. Chestiile astea n-ar trebui să se mai facă, dar vezi și tu...

— Nu-i nimic, Jenna, n-a fost vina ta, am liniștit-o.

— Ești sigură...? a insistat. Am văzut reacția ta... Nu știam că te afectează atât de mult întunericul...

— E o traumă pe care o am din copilărie, dar e în regulă. A trecut, nu mai contează, am liniștit-o.

În clipa aceea a sunat clopoțelul și ne-am îndreptat spre dulăpioare.

Dar mă înșelam. Tot felul de zvonuri circulaseră prin școală și, oriunde aș fi privit, o mulțime de ochi erau ațintiți asupra mea. Toți mă priveau de parcă aș fi aterizat de pe Marte sau, mai rău, ca și cum le-ar fi fost *milă*. Nu mi-am dat seama cât de mult mă deranja chestia asta decât când am intrat în sala de mese și am văzut-o pe Cassie înconjurată de băieții care mă băgaseră în dulap. M-a invadat o furie atât de intensă, încât nici nu mi-am dat seama ce fac când m-am apropiat de ea și i-am turnat în cap milkshake-ul de căpșune.

Toți cei din jur au rămas paralizați și, înainte de a-mi putea da seama de ce făcusem, am auzit în spatele meu vocea directoarei.

— Domnișoară Morgan, te aștept în biroul meu.

„La naiba!"

42

NICK

Când am lăsat-o la şcoală, n-am crezut că o să mă copleşească o mulţime de sentimente atât de întunecate, dar aşa s-a întâmplat. Nu-mi puteam scoate din minte faptul că fata pe care o iubeam din tot sufletul fusese maltratată şi aproape să fie ucisă. Era nn lucru pe care nu-l puteam ignora şi de aceea m-am dus direct spre biroul unde lncra tata. Voiam să ştiu ce credea el despre toate astea, dar mai ales voiam să aflu ce măsuri legale putea întreprinde după ce avea să afle că femeia pe care o iubea fusese lovită şi maltratată ani întregi.

Când am ajuns la sediul Leister Enterprises, m-am îndreptat direct spre ultimul etaj. Janine, secretara tatălui meu, mă cunoştea de-o viaţă: ea fusese cea care îmi cumpărase cadourile de ziua mea şi care mă dusese la petrecerile prietenilor mei. Ea mă însoţise la meciurile de fotbal când tata era ocupat la serviciu şi tot ea mă certa când veneau notificări că mă purtasem urât la şcoală. Janine fusese ca un fel de mamă pentru mine, doar că nu ajunsesem niciodată s-o iubesc cu adevărat, nicio femeie nu reuşise asta până să apară Noah. Îmi era însă dragă pentru toţi acei ani.

— Nicholas, ce cauţi aici? m-a întrebat cu un zâmbet binevoitor.

Janine era foarte slabă şi avea probabil peste şaizeci de ani. Tata o ţinea în funcţie pentru că nu exista femeie mai muncitoare şi mai loială decât ea şi pentru că el nu era o persoană uşor de suportat când era la muncă... Eu ştiam asta foarte bine, având în vedere că făceam practica la biroul său de avocatură.

— Bună, Janine, trebuie să vorbesc cu tata. E în vreo ședință? am întrebat-o, încercând să-mi stăpânesc impulsul de a intra fără să bat la ușă.

— Nu, intră, lucrează la cazul din după-amiaza asta, a comentat, iar eu m-am îndreptat direct spre biroul său.

Am intrat fără să mai bat, iar ochii de un albastru-închis ai tatei m-au privit pe deasupra ochelarilor.

— Ce faci aici? m-a întrebat cu seriozitate.

Nu mă saluta niciodată, era un obicei pe care îl dobândise și de care îi era greu să se debaraseze.

— Am venit să vorbesc cu tine despre Noah... și despre Raffaella, ca să fiu mai exact, am răspuns, și am rămas în picioare în fața biroului lui, care costase o avere, și speram în același timp să fie sincer cu mine măcar o dată în viață. Erai la curent cu ce i-a făcut nemernicul de taică-său?

Tata m-a privit câteva secunde, după care a lăsat pe masă ce citea. S-a ridicat, s-a îndreptat spre bar și și-a turnat un pahar de coniac.

— Cum ai aflat? s-a interesat după o clipă.

Deci știa deja, lucru care nu m-a surprins foarte tare. O astfel de problemă nu poate fi ascunsă la nesfârșit.

— Noah e îngrozită dacă o pui să intre într-o cameră întunecată; alaltăieri aproape că a suferit un atac de panică, iar când s-a calmat mi-a povestit, i-am explicat și m-am crispat când mi-am amintit ce-i făcuseră uenorociții ăia, deși era o nimica toată în comparație cu ce-i făcuse tatăl ei. Tată, știi ce i-a făcut nemernicul ăla? Noah a fost la un pas de moarte. I s-a înfipt un ciob de sticlă în burtă, probabil că nu va putea să aibă niciodată copii.

— Știu, a recunoscut, așezându-se la birou și privindu-mă trist.

— Știai? am spus, ridicându-mă și începând să mă plimb enervat dintr-un capăt în altul al biroului. Propria mamă a lăsat-o singură cu un agresor! Raffaella e la fel de vinovată ca el! am acuzat-o plin de furie și de neputință.

– Nicholas, nu-ți permit să vorbești așa despre soția mea; habar n-ai prin ce a fost nevoită să treacă și cât de mult se căiește că a lăsat-o singură... Ea nu ducea o viață ca a noastră, nu avea bani și nu avea pe nimeni care s-o ajute să lupte pentru fiica ei, a suferit abuzurile acelui bărbat ani întregi: trupul său este o hartă de cicatrice și lovituri... Nu-ți permit...

– Noah era o copilă, tată, l-am întrerupt, stăpânindu-mi tremurul vocii. Pentru numele lui Dumnezeu! A sărit pe fereastră, ticălosul ăla merită să moară...

– Nicholas, stai jos, trebuie să-ți spun ceva, mi-a poruncit, arătând spre scaunul din fața lui.

M-am oprit în spatele scaunului, dar nu m-am așezat. El și-a dus paharul la buze și, pentru o clipă, mi-am dorit să pot face și eu același lucru.

– Acum mai bine de o lună individul ăla a fost pus în libertate, mi-a spus el.

Am simțit cum mă încordez și cum creierul meu încerca să asimileze sensul acelor cuvinte.

– Au trecut șase ani de când a fost condamnat. Dacă Raffaella l-ar fi denunțat pentru abuzurile comise la momentul potrivit, ar fi primit mai mulți ani de închisoare, dar așa nu a fost judecat decât pentru infracțiunea comisă împotriva lui Noah în seara aceea... Fetița a avut mai multe răni, dar cea mai gravă a fost cea căpătată când a sărit pe fereastră și i s-a înfipt un ciob în burtă. Nici pentru asta nu a fost acuzat... Se pare că avea relații și i s-a redus condamnarea. Ceea ce vreau să spun este că e în libertate, iar Raffaella se teme că va încerca să ia legătura cu ea. Am aflat nu de mult lucrul ăsta și m-am supărat foarte tare pe ea pentru că nu mi-a spus. Acum trebuie să fim foarte atenți la orice semnal de alarmă... Nu cred că individul va dori să se apropie iar de ele, dar, oricum, sunt îngrijorat. Raffaella e îngrozită și are coșmaruri în fiecare noapte, nu vrea ca Noah să afle. Ea nici măcar nu știe că și-a ispășit condamnarea, iar tu trebuie să păstrezi secretul.

— Cum e posibil să fie liber? Tu nu poți să faci nimic? l-am întrebat neîncrezător, în timp ce o nouă temere își făcea loc în mintea mea.

Nebunul ăla putea să-și caute soția și fiica, iar eu nu știam cum ar fi putut reacționa Noah dacă îl vedea din nou pe cel care era răspunzător de coșmarurile sale.

— Am încercat să obțin de la un judecător un ordin de restricție, dar, neexistând indicii că ar fi vreo problemă sau că a încercat să se apropie de ele, a fost imposibil. Adevărul e că exagerăm: el este în altă țară și nu cred că va traversa Statele Unite până aici ca să emită vreo pretenție. Totuși, nu e rău să fim precauți și, dacă Ella se simte mai liniștită...

— Sunt de acord. Tu ai grijă de soția ta, că de Noah o să am grijă eu, am hotărât, îndreptându-mă spre minibar și turnându-mi un pahar.

Am simțit privirea tatei în ceafă. S-a făcut liniște preț de o secundă.

— Fiule... spune-mi, te rog, că nu ai o aventură cu sora ta vitregă, a zis cu tristețe, închizând strâns ochii.

La naiba... atât de evident era?

— Vreau doar să am grijă de ea, tată, am declarat, dând rapid pe gât ce mai rămăsese în pahar.

— Uite ce e, nu știu ce e între voi și nici nu vreau să știu, dar te rog să nu faci vreo prostie. Am deja destule pe cap încercând s-o ajut pe Raffaella să nu se piardă cu firea acum, având în vedere ce s-a întâmplat; ultimul lucru de care are nevoie în clipa asta e să afle că fiica ei are o aventură cu fiul ei vitreg.

M-a deranjat felul acesta impersonal de a se referi la relația noastră.

— Nu avem o aventură, tată... *o iubesc* și te asigur că n-o să las pe nimeni nici măcar s-o atingă.

Tata m-a privit câteva clipe, după care a dat din cap.

— Ai grijă ce faci, Nicholas, m-a avertizat.

După câteva minute, am ieșit din birou și chiar în clipa aceea a început să-mi sune telefonul: era Noah.

— Ce s-a întâmplat? m-am interesat alarmat.

Ar fi trebuit să fie la oră, de ce naiba mă suna?

— Nick... trebuie să vii să mă iei, a spus pe un ton straniu.

— De ce? Ești bine? am întrebat-o, intrând în lift și apăsând pe buton să cobor.

— Păi... am fost suspendată pentru restul zilei.

Când am luat-o de la intrarea în școală, un zâmbet mi-a înflorit pe buze. A venit în fugă spre mașina mea și era atât de adorabilă, încât nu m-am putut abține să n-o sărut înainte de a-mi putea explica mai în detaliu ce se întâmplase.

— I-ai turnat un milkshake de căpșune în cap? am întrebat-o izbucnind în râs. Serios?

— Nu știu ce mi-a venit, a recunoscut ea abătută, dar nu-mi pare rău: o merita... Auzi, nu mă judeca, aveam nevoie să mă descarc de tot ce simțeam, s-a justificat în timp ce-și punea centura de siguranță, iar eu porneam mașina râzând.

— Crezi că e cineva acasă? am comentat o clipă mai târziu.

— Probabil. De ce? m-a întrebat încruntându-se.

— Pentru că îmi doresc atât de mult să fac dragoste cu tine chiar acum, încât cred că o să explodez, i-am răspuns.

O doream cu o intensitate care mă speria.

Am zâmbit când am remarcat respirația sa înăbușită și automat i-am pus o mână pe coapsă și am început s-o mângâi, ridicându-i fusta tot mai mult. Dumnezeule, ce piele fină avea...

— Jocul ăsta îl putem juca amândoi, știai? mi-a spus și a trebuit să recurg la întregul meu autocontrol peutru a nu lovi mașina care mergea în fața mea.

Noab și-a scos centura și s-a lăsat să alunece pe scaun până a ajuns lângă mine. Mâna ei mică s-a așezat

pe genunchiul meu, în timp ce buzele i s-au îndreptat cu o tandreţe infinită spre gâtul meu.

Respiraţia mea a devenit imposibil de controlat.

— Hei, Pistruiato, opreşte-te... i-am cerut când i-am simţit limba dezmierdându-mi urechea...

Dumnezeule, nu puteam să conduc şi să fac asta în acelaşi timp.

— Tu ai început, a replicat, în timp ce mâna sa se deplasa în sus pe piciorul meu şi mă muşca uşor de gât şi de maxilar.

Am prins-o de mână la jumătatea drumului şi am oprit maşina când am ajuns în locul pe care îl căutasem.

— Coboară din maşină, i-am poruncit cu ochii arzând de dorinţă.

— Nu cred că vreau, ultima dată când mi-ai spus asta m-ai abandonat într-un şanţ, mi-a spus zâmbind.

— Coboară, dacă nu vrei s-o facem chiar aici, am spus ameninţător.

Noah s-a aşezat la locul ei şi, văzând că nu mă ascultă, am coborât eu. M-am dus direct spre portiera ei şi am scos-o din maşină grăbit.

— Doar nu vrei s-o facem aici? m-a întrebat privind spre stânci şi spre marea din spatele nostru.

Am ignorat-o şi am lipit-o de portiera maşinii, obligând-o să-mi înconjoare şoldurile cu picioarele.

— Bineînţeles, o s-o facem aici, i-am spus, punând stăpânire pe gura ei.

Ea s-a înfiorat în braţele mele şi mi-a răspuns la sărut cu un entuziasm similar cu al meu.

Şi-a arcuit spatele şi a închis ochii, lăsându-şi gâtul pe spate. Am sărutat-o pe ureche, pe maxilar şi în toate locurile unde avea pielea neacoperită. Voiam s-o văd, aşa că am început să-i deschei cu o mână, unul câte unul, nasturii de la cămaşă.

– Ţi-am mai spus cât de mult mă excită uniforma asta? am comentat, sărutându-i sânii.

– Pe tine şi pe toţi bărbaţii de pe pământ, mi-a răspuns cu un oftat întretăiat.

Noah şi sarcasmul ei. Am strâns-o şi mai tare, iar ea a scos un oftat şi mai puternic. Noroc că eram singuri.

– Acum o să fii din nou a mea, i-am spus privind-o intens.

– Tu eşti al meu şi eu sunt a ta... a declarat şi m-a privit în ochi. E prima dată când spun asta şi simt că e adevărat... a mărturisit încruntându-se şi respirând accelerat. Te iubesc, Nick.

– Şi eu pe tine, frumoasa mea, am asigurat-o, apoi am strâns-o la piept şi m-am bucurat de fiecare reacţie pasională a sa. Te iubesc la nebunie, i-am repetat, luându-i faţa în mâini şi privind-o în ochi în timp ce ajungeam amândoi să simţim cea mai minunată plăcere din lume.

Ne-am petrecut restul zilei la plajă. Întinşi pe nisip şi cunoscându-ne mai bine...

– Cu cine te-ai sărutat prima dată? m-a întrebat, întinsă cu faţa în jos şi cu capul sprijinit pe mâini.

Era foarte tânără şi frumoasă. Trebuia să mă stăpânesc ca să n-o ating toată ziua.

– Cu tine, evident, i-am răspuns, privind cu plăcere cum vântul se juca în părul ei, iar soarele îi înroşea obrajii, scoţând şi mai mult în evidenţă punctuleţele care-i formau pistruii.

Şi-a dat ochii peste cap.

– Nu, serios, a spus, ignorând şuviţa de păr care îi tot intra în ochi.

Am întins mâna şi i-am aşezat-o cu grijă după ureche.

– Sigur vrei să ştii? m-am interesat, iar întrebarea mea a făcut-o să se încrunte.

Am izbucnit în râs.

— Bine, dar o să râzi... A fost cu Jeuna, am recunoscut în cele din urmă.

— Nu! a negat, făcând ochii mari surprinsă. Mă păcălești? Vorbești serios?

— Eram copii, iar ea era vecina mea și singura mea prietenă, am făcut-o să vedem cum e... Mie mi s-a părut ciudat, iar ea a făcut o mutră dezgustată și a jurat că n-o să se mai sărute cu nimeni niciodată.

Noah a izbucnit în râs. Am oftat ușurat văzând că nu a deranjat-o. Sărutul acela cu Jenna nu însemnase nimic pentru mine: ea era singura prietenă adevărată pe care o aveam.

— Dar tu? am întrebat-o, simțindu-mă cuprins de neliniște.

Nu-mi plăcea să mi-o imaginez pe Noah în brațele unui alt băiat, simplul gând mă îmbolnăvea.

— În cazul meu nu s-a întâmplat când eram mică, așa că n-am jurat că n-o să mai fac asta. De fapt, chiar mi-a plăcut, mi-a spus ea, ca și cum era lucrul cel mai normal.

— Cu cine a fost? am întrebat-o pe un ton mai serios decât aș fi vrut.

Ea mi-a ignorat tonul sau n-a părut să-și dea seama.

— Cu salvamarul de la piscina publică... Arăta foarte bine și ne-am sărutat în sala de urgențe... a explicat zâmbind.

Am prins-o în brațe și m-am așezat deasupra ei.

— Deci, ți-a plăcut, nu-i așa? am replicat, apăsând-o cu toată greutatea ca să nu se poată mișca.

— Da, mult, a recunoscut imediat și mi-am dat seama că mă lua peste picior.

— Îți place să mă chinuiești?

— Adevărul e că mi se pare foarte amuzant, da, a recunoscut zâmbind și făcându-mă să-mi doresc s-o sărut până am fi rămas amândoi fără aer.

— Acum o să vezi ce înseamnă să chinuiești pe cineva cu adevărat... am avertizat-o apropiindu-mi gura de a ei, dar fără ca buzele noastre să se atingă.

Cu privirea ațintită în ochii ei, mi-am lăsat mâna să alunece pe piciorul ei, observând cum ochii i se întunecau de plăcerea mângâierilor mele. Degetele mele au urcat încet spre scobitura din spatele genunchiului, după care au continuat să urce spre coapsă. Cu cealaltă mână i-am descheiat cămașa și, în timp ce făceam asta, îi aplicam o mulțime de sărutări rapide și fierbinți pe pielea fină a abdomenului...

Am auzit-o suspinând și pe buzele mele a înflorit un zâmbet.

Atunci m-am ridicat în picioare, lăsând-o așa, cu obrajii îmbnjorați și chinuită de plăcerea nesatisfăcută. I-au trebuit câteva secunde să-și dea seama ce făceam și m-a privit ca un cățeluș abandonat.

— Ce faci? m-a întrebat pe un ton din care răzbătea supărarea.

— Așa o să te gândești de două ori data viitoare când o să încerci să-mi stârnești gelozia, i-am răspuns, dorindu-mi din tot sufletul să termin ce începusem.

Dar nu aveam de gând s-o fac, chestia asta era foarte distractivă.

M-a privit cu gura căscată și a început să-și încheie nasturii unul câte unul.

— Ești la fel de imbecil cum te știam, a răbufnit nervoasă în timp ce se ridica, strângea pătura și se îndrepta spre mașină.

Am izbucnit într-un hohot de râs și am continuat să îi admir picioarele lungi și părul blond, care se unduia în bătaia vântului.

Înainte să ajungă la mașină, m-am apropiat, am întors-o cu fața spre mine și am sărutat-o tandru. Mai mult de câteva minute nu puteam sta departe de fata asta. I-am mângâiat buzele cu buzele mele, dar gura sa a rămas închisă cu încăpățânare. Am încercat să-mi introduc limba în gura

ei, dar nu m-a lăsat, aşa că am început să-i ling buzele, încet şi senzual, venerând-o. Când, în sfârşit, a cedat şi şi-a trecut braţele în jurul gâtului meu, i-am dat cel mai memorabil sărut pe care şi-l putea dori orice fată... Sărutul acela era cu adevărat demn de ţinut minte, nu cel al idiotului de salvamar.

43

NOAH

Mă îngrozea cât de rapid se întâmpla totul. După cele întâmplate cu Dan, posibilitatea de a mă îndrăgosti din nou nu intra în planurile mele, dar iată-mă acum: îndrăgostită până peste cap de fratele meu vitreg, ultimul băiat cu care mi-aș fi imaginat că aș fi putut avea o relație. Poate că totul ar fi fost mai ușor dacă m-aș fi îndrăgostit de un băiat ca Mario, dar știam că n-ar fi mers. De când îi spusesem că voiam să fim doar prieteni, nu mă mai căutase. Era clar că nu-l interesa persoana mea suficient de mult. În schimb Nick, deși totul era o nebunie, mă făcea să mă simt atât de bine, încât nu mă puteam plânge. Mă speria dorința mea de a fi cu el, chiar și când eram separați pentru o perioadă scurtă inima mea suferea din cauza absenței lui, iar acest lucru era de-a dreptul îngrijorător. Picioarele îmi tremurau fără să vreau când îl vedeam și nici nu mai vorbesc de cum mă simțeam când mă săruta sau când făceam dragoste. Eram în al nouălea cer și, dacă n-ar fi fost amenințările din scrisori, acum aș fi fost persoana cea mai fericită de pe pământ.

Eram conștientă că nu puteam să păstrez în continuare tăcerea cu privire la scrisori, dar nu voiam să pomenesc numele tatei în fața mamei. Ea suferise la fel de mult sau chiar mai mult decât mine abuzurile sale, iar acum că era fericită în căsnicie nu puteam să readuc la viață acele amintiri, dar ce puteam face? Tata era la închisoare, urma să iasă abia peste mulți ani și era practic imposibil să pună mâna pe mine. Prin urmare, vinovatul nu putea fi altul decât Ronnie. Într-un fel sau altul, aflase despre trecutul meu

complicat şi scosese totul la lumină ca să mă sperie şi să mă lovească acolo unde mă durea cel mai tare. De aceea am decis că singura persoană potrivită să se ocupe de această problemă cra Nicholas.

În seara aceea, după petrecerea la care urma să mergem pentru prima dată ca un cuplu, intenţionam să-i povestesc. Cu siguranţă, avea să se urce pe pereţi şi să-mi reproşeze că nu-i spusesem mai devreme, dar mă temeam de reacţia sa şi de ceea ce i-ar fi putut face mafiotul de Ronnie.

De aceea am încercat să-mi ascund starea de spirit când am ajuns la petrecerea organizată de frăţia din care făceau parte prietenii lui Nick şi am afişat cel mai frumos zâmbet când mi-a deschis portiera şi m-a ajutat să cobor din maşină. De când începuse relaţia noastră se transformase: acel Nicholas care nu de mult susţinea că fetele îşi puteau deschide singure uşa şi că nu aveau nevoie de escortă dispăruse, lăsând în locul lui un adevărat cavaler. Nu eram eu genul să îmi doresc astfel de atenţii exagerate şi poate un pic învechite, dar îmi plăcea să ştiu că mi le oferea doar mie şi nimănui altcuiva.

— Ţi-am spus deja că o să-mi fie greu să-mi ţin mâinile departe de tine în seara asta? m-a întrebat, reţinându-mă o clipă lângă portiera din dreptul meu.

Era destul de răcoare, iar rochia neagră mulată pe care o purtam nu era foarte practică.

Am ridicat privirea spre el, admirând ochii aceia albaştri cu gene lungi şi negre şi pierzându-mă în ei şi în pasiunea şi dorinţa ascunse în privirea sa. Nicholas Leister era copia fidelă a unui fotomodel al firmei Calvin Klein, iar acum era numai al meu.

— Va trebui s-o faci, am replicat, în timp ce-mi împleteam mâinile în jurul gâtului lui şi îi mângâiam părul.

Era greu să-mi ţin mâinile departe de trupul acela atât de bine sculptat.

— Ştii că toată lumea o să fie cu ochii pe noi, nu-i aşa?

— Aşa o să afle că eşti a mea, a afirmat, aplecându-se şi punând stăpânire pe buzele mele.

Când mă săruta îmi pierdeam complet şirul gândurilor. Nicholas lua mereu iniţiativa săruturilor, iar lucrul ăsta mă înnebunea de dorinţă. În clipa aceea, în întunericul nopţii, simpla atingere a degetelor sale pe mijlocul meu mă făcea să mă înfior din cap până-n picioare. Încet-încet, mi-a întredeschis gura cu buzele sale, introducându-şi limba, dornică să o dezmierde pe a mea cu mişcări lente şi senzuale, total diferite de felul în care ne sărutaserăm în ultima vreme, cu sălbăticie şi aproape fără să putem respira. Sărutul acesta mă făcea să mă topesc.

— Hai să mergem acasă, mi-a propus, dezlipindu-se de mine o secundă şi privindu-mă în ochi.

Din privirea sa răzbătea o asemenea dorinţă, încât am trecut cât ai clipi de la senzaţia de frig la cea de căldură.

Am zâmbit.

— Acasă sunt părinţii noştri, am argumentat cu părere de rău.

În ultima săptămână abia reuşiserăm să petrecem puţin timp împreună: mama fusese cu ochii pe mine, mereu pe urmele mele sau căutându-mi compania, iar William îi solicitase ajutorul lui Nick la birou aproape cu normă întreagă. Într-un fel, păreau să se fi pus de acord.

Nicholas a mormăit cu buzele lipite de ale mele.

— Va trebui să-mi caut un loc să mă mut, a comentat, lăsându-mă mută de uimire.

„Poftim?"

— Stai puţin, ce-ai zis? l-am întrebat, dezlipindu-şi buzele de ale mele.

El m-a observat atent.

— Mă gândesc la asta de câteva săptămâni... iar acum că suntem împreună cred că e o idee bună. Sunt destul de mare şi, cu ce câştig la biroul de avocatură, îmi pot permite un apartament destul de decent. Aşa n-ar mai trebui să ne

facem griji că sunt părinții noștri acasă, a spus, căutând pe fața mea un răspuns.

Ideea ca Nicholas să se mute era teoretic cât se poate de corectă. Să stai cu iubitul și cu părinții în aceeași casă era foarte ciudat și incomod, dar gândul că nu l-aș fi avut alături de mine în fiecare dimineață sau că nu l-aș fi putut vedea înainte de a mă culca sau pur și simplu să știu că nu ar fi fost în capătul celălalt al holului îmi provoca o tristețe enormă și totodată teamă. Într-un fel, mă simțeam în siguranță știindu-l pe el în camera de vizavi, mai ales având în vedere amenințările atât de recente ale lui Ronnie.

— Nu vreau să pleci, am declarat împotriva oricărei rațiuni, dar cu sinceritate.

El m-a observat cu atenție.

— Vrei să continuăm să ne ascundem tot timpul, fără să ne putem nici măcar atinge? a întrebat, ridicând mâna și trasându-mi cercuri pe spate. Știi că tata e la curent cu relația noastră, el nu s-ar opune să plec de acasă și astfel am putea petrece împreună cât timp vrem. Am lăsa în urmă toată prostia asta cum că suntem frați vitregi dacă n-am avea camerele una lângă alta. Chiar și mama ta ar accepta relația noastră dacă n-ar crede că ne facem de cap la câțiva metri de camera sa...

L-am apropiat de mine, întrerupându-l.

— Știu, dar nu acum... nu te muta încă, nu vreau să pleci, am repetat, conștientă că din vocea mea răzbătea disperarea.

M-a privit încruntat câteva secunde.

— Ce-i cu tine, Noah? m-a întrebat, privindu-mă din nou ca și cum ar fi bănuit că îi ascundeam ceva.

Am negat clătinând din cap și m-am forțat să zâmbesc.

— Nimic, nimic... sunt bine, doar că-mi place să te știu acasă, nimic altceva, am răspuns, lucru care era pe jumătate adevărat.

El m-a strâns în brațe și m-a sărutat rapid pe creștetul capului.

— Şi mie, nu-ţi face griji, mai vorbim despre asta, a concluzionat, separându-se de mine şi luându-mă de mână. Ar fi mai bine să intrăm, ai îngheţat.

Am dat din cap şi am intrat împreună în casa care, la fel ca la toate petrecerile la care asistaserăm, era plină de lume. Luminile erau doar nişte licăriri colorate şi, în acel decor slab luminat, lumea dansa şi bea cu entuziasm. Nu peste mult timp, am dat de Jenna şi de Lion. Nick mă ţinea strâns de mână şi m-a tras după el în bucătărie, unde atmosfera era un pic mai liniştită. Câţiva băieţi se jucau cu bile de ping-pong şi pahare de bere, iar Lion şi Jenna li s-au alăturat imediat.

Jenna era fericită să fim împreună şi, pentru prima dată după mult timp, mă simţeam pe deplin integrată. Îi cunoşteam pe aproape toţi cei prezenţi şi, deşi unii dintre ei încă mă priveau încruntaţi din cauza celor întâmplate la curse, majoritatea păreau să mă fi acceptat cu inima deschisă.

Noaptea a fost minunată, n-am băut mult – nu mai făceam asta – şi alături de Nick mă simţeam liniştită şi în siguranţă. Liniştea mea se datora şi faptului că de mai bine de o săptămână nu mai primisem nicio scrisoare. Buna mea dispoziţie a fost însă uşor afectată când am vrut să mă uit cât e ceasul pe mobil şi mi-am dat seama că nu era nicăieri.

La naiba!

Am căutat în geantă şi am dat o raită prin salon, unde petrecusem cea mai mare parte a timpului. Jeuna se dusese la baie, iar Nick era cufundat în jocul cu bilele de ping-pong.

Cel mai probabil îmi căzuse când coborâsem din maşină. Ultimul lucru de care aveam acum nevoie era să-mi pierd telefonul şi să fiu nevoită să cheltuiesc puţinii bani pe care îi câştigam pentru a-mi cumpăra unul nou.

Am ieşit din casă şi m-am îndreptat spre locul în care parcase Nick. Se auzea muzica de la petrecere, dar zgomotul se atenua tot mai mult pe măsură ce înaintam pe stradă spre maşină. Afară era un frig de crăpau pietrele, cerul era destul de înnorat şi mi-am dat seama că probabil urma să am pentru prima dată parte de ploaie în Los Angeles.

Îmi lipsea, deşi îmi plăcea mai mult soarele, crescusem într-un loc unde ploaia şi frigul erau la ordinea zilei.

Am ajuns la maşină şi m-am uitat în iarba din jur, dar n-am găsit nimic. Eram pe punctul de a mă întoarce în casă să-i cer lui Nick cheile maşinii şi să caut mobilul în interior, când am simţit în spatele meu prezenţa unei persoane.

O teamă iraţională a pus stăpânire pe mine. Era ca şi cum o pereche de ochi ar fi fost aţintiţi asupra mea. M-am răsucit, dar n-am văzut pe nimeni în penumbra nopţii. Cu respiraţia accelerată şi inima bătându-mi să-mi spargă pieptul, am vrut să fac cale întoarsă, dar în clipa aceea a apărut cineva: stătuse ascuns şi nu l-am văzut decât când l-am avut în faţă.

Era Ronnie.

— Unde te grăbeşti aşa, frumoaso? a întrebat cu un zâmbet pe buzele sale scârboase.

M-am oprit, pregătită să încep să ţip dacă era nevoie, deşi frica pusese stăpânire pe mine într-o manieră atât de reală şi de îngrozitoare, încât mă temeam că de pe buzele mele nu ar fi putut ieşi niciun sunet.

— Nu ştiu ce vrei, Ronnie, dar, dacă te apropii de mine, o să ţip până o să răguşesc, l-am avertizat, incapabilă să-mi stăpânesc panica ce răzbătea din vocea mea.

— Cineva vrea să te vadă, Noah... N-o să fii atât de nepoliticoasă încât să-l laşi cu ochii-n soare, nu-i aşa? m-a anunţat, continuând să zâmbească. V-aţi tot trimis scrisori, nu? a adăugat, făcând un pas spre mine.

Am făcut un pas înapoi şi atunci am simţit cum nişte mâini m-au prins pe la spate, iar altele mi-au acoperit gura chiar înainte ca un ţipăt să ţâşnească de pe buzele mele.

— Eu în locul tău aş încerca să mă port frumos, m-a sfătuit Ronnie apropiindu-se de mine, în timp ce alţi doi indivizi mă ţineau strâns, imobilizându-mă. Tatăl tău te aşteaptă... Şi ştim amândoi că nu e un tip răbdător, a spus zâmbind şi făcându-le un semn celor care mă ţineau pe la spate.

În clipa aceea am simțit cum mă luau pe sus, acoperindu-mi gura pentru a mă împiedica să țip.

M-am scuturat și am încercat să mă eliberez, dar a fost inutil. Ultimul lucru pe care mi-l amintesc înainte de a fi urcată pe bancheta din spate a unei mașini și de a mi se introduce în gură o cârpă umedă și urât mirositoare, peste care au pus bandă izolatoare, a fost chipul tatălui meu, care odată fusese cât pe ce să mă omoare.

44

NICK

Trecuseră cam douăzeci de minute de când o văzusem ultima dată pe Noah şi deja îi simţeam lipsea. Am căutat-o cu privirea, dar n-am văzut-o nicăieri.

— Jenna, ai văzut-o pe Noah? am întrebat-o pe prietena mea, apropiindu-mă de locul în care dansa şi bea veselă.

S-a oprit şi m-a privit.

— Când am venit de la baie, nu mai era. Mi-a spus Sophie că îşi căuta telefonul, a răspuns, privind în jur şi căutând-o din ochi.

Am decis să ies s-o caut, gândindu-mă că probabil era moartă de frig, dar când am ieşit din casă nu am văzut pe nimeni. Am privit în ambele părţi, spre pădurea din spate, dar nici acolo nu era nici urmă de ea. Am intrat din nou s-o caut în cameră, simţind o apăsare foarte neplăcută în piept: nu era nicăieri. M-am uitat în toate camerele la rând, strigând-o şi sunând-o pe mobil. Nimic... nici urmă de ea.

Am coborât în fugă şi m-am întâlnit la uşă cu Jenna şi Lion.

— N-o găsesc, mi-a spus Jenna îngrijorată.

Am simţit cum o teamă îngrozitoare a pus stăpânire pe toată fiinţa mea. Am alergat din nou în spatele casei. Lion şi Jenna m-au urmat în grabă.

Când am ieşit şi m-am întors spre locul unde lăsasem maşina, am văzut urme în iarbă. Le-am urmat cu inima strânsă şi, când am ajuns în locul unde erau aruncaţi la

întâmplare pantofii ei cu toc, senzația de teamă mi s-a accentuat, paralizându-mă.

— NOAH! am strigat disperat, privind în toate părțile. NOAH!

Jenna și Lion au început și ei s-o strige, dar n-au primit niciun răspuns.

Amenințarea lui Ronnie mi-a revenit în minte. Dacă o răpise ticălosul ăla?

— Sună la poliție, i-am poruncit lui Lion când mi-am revenit din atacul de panică ce m-a cuprins.

Lion m-a privit surprins o clipă, dar și-a scos imediat telefonul. În timp ce el suna, eu și Jenna am intrat din nou în casă. M-am îndreptat direct spre locul în care se afla DJ-ul responsabil cu muzica și l-am obligat s-o oprească. Toți cei din jurul meu m-au huiduit, dar puțin îmi păsa.

— A văzut-o cineva pe Noah? am întrebat, urcându-mă pe un scaun și cercetând cu privirea mulțimea, în timp ce speram să fie acolo și mă blestemam că o lăsasem singură.

Toți au început să șușotească și să nege clătinând din cap. Am coborât de pe scaun și mi-am prins capul cu mâinile... Fir-ar să fie... fir-ar să fie...

— Nicholas, liniștește-te, mi-a spus Jenna, apropiindu-se de mine.

— Nu înțelegi! am strigat la ea, fără să-mi pese că mă auzeau toți. Ronnie a amenințat-o, iar acum a dispărut.

Am ieșit din nou să verific cu ochii mei că nu era lângă mașina mea, cu rochia sa neagră mulată și roșie în obraji, privindu-mă așa cum o făcuse mai devreme, înainte de a ajunge la petrecerea aceea stupidă.

Afară nu era nimeni.

— Nicholas, poliția, m-a informat Lion, întinzându-mi telefonul. Vor să vorbească cu o rudă.

Am luat telefonul și l-am dus la ureche.

— Iubita mea a dispărut, trebuie să veniți, am spus, conștient de cât de rău suna vocea mea.

— Domnule, calmați-vă și spuneți-mi ce s-a întâmplat, a răspuns vocea aflată la celălalt capăt al firului.

Vorbea calm, ca și când am fi discutat despre vreme, nu despre faptul că rațiunea vieții mele dispăruse.

— Ceea ce s-a întâmplat este că iubita mea a dispărut, asta s-a întâmplat! am strigat în telefon.

— Domnule, calmați-vă, am trimis deja o patrulă și, de îndată ce va ajunge, va cerceta zona, dar înainte de asta trebuie să-mi spuneți cu precizie unde ați văzut-o ultima dată...

I-am povestit polițistului ce se întâmplase, dar mă simțeam ca și când aș fi fost învăluit într-o ceață, ca și când nimic din ce se întâmpla nu era real.

În scurt timp a sosit o patrulă, apariția ei alungând participanții la petrecere. Nu conta, eu știam cine fusese.

— Dumneavoastră cine sunteți? m-a întrebat polițistul după ce mi-a luat declarația.

Situația era cât se poate de neverosimilă, trebuia să fac ceva, rapid.

— Sunt Nicholas Leister, i-am spus pentru a doua oară în acea noapte.

Toate întrebările acelea mi se păreau o prostie: ceea ce trebuia să facem era să mergem pe urmele lui Ronnie, să-l căutăm oriunde ar fi locuit și s-o salvăm pe Noah.

— Și sunteți iubitul ei, nu-i așa? m-a întrebat, privindu-mă fix.

Am încuviințat nerăbdător, în timp ce alți doi polițiști vorbeau cu Lion și cu Jenna.

— Noah Morgan... e minoră? a dorit să știe o secundă mai târziu.

La naiba... nu mă gândisem la asta...

— Are șaptesprezece ani. E sora mea vitregă, părinții noștri s-au căsătorit în urmă cu câteva luni și v-am spus deja

că știu cine a răpit-o; vă rog, în timp ce noi pierdem timpul discutând, ea poate păți ceva.

Polițistul m-a privit posomorât.

— Pentru început, nu mai am ce discuta cu dumneavoastră, pentru că nu sunteți rudă cu minora. Vă rog să îi sunați imediat pe părinții sau pe tutorele ei pentru a-i putea pune la curent cu cele întâmplate. Legea spune că nu se activează procedura de căutare decât după douăzeci și patru de ore de la dispariție, așa că...

— Ați auzit ce-am spus?! am strigat la el scos din sărite. A fost răpită, lăsați prostiile și faceți ceva!

Nu mi-am dat seama că mă apropiasem prea mult de polițist până nu m-a imobilizat, lipindu-mă cu spatele la mașină.

— Dacă nu vă calmați, o să mă văd obligat să vă arestez, m-a avertizat, ținându-mă strâns.

Am înjurat printre dinți până când mi-a dat drumul.

— Acum sunați-i pe părinți sau o voi face eu, a adăugat, uitându-se la mine și încercând să mă intimideze cu uniforma sa de polițist.

I-am întors spatele înjurând, în timp ce scoteam telefonul și formam numărul. Au răspuns după ce a sunat de patru ori.

— Tată... trebuie să vii aici, s-a întâmplat ceva.

Patru ore mai târziu, eram acasă, nu se știa nimic despre Noah, dar casa devenise neîncăpătoare: erau polițiști peste tot, care instalau tot felul de aparate pentru a putea înregistra apelurile telefonice în cazul în care cel care o răpise suna pentru a lua legătura cu noi. William Leister era o persoană importantă și prima ipoteză de lucru a fost că era vorba despre o răpire pentru obținerea unei răscumpărări. Eu relatasem deja despre amenințarea lui Ronnie de vreo două sute de ori în fața a zece polițiști diferiți, dar ceea ce nu știam nici eu, nici nimeni altcineva era că în sertarul biroului lui Noah fuseseră

găsite niște scrisori de amenințare. Când am înțeles că acel care o răpise era tatăl ei aproape că mi-am pierdut mințile.

Eram distrus, nu-mi venea să cred că totul era real. Raffaellei trebuiseră să-i dea un calmant când a aflat ce se întâmplase, iar acum era în altă cameră cu o prietenă, care încerca s-o calmeze. Tata dădea o mulțime de telefoane și vorbea cu polițiștii și cu agenții specializați în răpiri, iar eu nu puteam face altceva decât să fumez țigară după țigară, în timp ce sute de imagini înfricoșătoare îmi defilau prin minte.

Lion era și el prezent, la fel și Jenna și părinții ei, care acum erau înăuntru făcând Dumnezeu știe ce. Era trecut de ora cinci dimineață și încă nu se știa nimic despre ea.

— Dacă i se întâmplă ceva, n-o să mi-o iert niciodată, am recunoscut, simțind o apăsare în piept care mă împiedica să respir. Totul s-a întâmplat din vina mea... Fir-ar să fie, de ce nu mi-a povestit?!

— Nicholas, Noah a avut motivele ei să-ți ascundă asta. Eu sunt prietena ei de o lună și nici măcar nu știam că tatăl ei era la închisoare și cu atât mai puțin că o maltratase.

— Dacă o atinge fie și cu un deget... am spus, conștient de faptul că vocea îmi tremura.

Nu puteam să rămân acolo fără să fac nimic. Eram atât de disperat, încât îmi venea să mă dau cu capul de pereți până când viața mea ar fi fost din nou ca în ultima săptămână... Fusesem fericit pentru prima dată în mulți ani și totul i se datora acelei fete incredibile și minunate care, dintr-un motiv inexplicabil, se îndrăgostise de mine... Doar imaginându-mi că Ronnie ar fi putut pune mâna pe ea mi se întorcea stomacul pe dos. Pentru că eram sigur că Ronnie era implicat; de fapt, aș fi putut să hag mâna în foc.

În clipa aceea telefonul fix a început să sune. Toți cei prezenți au început să se agite, iar eu am alergat în biroul tatei, unde s-a făcut liniște în timp ce el ridica receptorul la un semn al polițiștilor. Era activat difuzorul, motiv pentru care am auzit fiecare cuvânt al conversației.

— Leister, a răspuns tata simplu.

— Domnule Leister... e o onoare să vorbesc cu domnia voastră, a comentat o voce absolut necunoscută.

Era gravă şi avea un timbru vesel, ca şi cum ce se întâmplase i se părea amuzant.

— Omul care le-a dus pe soţia şi pe fiica mea în celălalt capăt al lumii pentru ca tatăl ei să nu le poate găsi... Foarte inteligent, domnule, sigur că da. De aceea aveţi un adevărat imperiu şi mai mult ca sigur de aceea i-aţi trezit interesul scumpei mele soţii...

Am privit în stânga mea şi am văzut cum Raffaella îşi ducea o mână la gură, încercând să-şi stăpânească lacrimile şi clătinând din cap.

— Unde e Noah? a întrebat tata cu voce încordată.

— O să ajungem şi la asta, dar nu locul în care se află fiica mea e important, domnule Leister, ci ce sumă sunteţi dispus să plătiţi pentru cineva care, de fapt, nici nu vă e rudă.

Tata s-a uitat în ochii mei.

— O să plătesc oricât, ticălosule, dar nici să nu-ţi treacă prin minte s-o atingi.

Erau exact cuvintele pe care i le-aş fi spus şi eu şi i-am fost recunoscător pentru ele.

— Un milion de dolari, în bancnote uzate puse în două rucsacuri pe care mi le veţi înmâna în persoană la ora două după-amiază, a cerut tatăl lui Noah. În caz contrar, vă puteţi imagina ce-o să se întâmple; şi să veniţi singur, domnule Leister. Nu e un simplu sfat.

— Vreau să vorbesc cu ea, a spus tata, iar eu m-am încordat. Vreau să ştiu că e bine.

— Sigur, domnule Leister.

O secundă mai târziu, i-am auzit vocea.

— Nicholas... a fost singurul lucru pe care l-a spus.

Era distrusă, iar eu n-am pntut să mă abţin să nu fac un pas înainte când am auzit-o la celălalt capăt al firului.

În clipa aceea apelul s-a întrerupt.

45

NOAH

M-am trezit ameţită şi cu o durere puternică de cap. Când am privit în jur, nu am văzut decât o lumină slabă de culoare roşiatică ce lumina încăperea în care mă ţineau închisă. Patul pe care eram imobilizată şi scaunul auster aflat într-un colţ erau singurele obiecte din cameră; mirosul era dezgustător, a pipi de şobolan. O muzică disco de undeva de-afară nu-mi permitea să aud nimic altceva, cu excepţia respiraţiei mele accelerate şi a bătăilor nebuneşti ale inimii.

Când mi-am dat seama ce se întâmplase, am început să simt cum mă cuprindea panica, un zumzet cunoscut a început să-mi răsune în urechi şi jur că îmi simţeam sângele zvâcnind în tot corpul, încercând să ţină pasul cu bătăile inimii. Aveam un gust amar în gură şi tânjeam după un pahar cu apă rece; substanţa cu care mă drogaseră mă făcuse knockout. M-am ridicat în capul oaselor şi am auzit zornăitul unor lanţuri: îmi legaseră o mână de perete. Cu cealaltă mână am încercat să mă eliberez, dar a fost în zadar. Făcând eforturi să mă calmez, am început să mă gândesc cum puteam să ies de acolo. Nu îmi găsisem telefonul, motiv pentru care nu puteam comunica cu nimeni, dar ceea ce mă speria cel mai tare, ceea ce mă făcea să intru în panică era ameninţarea că tatăl meu se afla în spatele întregii poveşti.

Chestia asta nu mi se putea întâmpla. Tata era la închisoare şi, chiar dacă ar fi fost eliberat, era ridicol să cred că primul lucru pe care l-ar fi făcut ar fi fost să ne caute pe mine şi pe mama şi să mă răpească, aşa cum se întâmplase. M-a cuprins disperarea şi am început să trag în neştire de lanţuri,

făcând zgomot și detestând lacrimile care mi-au întunecat vederea pentru câteva secunde. Cum de fusesem atât de idioată? De ce nu luasem mai în serios amenințările primite? De ce nu vorbisem despre asta cu Nicholas?

Nick.

Acum era probabil înnebunit și mai mult ca sigur se considera vinovat pentru tot ce se întâmplase. Aș fi dat orice să pot da timpul înapoi și să fi rămas alături de el, n-ar fi trebuit să ies singură.

Când ne aflăm în situații-limită ne gândim întotdeauna la lucrurile pe care ne-ar fi plăcut să le spunem persoanelor pe care le iubim sau la cât de idioți am fost să ne facem griji pentru prostii când viața ne poate rezerva pericole adevărate. Eu fusesem răpită, iar chestia asta era într-adevăr un motiv de îngrijorare.

În clipa aceea am auzit cum cineva deschidea ușa, iar persoana care a apărut a făcut să mă străbată un fior din cap până-n picioare: Ronnie.

— Ești trează... ce bine, a spus, intrând și închizând ușa după el.

Lumina slabă din cameră mi-a permis să-i deslușesc clar ochii întunecați și părul tuns zero. Am remarcat și un tatuaj nou pe care și-l făcuse lângă ochiul drept: un șarpe la fel de groaznic ca înfățișarea sa cumplită și amenințătoare.

A înaintat fără grabă și s-a așezat pe marginea patului. Am încercat să mă îndepărtez cât am putut de mult, având în vedere spațiul restrâns pe care-l aveam la dispoziție.

— Trebuie să recunosc că mă excită la maximum când te văd în patul ăsta legată și la cheremul meu, a mărturisit, analizându-mi trupul cu o privire lascivă.

Am blestemat clipa în care mă botărâsem să mă îmbrac cu o rochie mulată, dar nu puteam să fac altceva decât să încerc să-mi controlez respirația și teama care mă paralizase în pat.

— Nu știu dacă ți-ai dat seama, dar ai un corp spectaculos, a comentat, punându-și mâna pe glezna mea goală.

Am încercat să i-o îndepărtez, dar mi-a imobilizat-o cu putere pe saltea.

Dumnezeule, individul ăsta era în stare să-mi facă orice!

— Știi ceva? Când te-am încurajat să concurezi cu mine în cursa aia, nu m-am gândit niciodată că ai putea să fii fiica unuia dintre numele mari de la Nascar... De fapt, m-a enervat foarte tare că m-ai învins. Dacă nu mă înșel, cuvintele tale exacte de la final au fost că ar trebui să învăț să conduc și că sunt un imbecil.

Mâna sa a început să-mi urce încet pe picior.

— Nu mă atinge, i-am poruncit, fără să-i pot îndepărta mâna.

Îmi doream ca totul să fie doar un coșmar și să mă trezesc în brațele lui Nick.

— Imbecilul ăsta o să te facă să plătești pentru noaptea aia, frumoaso, m-a anunțat, mișcându-se din loc și deplasându-și mâna mai sus, până pe coapsa mea.

M-am scuturat, dar în clipa aceea el s-a așezat deasupra mea, apăsându-mă cu șoldurile. Lacrimile au început să-mi curgă pe obraji în timp ce încercam să-mi adun puterile să țip.

— Sunt sigur că iubițelul tău nici n-o să se mai uite la tine după ce o să termin eu cu tine... O să fii atât de murdară, încât nici eu nu te-aș mai atinge...

— AJUTOR! am strigat disperată, zvârcolindu-mă și încercând să îl dau jos de pe mine.

El a râs în timp ce mă ținea imobilizată pe saltea cu o mână, iar cu cealaltă își scotea cureaua.

— N-o să te audă nimeni, proasto. Sau, cel puțin, nimeni căruia să-i pese, a spus și s-a aplecat pentru a-și trece limba murdară peste sânii mei.

Am întors capul cu disperare.

— IA MÂNA DE PE MINE! am țipat îngrozită.

Cu o mână mi-a prins gâtul și l-a țintuit de pat, pe când cu cealaltă a început să-mi ridice rochia.

— NU! am țipat din toți rărunchii. DĂ-MI DRUMUL!

Mâna cu care mă ţinea de gât a apăsat cu mai multă putere, împiedicându-mă să respir.

— O să-ţi fac tot ce vreau, iar tu o să stai cuminţică, a şuierat, apropiindu-şi faţa de a mea.

Mâna sa şi-a slăbit strânsoarea suficient de mult cât să pot să ţip din nou.

— SCOATEŢI-MĂ DE AICI!

În clipa aceea s-a deschis uşa. Lumina roşie care pâlpâia afară a luminat camera, iar persoana care a apărut în pragul uşii m-a şocat mai mult chiar şi decât faptul că eram pe punctul de a fi violată: tata era acolo şi era de nerecunoscut, înfricoşător. Am rămas nemişcată privindu-l fix, atât de speriată, încât nici nu am mai fost în stare să ţip în speranţa că m-ar fi putut auzi cineva de afară.

— A fost suficient, ieşi, a spus vocea care, copil fiind, mă paraliza de frică doar când o auzeam, vocea care o ameninţase pe mama de mii de ori şi care mă urmărea în somn; singura voce pe care o auzisem în noaptea în care aproape m-a omorât în bătaie, aceeaşi voce care m-a făcut să sar pe fereastră...

Ronnie a înjurat printre dinţi, dar, înainte de a pleca de lângă mine, a ridicat mâna şi mi-a tras o paimă atât de puternică, încât mi-a întors capul. A fost atât de rapidă şi de dureroasă, încât nici nu mi-am dat seama ce intenţiona să facă.

— Acum a fost suficient, a precizat, înfruntându-l pe tata, după care a părăsit încăperea.

Tata n-a spus nimic, a rămas în uşă cu ochii la mine şi atunci am îndrăznit să-l privesc. Era schimbat. Părul său, care fusese de aceeaşi culoare ca al meu, era acum alb şi tuns foarte scurt. Braţele sale erau de două ori mai groase decât înainte şi erau pline de tatuaje. Oricare ar fi fost ocupaţiile sale în ultimii ani, acestea îi schimbaseră total aspectul: era mai înfricoşător chiar şi decât Ronnie.

Tata a intrat şi a închis uşa. A luat scaunul aflat într-un colţ şi l-a încălecat, sprijinindu-şi braţele de spătarul său.

— Ai crescut mult, Noab, a comentat, privindu-mă drept în ochi. Semeni atât de mult cu mama ta, încât e... pur și simplu incredibil.

Îmi dădeam seama că tremuram, apăsarea din piept de acum nu o mai simțisem decât când eram lângă el, iar acum, șase ani mai târziu, revenise.

— În noaptea în care am fost arestat, a spus cu ochii ațintiți în ochii mei, am pierdut absolut tot. Și a fost numai din vina ta.

Tata a privit în altă parte și a respirat adânc.

— Nu-mi explic nici acum cum de m-am lăsat învins de un copil; nici măcar mama ta nu era în stare să mă oprească atunci când îmi descărcam frustrarea asupra ei... Cu tine a fost mereu altfel, erai fetița mea, te iubeam, mi-am promis mie însumi să nu-ți fac rău, știam că tu nu ești ca mama ta, că tu știai să lupți să te faci auzită.

— Ce vrei? l-am întrebat, încercând să-mi controlez suspinele care amenințau să mă sufoce.

Tata și-a fixat din nou privirea asupra mea.

— Ceea ce toți oamenii de pe pământ doresc mai mult decât orice altceva, Noah, a răspuns cu un zâmbet sinistru pe buze. Tu mi-ai răpit tot ce aveam... pe mama ta, casa, libertatea... Vreau bani, aceiași bani care acum îmi întreține familia. Credeam că o să-mi fie greu să vă găsesc, dar nu a trebuit decât să caut pe internet numele nemernicului ca să vă văd pe toți pozând ca o mare familie fericită. Când am ajuns aici, nu mi-a luat mult să descopăr că frățiorul tău nu are de-a face doar cu oameni cumsecade. Îl urmăream când l-am văzut bătându-se cu Ronnie în fața unui bar. Nu a trebuit decât să-i explic flăcăului planul meu ca să se ofere să...

Nu-mi venea să cred ce auzeam. Tata era nebun. Închisoarea îl făcuse să o ia razna.

— O să obțin tot ce se poate de la ticălosul care mi-a furat soția, ca să nu mai vorbesc de nemernicul care te-a tot pipăit săptămâna asta.

Aşadar, fusesem într-adevăr urmărită... Eu credeam că de vină fusese imaginaţia mea, dar acum eram conştientă că avusesem dreptate. Plănuiseră totul diu timp, iar tata mă terorizase cu scrisorile, ştiind că amintirea sa mă îngrozea mai mult decât orice pe lume.

L-am privit în faţă pe omul care îmi era tată biologic şi nimic mai mult. Îl uram, îl uram diu tot sufletul... Dacă îl iubisem vreodată, acest sentiment a dispărut în clipa în care a ridicat mâna asupra mea.

— William Leister e de o mie de ori mai bun decât tine. Tu eşti o nulitate. Te crezi superior pentru că poţi să loveşti o femeie? Te urăsc! Şi sunt sigură că eşti atât de idiot, încât singurul lucru pe care o să-l obţii diu toate astea e să ajungi din nou la închisoare, unde ar trebui să-ţi petreci tot restul vieţii tale mizerabile...

Am vorbit fără ca măcar să mă opresc să respir. Nu-mi păsa ce avea de gând să-mi facă şi am văzut că m-a ascultat, iar pe chipul său s-au reflectat succesiv senzaţiile pe care le-a trăit până a ajuns la furie.

S-a ridicat ameninţător şi mi-a tras o palmă. Durerea neaşteptată m-a făcut să-mi ţin respiraţia. Nu am crezut niciodată că omul acela ar fi putut să pună din nou mâna pe mine... Dar, deşi trecuseră şase ani şi mă mutasem în altă ţară, reuşise să mă găsească şi să mă lovească din nou.

A doua lovitură a venit la scurt timp după aceea, crăpându-mi buza. Am simţit cum sângele mi se scurgea încet pe bărbie.

— Să nu mai deschizi gura, a urlat, după care s-a răsucit şi a plecat, lăsându-mă extrem de tulburată.

Lacrimile au început să mi se scurgă pe obraji.

Nu ştiu cât timp trecuse, dar eram pe jumătate adormită din cauza epuizării mintale şi fizice din ultimele ore când am fost scuturată şi trezită brusc. Am simţit cum mi se punea un aparat la ureche.

— Vorbeşte, mi-a poruncit tata pe un ton furios şi iritat.

Nu era decât o persoană cu care aș fi dorit mai mult decât orice să fiu în momentul acela. Îl visasem și simplul fapt că știam că mă putea auzi m-a făcut să plâng până la istovire. Aveam nevoie de el, voiam să mă salveze, voiam să apară în ușă și să mă strângă în brațele sale puternice, îl voiam pe el și pe nimeni altcineva.

– Nicholas... am spus suspinând înăbușit, dar o secundă mai târziu telefonul mi-a fost luat de la ureche și am fost lăsată singură.

46

NICK

Eram disperat. Nu mai suportam niciun minut toată acea tensiune. Teama aceea care mă ardea pe dinăuntru era atât de intensă, încât aș fi vrut să-mi vâr mâna în piept și să-mi scot inima ca să nu mă mai doară așa. Trebula să pot face ceva, nu îl puteam lăsa pe ticălosul ăla să păstreze banii și să riscăm să nu ne-o dea înapoi pe Noah... Era ceva care îmi scăpa, un detaliu important, dar nu știam ce putea fi. Mai era o oră până începea să mijească zorii și nu știam dacă eram în stare să rezist atât de mult timp fără să ies chiar eu s-o caut prin tot orașul. Casa era plină de lume și nimeni nu părea să știe ce e de făcut. Unii ziceau că tata trebuia să se ducă singur să înmâneze banii, în timp ce polițiștii voiau să-l urmărească îndeaproape pentru a putea controla situația. Dar dacă nenorocitul de taică-său își dădea seama de stratagemă și decidea să-i facă ceva lui Noah? Omul ăla era țicnit, străbătuse o țară întreagă doar ca să-și răpească fiica și să ceară răscumpărare, era în stare de orice.

M-am ridicat din fotoliul din biroul tatei și m-am dus sus. Simțeam nevoia să fiu aproape de lucrurile pe care Noah le-a atins, să-i miros hainele, să stau în camera ei. Mi-era atât de frică pentru ea, încât mi-aș fi dat viața în clipa aceea doar ca să știu dacă era bine.

Când am intrat, am văzut că mama ei era acolo. Avea ochii umflați de atâta plâns și în clipa aceea ținea la piept un hanorac pe care Noah îl purtase de un milion de ori. Avea logoul echipei Dodgers și nici măcar nu înțelegeam de ce naiba avea așa ceva, având în vedere că ea nici nu era de aici,

dar așa era Noah, bizară și perfectă, și o iubeam, fir-ar să fie. Dacă i se întâmpla ceva, nu știu cum aș mai fi putut trăi.

Raffaella a ridicat privirea și și-a ațintit-o asupra mea. Era în picioare lângă fereastra care dădea spre exterior și, când m-a văzut, ochii au părut să i se lumineze pentru o clipă.

— Știu ce mi-ați ascuns, a afirmat pe un ton neutru, fără nicio emoție; m-am oprit o secundă, fără să știu ce să-i răspund. Nu știu care sunt sentimentele tale pentru ea, Nicholas, dar Noah e viața mea, a suferit mult, nu merită asta, a spus, ducându-și mâna la gură pentru a-și înăbuși suspinele.

Am simțit un nod în stomac.

— De ani buni n-o mai văzusem atât de fericită ca în ultimele zile, iar acum... știu doar că tu ai avut de-a face cu schimbarea ei și-ți mulțumesc.

Am negat clătinând din cap, neștiind ce să spun. M-am așezat la picioarele patului, ducându-mi mâinile la cap cu disperare. Nu puteam să ascult cuvintele acelea, nu puteam, totul fusese din vina mea. Eu o dusesem la curse, din cauza mea îl cunoscuse pe Ronnie, dar ceea ce nu reușeam să înțeleg era cum ajunseseră tatăl ei și ticălosul ăla să se pună de acord pentru a o răpi pe iubirea vieții mele.

— De mică Noah a fost o copilă foarte matură, a trăit experiențe pe care n-ar trebui să le trăiască nimeni și a fost întotdeauna reticentă să aibă încredere în oameni. Cu tine pare o altă persoană...

Am constatat că emoțiile începeau să mă copleșească. Teama, tristețea, disperarea... Nu mă simțisem niciodată atât de rău. Am simțit cum ochii mi s-au umezit și n-am putut face altceva decât să las lacrimile să-mi curgă pe obraji.

În clipa aceea, Raffaella m-a ajutat să mă ridic și m-a cuprins cu brațele. M-a îmbrățișat cu toată puterea și am putut să simt cum era îmbrățișarea unei mame. Poate că Raffaella comisese greșeli în trecut, dar își adora fiica și n-ar fi abandonat-o niciodată. Pentru prima dată în viață am simțit că, în sfârșit, puteam avea o familie.

Ea mi-a dat drumul, ținând încă strâns hanoracul lui Noah, și a făcut un pas înapoi.

I-am căutat privirea și i-am făcut o promisiune.

— Jur că nu o să permit să i se întâmple nimic. O s-o găsesc, am spus cu tot calmul pe care l-am putut simula.

Ea m-a privit și a dat din cap, în timp ce eu ieșeam din încăpere și intram în camera mea.

„Unde ești, Noah?"

Am început să mă plimb prin cameră, fără a-mi putea stăpâni gândurile. Abia când am văzut mașina în miniatură pe care mi-o dăruise Noah de ziua mea mi-am dat seama. Am luat-o în mână și am privit mesajul: „Îmi pare rău pentru chestia cu mașina, serios; într-o zi o să-ți cumperi una nouă. La mulți ani! Noah".

Să-mi cumpăr una nouă... Teoretic, mașina era încă a mea, hârtiile erau pe numele meu și toate celelalte...

Când mi-a picat fisa, am rămas nemișcat o secundă, nevenindu-mi să cred, după care m-am răsucit pe călcâie și am coborât în fugă spre biroul tatei. El era în fotoliul său, vorbind cu polițiștii și cu agentul nostru de securitate, Steve.

Când l-am văzut, am simțit fără să vreau un fior în piept, știind că, dacă aveam dreptate, puteam afla unde era Noah.

— Tată, am spus, intrând în cameră.

Atât el, cât și Steve s-au întors spre mine. Păreau obosiți după noaptea albă, dar amândoi aveau mintea trează și erau tensionați, atenți la orice s-ar fi putut întâmpla.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat tata.

— Cred că știu cum putem afla unde au dus-o, tată, am răspuns, rugându-mă să nu mă înșel.

Amândoi m-au privit cu atenție.

— În urmă cu circa o lună și jumătate mi-am pierdut mașina la un pariu, Ferrari-ul negru pe care l-am cumpărat acum doi ani, am spus, iar tata m-a privit încruntat.

— Vrei să mă ocup acum de prostiile tale, Nicholas? a replicat supărat.

L-am ignorat.

— Ronnie a luat mașina, am continuat, privindu-l acum pe Steve. Ferrari-ul are un cip de localizare pe care l-a pus agenția de asignrări când l-am cumpărat. Dacă găsim mașina...

S-a făcut tăcere câteva secnnde.

— O găsim pe Noah, a terminat fraza Steve o secundă mai târziu.

47

NOAH

Mă durea tot corpul după ce stătusem întinsă în aceeași poziție de când ajunsesem cu nu știu câte ore în urmă. Adormisem de câteva ori, dar emoțiile nu mă lăsau să dorm mai mult de câteva minute. Nu știam ce urma să se întâmple, dar trebuia să ies cât mai repede de acolo. Mă epuiza muzica din fundal care nu mai înceta, ca să nu mai vorbesc de camera aceea claustrofobică, luminată foarte slab.

Când a început să intre puțină lumină în cameră printr-un luminator aflat într-un colț, am înțeles că trebuia să mă obișnuiesc cu ideea că era posibil să nu mă găsească nimeni. Gândurile acelea m-au făcut din nou să plâng: teama continua să îmi străbată tot corpul.

Ronnie intrase din nou. Rămăsese la picioarele patului, observându-mă fără să mă atingă, dar făcând ceva mult mai rău. Mă torturase stingând lumina roșiatică aflată într-o parte a încăperii. Mă lăsase pe întuneric minute întregi, minute în care am fost mai înspăimântată decât fusesem vreodată. Să știu că el era acolo, la picioarele mele, pe întuneric și că putea să-mi facă ceva mă făcuse să retrăiesc senzațiile experimentate cu tata, doar că era mai rău. De data asta nu mă puteam apăra, nu puteam să fug, eram legată cu lanțuri de perete și puteau face cu mine orice ar fi avut chef. Hohotul său de râs când mi-a auzit suspinele și rugămințile să aprindă lumina îmi răsuna și acum în minte.

Când a plecat, am încercat să mă liniștesc și încă mă străduiam să fac asta după un timp imposibil de calculat. Afară muzica încetase să mai răsune atât de tare și de ceva timp îmi puteam auzi doar propria respirație accelerată. În clipa aceea am auzit brusc un zgomot venind de la etajul de deasupra: era ca și cum mai multe persoane alergau de colo până colo deasupra capului meu. Cei care erau afară au început să strige unii la alții și, dintr-odată, pe lângă glasurile lor s-au auzit mai multe împușcături și țipete. M-am încordat, cu inima cât un purice, până când pe ușă a intrat tata, cu fața congestionată și arătând mai înspăimântător ca niciodată.

S-a apropiat de mine și, cu o mișcare rapidă, mi-a scos lanțurile. Când am văzut ce avea în mână, am încercat să mă îndepărtez de el cât mai mult posibil. Mi-a înfipt țeava unui pistol într-o coastă și am rămas nemișcată.

— Nici să nu-ți treacă prin cap să faci vreo mișcare, m-a avertizat, împungându-mă cu pistolul până când m-a durut.

— Te rog... am implorat printre suspine când mi-am dat seama că omul acela era în stare de orice.

— Taci! mi-a ordonat, împingându-mă spre o ușă din afara camerei, pe un hol întunecat.

Lipsa luminii mă scotea din minți și teama a pus stăpânire pe toată ființa mea, făcându-mă să înaintez cu mare greutate. Eram paralizată, pur și simplu: omul acela diabolic putea face cu mine ce voia, iar eu nu aș fi putut face mare lucru să mă apăr.

A continuat să mă împingă pe acel culoar până am ajuns la altă ușă. Am auzit mai multe voci în depărtare, iar când am auzit pe cineva strigând „Poliția!", am simțit cum mi-a renăscut speranța. Dumnezeule, mă găsiseră!

Lumina mi-a pătruns drept în ochi când tata m-a împins pe acea ușă și am ieșit într-o parcare exterioară abandonată. Ceea ce nu se aștepta să găsească acolo erau cei peste douăzeci de polițiști care controlau zona și aveau pistoalele îndreptate spre noi. Tata m-a tras în fața lui și a

apăsat şi mai tare cu pistolul pe care îl ţinea acum la tâmpla mea.

— Aruncă arma! a strigat cineva printr-un megafon.

Lacrimile îmi curgeau şiroaie pe faţă, iar ochii îmi fugeau în toate direcţiile, căutând persoana care ar fi putut să dea din nou sens vieţii mele.

— Dacă eu mă duc la fund, tu vii cu mine, micuţo, mi-a spus tata la ureche.

N-am zis nimic, nu-mi găseam glasul, pentru că ochii mei descoperiseră raţiunea mea de a exista: Nicholas era acolo, lângă o maşină de poliţie şi, când privirile noastre s-au întâlnit, şi-a dus mâinile la cap disperat şi mi-a strigat numele. Alături de el erau mama şi William şi singurul lucru de care am fost sigură în acel moment era că voiam să îmi petrec tot restul vieţii alături de ei. Erau familia mea, iar acum înţelegeam în sfârşit asta. Acum, după ce văzusem de ce era în stare tata, acea părticică din mine care se învinovăţea pentru că îl băgasem la închisoare dispăruse definitiv. Individul acela nu era tatăl meu, nu avea să fie niciodată şi nu aveam nevoie de el. Aveam deja în viaţa mea un bărbat care mă iubea mai presus de orice şi era momentul să îl iubesc şi eu aşa cum merita.

— Aruncă arma şi pune mâinile pe cap! a strigat alt poliţist, făcându-se clar auzit în toată acea hărmălaie.

— Te rog... dă-mi drumul, i-am cerut într-o şoaptă întretăiată.

Nu voiam să mor, nu voiam să mor în felul acela, mai aveam încă mii de lucruri pentru care să trăiesc.

În clipa aceea s-a întâmplat ceva. Totul s-a petrecut foarte rapid. Tata a refuzat, arma sa a scos un zgomot sec şi m-a apăsat şi mai tare pe tâmplă. Avea de gând să tragă, tatăl meu intenţiona să mă omoare, iar eu nu puteam face nimic să-l împiedic. Un pocnet m-a făcut să închid ochii cu putere, aşteptând durerea... care nu a venit.

Braţele puternice care mă ţinuseră strâns mi-au dat drumul şi am simţit cum cineva a căzut lângă mine.

Am privit în dreapta mea și am văzut că totul era roșu... o baită de sânge se întindea lângă corpul inert al bărbatului care-mi fusese tată biologic.

Primul lucru pe care l-am făcut a fost să mă răsucesc și s-o iau la fugă.

Nu știu exact încotro mă îndreptam, mintea mea era ca în transă, nu mă gândeam la absolut nimic în afară de dorința de a fugi fără să mă opresc. Am fugit până când corpul meu s-a lovit de ceva solid. Niște brațe m-au strâns cu putere și am avut imediat senzația familiară a unui corp cunoscut și un miros reconfortant care m-a liniștit.

— Dumnezeule! a exclamat Nicholas cu buzele lângă urechea mea, strângându-mă la piept.

M-a strâns cu atâta putere, încât m-a ridicat în aer și, în clipa aceea, în brațele saie, am știut că eram în siguranță. Niciodată nu mai trebuia să-mi fac griji pentru siguranța mea alături de un bărbat ca Nicholas, niciodată nu aș fi fost pusă în situația de a tremura de frică auzindu-l ridicând tonul, niciodată n-ar fi trebuit să am grijă ce fac sau ce spun: bărbatul acela mă iubea mai presns de propria viață și n-ar fi fost niciodată în stare să ridice mâna la mine.

M-a îndepărtat de el pentru a-mi putea cerceta fața și n-am putut să-mi stăpânesc un gest de durere când degetele sale mi-au atins buza spartă.

— Noah... mi-a rostit numele privindu-mă în ochi.

Am văzut durerea în privirea sa, senzația de ușurare văzând că eram întreagă, dar și ura aprinsă când a constatat că fusesem rănită. Eu nu voiam decât să-l simt lângă mine, așa că nu mi-a păsat de durere când ne-am unit buzele, dar s-a retras cu grijă când m-a auzit gemând ușor.

— O să avem timp pentru asta, iuhirea mea, mi-a spus, luându-mi fața strâns în mâini. Te iubesc atât de mult, Noah.

Am simțit atâtea emoții când l-am auzit spunând asta... lacrimile m-au năpădit din nou, iar picioarele au

început să-mi tremure acum că adrenalina pe care o produsese corpul meu începea să dispară. În clipa aceea s-a apropiat de mine mama și m-a strâns la piept, îndepărtându-mă pentru o clipă de Nick. Am îmbrățișat-o cu putere, simțindu-mă din nou acasă și, în același timp, simțindu-mă îndurerată la gândul că trebuise să treacă din nou prin acea suferință.

— Copila mea... spunea plângând, cu obrazul lipit de al meu. Îmi pare rău, îmi pare rău... repeta întretăiat.

— Sunt bine, mamă, am asigurat-o, știind că avea nevoie să mă audă spunând asta.

William era și el acolo și privirile noastre s-au întâlnit peste umărul mamei. Am dat din cap emoționată când am văzut că și ochii lui erau plini de lacrimi. S-a apropiat și ne-a cuprins pe amândouă într-o îmbrățișare reconfortantă.

Când s-au terminat îmbrățișările, n-am putut să mă abțin să nu mă întorc și să-l caut cu privirea pe tata. Era băgat într-o ambulanță. Fusese împușcat în piept, iar glonțul intrase din lateral, motiv pentru care nu se știa dacă avea să supraviețuiască... Mi-am izgonit din minte aceste gânduri. În secunda următoare am văzut că polițiștii îl scoteau din casă pe Ronnie, nevătămat și încătușat. În clipa aceea, în timp ce încercam să asimilez tot ce se petrecea în fața ochilor mei, Nicholas mi-a prins fața în mâini cu delicatețe și m-a obligat să mă uit la el.

— Uită-te la mine, mi-a cerut cu cea mai suavă voce pe care i-o auzisem vreodată.

Am văzut că avea ochii roșii și umflați: suferise la fel de mult ca mine din cauza acelei situații și mi-am dat seama că aveam nevoie să îl am aproape pentru a mă putea reface și pentru a aduna laolaltă bucățelele în care mă sfărâmasem din cauza faptelor tatălui meu.

— Totul e în regulă, acnm ești cu mine.

Cuvintele sale au reușit, în cele din urmă, să mă liniștească.

— Te iubesc, i-am zis, în timp ce o senzaţie stranie punea stăpânire pe mine.

Nu ştiu dacă de vină era epuizarea sau dacă era o reacţie la tot ce trăisem în ultimele ore, dar dintr-odată m-au lăsat puterile. M-am agăţat cu mâinile de tricoul său când am simţit că mi s-au înmuiat picioarele şi am închis ochii, cufundându-mă în dulcea linişte a inconştienţei.

48

NICK

După ce am verificat că maşina avea încă cipul de localizare activ, nu a fost decât o chestiune de timp să aflăm unde era Noah. M-am temut că aş putea să mă înşel, având în vedere că era foarte posibil ca Ronnie să nu fi mers cu maşina mea în locul unde o ţineau închisă pe Noah, dar n-am lăsat ca asta să mă oprească. Ştiam că Ronnie mersese peste tot cu maşina mea în ultimele săptămâni, aşa că era foarte posibil să am dreptate, iar Noah să fie la discoteca mizerabilă pe care o indica GPS-ul.

Tata vorbea cu poliţiştii, care plănuiau cum să procedeze în continuare. Biroul tatei era neîncăpător pentru toată lumea aflată acolo, iar un grup de poliţişti împreună eu Steve analizau planurile discotecii. Cel mai probabil era ca Noah să fi fost închisă în subsolul din aripa de vest a clădirii. Dacă îi încolţeam, blocând uşile principale de acces, ticălosului nu-i mai rămânea decât o cale de ieşire, şi anume pe uşa de incendiu care dădea în spatele clădirii. Acolo intenţionau să-l aştepte cu toate patrulele, nu avea cum să scape dacă decidea să iasă şi nu aveau de gând să-l lase să scape... Dacă într-adevăr erau acolo, nemernicul ăla avea să ajungă la închisoare mult mai curând decât credea.

— Există posibilitatea să decidă să nu iasă, să rămână încuiat înăuntru, a spns un poliţist, arătând spre încăperea unde mai mult ca sigur se afla în clipa aceea Noah.

— Atunci dărâmaţi uşa, fir-ar să fiel am izbucnit.

Voiam să plecăm imediat s-o căutăm, îi puteau face orice, iar noi stăteam în continuare de vorbă în timp ce Noah putea fi rănită sau chiar mai rău de atât.

— Domnule Leister, lăsați-ne să ne facem treaba, m-a oprit polițistul pe un ton autoritar.

Mă enerva la culme felul în care îmi vorbeau și în care luau decizii cn privire la viața lui Noah, dar nu puteam face nimic.

Am ieșit din biron și mi-am aprins țigara cu numărul două snte. Afară, pe verandă, se înghesuiseră o mulțime de persoane; la ușă, lângă fântâna rotundă, erau cel puțin șapte mașini de poliție, iar casa era înconjurată de zeci de agenți. Veniseră și reprezentanții presei, care începeau să-și instaleze camerele în fața ușii închise a casei. M-am întors cu o senzație de greață.

— E în stare s-o omoare, William! am auzit atunci un strigăt din casă.

Am intrat aproape în fugă și am văzut cum polițiștii ieșeau din biroul tatei și se îndreptau grăbiți spre mașini. Am privit disperat în jur și m-am dus spre Raffaella, care plângea în brațele lui.

— N-o s-o facă, liniștește-te, acum știm unde sunt, Ella, îți promit că n-o să pățească nimic, spunea tata, încercând s-o liniștească pe soția sa.

— Ce se întâmplă? Unde se dnc? am întrebat cu teamă.

— Am reușit să accesăm camerele din discotecă, e acolo, Nicholas, se duc s-o caute.

Am simțit cum panica mi-a paralizat tot corpul.

— Eu n-am de gând să rămân aici, am declarat, după care m-am răsucit și am ieșit pe ușă rapid.

În clipa aceea o mână puternică m-a prins de braț.

— Tu nu vii, Nicholas, a afirmat tata, privindu-mă fix în ochi.

Ce naiba spunea?

– N-am de gând să rămân aici! am strigat la el, eliberându-mi brațul dintr-o smucitură și coborând în fugă scările.

Câțiva polițiști ieșeau din casă, pregătiți să ducă la bun sfârșit misiunea care putea duce la moartea iubitei meie.

– Raffaella! l-am auzit pe tata strigând în spatele meu.

M-am întors câteva secunde și am văzut cum mama lui Noah venea în fugă spre mine.

– Ia-mă cu tine, Nicholas, mi-a cerut fără să-și poată controla lacrimile, dar cu o hotărâre de neclintit pe față.

L-am privit cu îndoială pe tata, care s-a apropiat de noi cu o față la fel de împietrită și de speriată cum era, cu siguranță, și a mea.

– N-am de gând să permit ca altcineva din familia asta să mai pățească ceva... Intrați în casă! a urlat, luând-o pe Raffaella de cot.

Știam că era la fel de speriat ca noi, niciodată nu mai trecuserăm prin așa ceva, am văzut în ochii tatei că îl îngrozea situația aceea, felul în care o privea pe Raffaella era aproape același în care cu o priveam pe Noah, iar eu aș fi reacționat la fel dacă ea ar fi vrut să meargă la locui în care cineva era răpit.

– O să merg indiferent dacă vrei tu sau nn, William Leister. Vorbim de fiica mea! a țipat disperată.

În cele din urmă, suspinele i-au înecat glasul.

L-am privit pe tata.

– O să merg, tată, nu încerca să mă oprești.

El a privit disperat în ambele părți.

– Bine, dar mergem cu poliția, a cedat în cele din urmă.

Zece minute mai târziu, traversam orașul, urmați de trei mașini de poliție. Faptul că auzeam prin stația radio din mașină tot ce se întâmpla mă stresa îngrozitor: deja ajunseseră și înconjurau ușile principale de acces.

Nu ne-a luat mult să ajungem și noi, iar mașina de poliție s-a îndreptat direct spre locul în care se așteptau ca tatăl lui Noah să încerce să fugă. Ceilalți polițiști s-au așezat

pe poziții de ambele părți ale ușii. Zgomotele din interior ajungeau la urechile noastre... iar când am auzit împușcături am ieșit din mașină.

Polițistul aflat alături m-a ținut cu putere de braț.

— Stai aici, mi-a spus pe un ton autoritar.

M-am conformat, în timp ce priveam fix ușa prin care urma să iasă Noah, întreagă sau rănită, încă nu știam.

Nu a durat mult. Zece minute mai târzin, toți polițiștii fiind pe poziții, ușa s-a deschis în cele din urmă și în pragul ei au apărut Noah și tatăl ei, clipind surprinși de desfășurarea de forțe care îi aștepta afară.

Noah sângera... Era rănită.

Am simțit că cineva mă ținea din spate, nici măcar nu eram conștient că încercasem să o iau la fugă spre ea.

— NOAH! am strigat din toți rărunchii.

M-a fixat cu ochii înlăcrimați și îngroziți. Tatăl ei o ținea cu un braț, pe când cu celălalt ținea un revolver îndreptat spre capul ei.

— Aruncă arma! a strigat un polițist printr-un megafon.

Mi-am dus mâinile la cap, disperat. Ticălosul ăla îi spunea ceva, iar groaza reflectată pe chipul lui Noah a trezit în mine un instinct asasin pe care n-am crezut niciodată că aș fi putut să-l simt până în acel moment.

Aveam de gând să-l omor, aveam de gând să-l omor cu mâinile mele.

— Aruncă arma și pune mâinile pe cap! a strigat iar cineva.

În clipa aceea totul s-a petrecut rapid, chiar dacă ochii mei parcă au văzut scena cu încetinitorul.

Tatăl lui Noah a ridicat arma, a tras piedica și a îndreptat-o cu hotărâre spre tâmpla ei; Noah a închis ochii strâns, iar în clipa aceea zgomotul unei împușcături a răsunat cu putere.

Tatăl lui Noah a întors capul spre locul unde ne aflam noi și mi-am dat seama că a privit-o pe Raffaella, pentru că ea a început să plângă cu disperare. Sângele i-a țâșnit, pătându-i

tricoul în roşu, şi a căzut rănit. Noah a privit surprinsă corpul tatălui ei; a ridicat privirea spre mine, ameţită la început... şi a luat-o la fugă.

M-am smucit din strânsoarea poliţistului care mă ţinea şi m-am dus spre ea.

Abia când am luat-o în braţe am putut să respir din nou liniştit; abia când i-am simţit trupul lipit de al meu am fost conştient din nou că trăiam.

— Dumnezeule! am exclamat, ridicând-o în aer şi strângând-o la piept.

Suspinele sale s-au intensificat când am strâns-o cu putere, dorind să o acopăr cu trupul meu, să o protejez cu preţul propriei vieţi.

Am lăsat-o jos, examinându-i disperat fiecare milimetru al corpului. I-am luat faţa în mâini... O loviseră, fir-ar să fie, fusese bătută!

Am simţit cum tot corpul îmi tremura; permisesem să fie din nou rănită, îi promisesem că nimic rău nu avea să i se mai întâmple, iar acum vedeam cu ochii mei dovada că îmi încălcasem promisiunea.

— Noah... am spus, încercând să-mi controlez vocea.

Voiam să-i cer iertare, voiam să mă ierte pentru că lăsasem să se întâmple aşa ceva. Cred că niciodată nu mă mai simţisem atât de vinovat pentru ceva şi atât de copleşit de durerea de a o vedea pe fiinţa iubită cu urmele loviturilor pe faţă.

Mâinile ei m-au prins de gât şi s-a apropiat până şi-a lipit buzele de ale mele. Voiam s-o sărut mai mult decât orice pe lume, dar i-am simţit durerea când şi-a apăsat gura peste a mea.

Am îndepărtat-o cu grijă, dar şi cu hotărâre.

— O să avem timp pentru asta, iubirea mea, am asigurat-o, lipindu-mi fruntea de a ei şi simţind durerea ei ca şi cum ar fi fost a mea. Te iubesc atât de mult, Noah.

Două lacrimi s-au alăturat şuvoiului care îi curgea deja pe obraji, dar un zâmbet i-a apărut pe faţă înainte ca Raffaella

să mă dea la o parte pentru a-şi putea strânge fiica în braţe. Le-am privit în timp ce se îmbrăţişau cu disperare. Tata m-a privit o secundă înainte de a li se alătura şi am ştiut că de acum încolo nu avea să se mai întâmple aşa ceva; am văzut în ochii tatei promisiunea că nimeni nu avea să se mai atingă de familia noastră *niciodată*.

Când Noah s-a separat de mama ei, primul lucru pe care l-a făcut a fost să se întoarcă să se uite cum îl băgau pe tatăl ei în ambulanţă. Nu pot să descriu ce sentimente erau reflectate în privirea ei, dar ştiu că am văzut din nou teama străbătându-i trupul când Rounie a ieşit încătuşat şi condus de un poliţist.

— Uită-te la mine, i-am poruncit, luându-i faţa în mâini.

Nu voiam să mai simtă teamă. Voiam să-l ucid pe nenorocitul ăla cu mâinile mele, dar ultimul lucru de care avea nevoie Noah acum era şi mai multă violenţă.

— Totul e în regulă, acum eşti cu mine.

În clipa aceea mâinile sale au alunecat de pe obrajii mei pe umeri şi am văzut cum, o secundă mai târziu, privirea îi devenea pierdută şi înceţoşată.

— Noah? am spus, prinzând-o când s-a prăbuşit în braţele mele. Un doctor! am strigat, văzând că nu reacţiona.

Am ridicat-o de jos, simţind cum mă cuprindea din nou teama. Fusese împuşcată? Avea vreo leziune internă pe care nu aveam cum s-o văd?

— Revino-ţi, Noah, am rugat-o în timp ce o strângeam la piept până am ajuns la o ambulanţă.

— Dă-mi-o, mi-a ordonat doctorul.

Am auzit că alarmele maşinilor de poliţie au început să sune şi am văzut-o pe Raffaella apropiindu-se cu tata.

— Ce are? l-am întrebat pe doctor.

Mi-a luat-o din braţe, a aşezat-o pe o targă, care a fost luată în primire de alţi membri ai personalului medical, şi au băgat-o în ambulanţă.

— Mergem la spital... Sunteți mama ei? au întrebat-o pe Raffaella, care a încuviințat tremurând și s-a urcat în ambulanță.

— Merg și eu, am anunțat fără să aștept răspunsul.

— Vă urmez în mașină, ne-a informat tata.

Drumul în ambulanță mi s-a părut interminabil. Noah era în continuare leșinată, dar, după ce o examinase rapid, medicul spusese că nu părea să aibă nimic grav.

M-am apropiat de Noah și mi-am trecut cu grijă mâna prin părul ei.

— Îmi pare rău, Noah, îmi pare rău...

49

NOAH

Când am deschis ochii, eram pe un pat de spital. Mă dureau capul şi faţa, dar mintea mea s-a relaxat când am văzut cine era lângă mine.

— În sfârşit te-ai trezit! a exclamat Nicholas sărutându-mi mâna, pe care o ţinea într-ale sale.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat, fără să-mi amintesc cum ajunsesem acolo.

— Ai leşinat, mi-a explicat, privindu-mă ţintă cu ochii săi albaştri plini de îngrijorare. Medicii au spus că erai epuizată psihic. Ţi-au dat nişte pastile să dormi... Mintea ta era epuizată.

Am încuviinţat, încercând să asimilez totul. Mi-am amintit tot ce se întâmplase, răpirea, loviturile pe care le primisem, atât de la tata, cât şi de la Ronnie, momentul în care am crezut că tata urma să mă împuşte, când a căzut sângerând pe jos...

— Ce s-a întâmplat cu el? am întrebat o clipă mai târziu.

Nicholas a înţeles imediat ce îl întrebam.

M-a privit nehotărât, dar în cele din urmă a vorbit.

— N-a rezistat, Noah. Glonţul i-a perforat inima, nici măcar n-a mai ajuns la spital.

A fost foarte ciudat, poate că ceva nu era în regulă cu mine, dar nu am simţit absolut nimic... doar uşurare, o uşurare enormă care mi-a luat o apăsare de pe piept, o apăsare pe care o simţeam de mai bine de zece ani.

— Totul s-a terminat, a spus Nick, în timp ce se ridica de pe scaunul aflat lângă patul meu și se apropia mai mult de mine. Nimeni n-o să-ți mai facă rău... eu o să am grijă de tine, Noah.

Mi-am simțit ochii umezindu-se.

— N-am crezut niciodată că lucrurile s-ar putea termina așa... și nici că acum i-aș putea mulțumi destinului că i-a adus împreună pe părinții noștri... În urmă cu două luni tot ceea ce reprezentai însemna un infern pentru mine, iar acum... am spus, ridicându-mă în capul oaselor și așezându-mă în genunchi în pat.

I-am luat fața în mâini, în timp ce el își cobora cu grijă mâinile pe mijlocul meu.

— Te iubesc, Nick... te iubesc din tot sufletul.

M-a sărutat o clipă mai târziu, cu delicatețe, dar cu toată dragostea care se născuse între noi. Acel gen de dragoste care nu apare decât o dată în viață, acel gen de dragoste care ne ajunge la inimă și rămâne mereu cu noi, acea dragoste pe care o comparăm cu orice, pe care o căutăm, ba chiar o detestăm... dar acea dragoste care ne face să simțim că trăim, care ne face necesari și care ne transformă in singurul lucru fără de care cealaltă persoană nu poate trăi... Iar eu tocmai o găsisem.

EPILOG

NICK

O lună mai târziu

— Nici să nu te gândeşti să deschizi ochii, am avertizat-o emoţionat, în timp ce o duceam în mijlocul camerei.

Să o am alături de mine în cele din urmă îmi dădea o stare de bucurie pe care nu ştiam cum s-o exprim în cuvinte. Schimbarea pe care o făcusem în viaţa mea presupunea un nou început în relaţia noastră, dar era ceva necesar şi, pe termen lung, era un lucru bun pentru a putea fi împreună tot timpul de care aveam nevoie.

— Urăsc surprizele, ştii asta, mi-a amintit, foindu-se neliniştită.

Am zâmbit în sinea mea.

— Asta o să-ţi placă, am asigurat-o, aşezându-mă în spatele ei. Gata... poţi să-i deschizi! i-am spus, îndepărtându-i legătura care îi acoperea ochii.

A privit surprinsă imaginea din faţa ei. Eram în noua mansardă pe care o cumpărasem, chiar la intrare, de unde se vedeau dormitorul, bucătăria şi un living. Nu era foarte mare, era exact cât trebuia pentru ca o persoană să poată trăi confortabil, dar era unul dintre cele mai frumoase apartamente din oraş. O prietenă de familie îl decorase pe gustul meu, iar rezultatul era extraordinar. Tonurile de maro şi de alb dădeau locului un aspect primitor şi modern. Cerusem să se construiască un şemineu în mijlocul salonului, în faţa unei canapele de culoarea ciocolatei, unde puteam să mă uit

la filme și să-mi petrec timpul cu Noah; bucătăria era mică, dar avea tot ce-i trebuia, cu o mică insulă unde încăpeau două persoane pentru a lua micul-dejun comod. Podeaua din lemn era acoperită de covoare groase și prin fereastra mare se putea coutempla o priveliște minunată a orașului. În clipa aceea întunericul nopții făcea ca priveliștea să fie și mai spectaculoasă, dacă așa ceva mal era posibil.

Am privit-o pe Noah, care rămăsese cu gura căscată.

— Ei bine... ce părere ai?

Ea a negat clătinând din cap, dar cuvintele nu i-au ieșit decât câteva secunde mai târziu.

— E al tău? m-a întrebat, făcând câțiva pași și punând mâna pe spătarul canapelei.

Când s-a întors spre mine, am văzut că era copleșită sau preocupată, nu știam prea bine cum să-i descriu expresia.

— Da, eu o să locuiesc în el, dar tu vei petrece mare parte din timp aici cu mine, de aceea l-am cumpărat, ca să putem fi împreună fără niciun impediment, i-am explicat, apropiindu-mă de ea.

Îmi plăcea la nebunie s-o văd acolo, acum apartamentul părea un adevărat cămin.

O secundă mai târziu, un zâmbet timid i-a apărut pe buze.

— E nemaipomenit! a exclamat, dar îmi ascundea ceva, puteam să văd asta în ochii ei.

Am mângâiat-o pe păr, aranjându-i-l după urechc, și i-am prins fața în mâini.

— Ce s-a întâmplat? am intrebat-o, îngrijorat de expresia de pe chipul ei.

Ea a negat clătinând din cap și, în cele din urmă, a oftat.

— O să-mi fie dor să te văd în fiecare zi, asta s-a întâmplat, a mărturisit, apropiindu-se și sprijiniudu-și capul pe pieptul meu.

La naiba, şi mie avea să-mi lipsească, îmi plăcea să mă trezesc şi să iau micul-dejun cu ea, adoram s-o văd nepieptănată şi nearanjată, dar mereu dispusă să-mi ofere un zâmbet, ca să nu mai vorbesc de senzaţia pe care mi-o dădea faptul că o ştiam în siguranţă în camera de vizavi... Toate astea urmau să se schimbe acum că mă mutam, dar ştiam că era necesar. Să locuiesc cu tata şi să fiu îndrăgostit de fiica lui vitregă şi, pe deasupra, să stăm sub acelaşi acoperiş era o nebunie. Puţine erau ocaziile în care ne simţeam confortabil şi puteam fi împreună singuri, dar acum, că aveam casa mea, Noah putea să petreacă împreună cu mine tot timpul din lume fără niciun fel de supraveghere părintească.

— Şi mie, dar e necesar, nu suport să te văd în fiecare zi, dar să nu pot face asta când am chef, am spus şi i-am sărutat buzele acelea atât de perfecte. Sau asta.

Am continuat, aprofundând sărutul cu toată pasiunea pe care fata aceea reuşea s-o trezească în mine. Răspunsul său a fost imediat şi dorinţa a pus stăpânire pe corpul meu cât ai clipi... Acesta era efectul pe care îl avea asupra mea: mă înnebunea cu totul.

— Sau poate asta.

Am ridicat-o ţinând-o de mijloc şi am obligat-o să-mi înconjoare mijlocul cu picioarele ei superbe.

Ea a râs, cu buzele lipite de ale mele.

— Sau asta, a repetat ea, trăgându-mă de tricou şi scoţându-mi-l pe cap.

Am gemut când i-am simţit mâinile mângâindu-mi umerii şi gâtul. Am mers până la ceea ce puteam spune că era noua mea cameră. Avea un pat imens, iar priveliştea care se vedea pe geam era la fel de spectaculoasă. Am aşezat-o pe pernele moi şi am început să-i deschei năstureii de la bluza albă.

— Cred că m-ai convins... Îmi place locul ăsta, a spus suspinând o secundă mai târziu şi m-a lăsat să-i sărut fiecare centimetru de piele.

— Știam eu că o să-ți placă, i-am răspuns, apropiindu-mi gura de a ei.

Exact în acea clipă am avut certitudinea că fata aceea avea să rămână alături de mine tot restul vieții mele. O iubeam mai presus de orice și reușise să mă scoată din abisul care era viața mea înainte de a o cunoaște. Ne luase ceva timp să înțelegem, dar acum că eram împreună eram botărâți să ne protejăm relația. Viețile noastre nu fuseseră ușoare și de aceea ne înțelegeam la perfecție. Într-un moment critic și dificil, în mijlocul unei furtuni, unul din noi fusese colacul de salvare al celuilalt, iar așa ceva nu se găsește pe toate drumurile.

Câteva ore mai târziu, când o țineam în brațe adormită, mi-am dat seama de un lucru foarte important... Luminile erau stinse și nu intra nicio lumină pe fereastră... Noah dormea cu chipul său frumos relaxat și liniștit, fără nicio urmă de teamă. Am înțeles atunci că și eu o ajutasem, și eu adusesem o schimbare radicală în viața ei. Iar asta fusese numai responsabilitatea mea.

Mulțumiri

Dacă în urmă cu un an mi-ar fi spus cineva că azi aveam să scriu mulțumirile pentru propria carte, i-aș fi spus că e nebun. De când aveam cincisprezece ani am visat mereu la acest moment, momentul în care să pot spune: „Am reușit".

În primul rând, vreau să mulțumesc Editurii Penguin Random House pentru că a crezut în mine. Editoarei mele, Rosa Samper, pentru că a fost pe punctul de a-mi provoca un infarct în ziua în care a luat legătura cu mine prin e-mail. M-ai abordat ca și când am fi fost prietene și mi-ai făcut cel mai frumos cadou pe care mi l-ar fi putut face cineva vreodată. Nu voi uita niciodată acea „PROPUNERE EDITORIALĂ" primită în căsuța mea de e-mail. Vă mulțumesc ție și tuturor celor care ați făcut din *Păcatul meu* ceva spectaculos.

Agentei mele Nuria, pentru că a fost prima care mi-a spus că romanul meu are potențial. Îți mulțumesc pentru îndrumare și pentru ajutorul pe care mi l-ai dat la nevoie.

Mamei mele, care elogiază absolut tot ce scriu. Îți spun mereu că nu ești obiectivă, dar presupuu că rolul tău este să mă faci să mă simt ca și cum aș fi cea mai bună. Îți mulțumesc că ești definiția exactă a unei mame perfecte.

Tatălui meu, pentru că a fost mândru de mine și a povestit tuturor că fiica lui e scriitoare. Îți mulțumesc că ești muntele ce continuă să lupte fără să cedeze în fața niciunui obstacol. M-ai învățat că nu există nimic imposibil dacă muncești din greu.

Surorilor mele, Flor, Belu și Ro: ne scoatem ochii, dar ne iubim la nebunie.

Verișoarei mele, Bar, prima mea cititoare. N-aș fi putut termina această carte fără ajutorul și entuziasmul tău.

Bunicilor mei. Pitu, îți mulțumesc că m-ai ajutat ori de câte ori ți-am cerut sfatul; Buni, mulțumesc că ești mereu lângă mine.

Prietenelor mele, Ana, Alba, grupului care începe cu Z. Mulțumesc că mă faceți să râd în hohote, pentru că suntem în continuare împreună, în ciuda faptului că fiecare dintre noi a luat-o pe un drum diferit. Am crescut alături de voi și o să vă port mereu în suflet.

Eva, Mir. Ce vă pot spune nou? N-am crezut niciodată că urma să găsesc două suflete-pereche la facultate. Mulțumesc că mi-ați fost alături de la începutul acestei aventuri.

Pentru Yellow Crocodile. Belén, mulțumesc că mi-ai împărtășit pasiunea pentru lectură. Din prima clipă ai crezut în povestea asta și m-ai sprijinit necondiționat.

Anita, cu tine am învățat că a visa este un cuvânt important. M-ai învățat că urmându-ne visurile ajungem să ne împlinim destinul. Vei fi întotdeauna tovarășa mea pe drumul pe care l-am inițiat împreună în călătoria la Los Angeles.

Tuturor celor care au început cu mine pe Wattpad. N-aș fi reușit nimic din toate acestea fără voi. Vă citeam comentariile până la primele ore ale dimineții. N-am crezut niciodată că era posibil să primesc atâta dragoste din partea voastră. Ne unește ceea ce am obținut împreună. Aș vrea să vă pot cunoaște pe toți și să vă pot îmbrățișa.

Și, nu în ultimul rând, pentru tine, cel care citești primul meu roman, visul meu transformat în litere, cerneală și hârtie. Să-l citești cu plăcere!